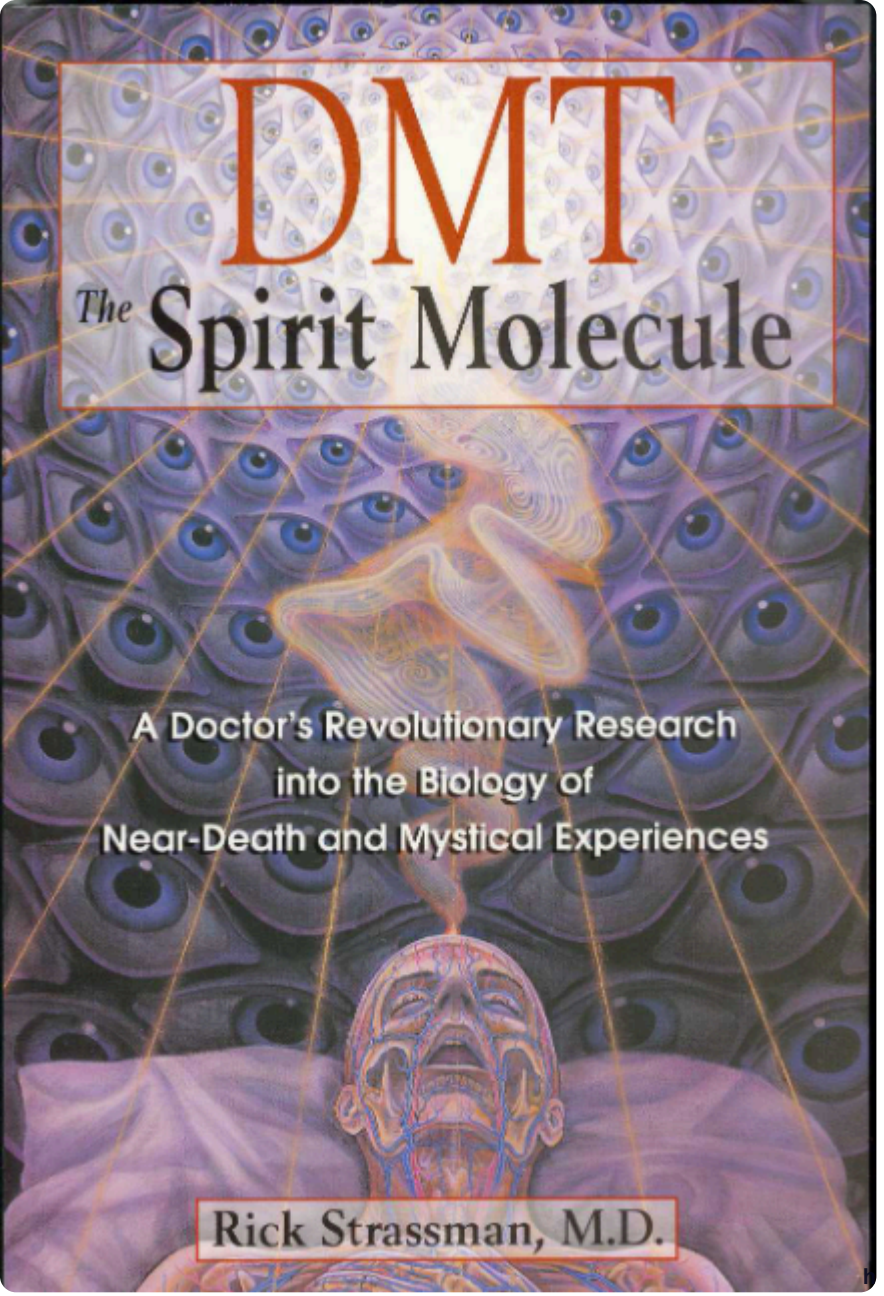

DMT
The Spirit Molecule
A Doctor's Revolutionary Research
into the Biology of
Near-Death and Mystical Experiences
Rick Strassman, M.D.

timmy@mail.sochi.ru kutusunun sahibi tarafından dijitalleştirildi
ICQ# 779957Saygılarımla,
Timofey.

için önceden övgü

DMT: Ruh Molekülü

"Strassman'ın önemli araştırması, bilimsel teorilerimizin bize gösterdiğinden çok daha karmaşık ve iç içe geçmiş çok boyutlu bir evrende yaşadığımıza dair artan bir farkındalığa katkıda bulunuyor. Bu keşfin sonuçlarıyla yüzleşmek son derece önemlidir, çünkü bize kim olduğumuz ve neden burada olduğumuz hakkında anlatacak çok şeyi var."

John Mack, kitabın yazarı
Kaçırılma ve Kozmosa Pasaportu

"1960'lardan bu yana psychedelic bir ilacın zihinsel ve algısal etkilerine ilişkin en kapsamlı bilimsel çalışma. Strassman, bu en gizemli maddeleri ve bunların insan bilinci üzerindeki derin etkilerini anlamaya çalışırken, psikiyatrik araştırma dünyasına büyüleyici bir bakış açısı sağlıyor."

Ralph Metzner, Ph.D., yazarı
Ayahuasca: Bilinç ve Doğanın Ruhları

"Bu kitap, akla, felsefeye, gerçekliğin doğasına ve maneviyata ilgi duyan herkes için temel bir okumadır. DMT'de dünyanın önde gelen eski uzmanı, okuyucuyu evrenin doğası hakkında bir dizi şaşırtıcı ifşaata zekice yönlendirdiği ve DMT anahtarı çevirdiğinde kapının ardında ortaya çıkan bir dizi şaşırtıcı vahiy aracılığıyla türün bir başyapıtını yarattı."

Karl Jansen, M.D., Ph.D., yazarı
K. Ketamin: Rüyalar ve Gerçekler

"DMT: Ruh Molekülü, hüküm süren "uyuşturucu bağımlılığı" paradigmasının mevcut çıkmazının ötesine giden yolu işaret ediyor. DMT'nin insan farmakolojisi hakkında önemli araştırmalar yapmak ve bunu hem bilimsel hem de insani açıdan genel halk için açıklamak için bürokratik engeller karşısında sebat ettiği için Strassman'a şükran borçluyuz."

Jonathan Ott, The Age
ofEntheogens kitabının yazarı ve
Kuzey Amerika'nın Halüsinojenik Bitkileri

DMT: The Spirit Molecule

Bir Doktorun Devrim Niteliğindeki Araştırması
Ölüme Yakın Biyolojiye
ve Mistik Deneyimler

Rick Strassman, M.D.

Park Caddesi BasınRochester, Vermont

Park Street PressOne Park
StreetRochester, Vermont
05767www.InnerTraditio
ns.com

Park Street Press, Inner Traditions International'ın bir bölümüdür

Telif Hakkı © 2001, Rick J. Strassman, MD'ye aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

**Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama
VerileriStrassman, Rick.**

DMT : ruh molekülü : bir doktorun ölüme yakın ve mistik deneyimlerin biyolojisi üzerine devrim niteliğinde araştırması / Rick Strassman.

p. cm.Bibliyografik referanslar içerir. ISBN 0-89281-927-8 (alk. kağıt)

1. Dimetiltriptamin. 2. Epifiz bezi—Salgılar. I. Başlık.

RM666 (İngilizce). D564
S77 2000615'. 7883—DC21

00-050498

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir

10 9 8 7 6 5 4

Metin tasarımı ve mizanpaj: Rachel Goldenberg

Bu kitabın dizgisi Bodoni'de yapıldı ve ekran yazı tipi olarak Bodoni Open kullanıldı

Gönüllülere ve tüm ilişkilerine

Yeterince hayal gücüne sahip değiliz
neyi kaçırdığımızı hissetmek için.
Jean Toomer1

Içeriği

Teşekkür Xı

Giriş xv

Önsöz: İlk Oturumlar 1

Bölüm I: Yapı Taşları

1 • Psychedelic İlaçlar: Bilim ve Toplum 21

2 • DMT Nedir? 42

3 • Epifiz: Ruh Bezi ile Tanışın 56

4 • Psychedelic Epifiz 67

Bölüm II: Gebe Kalma ve Doğum

5 • 89-001 89

6 • Labirent 99

Bölüm III: Ayarlama, Ayarlama ve DMT

7 • Gönüllü Olmak 121

8 • DMT almak 136

9 • Etki Altında 143

Bölüm IV: Oturumlar

10 • Olgu Sunumlarına Giriş 153
Hи Duygu ve Düşünme 156
12 • Görünmeyen Dünyalar 176
13 • Perdenin Üzerinden Temas: 1 185
14 • Perde Yoluyla Temas: 2 202
15 • Ölüm ve Ölmek 220
16 • Mistik Devletler 233
17 • Acı ve Korku 247

Bölüm V: Ara Verme

18 • Eğer öyleyse, ne olmuş yani? 266
19 • Sona Erme 278
20 • Kutsal Ayak Parmaklarına Basmak 294

Bölüm VI: Ne Olabilir ve Ne Olabilir

21 • DMT: Ruh Molekülü 310
22 • Psychedelic Araştırmanın Geleceği 329

Epilogue 343
Notlar 346

Teşekkür

v^ountless meslektaşları, komiteler ve ajanslar bu araştırmanın tüm aşamalarında yardımcı oldular. Birkaçı özel olarak anılmayı hak ediyor. UCLA'nın Psikiyatri Bölümü'nden merhum Daniel X. Freed-man, bu projeleri her düzeyde savundu ve çok önemli erken finansman elde etmemde etkili oldu. ABD Gıda ve İlaç İdaresi ve ABD İlaç Uygulama İdaresi'ndeki personel, bu araştırmanın olağandışı koşullarına karşı olağanüstü derecede esnek ve yanıtlayıcıydı. New Mexico Üniversitesi'nden biyoistatistikçi Clifford Quails, Araştırma Merkezi'nde, evinde ve benimkinde sayıları hesaplamak için sonsuz saatler, günler ve haftalar harcadı. Purdue Üniversitesi'nden Ph.D. David Nichols, onsuz araştırmanın asla gerçekleşmeyeceği DMT'yi yaptı.

New Mexico Üniversitesi Tıp Fakültesi her fırsatta çalışmalarım için akademik, fiziksel ve idari destek sağladı. Psikiyatri Anabilim Dalı başkanı Dr. WalterWinslow, o zamanlar tek klinik araştırma bilim adamlarından biri olarak bana büyük bir serbestlik kazandırdı. Dr. SamuelKeith, Dr. Winslow emekli olduktan sonra olağanüstü idari ve akademik yardım ve danışmanlıkla devam etti. Üniversitenin İnsan Araştırmaları Etik Komitesi başkanı Alan Frank, yeniden arayışlarımı tutarlı ve tarafsız bir şekilde ele aldı.

UNM Genel Klinik Araştırma Merkezi'ne, tüm çalışmalarımdaki on yıllık yardımları için takdirimi ifade ediyorum: melatonin, DMT,

ve psilosibin . UNM Psikiyatri ve Araştırma Merkezi'nden bir meslektaş olan Jonathan Lisansky, beni ilk olarak GCRC'nin Bilimsel Direktörü olan merhum Glenn Peake ile tanıştırdı. Birlikte beni 1984'te Albuquerque'ye ikna ettiler. Dr. Philip Eaton, Dr. Peake'in ani ölümünden sonra GCRC'nin dizginlerini zahmetsizce devraldı ve ona psychedelic ilaçlar üzerinde çalışmaya karar verdiğimde zar zor gözünü kırptı. David Schade, MD, Joy McLeod ve Alberta Bland, yıllar boyunca yetenekli laboratuvar desteği ile bana yardımcı oldular. Computing Center'dan Lori Sloane, makinelerin en yüksek verimlilikte çalışmasını şaşırtıcı bir kolaylıkla sağladı ve aksi takdirde anlamam yıllar alacak programları kullanmayı öğretti.

Başta Kathy Legoza ve IreneWilliams olmak üzere yatan ve ayakta tedavi gören hemşirelik personeline, mutfak personeline ve idari personele çok teşekkürler. Laura Berg, MSN ve Cindy Geist, RN, tüm çalışmalar için kahramanca, neşeli ve disiplinli hemşirelik desteği sağladılar. Katy Brazis, RN, ayrıca erken psikiyatrik görüşmelere becerileriyle katkıda bulundu.

İskoç Riti Şizofreni Araştırmaları Vakfı'ndan cömert bir araştırma hibesi, DMT projesinin bilimsel değerinin en erken aşamalarının oluşturulmasına yardımcı oldu. Daha sonra, DMT ve psilosibin araştırması için daha önemli fonlar, ABD Ulusal Sağlık Enstitüleri'nin bir bölümü olan Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü'nden geldi.1

Bu kitabın yazılması için, John Barlow ve Rexx Vakfı'nın yanı sıra Andrew Stone da çok önemli finansal destek sağlarken, Barnhart Vakfı'nın desteği daha sonra projeyi alevlendirdi. Multidisipliner Psychedelic Studies Derneği'nden Rick Doblinat, Stone ve Barnhart desteğini nezaketle ve cömertçe yönetti. Barnhart Vakfı'ndan Ned Naumes ve MAPS'ten Sylvia Thiessen ve Carla Higdon, hibe paralarının giriş ve çıkışını sorunsuz bir şekilde koordine etti.

Yıllar boyunca arkadaşlar, meslektaşlar, öğrenciler, öğretmenler ve mentorlar bu projeye fikir ve destek verdiler: Ralph Abraham, Debra Asis, Alan Badiner, Kay Blacker, Jill ve Lewis Carlino, Ram Dass, DavidDeutsch, Norman Don, Betty Eisner, Dorothy ve James Fadiman, RobertForte, Shefa Gold, Alex Grey, Charles Grob, Stan Grof, John Halpern, DianeHaug, Mark Galanter, Mark Geyer, Chris Gillin, George Greer, Abram Hoffer,

Carol ve Rodney Houghton, Daniel Hoyer, Oscar Janiger, David Janowsky, Karl Jansen, Sheperd Jenks, Robert Jesse, Robert Kellner, Herbert Kleber, Tad Lepman, Nancy Lethcoe, Paul Lord, David Lorimer, Luis Eduardo Luna, John Mack, Dennis ve Terence McKenna, Herbert Meltzer, David Metcalf, Ralph Metzner, Nancy Morrison, Ethan Nadelmann, Ken Nathanson, StevenNickeson, Oz, Bernd Michael Pohlman, Karl Pribram, Jill Puree, Rupert Sheldrake, Alexander ve Ann Shulgin, Daniel Siebert, Wayne Silby, Zachary Solomon, Myron Stolaroff, Juraj ve Sonja Styk, Steven Szara, Charles Tart, Requa Tolbert, Tarthang Tulku, Joe Tupin, Eberhard Uhlenhuth, Andrew Weil, Samuel Widmer ve Leo Zeff. Eski eşim Marion Cragg, benim için oradaydı ve araştırmanın tüm kıvrımları ve dönüşleri boyunca değerli tavsiyeler ve tavsiyeler sağladı.

Birkaç kişi ayrıca el yazmasının tamamını veya bir kısmını okudu ve devam eden çalışma hakkında liberal ve yardımcı bir şekilde yorum yaptı: RobertBarnhart, Rick Doblin, Rosetta Maranos, Tony Milosz, Norm Smookler, Andrew Stone, Robert Weisz ve Bernard Xolotl.

Kitabın moleküler yapılarının mümkün olan en iyi görüntülerini oluşturduğu için Daniel Perrine'e çok teşekkürler. Ve Alex Grey'e, kapak resmi için ve beni Jon Graham'ın teklifimde gördüklerini beğendiği Inner Traditions'a yönlendirdiği için derin bir minnettarlık. Rowan Jacobsen, bir editörün olabileceği her şey oldu, ve sonra bazıları. Nancy Ringer'ın eşsiz kopya düzenlemesi, metinde birçok iyileştirme yaptı.

Eski Zen Budist topluluğumun merhum başrahibine ve öğretileri, rehberlikleri ve güçlü bir mistik pragmatizm modeli için manastır ve geniş laik topluluklara minnettarım.

Aileme en derin teşekkürlerimi sunuyorum, çünkü ailem Alvin ve Charlotte Strassman olmadan; kardeşim Marc Strassman; ve kız kardeşim HannaDettman, bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Son olarak, gönüllüleri selamlıyorum, eğiliyorum, onlara hayranlık duyuyorum. Kendilerini ruh molekülünün kanatlarına bağlama cesaretleri, araştırma ekibinin dışarı çıkarken bedenlerini ve zihinlerini izlediğine olan inançları ve psychedelic ilaçlar almak için hayal edilebilecek en sade ve affedilmez ortam altındaki zarafetleri, nesiller boyu arayış içinde olanlar için bir ilham kaynağı olacaktır.

Giriş

19901'de Amerika Birleşik Devletleri'nde yirmi yılı aşkın bir süredir psychedelic veya halüsinojenik ilaçların insanlar üzerindeki etkileri üzerine ilk yeni araştırma başladı. Bu çalışmalar, son derece kısa etkili ve güçlü bir psychedelic olan N, N-dimetiltriptamin veya DMT'nin etkilerini araştırdı. Projenin beş yılı boyunca, altmış insan gönüllüye yaklaşık dört yüz doz DMT uyguladım. Bu araştırma, Albuquerque'deki NewMexico Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde gerçekleşti ve burada Psikiyatri Doçenti olarak görev yaptım.

Hepimizin vücudunda bulunması nedeniyle DMT'ye çekildim. Bu DMT'nin kaynağının, beynimizin merkezinde yer alan küçük bir organ olan gizemli epifiz bezi olduğuna inanıyordum. Modern tıp bu küçük bezin rolü hakkında çok az şey biliyor, ancak zengin bir "metafizik" tarihe sahip. Örneğin Descartes, epifizin "ruhun yeri" olduğuna inanıyordu ve hem Batı hem de Doğu mistik gelenekleri, en yüksek spiral merkezimizi sınırları içine yerleştiriyor. Bu nedenle, aşırı pinealDMT üretiminin doğal olarak meydana gelen "psychedelic" durumlarda yer alıp almadığını merak ettim. Bunlar doğum, ölüm ve ölüme yakın durum, psikoz ve mistik deneyimleri içerebilir. Ancak daha sonra, çalışma iyi bir şekilde devam ederken, DMT'nin "uzaylı kaçırma" deneyimindeki rolünü de düşünmeye başladım.

DMT projesi, özellikle serotoninin psikofarmakolojisi ile ilgilenen en son beyin bilimi üzerine kurulmuştur. Fakat

aZen Budist eğitim manastırı ile onlarca yıllık bir ilişkiyi içeren kendi geçmişim, insanları uyuşturucu seanslarına nasıl hazırladığımızı ve denetlediğimizi güçlü bir şekilde etkiledi.

DMT: Ruh Molekülü, genel olarak psychedelic ilaçlar ve özellikle DMT hakkında bildiklerimizi gözden geçiriyor. Daha sonra, DMT araştırma projesini en eski imalarından bir komite labirenti ve inceleme kurulları aracılığıyla gerçek performansına kadar izler.

Hepimiz psychedelic ilaçların potansiyel olarak yararlı özelliklerine inanmamıza rağmen, çalışmaların terapötik olması amaçlanmamıştır ve bu nedenle araştırma deneklerimiz sağlıklı gönüllülerdi. Proje, birçoğunu zaten bilimsel literatürde yayınladığım çok sayıda biyolojik ve psikolojik veri üretti. Öte yandan, gönüllülerin hikayeleri hakkında neredeyse hiçbir şey yazmadım. Umarım buraya dahil ettiğim, notlarımın bin sayfasından alınan birçok alıntı, bu kimyasalın olağanüstü duygusal, psikolojik ve ruhsal etkileri hakkında bir fikir verecektir.

Araştırma ortamı içinde ve dışında yaşanan sorunlar bu çalışmaların 1995 yılında sona ermesine yol açmıştır. Karşılaştığımız zorluklara rağmen, psyche-delic ilaçların kontrollü kullanımının olası faydaları konusunda iyimserim. New Mexico araştırmasında öğrendiklerimize dayanarak, DMT'nin hayatımızdaki rolü için geniş kapsamlı bir vizyon sunuyorum ve DMT ve ilgili ilaçlarla gelecekteki çalışmalar için bir araştırma gündemi ve en uygun ortamı önererek sonuçlandırıyorum.

Merhum Willis Harman, kendisini psychedelic araştırma alanına uygulamak için en seçici zihinlerden birine sahipti. Kariyerinin başlarında, o ve meslektaşları, problem çözme becerilerini desteklemek amacıyla bilim adamlarına LSD uyguladılar. LSD'nin yaratıcılık üzerinde güçlü bir şekilde faydalı bir etki gösterdiğini buldular. Bu dönüm noktası niteliğindeki araştırma, yaratıcı süreci geliştirmek için psychedelics kullanan ilk ve tek bilimsel proje olmaya devam ediyor. Willis'le otuz yıl sonra, 1994'te tanıştığımda, o, Ay'da yürüyen altıncı insan Edgar Mitchell tarafından kurulan bir organizasyon olan Noetic Sciences Enstitüsü'nün başkanıydı. Mitchell'in eve dönüşünde Dünya'yı görmesiyle teşvik edilen mistik deneyimi, ona ilham verdi.

Bilimsel yöntemin daha geniş bir uygulamasına asla daha az yol açamayacak olan geleneksel bilimin kapsamı dışındaki fenomenleri inceleyin.

Bir gün Kaliforniya'nın orta kıyı şeridinde birlikte uzun bir yürüyüş sırasında Willis kararlı bir şekilde, "En azından, psychedelics hakkındaki tartışmayı genişletmeliyiz" dedi. Bu kitaba son derece spekülatif fikirler ve bu araştırmayı yapmak için kendi kişisel motivasyonlarımı dahil etmem talebine yanıt olarak.

Bu yaklaşım her açıdan kimseyi tatmin etmeyecektir. Entelektüel ve hatta sezgisel olarak bildiklerimiz ile DMT'nin yardımıyla yaşadıklarımız arasında yoğun bir sürtünme var. Gönüllülerimizden birinin ilk yüksek doz seansından sonra haykırdığı gibi, "Vay canına! Bunu hiç beklemiyordum!" On üçüncü yüzyılda yaşamış bir Japon Budist öğretmeni olan AsDogen, "Gerçekler bizi her zaman rahatsız etmelidir" demiştir.

Psychedelic ilaç kültürünün meraklıları, DMT'nin kendi başına hiçbir yararlı etkisi olmadığı sonucuna varmamdan hoşlanmayabilir; daha ziyade, insanların onu aldığı bağlam da en az onun kadar önemlidir. Uyuşturucu kontrolünün savunucuları, psyche-delic ilaçlar almaya teşvik ve DMT deneyiminin yüceltilmesi olarak okuduklarını kınayabilirler. Geleneksel dinlerin uygulayıcıları ve sözcüleri, ilaçlar aracılığıyla sarmal devletlere ulaşılabileceği ve mistik bilgi elde edilebileceği önerisini reddedebilir. "Uzaylılar tarafından kaçırılmış" olanlar ve onların savunucuları, DMT'nin bu olaylara yakından dahil olduğu yönündeki önerimi, deneyimlerinin "gerçekliğine" bir meydan okuma olarak yorumlayabilirler. Kürtaj haklarının muhalifleri ve destekçileri, gebe kaldıktan kırk dokuz gün sonra bir pinealDMT salınımının, ruhun fetüse girişini işaret ettiği önerimde hata bulabilirler. Beyin araştırmacıları, DMT'nin sadece bu algıları oluşturmak yerine beynin bilgi alma yeteneğini etkilediği önerisine itiraz edebilirler. Ayrıca, DMT'nin beynimizin karanlık maddeyi veya paralel evrenleri, bilinçli varlıkların yaşadığı varoluş alanlarını algılamasına izin verebileceği önerisini de reddedebilirler.

Bununla birlikte, DMT çalışmalarının arkasındaki tüm fikirleri ve gönüllülerimizin deneyimlerinin tamamını açıklamasaydım, tüm hikayeyi anlatmış olmazdım. Ve gönüllülerin oturumlarını anlamak için sunduğum radikal öneriler olmasaydı, DMT: Ruh Molekülü şu anda olabilirdi.

psychedelics hakkındaki tartışmanın kapsamı üzerinde en iyi, çok az etki; En kötü ihtimalle, kitap alanı azaltacaktır. Onlarca yıllık çalışmaya ve yüzlerce DMT seansını dinlemeye dayanan kendi spekülasyonlarımı ve teorilerimi paylaşmazsam da dürüst olmazdım. Bu yüzden yaptım. Öyle de oldu. Bu konuda düşündüğüm şey bu.

Bilinci anlamak bizim için çok önemlidir. Genel olarak psychedelic ilaçları ve özellikle DMT'yi, en çok iyilik yaptığımız ve en az zarar verdiğimiz kişisel ve kültürel matrise yerleştirmek de aynı derecede önemlidir. Böylesine geniş ve açık bir araştırma alanında, hiçbir fikri, onları gerçekten çürütene kadar reddetmemiz en iyisidir. DMT: Ruh Molekülü adlı kitabımı yazdığım psychedelic ilaçlar hakkındaki tartışmayı genişletmek adınadır.

DMT: Ruh Molekül

Önsöz: İlk Oturumlar

Aralık 1990'da bir sabah, hem Philip'e hem de Nils'e yüksek dozda intravenöz DMT enjeksiyonu yaptım. Bu iki adam, çalışmada DMT alan ilk kişilerdi ve en iyi dozu ve enjekte etme şeklini belirlememe yardımcı oldular. Onlar bizim "insan kobaylarımızdı".

İki hafta önce, DMT'nin ilk dozunu Philip'e vermiştim. Anlatacağım gibi, omzuna yapılan kas içi enjeksiyon tamamen tatmin edici sonuçlar vermedi. Daha sonra intravenöz yola geçtik ve Nils ilacı bir hafta sonra ilk kez bu şekilde aldı. Nils'in tepkisi, ona verdiğimiz dozun çok düşük olduğunu gösterdi. Yani bugün Philipand Nils önemli ölçüde daha yüksek dozlarda intravenözDMT alacaktı.

İnsan gönüllülere gerçekten DMT verdiğimize inanmak zordu. Hiç bitmeyeceğini düşündüğüm iki yıllık bir izin ve finansman alma süreci nihayet sona erdi. Hedefe ulaşmak, hiçbir zaman bunu yapmak için sürekli bir mücadele kadar olası görünmedi.

Philip ve Nils'in her ikisinin de DMT ile daha önce deneyimleri vardı ve yaptıkları için memnundum. Çalışmamıza başlamadan yaklaşık bir yıl önce, Perulu bir halk şifacısının tüm katılımcılara efsanevi DMT içeren çay olan ayahuasca'yı verdiği bir törene katılmışlardı. İki adam, DMT'nin bu oral olarak aktif formu konusunda hevesliydi ve ertesi gün, atölyenin bir üyesi onu kullanıma sunduğunda saf DMT içmeye hevesliydiler. Etkilerini çay formunun izin verdiğinden çok daha hızlı ve yoğun bir şekilde hissetmek istediler.

Philip'in ve Nils'in DMT içme deneyimleri tipikti: şaşırtıcı derecede hızlı bir etki başlangıcı, görsel halüsinasyonların sürekli değişen bir gösterimi ve bilincin fiziksel bedenden ayrılması. Ve en ilginç olanı, bu olağanüstü psychedelic'in girmelerine izin verdiği halüsinasyon dünyasının içinde bir yerlerde bir "öteki" hissi vardı.

DMT ile önceki deneyimleri, onları ilk gönüllüler olarak getirmenin çok önemli bir yönüydü. Philip ve Nils, DMT'nin etkilerine aşinaydı. Daha da önemlisi, ilacı içmenin etkilerine aşinaydılar, bu da düşündüğüm iki farklı uygulama yönteminin, intramüsküler (IM) veya intravenöz (IV), sigara içme yolunun tüm etkilerini yeniden üretmedeki yeterliliğini ölçmelerine yardımcı olacaktı. DMT'nin samimi kullanıcıları genellikle sigara içer, bu şekilde alındığında ortaya çıkan etkileri mümkün olduğunca yakından tahmin etmek istedim.

Philip'in intramüsküler yolla ilk DMT dozunu aldığı gün, zaten ileriyi düşünüyordum. Belki de IM yöntemi, ilacı içmeye kıyasla çok yavaş ve hafif olabilir. IM DMT hakkında okuduğum şey, çalışmaya başlamasının bir dakika kadar sürdüğünü, içildiği zamandan önemli ölçüde daha uzun sürdüğünü öne sürdü. Bununla birlikte, DMT ile ilgili daha önce yayınlanmış insan araştırma makalelerinden biri hariç tümü, intramüsküler olarak verdiğini bildirdiğinden, bu şekilde başlamak zorunda kaldım. Bu eski literatür, Philip'e vereceğim dozun, kilogram başına 1 miligram (mg / kg), yaklaşık 75 mg, muhtemelen orta derecede yüksek bir doz olacağını belirtti.

Philip, araştırmamıza katılmaya başladığında kırk beş yaşındaydı. Gözlüklü, sakallı, orta boylu ve yapılı, uluslararası üne sahip bir klinik psikolog, psikoterapist ve

atölye lideri. Yumuşak dilli ama doğrudandı ve arkadaşlarından ve müşterilerinden büyük sevgi uyandırdı.

O sırada Philip, özellikle uzun ve zor olacak bir boşanmaya başlıyordu. Hayatı birçok derin değişim, kayıp ve kazançla işaretlenmişti ve iyiyi ve kötüyü aynı soğukkanlılıkla alıyor gibiydi. Kendi kendine yardım en çok satan kitabının başlığının Hayatta Kalmak Hayatınızda Hayatta Kalmak olacağını söylemekten hoşlanırdı.

En son herhangi birine herhangi bir şeyin IM enjeksiyonunu verdiğimden bu yana en az beş yıl geçmişti ve DMT'nin ilk dozunu bu şekilde uygulamak konusunda gergindim. Ya kaçırırsam? En son böyle bir enjeksiyon yaptığımda, muhtemelen antipsikotik ilaç haloperidolü psikozlu ajite bir hastaya veriyordum. Bu hastaların kolları ve bacakları, dağınık ve korkmuş davranışlarının şiddetle sonuçlanmadığından emin olmak için psikiyatri görevlileri veya polis tarafından önceden bağlanırdı. Bu aynı zamanda hastaların kollarını enjeksiyonum için nispeten sabit bir pozisyonda tuttu.

Geçmişte yüzlerce performans sergilediğim için daha önce IMshot verdiğim güveni hatırlamaya çalıştım. İşin sırrı, şırıngayı bir dart olarak düşünmekti. Tıp fakültesinde bize bu dartı omzun yuvarlak deltoid kasına veya kalçaların gluteus maximus kasına atıyormuş gibi yapmamız öğretildi. İğne kasları deriden deldiği gibi basıncı hafifleten tek bir akıcı hareket genellikle mükemmel sonuçlar verdi. Greyfurt üzerinde pratik yaptık.

Bununla birlikte, Philip ne bir greyfurt ne de istemsiz sakinleştirme için bana teslim edilen akut bir psikotik hastaydı. Benimle ve ekibimle eşit şartlarda profesyonel bir meslektaş, arkadaş ve araştırma gönüllüsüydü. Philip izci olacaktı. Araştırma hemşiremiz Cindy ve ben, döndükten sonra nereye gittiğini duymak için "ana kampta" kalacaktık.

Tekniğimi havada uygulayarak koridorda yürüdüm ve Philip'in odasına girdim.

Philip yatakta yatıyordu; yeni kız arkadaşı Robin yakınlarda oturuyordu. Tansiyon makinesinin manşeti gevşek bir şekilde koluna sarılmıştı. Seans boyunca kalp atış hızını ve kan basıncını sık sık kontrol ederdik.

Ne olacağını açıkladım: "Omzunu biraz alkolle sileceğim. Kendinizi toplamak için ihtiyaç duyduğunuz kadar zaman ayırın. Sonra iğneyi koluna enjekte edeceğim, kan damarında olmadığımdan emin olmak için geri çekeceğim ve sonra şırınganın üzerindeki pistonu içeri iteceğim. Acıtabilir ya da acıtmayabilir. Gerçekten bilmiyorum. Bir dakika içinde ya da daha kısa sürede bir şeyler hissetmelisin. Ama o şeyin ne olacağından emin değilim. Sen ilksin."

Philip bir an için gözlerini kapadı, bilinmeyen bir bölgeye, yalnızca kendisinin algılayabileceği dünyalara girmeye hazırlanırken, yaşam işlevlerine bakmak için bizi geride bıraktı. Gözlerini bir kez daha kısaca bakmak için genişçe açtı, sonra tekrar kapattı, derin bir nefes aldı ve nefes verirken "Hazırım" dedi.

Enjeksiyon sorunsuz gitti. Bir dakikadan biraz fazla bir süre sonra Philip gözlerini açtı ve derin nefes almaya başladı. Sanki değişmiş bir bilinç durumundaymış gibi görünüyordu. Gözbebekleri büyüktü, inlemeye başladı ve yüzünün çizgileri düzeldi. Robin elini tutarken gözlerini kapattı. Son derece hareketsiz yatıyordu ve gözleri kapalı, sessiz kaldı. Ne oluyordu? Washe, tamam mı? Kan basıncı ve kalp atış hızı iyi görünüyordu, peki ya aklı? Ona aşırı doz mu verdik? Herhangi bir etkisi var mıydı?

Enjeksiyondan yaklaşık 25 dakika sonra Philip gözlerini açtı ve Robin'e baktı. Gülümseyerek dedi ki:

/ daha fazlasını yapabilirdi. Hepimiz rahat bir nefes aldık. On beş dakika sonra ya da enjeksiyondan 40 dakika sonra, Philip yavaş ve duraksayarak konuşmaya başladı.

/ Vücudumla temasını hiç kaybetmedim. Sigara içen DMT ile karşılaştırıldığında, titreşimler daha az yoğundu, renkler o kadar derin değildi ve geometrik desenler o kadar hızlı hareket etmedi.

Teselli etmek için elimi aradı. Ellerim sinirlilikten nemlenmişti ve onunkinden açıkça daha büyük olan endişeme iyi huylu bir şekilde güldü!

Tuvalete gitmek için kalktığında Philip titriyordu. Biraz üzüm suyu içti, küçük bir kap yoğurt yedi ve derecelendirme ölçeğini doldurdu. Yürüdüğümüzde "aralıklı", zihninde bulanık, garip hissetti.

bazı işlerimin olduğu başka bir binadan. Onunla birlikte olmak, önümüzdeki birkaç saat boyunca nasıl çalıştığını gözlemlemek önemliydi. Philip, DMT çekiminden üç saat sonra Robin'in onu eve bırakması için yeterince iyi görünüyordu. Hastanenin otoparkında vedalaştık ve ona o gece bir telefon beklemesini söyledim.

Konuştuğumuzda Philip bana Robin ile hastaneden ayrıldıktan sonra öğle yemeği yemeye gittiklerini söyledi. Hemen daha uyanık ve odaklanmış hale geldi. Eve dönerken coşkulu hissetti ve baktığı her yerde renkler daha parlak görünüyordu. Sesi oldukça mutluydu.

Philip birkaç gün sonra bana yazılı bir rapor gönderdi. En önemlisi washis son yorum:

/ daha yüksek bir seviyeye sıçraması, beden ve ego bilincini terk etmesi, kozmik uzaya sıçraması bekleniyor. Ancak bu olmadı.

Philip'in bahsettiği bu eşik, şimdi DMT için "psy-chedelic eşik" dediğimiz şeydir. Bilincin bedenden ayrılması ve psychedelic etkilerin zihnin normal içeriğinin tamamen yerini alması durumunda onu geçersiniz. Deneyimin gerçekliğinde bir merak ya da huşu duygusu ve yadsınamaz bir kesinlik duygusu vardır. Bu açıkça 1 mg / kg intramüsküler DMT ile meydana gelmemişti.

Philip'in bu kaşifin rolünde olması harikaydı. Psikolojik olarak olgun ve stabildi ve genel olarak psychedelicsin ve özellikle DMT'nin etkilerine aşinaydı. Açık ve anlaşılır yapabilirFarklı ilaçlar ve bunları almanın farklı yolları arasında karşılaştırmalar. Onun davası, yalnızca deneyimli psychedelic kullanıcıları kaydetme kararımızın güçlü bir şekilde doğrulanmasıydı.

Philip'in raporu, IM DMT etkilerinin tütsülenmiş DMT'nin etkilerinin gerisinde kaldığına dair hiçbir şüphe bırakmadı. Daha yüksek bir doz vermeyi düşündüm. Bununla birlikte, fullpeak etkileri gelişse bile, bu rotanın füme DMT'nin bir başka ayırt edici özelliği olan "acele" vereceğinden şüpheliydim. Genellikle DMT içtikten sonraki ilk 15 ila 30 saniye içinde gerçekleşen bu "acele" sırasında, normal bilinçten ezici bir psychedelic gerçekliğe geçiş nefes kesici bir hızla gerçekleşir. ABD'lilerin bu kadar korkutucu derecede çekici bulduğu bu "nükleer top" etkisidir. DMT'yi sisteme sokmak için kesinlikle daha hızlı bir yola ihtiyacımız vardı.

Çoğu eğlence amaçlı DMT kullanıcısı, mari-juana veya psikoaktif olmayan bir bitki üzerine serpilmiş bir pipoda sigara içer. Bu, DMT'yi vücudunuza sokmak için ideal bir yöntem değildir. İlaç genellikle alev alır, bu da endişe vericibuharı mümkün olduğunca fazla solumaya çalışırken. Koku

DMT'yi yakmak, plastik yakmak gibi yoğun bir şekilde mide bulandırıcıdır. İlaç etkisini gösterdiğinde ve oda ağlama parçalarına ayrılmaya başladığında, vücudunuz da aynı şeyi takip ediyor, nefes alıp vermediğinizi bilmek neredeyse imkansız hale gelir. Bu sarhoşluk durumunda, bu alevli, kötü kokulu kimyasal damlanın mümkün olduğunca çok ciğerlerine solumaya çalıştığını hayal edin!

DMT'yi uygulamanın en hızlı ve en etkili yolu enjeksiyondur. Kas içi enjeksiyonlar, ilacı boşaltmak için kaslardan geçen nispeten sınırlı kan akışına bağlıdır ve en yavaş enjeksiyon türüdür. İlaçlar ayrıca cilde veya deri altına da verilebilir, burada biraz daha zengin kan akışı daha hızlı, ancak genellikle ağrılı bir yöntem sağlar. Damar içine enjeksiyon en iyi yöntemdir. İntravenöz veya IV enjeksiyon bölgesinden, ilaç açısından zengin kan kalbe geri döner. Kalp bu kanı akciğerlerden pompalar; Oradan kalbe yeniden girer ve daha sonra beyin de dahil olmak üzere vücudun geri kalanına doğru yol alır. Fizyologların "koldan dile geçen süre" dediği tüm bu sürecin süresi genellikle yaklaşık 16 saniyedir.1

Indiana'daki Purdue Üniversitesi'nde DMT'yi yapan meslektaşım David Nichols, Ph.D.'ye danıştım. İntravenöz yola geçmem gerektiğini kabul etti. Planlardaki bu değişiklikle ilgili karşılıklı endişemizi düşünerek, kuru bir sesle, "Ben değil de sen olduğun için mutluyum" diye ekledi.

ABD Gıda ve İlaç Dairesi'nde (FDA) doktor olan Dr. W.'ye danışmanın zamanı gelmişti ve iki yıllık düzenleyici süreç boyunca projeye rehberlik ettikten sonra şimdi performansını denetliyordu. Fikrini sorduğumda güldü ve "Dünyada DMT veren tek araştırmacı bilim insanı sensin. Siz uzmansınız. Siz karar verin."

Haklıydı, ama sadece bir doz DMT verdikten sonra bu kadar çabuk keşfedilmemiş bir bölgeye girdiğim için gergindim. DMT'nin intravenöz olarak verilmesini tanımlayan daha önce yayınlanmış tek bir rapor vardı, ancak

bu, normal gönüllüler için değil, psikiyatri hastaları içindi.2 1950'lerin projesi, çoğu deneyimleri hakkında fazla bir şey rapor edemeyen şizofreni hastalarını ciddi şekilde bozmuş hastaları inceledi. Aslında, talihsiz bir kadının nabzı, IVDMT aldıktan sonra kısa bir süre boyunca tespit edilemedi. Bu rapora saygı gösterdiğim için, tüm gönüllü adaylarının kalp fonksiyonu konusunda çok dikkatli davrandım.3

Dr. W., IV yoluna geçerken IM dozunun yaklaşık beşte birinin denenmesini önerdi. "Bu muhtemelen size intramüsküler olarak verdiğinizden daha düşük kan ve beyin seviyeleri DMT verecektir ve manevra yapmak için biraz yeriniz olmalı" dedi. "Muhtemelen kimseye bu şekilde aşırı doz vermeyeceksiniz." Bizim durumumuzda, bu, IM dozunun dönüştürülmesi anlamına geliyordu.

1 mg / kg ila 0.2 mg / kg intravenöz DMT.

Philip ve Nils, araştırmanın bu yeni ve keşfedilmemiş aşaması için hevesle gönüllü olmuşlardı: normal gönüllülerde tatmin edici bir IV DMT dozu bulmak. Her ikisi de daha önce DMT içmiş olduğundan, IV'ün etkilerini doğrudan tütsülenmiş ilaca karşı karşılaştırabilirdik. Ve Philip'in durumunda, IV ile IM rotalarını karşılaştırabiliriz.

Nils, araştırmamıza başladığında otuz altı yaşındaydı. Daha genç bir adam olan Nils, patlayıcı madde üretiminde uzmanlaşmak arzusuyla orduya katılmıştı. Ancak, silahlı servisler için uygun olmadığını çabucak gördü ve psikolojik nedenlerle erken terhis için başvurdu. Philip, Nils üzerinde bu değerlendirmeyi yapan psikologdu ve daha sonra arkadaş kaldılar.

Nils, zihin değiştiren ilaçlarla yakından ilgileniyordu ve her zaman bu tür etkiler yaratabilecek ihmal edilmiş bir bitki veya hayvan ürünü arıyordu. Sonoran Çöl Kurbağası'nın zehrinin psychedelic özelliklerini keşfettiğini duyuran bir broşür de dahil olmak üzere birçok popüler broşür yazmıştı. Bu zehir, DMT ile yakından ilişkili bir bileşik olan yüksek düzeyde 5-metoksi-DMT içerir. Sigara içildiğinde, bu kurbağa ürünü oldukça etkileyici.

Nils uzun ve sıska bir adamdı, büyüleyici ve etrafta olması eğlenceliydi. "150. dozdan sonra izini kaybettiği" için birçok kez LSD almıştı. Bir yıl önce Philip'in evinde ilk kez DMT içtiğinde, güçlü bir şekilde etkilendi. Dedi

Güçlü telepatik izlenimler bıraktı ve çevremdeki insanlarla zihinsel bağlara neden oldu. Bu kafa karıştırıcı ve bunaltıcıydı. Çok oldum

İçimden bir ses benimle konuştuğunda heyecanlandım. Bu benim doğrudan benimle ilgili olan sezgimdi. Hayatımın en yoğun deneyimiydi. Geri dönmek istiyorum. Parlak renk bantları olan farklı bir alan gördüm. Ellerimi kaldıramadım, çok sert takıldım. Zihinsel bir Mekke'dir, diğer tüm psychedelics için mükemmel bir referans noktasıdır. Etrafımdakiler uzaylı uzay böceklerine benziyordu. Onların da bunun bir parçası olduğunu fark ettim.

Nils, Philip'in ilk IM dozundan yaklaşık bir hafta sonra 0.2 mg / kg intravenöz DMT aldı. Hislerim, Philip'in enjeksiyonu için hissettiklerime benziyordu; Yani, gerçek gün bir dönüm noktası olsa da, aynı zamanda kuru bir koşu, gerçek şey için bir prova gibi görünüyordu. Bu dozun ötesine geçme ihtimalimiz çok yüksekti.

Nils'in 0.2 mg / kg seansının yapıldığı gün, onu araştırma merkezi odasındaki hastane yatağında, tanıdık Ordu uyku tulumunun altında yatarken buldum. Hem gerçek hem de mecazi olarak seyahat ettiğinde bu çantayı yanına aldı: yolda yolculuk yapacağı zaman ya da psychedelic bir uyuşturucu yolculuğuna çıktığı zaman.

Cindy ve ben Nils'in iki yanında oturduk. Ona ne beklemesi gerektiğine dair kısa bir önizleme yaptım. Başlamam için başını salladı.

Enjeksiyonun yarısında Nils, "Evet, tadına baktım" dedi. Nils, ilaç açısından zengin kan beynine giderken ağzından ve dilinden geçerken intravenöz DMT'yi tadabilen birkaç gönüllüden biri olduğu ortaya çıktı. Metalik, hafif acı bir taddı.

"Bu yeterince hızlı görünüyor" diye düşündüm. Bu onun suskun doğasından dolayı ya da ikimizin de deneyimin yoğunluğundan özellikle etkilenmemiş olması nedeniyle, bu IV DMT dozunun Nils üzerindeki etkileri konusunda notlarım kabataslak. Bununla birlikte, 0.2 mg / kg'ın, DMT içme deneyimine göre tam dozun "belki üçte biri ila dörtte biri" olduğunu belirtti. Belki de bu ilk iki seansın (Philip'in IM'si ve Nils'in IV'ü) ne kadar kolay olduğundan biraz fazla güvende hissederek, hemen Nils'in IV dozunu üç katına çıkarmaya karar verdim: 0.2 ila 0.6 mg / kg.

Kendime güvenim erkendi. Geriye dönüp bakıldığında, 0.4 mg / kg'a iki katına çıkarmak daha temkinli bir hareket daha makul olurdu. Neyse ki, 0.8 mg / kg'a atlamadım, bu da Nils'in 0.2 mg / kg'ın tam bir dozun dörtte biri olduğu önerisini takip etmiş olsaydım olurdu.

Bu sabah, hem Philip hem de Nils 0.6 mg / kg IV DMT alacaktı.

O gün Albuquerque'de hava güneşli, soğuk ve rüzgarlıydı ve içeride çalışmaktan memnundum. Nils'in Araştırma Merkezi'ndeki odasına girdim. Uyku tulumunun altında yatıyordu ve ilk 0.6 mg / kg dozunu bekliyordu. Cindy, DMT solüsyonunu doğrudan kanına enjekte edeceğim portal olan bir önkol damarına küçük bir iğne yerleştirmişti. O onun sağ tarafına, ben de onun soluna oturdum, IV hattından gelen boru kolundan sarkıyordu. Filipus da buradaydı; Nils ile her şey yolunda giderse sabahın ilerleyen saatlerinde aynı dozu alması planlandı. Yatağın dibinde oturdu, Nils'in neler yaşayacağını merak ediyordu ve hepimiz için manevi destek sağlamaya hazırdı. Fiziksel destek için de ona ihtiyacımız olacağından şüphelenmiyorduk.

DMT çözeltisini, Nils'in önceki 0.2 mg / kg dozundan biraz daha hızlı bir şekilde, bir dakika yerine 30 saniye boyunca infüze ettim. Daha hızlı bir enjeksiyonun kan dolaşımındaki DMT'nin daha az seyreltilmesine izin verebileceğini düşündüm. Bu daha sonra kanda ve dolayısıyla beyinde daha yüksek tepe DMT seviyeleri üretecektir. İlacın infüzyonu tamamlandıktan sonra, Nils heyecanla dedi ki,

/ tadına bakabilir. . . . İşte burada! Bunu ağzından kaçırdıktan hemen sonra, uyku tulumunu fırlatmaya ve açmaya başladı. Sonra bir başlangıçla oturdu ve haykırdı:

Kusacağım! Şaşkın ve kararsız bir şekilde bize baktı. Cindy ve ben aynı anda birbirimize baktık ve içine kusabileceği hiçbir şeyimiz olmadığını fark ettik. Deneklerimizin kusması gerekebileceğini öngörmemiştik. Mırıldandı,

Ama hiç kahvaltı yapmadım. . . Yani kusacak bir şey yok. Nils tedirgin oldu ve yastığı ve uyku tulumunu yüzüne çekti. Bizden ve kandan uzakta cenin pozisyonuna kıvrıldı

basınç makinesi, manşeti üniteye bağlayan boruyu kıvırır. Kan basıncının ve kalp atış hızının en yüksek ve potansiyel olarak en tehlikeli seviyelerde olacağını bildiğimiz 2 ya da 5 dakikada bir okuma alamadık. Kollarını ve bacaklarını çoğunlukla amaçsızca sallayarak yataktan çıkmaya çalıştı - ama bu, 6'4 "birinde önemli bir uzuv kütlesiydi. Elleri soğuktu ve Cindy, Philip ve ben güçlerimizi birleştirdik ve onu şimdi çok küçük görünen yatağa geri götürdük. 6. dakikada, dolapta bulduğumuz bir leğene geri çekildi. Bunu yapmak için oturması gerektiğinden, onu yatağa yeniden yerleştirebildik ve bir tansiyon ve kalp atış hızı kaydı elde ettik. Bu noktada, enjeksiyondan 10 dakika sonra, okumaları şaşırtıcı derecede normaldi.

Cindy'ye uzandı, koluna ve süveterine dokundu. Sanki saçlarını okşamak üzereymiş gibi görünüyordu, ama ne yapacağını çabucak unutmuş gibiydi. Nils daha sonra bana baktı ve şöyle dedi:

/ Şimdi sana bakmam gerekiyor, Philip'e ya da Cindy'ye değil.Sakin görünmek için elimden geleni yaptım, bakışlarına kendi bakışlarımla cevap verdim, iyi olması için sessizce dua ettim. 19. dakikada dirseklerinin üzerine oturdu ve güldü. Çok "taşlanmış" görünüyordu: büyük öğrenciler, orantısız sırıtış, tutarsız bir şekilde mırıldanıyor.

Sonunda dedi ki, / en iyi yüksek dozun 0.2 ile 0.6 arasında olduğunu düşünüyorum.Hepimiz güldük ve odadaki gerginlik birkaç çentik düştü. Nils, en azından o anda, onun hakkında hala aklına sahipti.

Devam etti, Benliğin hareketi vardı. Bittiği için hayal kırıklığına uğradım. Burası bir renk kafeteryasıydı. Tanıdık bir duygu. Evet, geri döndüm. "Onlar" oradaydı ve birbirimizi tanıdık.

"Kim?" diye sordum. Hiç kimse ya da şey bu şekilde tanımlanamaz. Hala oldukça etkisi altında görünüyordu. Ona baskı yapmak istemedim. Başını salladı ve ekledi, Yüksekten inmek çok renkliydi, ama zirveye kıyasla sıkıcıydı. Zirvede, ne zaman olduğum yere geri döndüğümü biliyordum

/ geçen yıl içtim. Oradan ayrılmak yalnız bir duyguydu.

Gerçekten hastalandığımı düşündüm. Sanki ölüyormuşum gibi üzerimde gezindiğini hissettim ve hepiniz beni diriltmeye çalışıyordunuz. Her şeyin yolunda olduğunu umuyordum. Sadece içeride neler olduğunu yakalamaya çalışıyordum.

Durdu, sonra sonuçlandırdı, Yorgunum. Kestirmek istiyorum ama gerçekten uykum yok. Nils'in bunun ötesinde söyleyecek pek bir şeyi yoktu, ama çok acıkmıştı, akıllıca bir şekilde kahvaltıyı atlamıştı. Derecelendirme ölçeğimizi doldururken yürekten yedi. Yani Nils bile 0.6 mg / kg'ın "çok fazla" olduğunu düşündü!

Hemşirelerin odasında birkaç dakika geçirdim ve az önce gördüklerimizi düşündüm. Kardiyak açıdan bakıldığında, Nils'in kan basıncı ve kalp atış hızı sadece orta derecede artmıştı, ancak varsayılan zirvelerindeki okumaları kaçırdık. Bu nedenle, 0.6 mg / kg IV DMT'nin uygulanmasından kaynaklanan fiziksel bir zarar olmadığı muhtemel görünüyordu. Ne var ki, Nils'in raporunun inceliği, ne olduğunu hatırlayamamasından mı, yoksa olanların çoğunu kendine saklama tarzından mı kaynaklanıyordu, emin değildim.

Açıkça "psychedelic eşiği" aşmıştık. Başlangıcın ani yoğunluğu ve yoğunluğu, deneyimin reddedilemez doğası,Nils'in tarif ettiği yerleşik anlam, hepsi "tam" bir DMT yolculuğuna eklendi. Ama psychedelic bariyerin çok ötesinde miydi? Nils, aynı ilaçtan karşılaştırılabilir seviyelerde değişmiş algılar elde etmek için birçok kişiden daha yüksek dozlar gerektiren, kendi kendini kabul eden bir "sert kafa" idi. Philip'in durumu nasıl olurdu?

Philip ve ben Araştırma Merkezi'nin parlak bir şekilde aydınlatılmış salonunda yürüdük. Daha fazla yiyecek aramak için hemşire istasyonunda Nils'i geçtik. Kendini harika hissetti. Psişik uçurumdan üzücü atlayışından sonra ne kadar çabuk iyi göründüğünü görmek güven vericiydi.

Philip'e "Aynı dozu istediğinden emin misin?" diye sordum. Evet." Kesinlikle hiçbir tereddüt yoktu. O kadar emin değildim. Philip, Nils'inkine benzer bir deneyim yaşamayı reddetseydi, endişem daha katlanılabilir hale gelirdi. Belki 0.5 ile yetinirdi ya da

0.4 mg / kg. Bunu yapmak yeterince kolay olurdu - sadece kısa bir süre durabilirdim

tüm şırıngayı DMT çözeltisiyle dolu olarak boşaltın. 0.6nig / kg'ın büyük olasılıkla fiziksel olarak güvenli olduğuna inansam da, potansiyel olarak parçalayıcı zihinsel etkiler, Nils'in seansından önce olduğundan daha dramatik bir şekilde hepimizin önünde belirdi. Bununla birlikte, Philip, arkadaşı ve "psikonot" arkadaşı tarafından geride bırakılmayacaktı. 0.6 mg / kg dozu için hazırdı.

Gönüllülerimizdeki bu eğilim, yok edici bir psychedelic deneyim olasılığı altında bile sebat etme eğilimi belirgindi. Gelecek yıl, 1991'de gerçekleşen ve gönüllülerin her biri sadece 30 dakika ayrı olan dört büyük dozda DMT aldığı tolerans çalışmamız sırasında en belirgindi. Hiçbir gönüllü, ne kadar yıpranmış olursa olsun, dördüncü ve son yüksek DMT dozunu reddetmedi.

Philip'in Nils ile aynı dozu alma arzusu beni bilimsel, kişisel ve etik bir ikilemle karşı karşıya bıraktı. Eğitimim bana, koşullar gerektiriyorsa biraz fazla ilaç reçete etmekten çekinmemek gerektiğini öğretmişti. Örneğin, tedaviye dirençli hastalarda tam bir terapötik yanıt için çok yüksek dozlar gerekli olabilir. Ek olarak, toksik etkiler hakkında bilgi edinmek,çeşitli durumlarda bunları hızlı bir şekilde tanıyabilmek için. Bu son nokta, yeni bir deneysel ilaç üzerinde çalışırken daha da önemlidir.

Projenin baş araştırmacısı olarak, Philip'e Nils benzeri bir şeyi tekrarlamasını istemediğimi söylemek benim yetkim ve sorumluluğum dahilindeydi

0.6 mg / kg DMT deneyimi. Ancak, Nils şimdi iyi görünüyordu. En önemlisi, bu dozu alan ilk ve tek kişi oydu. O sabah 0.6 mg / kg'lık iki seans planlamıştım, böylece bu dozun iki farklı kişide benzer tepkilere neden olup olmadığını belirleyebildim. Philip'i sevdim ve 0.6 mg / kg dozunu istedi. Ama arkadaşlığımız ne kadar büyük bir rol oynadı? İlişkimizi tehlikeye atmamak için sadece onun istediği gibi yapmak istemedim, ama çalışmanın bu erken aşamasındaki katılımının harcadığı zamana değmesini istedim. Bir bakıma "bize bir iyilik yapıyordu". Philip, Albuquerque'den uzakta yaşıyordu ve 0.4 veya 0.5 yeterince tam bir doz değilse, 0.6 mg / kg almak için bir kez daha geri dönmesini istemek onu rahatsız ederdi. Birbiriyle rekabet eden birçok öncelik vardı. Philip'e 0.6 mg / kg vermeyi kabul ederek doğru kararı verdiğimi umuyordum.

Odasına girdiğimizde Philip ve ben, Philip'in kız arkadaşı Cindy ve Robin'e merhaba dedik, onlar zaten oradaydı ve bizi bekliyorlardı. Yatakta kendini rahat ettirdi. Başka bir 0.6 mg / kg IV DMT seansı başlamak üzereydi.

Philip'in çıplak ve steril odasında parlak mumlu muşamba zeminler, somon pembesi duvarlar ve oksijen, salgıların emilmesi ve yatağın arkasından çıkan su için tüpler vardı. Yatağına bakan kapalı ahşap banyo kapısının dışına, bin silahlı Budist şefkat azizi Avalokitesvara'nın posterini bantlamıştı. Tavandan sarkan bir kablo labirentine bağlı bir televizyon, ince hastane çarşaflarıyla kaplı, mekanize, dar yatağına bakıyordu. Klima yüksek sesle uğultu yaptı. Yatağa uzandı ve kendini olabildiğince rahat ettirdi.

Cindy, tek önkol damarına sorunsuz ve ustaca bir intravenöz hat yerleştirdi. Tansiyon manşonu da bu kolun etrafına sarıldı. Philip'in diğer kolu, kan alabileceğimiz daha büyük bir IV hattı yerleştirmişti, böylece onu uyguladıktan sonra kanındaki DMT konsantrasyonlarını ölçebilirdik. Bu hat, kan alma tüpünde pıhtılaşma olmaması için damar içine steril tuzlu su damlatan şeffaf bir plastik torbaya bağlandı. Cindy ve ben Philip'in her iki yanında oturduk, Nils'in daha önceki tepkisi ışığında ne bekleyeceğimizden emin değildik. Robin yan tarafa, yatağın ayak ucuna yakın bir yere oturdu.

Sadece bir saat önce Nils'in sinir bozucu seansından yeni çıkmış olan Philip'in çok az hazırlığa ihtiyacı vardı. Etkisi altında yatağında yatarken bizden ne bekleyeceğini biliyordu. Yardıma ihtiyacı olduğu anlaşıldığında ona hemen yardım edeceğimizi görmüştü. Kendisine başarılar diledik. Gözlerini kapattı, arkasına yaslandı, derin nefesler aldı ve "Hazırım" dedi.

Duvardaki saatin saniye ibresini izledim, "6"ya çarpmasını bekledim, böylece ikinci ibrenin "12"ye çarptığında 30 saniyelik enjeksiyonun bitmesini zamanlayabilirdim, bu da "sıfır zamanı" olurdu. Saat neredeyse sabah 10'du.

Şırınganın iğnesini Philip'in hattına sokmayı bitirdiğimde, ancak pistona bastırmadan ve DMT solüsyonunu Philip'in damarına boşaltmadan önce, kapıyı yüksek sesle, ısrarla çaldı. Baktım, durakladım, iğneyi ipten çıkardım, kapağını kapattım ve Philip'in yatağının yanındaki komodinin üzerine koydum.

Araştırma Merkezi laboratuvarının müdürü kapının dışında bekliyordu. Salona girdim, odadan kulak misafiri olmadan çıktım. DMT analizleri için önceki kan örneklerinin yanlış toplandığını ve bunu nasıl yaptığımızı değiştirmemiz gerektiğini söyledi. Ona tekniğinizi buna göre değiştireceğimizi söyledim.

Kendimi Philip'in odasına geri bıraktım ve bir kez daha yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Kesintinin farkında değil gibiydi, DMT alemlerine mümkün olan en sorunsuz girişi sağlayan içe dönme ve bırakmaya başlamıştı. Onun için yolculuk çoktan başlamıştı.

Kesinti için özür diledim ve ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Şimdi nerede kalmıştık?" dedim. Philip sadece bir homurdanma ile cevap verdi; Gözlerini açtı, devam etmem için başını salladı ve tekrar kapattı. Şırıngayı açtım ve iğneyi IV tüpüne tekrar yerleştirdim. Cindy başını salladı, o da hazırdı.

"Tamam, işte DMT" dedim. Yavaş ve dikkatli bir şekilde Philip'in damarına 0.6 mg / kg DMT vermeye başladım.

Enjeksiyonun yarısında, Philip'in nefesi boğazına takıldı ve hiçbir zaman tam olarak çıkmayan bir öksürük gibi geliyordu. Çabucak öğrendik ki, boğazdaki bu yakalama yüksek doz bir enjeksiyonu takip ettiğinde, vahşi bir yolculuğa çıkmıştık.

Sessizce, Philip'e "Hepsi dahil" dedim. İnfüzyon tamamlandıktan yirmi beş saniye sonra, o begangroaning,

/ Aşkım, seviyorum . . . Kan basıncı orta derecede yükseldi, ancak kalp atış hızı, dinlenme seviyesi olan 65'ten dakikada 140 atışa sıçradı. Nabızdaki bu artış, üç veya dört kat merdiven çıktıktan sonra meydana gelebilecek artışa eşdeğerdir. Ama bu durumda, Philip bir santim bile hareket etmemişti.

1 dakika sonra Philip doğruldu, Cindy'ye ve bana fincan tabağı büyüklüğünde gözlerle baktı. Gözbebekleri büyük ölçüde büyümüştü. Hareketleri otomatik, sarsıntılı, kukla gibiydi. Philip'in arkasında "evde kimse yok" gibi görünüyordu eylemler.

Robin'e doğru eğildi ve saçını okşadı:

/ Aşkım, seviyorum . . . O sabah iki kez, o zaman: sersemlemiş bir DMT durumunda, bir kadının saçına çekilen bir gönüllü. Nils, Cindy'ye, Philip, Robin'e. Belki de bu, kasvetli bir hastane odasına böylesine son derece psychedelic bir durumda bakıldığında mevcut olan canlı, organik, tanıdık gerçekliğin en güçlü görüntüsüydü.

Rahatlamamız için, herhangi bir telkin veya yardım almadan geri yattı. Derisi, Nils'inki gibi soğuk ve rutubetliydi. Vücudu klasik bir "savaş ya da kaç" tepkisi içindeydi: yüksek tansiyon ve kalp atış hızı, kan deriden daha derinlere hayati iç organlara doğru hareket ediyordu, ancak tüm bunlar neredeyse hiç gerçek fiziksel aktivite yapmıyordu. Philip'in kanını almak zordu - yüksek stres hormonu seviyeleri, damarları kaplayan küçük kasların sıkışmasına ve cilde gereksiz kan akışını azaltmasına neden oldu.

10 dakika sonra Philip iç çekmeye başladı, Ne kadar güzel, ne kadar güzel! Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. İşte bu, sizin aşkın bir deneyim dediğiniz şeydi. Öldüm ve cennete gittim.

Enjeksiyondan 30 dakika sonra nabzı ve kan basıncı normaldi.

Uçsuz bucaksız bir uçsuz bucaksız içinde uçuyordu. Göreceli bir alan veya boyut yoktu. "Nefesin boğazına takıldığında ne hissettin?" diye sordum. Boğazımda soğuk, kasılma hissi hissettim. Beni korkuttu. Belki nefes almayı bırakırım diye düşündüm. "Bırak, teslim ol, bırak" düşüncesi bir an içindi, sonra ilacın acelesi onu bile silip süpürdü.

"Oturup Robin'in saçını okşadığını hatırlıyor musun?" / Ne yaptı? Enjeksiyondan kırk beş dakika sonra, çay içen ve artık ilacın hiçbir etkisini hissetmeyen Philip, oturduğunu, bize baktığını veya Robin'e dokunduğunu hatırlayamadı. Kısa bir süre sonra rahat görünüyordu ve Robin'in ona bakabileceğinden emindik.

Philip ve ben ertesi akşam konuştuk. Biraz bitkin hissetti, ama çok iyi uyudu. Rüyaları "her zamankinden daha ilginçti", ancak özellikle tuhaf değildi. Yine de hiçbirini hatırlayamıyordu

onlardan. Ertesi gün, "tam gaz olmasa da" tam on saat çalıştı. Ancak, "Benden başka kimse yorgun olduğumu fark etmezdi" dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunlar o oturumdan ve ertesi günün raporundan aldığım tüm notlar. Bu, Philip'in uyuşturucu seanslarına ilişkin genellikle oldukça anlamlı açıklamalarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Belki de sabahı sağ salim atlatması, öğrenmemiz gereken en önemli bilgiydi.

O akşam Albuquerque'nin dışındaki dağlara doğru eve giderken, günün olaylarını düşünmek için zaman harcadım. Hem Nils hem de Philip'in 0.6 mg / kg IV DMT karşılaşmalarından sağlam bir şekilde çıktığına sevindim. Her neyse, deneyimlerinin gerçekte neye benzediği hakkında pek bir şey öğrenmemiştim. Raporları oldukça kısaydı ve ayrıntıdan yoksundu.

Nils ve Philip'in raporları neden bu kadar seyrekti? Bir olasılık "duruma özgü bellek" idi. Bu, değişmiş bir bilinç durumunda yaşanan olayların, normal bir durumda değil, yalnızca bu duruma yeniden girildiğinde açıkça hatırlanabileceği phe-nomenon'u ifade eder. Bu, al-cohol, esrar gibi maddelerin veya sakinleştiriciler Valium, Xanax veya barbitüratlar gibi reçeteli ilaçların etkisi altında gerçekleşir. Aynı zamanda hipnoz veya rüyalar gibi ilaca bağlı olmayan değişmiş durumlardan da kaynaklanır. Philip'in ve Nils'in vakalarında, bu açıklama daha sonra daha düşük, daha yönetilebilir DMT dozları ile çalışırken 0.6 mg / kg seanslarının daha fazlasını hatırladıklarında muhtemel olacaktır. Bununla birlikte, bu, projeye daha sonraki katılımları sırasında her iki erkekte de herhangi bir ölçüde gerçekleşmedi.

Başka bir olasılık da Nils ve Philip'in kısa bir deliryum, bir "akut organik beyin sendromu" veya "akut karışıklık durumu" yaşamış olmalarıdır. Deliryum, "itibaren" veya "dışında" anlamına gelen Latince de'den ve "bir kürk sırası" anlamına gelen lira'dan türemiştir; Kelimenin tam anlamıyla, "karıktan çıkmak" veya "onun dışında". Deliryum, ateş, kafa travması, oksijen eksikliği veya düşük kan şekeri gibi fiziksel faktörlerden kaynaklanabilir. Ek olarak, derinden travmatik bir psikolojik deneyim, ağır travma veya felaketlerden kurtulanlarda olduğu gibi çılgınca bir durum üretebilir.

Nils'in ve Philip'in kafa karışıklığına ve bunların çoğunu hatırlayamamalarına "psikolojik travma"nın ne ölçüde katkıda bulunduğundan emin değildim.

DMT oturumları. İlacın kendisinin doğrudan bir etkisinden ziyade, ilacın etkilerine ne kadar psikolojik bir tepki vardı? Yani, hayal bile edilemeyecek şok değerine sahip bir sahneyi görmek için mesaneye tırmanmak, kişiyi çılgına dönmüş veya kafası karışmış bir duruma sokabilir, ancak sorumlu olan merdiven değil, merdivenin sağladığı manzaradır. Nils ve Philip'in gördükleri şey o kadar tuhaf, o kadar anlaşılmaz, o kadar tamamen sapkın mıydı ki, orada ne olduğunu açıkça görmelerini engellemek için zihinleri basitçe kapatılmış mıydı? Belki de unutmak daha iyiydi.

Her iki durumda da, çok fazla ilaç ya da çok fazla deneyim olsun, 0.6 mg / kg IV DMT bu iki deneyimli psychedelic gaziye ne yaptıysa, sadece şuna geldi: "çok fazla". Philip'in daha sonra söylediği gibi,

Kozmik bir kaynak makinesiydi, bir renk fırtınasıydı, şaşırtıcıydı, sanki bir fırtınaya denize atılmışım ve kontrolden çıkmışım, bir mantar gibi savruluyormuşum gibi.

DMT dozunu tartışmak için Dave Nichols'u tekrar aradım. Daha düşük "yüksek" doz ne olmalı? 0.5 mg / kg'a bir azalma, dozu sadece altıda bir oranında düşürürken, 0.4 mg / kg tamamen üçte bir oranında daha azdı. Bir ileri bir geri gittik. Yüksek dozun tam bir etki yarattığından emin olmak isterken, gönüllülerimizi psikolojik olarak travmatize etmek istemedim. Philip ve Nils ile olan günlük olaylardan sonra biraz kararsız hissediyordum. "Birincisi, zarar verme", genel olarak tıp için ve hatta insan araştırmaları için en önemli özdeyiştir. Psişik olarak zarar görmüş gönüllülerden oluşan bir grup oluşturmak bir seçenek değildi. Philip'in ve Nils'in 0.6mg / kg seanslarının etkilerini tartışmamızın ön saflarında tutarak, çalışma için en yüksek DMT dozunu 0.4 mg / kg yapmaya karar verdik.

Birkaç gün sonra, bu dozaj sorunlarını tartışmak için erken DMT öncüsü Dr. Stephen Szara'yı aradım. Dr. Szara, 1950'lerin ortalarında Macaristan'ın Budapeşte kentindeki laboratuvarında DMT'nin psychedeliceffects etkilerini kendine enjekte ederek keşfetmişti. (İnsan psyche-delic araştırmalarının ilk aşamalarında, araştırmacıların kendilerinin "önce gitmesi" yaygındı.)Şimdi Washington DC'deki ABD Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü'nde uzun ve seçkin bir kariyeri tamamlıyordu.

Ona, "Gönüllülerinize hiç çok fazla DMT verdiniz mi?" diye sordum. Dr. Szara bir an düşündü, sonra zarif Doğu Avrupa aksanıyla cevap verdi: "Evet. Hiçbir şey hatırlayamadılar. Deneyimin anılarını geri getiremediler. Onlarla kalan tek şey, korkutucu bir şey olduğu hissiydi. Bu tür dozları uygulamaya değeceğine inanmadık."

Önümüzdeki beş yıl içinde ortaya çıkacak temaların kaçının Aralık sabahı Philip ve Nils'e 0.6 mg / kg IV DMT dozları uyguladığımda ortaya çıkması büyüleyici. Ölüme yakın ve spiri-tual deneyimler hakkında duyuyoruz ve DMT alemlerinde "onlarla" temas kuruyoruz. Arkadaşlık ve araştırma hedefleri etrafında çatışan öncelikler hissettim. Hastane ortamının ve tıbbi modelin dezavantajları hızla ortaya çıktı. Tam psychedelic dozlar verme ihtiyacı, olumsuz reaksiyon potansiyellerinin farkındalığıyla zaten yumuşatılmıştı. Projeye çeşitli şekillerde yardımcı olan meslektaşlar ve düzenleyicilerden oluşan çok geniş bir ağ vardı. Hepsi Philip'in ve Nil'in 0.6 mg / kg IV DMT seanslarında bir şekilde veya başka bir şekilde oradaydı.

Şimdi bu araştırmanın arka planına, psychedelic ilaçlar hakkında bildiğimiz büyük miktara ve bilimimizin ve toplumumuzun bu bilgileri nasıl kullandığına dönelim. O zaman DMT'nin vücudumuzda oynadığı benzersiz rolü ve hayatımızda hizmet edebileceği şaşırtıcı işlevleri anlamaya başlayabiliriz.

Bölüm I

Bina

Blok

1

Psychedelic İlaçlar: Bilim ve Toplum

İnsanların bitkileri, mantarları ve hayvanları psychedelic etkileri için kullanmasının tarihi, yazılı tarihten çok daha eskidir ve muhtemelen modern insan türünün ortaya çıkışından daha eskidir. Örneğin Ronald Siegel ve Terence McKenna, maymunsu atalarımızın olağandışı davranışlara neden olan şeyleri yiyerek diğer hayvanları taklit ettiğini öne sürüyor. Bu şekilde, en eski zihin değiştirici maddeleri keşfettiler.

Birçok eski kültürün bilinç üzerindeki etkileri için psychedelics kullandığına dair artan fiziksel kanıtlar var. Arkeologlar, bir insan vücudundan filizlenen mantarların eski Afrika görüntülerini ortaya çıkardılar ve tarih öncesi kuzey Avrupa kaya sanatının son keşifleri, psychedelically değiştirilmiş bilincin etkisini güçlü bir şekilde gösteriyor.

Bazı yazarlar, dilin, erken hominidmouth seslerinin psişel olarak geliştirilmiş takdiri ve bunlarla olan ilişkilerinden geliştiğini öne sürmüşlerdir. Diğerleri, psychedelic durumların, insanların dini deneyime ilişkin en erken farkındalığının temelini oluşturduğunu öne sürüyor.

Psychedelic ilaçların mümkün kıldığı vizyonlar, kendinden geçmiş durumlar ve hayal gücü uçuşları, bu maddelere birçok eski kültürde önemli bir rol verdi. Yüzlerce yıllık antropolojik araştırmalar göstermiştir kibu toplumlar psychedelics kullanarak sosyal dayanışmayı sürdürmek, şifa sanatlarına yardımcı olmak ve sanatsal ve manevi yaratıcılığa ilham vermek.

Yeni Dünya yerli halkı, çok çeşitli zihin değiştiren bitkiler ve mantarlar kullandı ve kullanmaya devam ediyor. Psychedelics hakkında bildiklerimizin çoğu, ilk olarak Batı Yarımküre malzemelerinde bulunan kimyasalları araştırmaktan geliyor: DMT, psilosibin, meskalin ve çeşitli LSD benzeri bileşikler.

Yeni Dünya sakinleri tarafından psychedelic bitki kullanımının derinliği ve genişliği, Avrupalı yerleşimcileri şaşırttı ve alarma geçirdi. Tepkileri, Avrupa'daki psychedelic bitki ve mantarların göreceli eksikliğinden kaynaklanmış olabilir. Aynı derecede önemli olan, zihin değiştiren maddelerin büyücülükle ilişkilendirilmesiydi. Kilise, bu materyallerin hem Eski hem de Yeni Dünya'da kullanımıyla ilgili bilgileri etkili bir şekilde bastırdı ve bu bilginin taşıyıcılarına ve uygulayıcılarına zulmetti. Meksika Kızılderililerinin sihirli mantar kullanımının on altıncı yüzyılda tamamen ortadan kalkmadığını ancak son elli yılda fark ettik.

Avrupa'da, 1800'lerin sonlarına kadar psychedelic bitkilere veya ilaçlara çok az ilgi vardı veya bunlara erişim vardı. Bazı yazarlar afyon veya esrara karşı kendi "psychedelic" reaksiyonlarını tanımladılar, ancak psychedelic etkiler için gereken miktarın tüketilmesi zor, aşırı veya tehlikeliydi. Bu durum bir Yeni Dünya kaktüsü olan peyote'de meskalinin bulunmasıyla değişmeye başladı.

Alman kimyagerler 1890'larda meskalini peyote'den izole ettiler. Etkilerini araştıranlar arasında daha edebi olanlar, "yapay bir cennetin" kapılarını açma yeteneğini övdü. Bununla birlikte, meskaline olan tıbbi ve psikiyatrik ilgi şaşırtıcı bir şekilde kısıtlandı ve araştırmacılar 1930'ların sonuna kadar yalnızca sınırlı sayıda makale yayınladılar. meskalin ile sıklıkla ortaya çıkan hoş olmayan mide bulantısı ve kusma, ona ilgi eksikliği ile ilgili olabilir.

Meskalin hakkındaki asgari coşkunun bir başka nedeni de, bunun için bilimsel veya tıbbi bir bağlam olmaması olabilirdi.

Etkilerini anlayın. Freudyen psikanaliz, o dönemin psikiyatrideki baskın gücüydü. Freud'un kendisi kokain ve tütün gibi zihin değiştiren ilaçlara güçlü bir şekilde ilgi duyarken, öğrencileri daha azdı. Buna ek olarak, Freud dine güvenmedi ve manevi ya da dini deneyimin çocukça korku ve isteklere karşı bir savunma olduğuna inanıyordu. Bu tutum muhtemelen Kızılderili maneviyatının tuzaklarıyla meskalinin araştırılmasını teşvik etmek için çok az şey yaptı. Sonra LSD geri dönüş görünümünü yaptı.

1938'de İsviçreli kimyager Albert Hofmann, o zamanlar büyük bir ilaç şirketi olan Sandoz Laboratuvarları'nın doğal ürünler bölümünde ergot, arye mantarı ile çalışıyordu. Doğumdan sonra rahim kanamasını durdurmaya yardımcı olabilecek bir ilaç bulmayı umuyordu. Bu ergot bazlı bileşiklerden biri LSD-25 veya liserjik asit dietilamid idi. Laboratuvar hayvanlarının rahmi üzerinde çok az etkisi oldu ve Hofmann onu rafa kaldırdı. Beş yıl sonra, "meraklı bir önsezi" Hofmann'ı LSD'yi incelemeye geri çağırdı ve yanlışlıkla güçlü psychedelic özelliklerini keşfetti.

LSD ile ilgili dikkat çekici olan şey, bir gramın milyonda biri kadar dozlarda psychedelics etkiler getirmesiydi, bu da meskalinin bin katından daha fazla güce sahip olduğu anlamına geliyordu. Aslında, Hofmann, zihin değiştirici olamayacak kadar küçük bir miktar olduğunu düşündüğü şeyle neredeyse aşırı doz aldı: çeyrek miligram. Hoffman ve İsviçreli meslektaşları bulgularını 1940'ların başında yayınlamakta hızlı davrandılar. LSD'nin ürettiği son derece değişmiş zihin durumu ve araştırmacıların onu araştırdığı geleneksel psikiyatrik bağlam nedeniyle, bilim adamları onun "psikoz taklitçi" özelliklerini vurgulamaya karar verdiler.1

II. Dünya Savaşı'ndan sonraki yıllar psikiyatri için heyecan verici yıllardı. LSD'ye ek olarak, bilim adamları ayrıca klor-promazin veya Thorazine'in "antipsikotik" özelliklerini de keşfettiler. Thorazine, ağır akıl hastası hastaların, akıl hastanelerini önceden görülmemiş sayıda terk edebilecek kadar iyileşmelerini mümkün kıldı. Bu ve diğer antipsikotik ilaçlar nihayet doktorların en engelleyici hastalıklarımızdan bazılarının tedavisinde ilerleme kaydetmesine izin verdi.

Günümüzdeki "biyolojik psikiyatri" alanı bu yıllarda doğmuştur. İnsan arasındaki ilişkiyi inceleyen bu disiplin

zihin ve beyin kimyası, bu iki garip yatak arkadaşının çocuğuydu: LSD ve Thorazine. Ve serotonin çöpçatandı.

1948'de araştırmacılar, kan dolaşımında taşınan serotoninin, damarları ve arterleri kaplayan kasların kasılmasından sorumlu olduğunu keşfettiler. Bu, kanama sürecinin nasıl kontrol edileceğini anlamak için hayati önem taşıyordu. Serotonin adı Latince dikiş, "kan" ve tonin, "sıkma" dan geldi.

Birkaç yıl sonra, 1950'lerin ortalarında, araştırmacılar laboratuvar hayvanlarının beyninde seroto-nin keşfettiler. Daha sonraki deneyler, kesin lokalizasyonunu ve bireysel sinir hücrelerinin elektriksel ve kimyasal fonksiyonları üzerindeki etkilerini gösterdi. Bir hayvanın beyninin serotonin içeren bölgelerini değiştiren ilaçlar veya ameliyatlar, cinsel ve saldırgan davranışların yanı sıra uyku, uyanıklık ve çeşitli temel biyolojik işlevlerin ışınını derinden değiştirdi. Serotonininin beyindeki ve hayvan davranışlarındaki varlığı ve işlevi, bilinen ilk nörotransmitter olarak rolünü perçinledi.2

Aynı zamanda, bilim adamları LSD ve serotonin moleküllerinin birbirine çok benzediğini gösterdi. Daha sonra LSD ve serotoninin aynı beyin bölgelerinin çoğu için rekabet ettiğini gösterdiler. Bazı deneysel durumlarda, LSD serotoninin etkilerini bloke etti; Diğerlerinde, psychedelic ilaç serotoninin etkilerini taklit etti.

Bu bulgular, LSD'yi beyin-zihin ilişkileri hakkında bilgi edinmek için mevcut en güçlü araç olarak kurdu. LSD'nin olağanüstü duyusal ve duygusal özellikleri, beyin serotoninin işlevini belirli ve anlaşılır şekillerde değiştirmekten kaynaklandıysa, belirli zihinsel işlevleri temel fizyolojik bileşenlerine "kimyasal olarak incelemek" mümkün olabilir. Farklı nörotransmiterler üzerinde karşılaştırılabilir derecede iyi karakterize edilmiş etkilere sahip diğer zihin değiştirici ilaçlar, bilinçli deneyim çeşitlerinin altta yatan kimyasal mekanizmalara adekodlanmasına yol açabilir.

Dünyanın dört bir yanındaki düzinelerce araştırmacı, binlerce sağlıklı gönüllüye ve psikiyatri hastasına baş döndürücü bir psychedelic ilaç ar-ray uyguladı. Yirmi yılı aşkın bir süredir, cömert hükümet ve özel sektör

Finansman bu çabayı destekledi. Araştırmacılar yüzlerce makale ve onlarca kitap yayınladılar. Birçok uluslararası konferans, toplantı ve sempozyumda insan psychedelic ilaç araştırmalarındaki en son bulgular tartışıldı.3

Sandoz Laboratuvarları, araştırmacılara LSD dağıttı, böylece normal gönüllülerde kısa bir psikotik duruma neden olabilirler. Bilim adamları, bu tür deneylerin şizofreni gibi doğal olarak ortaya çıkan psikotik bozukluklara ışık tutabileceğini umuyorlardı.

Sandoz ayrıca, psikotik hastaları için empati duygusu oluşturmalarına yardımcı olmak için psikiyatri stajyerlerine LSD verilmesini önerdi. Bu genç doktorlar, delilikle bu geçici karşılaşma karşısında hayrete düştüler. Daha önce bilinçdışı olan kendi anıları ve duygularıyla ham karşılaşmaları, bu psikiyatristlerin bu zihin gevşetici özelliklerin psikoterapiyi geliştirebileceğine inanmalarına neden oldu.

Çok sayıda araştırma yayını, konuşma terapisinin normal mekanizmasının, apsychedelic ilacın eklenmesiyle çok daha etkili olduğunu öne sürdü. Düzinelerce bilimsel makale, obsesyon ve kompulsiyonlar, travma sonrası stres, yeme bozuklukları, anksiyete, depresyon, alkolizm ve eroin bağımlılığından muzdarip daha önce tedavi edilemeyen hastalara yardım etmede dikkate değer başarıyı tanımladı.

"Psyche-delic psikoterapi" kullanan araştırmacılar tarafından tanımlanan hızlı atılımlar, diğer araştırmacıları bu ilaçların umutsuz ve acı çeken ölümcül hastalardaki yararlı etkilerini incelemeye teşvik etti. Altta yatan tıbbi durumlar üzerinde çok az etki olmasına rağmen, bu hastalarda psiko-kedelik psikoterapinin çarpıcı psikolojik etkileri olmuştur. Depresyon kalktı, ağrı kesici ilaç gereksinimleri önemli ölçüde azaldı ve hastaların hastalıklarını kabulü ve prognozu belirgin şekilde iyileşti. Buna ek olarak, hastalar ve aileleri, daha önce hiç mümkün olmayan şekillerde derin ve duygusal olarak yüklü sorunları ele alabildiler. Bu yeni tedaviden kaynaklanan psikolojik büyümenin hızlı bir şekilde hızlanması, zamanın çok önemli olduğu bu durumlarda oldukça umut verici görünüyordu. Bazı terapistler, psychedelic psikoterapiye bu "mucizevi" yanıtların çoğundan dönüştürücü, mistik veya manevi bir deneyimin sorumlu olduğuna inanıyordu.4

Buna ek olarak, derin psychedelic etkiler altında gönüllüler tarafından tarif edilen deneyimlerin, geleneksel Doğu meditasyonu uygulayıcılarınınkine çarpıcı bir şekilde benzer olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Psychedelic ilaçların neden olduğu bilinç değişikliği ile meditasyonun neden olduğu bilinç değişikliği arasındaki örtüşme, İngiliz romancı ve din filozofu AldousHuxley de dahil olmak üzere akademi dışındaki yazarların dikkatini çekti. Huxley, 1950'lerde Los Angeles'ta kendisini ziyaret eden Kanadalı psikiyatrist Humphrey Osmond'un dikkatli gözetimi altında kendi olağanüstü olumlu meskalin ve LSD deneyimlerini yaşadı. Huxleysoon uyuşturucu seansları ve onun içinde ilham verdikleri düşünceler hakkında yazdı. Psychedelic deneyimin doğası ve değeri üzerine yazıları, birçok bireyin psychedelic ilaçlar aracılığıyla ruhsal aydınlanmaya ulaşma girişimlerine ve araştırmacılara ilham veren, zorlayıcı ve anlamlıydı. Fikirlerinin psychedelics ile popüler deneylere yönelik büyük bir hareketi teşvik etmesine rağmen, Huxley, yalnızca seçkin bir entelektüel ve sanatçı grubunun bunlara erişebilmesi gerektiği teorisinin sadık bir savunucusuydu. Komüner erkeğin ya da kadının psychedelics'i mümkün olan en güvenli ve en üretken yollarla kullanma yeteneğine sahip olduğuna inanmıyordu.5

Bununla birlikte, ölümcül hastalık çalışmaları ve psychedelic ilaç etkileri ve mistik deneyimler arasındaki benzerlik tartışmaları, din ve bilimi huzursuz bir karışımda bir araya getirdi. Araştırma, Sandoz'un orijinal gündeminden daha da uzaklaşıyordu.

İşleri daha da karmaşık hale getiren, LSD'nin 1960'larda laboratuvardan kaçışıydı. Acil servis ziyaretleri, intiharlar, cinayetler, doğum kusurları ve kırık kromozomlarla ilgili raporlar medyayı doldurdu. Dr. Timothy Leary ve Harvard Üniversitesi'ndeki araştırma ekibinin bilimsel araştırma ilkelerini terk etmesi, nihayetinde işten çıkarılmalarıyla sonuçlandı. Bu olaylar, bilim adamlarının bile bu güçlü psikoaktif ilaçların kontrolünü kaybettiğine dair artan şüpheyi güçlendirdi.6

Medya, psychedelic ilaçların olumsuz fiziksel ve psikolojik etkilerini abarttı ve vurguladı. Bu raporların bazıları yetersiz araştırmalardan kaynaklanmıştır; diğerleri basitçe üretildi. Sonraki yayınlar, psychedelics'i kromozom barajı da dahil olmak üzere ciddi toksisiteden temizledi.

yaş. Bununla birlikte, bu takip çalışmaları, orijinal zarar verici raporlardan çok daha az tantana üretti.

Psikiyatri literatüründe "kötü yolculukları" veya psychedelics'e karşı olumsuz psikolojik tepkileri tanımlayan makaleler de çoğalmıştır, ancak benzer şekilde sınırlıdır. Bu endişeleri kendi çalışmamda ele almak için, bu tür olumsuz etkileri açıklayan her makaleyi okudum ve sonuçları yayınladım. Psikiyatrik komplikasyon oranlarının hem normal gönüllüler hem de psikiyatrik hastalar için kontrollü araştırma ortamlarında olağanüstü derecede düşük olduğu açıktı. Bununla birlikte, psikiyatrik olarak hasta veya dengesiz bireyler, yetersiz gözetim ile kontrolsüz bir ortamda, alkol ve diğer ilaçlarla birlikte, saf olmayan veya bilinmeyen psychedelics aldıklarında, sorunlar ortaya çıktı.7

Halkın kontrolsüz LSD kullanımı konusundaki endişesine ve bu alandaki hemen hemen her araştırmacının itirazlarına yanıt olarak, Amerika Birleşik Devletleri Kongresi 1970 yılında LSD ve diğer psychedelicsil'i yasadışı hale getiren bir yasa çıkardı. Hükümet, bilim adamlarına ilaçlarını iade etmelerini söyledi, evrak işleriAraştırma için yeni psychedelics malzemeleri elde etmek ve sürdürmek için gereksinimler zaman alıcı ve kafa karıştırıcı bir yük haline geldi ve yeni projeler için çok az umut vardı. Çalışmalar için para kurudu ve araştırmacılar deneylerini terk etti. Yeni uyuşturucu yasalarının yürürlüğe girmesiyle, insan psychedelic araştırmalarına olan ilgi neredeyse başladığı kadar hızlı bir şekilde öldü. Sanki psychedelic ilaçlar "keşfedilmemiş" hale geldi.

Sadece otuz yıl önce psychedelics ile yapılan insan araştırmalarının yoğun temposu göz önüne alındığında, günümüzün tıbbi ve psikiyatrik eğitim programlarının onlar hakkında ne kadar az şey öğrettiği şaşırtıcı. Psychedelics, yirmi yılı aşkın bir süredir psikiyatrinin büyüme alanıydı. Şimdi genç doktorlar ve psikiyatristler onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar.

1970'lerin ortalarında bir tıp öğrencisiyken, uyuşturucu yasalarının değişmesinden on yıldan az bir süre sonra, psychedelics dört yıllık çalışmamda sadece iki dersin konusuydu. Bu bile diğer tıp fakültelerindeki öğrencilerden daha fazla bilgi vermiş olabilir, çünkü benim eğitim aldığım New York'taki Albert Einstein Tıp Fakültesi'nde hayvanlar üzerinde çalışmalar yapan bir araştırma grubu vardı. 1990'ların ortalarında,

New Mexico Üniversitesi'nde kıdemli psikiyatri asistanlarına bir psychedelic ilaç araştırma semineri verdim - muhtemelen on yıllardır ülkede türünün tek örneği.

Psychedelics'e akademik ilginin olmaması, kısmen devam eden herhangi bir insan araştırmasının olmamasından kaynaklanmış olabilir. Bununla birlikte, eğitim gören doktorların, artık lehte olmasalar bile, daha önce popüler olan teoriler ve teknikler hakkında bilgi edinmeleri yaygındır. Bununla birlikte, psychedelic ilaçlar tüm psikiyatrik diyaloglardan çıkmış gibi görünüyordu.

Klinik psikiyatri alanındaki yeni teorilerin, tekniklerin ve ilaçların çoğu, tanıtıldıkları, test edildikleri ve daha fazla uygulama için rafine edildikleri için öngörülebilir bir evrim sürecini takip eder. Bu nedenle, hiç de şaşırtıcı değildiinsan psychedelic araştırmasının ilk dalgası sırasında daha fazla veri biriktikçe çelişkili sonuçların ortaya çıkmaya başlaması. Psychedelics'in inatçı psikoterapi vakalarında bir "model psikoz" veya "tedavi" üretebileceği iddiaları için coşku tahmin edilebileceği gibi yavaşladı. Psikiyatrik araştırmalardaki doğal süreç, bilim adamlarının araştırma sorularını, yöntemleri ve uygulamaları iyileştirmesidir. Bu asla psychedelic ilaçlarla olmadı. Bunun yerine, çalışmaları son derece doğal olmayan bir evrim geçirdi. "Harika ilaçlar" olarak başladılar, "korku ilaçları"na dönüştüler, sonra hiçbir şey olmadılar.

Tıp öğrencilerinin ve psikiyatri kursiyerlerinin psychedelic ilaçlar hakkında çok az şey öğrendiklerine inanıyorum çünkü araştırma sona erdi, ama nasıl bitti. Bu süreç akademik psikiyatriyi derinden demoralize etmiş, daha sonra psychedelic ilaçlara sırtını dönmüştür.

Psychedelic araştırma, en önde gelen bilim adamlarının çoğunun hayatında çürük ve aşağılayıcı bir bölümdü. Bunlar kendi nesillerinin en iyi ve en parlak psikiyatristleriydi. Günümüzün en saygın Kuzey Amerikalı ve Avrupalı psikiyatri araştırmacılarının çoğu, hem akademik hem de endüstride, şimdi büyük üniversite bölümlerinin başkanları ve ulusal psikiyatri örgütlerinin başkanları, profesyonel yaşamlarına psychedelic ilaçları araştırarak başladılar. Mesleklerinin en güçlü üyeleri, bilimin, verinin ve mantığın, araştırmalarını fikir, duygu ve medya tarafından körüklenen baskıcı yasaların yürürlüğe girmesine karşı savunmaktan aciz olduğunu keşfettiler.

Bu yasalar geçtikten sonra, hükümet düzenleyicileri ve finansman kuruluşları izinleri, ilaçları ve parayı hızla geri çekti. Aynı psychedelic ilaçlar

Araştırmacıların akıl hastalığının benzersiz anahtarları olduğunu düşündükleri ve onlarca kariyer başlatmış olan, korkulan ve nefret edilen bir hale geldi.

Bir başka sorun da, psychedelics'in psikiyatrinin kendi içinde bile utanç verici bir çekişme kaynağı haline gelmesiydi. Biyoloji temelli psikiyatristler, "dini bulan" ve bu ilaçların ruhsal etkilerini lanse eden meslektaşlarına karşı çok az sabırları vardı. Bu son araştırmacılar, yalnızca beyinle olan ortaklarını dar görüşlü ve bastırılmış olarak gördüler. Psikiyatri, manevi konularda hiçbir zaman özellikle rahat olmamıştır ve aslında,psychedelic araştırmaların sonuçlarıyla mücadele etmek için bu alanda tamamen yeni bir bölünme ortaya çıktı: teori ve pratiğin "kişilerarası" alanı. Bu nedenle, en azından bazı psychedelic araştırmacılar, bu ilaçların hastalarında, kendilerinde ve meslektaşlarında ürettiği karmaşık, çelişkili ve kafa karıştırıcı etkilerin çoğuyla artık yüzleşmek zorunda kalmadıkları için sessizce yeniden rahatlamış olabilirler.

Neden biri akademik psikiyatrinin bu utanç verici bölümü hakkında iki yüz keskin zekalı tıp öğrencisiyle dolu bir oditoryumda ders vermek istesin ki? Bu erken psychedelic araştırmacılar grubu, çoğunlukla profesyonel bilim adamlarıydı, bağnazlar değil. Meslektaşlarının ve hayırseverlerinin davranışlarını alenen eleştirmek için yeterince biliyorlardı. Yaşamak ve öğrenmek daha iyidir.8

Artık psychedelics'in bazı önemli arka planını gözden geçirdiğimize göre,ne yaptıklarına bakalım.

Psychedelics, etkilerini üç faktörün karmaşık bir karışımıyla uygular: set, ayar ve ilaç.

Set, hem uzun vadeli hem de anlık olarak kendi makyajımızdır. Bu bizim geçmişimiz, bugünümüz ve potansiyel geleceğimizdir; tercihlerimiz, fikirlerimiz, alışkanlıklarımız ve duygularımız. Set aynı zamanda vücudumuzu ve beynimizi de içerir.

Psychedelic deneyim aynı zamanda ortama da bağlıdır: yakın çevremizde kim ya da ne var ya da değil; doğal ya da kentsel, iç mekan ya da dış mekan fark etmeksizin içinde bulunduğumuz çevre; çevremizdeki havanın ve ortam sesinin kalitesi; ve benzeri. Ayar aynı zamanda ilacı alırken kimin yanında olduğu, bir arkadaş ya da yabancı, rahat ya da gergin, destekleyici bir rehber ya da araştıran bir bilim adamı olup olmadıklarına dair bir sete de katılır.

Sonra, ilaç var.

İlk olarak, buna ne diyoruz? Araştırmacılar arasında bile bu önemli nokta üzerinde çok az fikir birliği var. Bazıları ilaç kelimesini bile kullanmaz, bunun yerine molekül, bileşik, ajan, madde, ilaç veya kutsallığı tercih eder.

Ona bir ilaç demeyi kabul etsek bile, kaç farklı adı olduğuna bakın: halüsinojen (halüsinasyonlar üreten), entheogen (ilahi üreten), mistimimetik (mistik durumları taklit eden), oneirogen (rüyalar üreten), fanerotim (görünür duygular üreten), fanaztikan (uyarıcı fantezi), psikodisleptik (zihin rahatsız edici), psikotomimetik ve psikotojen (sırasıyla psikozu taklit eden veya üreten) ve psikotoksin ve şizotoksin (psikoz veya şizofrene neden olan bir zehir-

nia, sırasıyla).

İsme bu odaklanma önemsiz değil. Herkes apsychedelic'in ne olduğu veya ne yaptığı konusunda hemfikir olsaydı, kesinlikle aynı ilaç için bu kadar çok kelime olmazdı. Etiketlerin çokluğu, psychedelic ilaçlar ve etkileri hakkındaki derin ve devam eden tartışmayı yansıtıyor.

Bilim adamları, ilaç etkilerini ne kadar güçlü bir şekilde beklediklerini bilmelerine rağmen, psychedelics'e verdikleri ismin önemini nadiren kabul ederler. Tüm lisans psikolojisi öğrencileri, 1960'larda yayınlanan dönüm noktası niteliğindeki çalışmaları gözden geçirdiklerinde psikolojiye giriş derslerinde bunu öğrenirler. Bu deneyler, gönüllülere farklı beklentiler altında "savaş ya da kaç" hormonu olan adrenalin enjekte etti. Adrenalin, sakinleştirici aldıklarını söyleyen gönüllülerde sakin ve rahat bir duruma neden oldu. Deneysel ilacın uyarıcı olduğu söylendiğinde, gönüllüler daha tipik kaygı ve enerjiyi hissettiler.9

Bu nedenle, aldığımız veya verdiğimiz bir ilaç dediğimiz şey, o ilacın ne yapacağına dair beklentilerimizi etkiler. Aynı zamanda etkilerin kendilerini ve onları nasıl yorumladığımızı ve bunlarla nasıl başa çıktığımızı da değiştirir. Başka hiçbir ilacın adı, psychedelics kadar ortaya çıkardıkları tepkileri bu kadar güçlü bir şekilde geri beslemez, çünkü önerilebilirliğimizi büyük ölçüde büyütürler.

Psychedelics dediğimiz şeye ek olarak, kullanımlarına dahil olan kişilere uyguladığımız terimler aynı zamanda seti ve ayarı ve dolayısıyla ilaç tepkisini de etkiler. İlacı alan biri olarak, araştırma deneği miyiz yoksa gönüllü müyüz? Müşteriler mi yoksa ünlüler mi? Onları veren kişi olarak, biz rehber miyiz, bakıcı mıyız yoksa araştırma araştırmacısı mıyız? Şamanlar mı yoksa bilim adamları mı?

Bu zihinsel egzersizi deneyin: Bir "psikotomimetik ajan" etkisi altında bir "araştırma konusu" olarak gününüzü nasıl dört gözle bekleyebileceğinizi düşünün. Sonra tekrar düşünün: "Enteojenik bir ayin" içeren bir "törende" bir "cel-ebrant" olarak rolünüz hakkında ne hissederdiniz? Bu farklı bağlamlar, ilacın getirdiği halüsinasyonları ve yoğun ruh hali değişimlerini yorumlamanızı nasıl etkiler? "Deliriyor" mu yoksa "aydınlanma deneyimi" mi yaşıyorsunuz?

Psychedelics uyguluyor olsaydınız, araştırma konunuzda ne tür davranışlar beklerdiniz ve ne tür davranışları görmezden gelirdiniz? Çoğu, bir "şizotoksin" mi yoksa "fantazi edici" mi verdiğinize bağlı olacaktır. "Şamananik" bir bağlamda "beden dışı bir deneyimi" teşvik edebilirsiniz, ancak aynı etkileri "psikotomimetik" bir bağlamda antipsikotik bir panzehir vererek durdurabilirsiniz.10

Halüsinojen, psychedelic ilaçlar için en yaygın tıbbi terimdir ve bu ilaçların algısal, çoğunlukla görsel etkilerini vurgular. Bununla birlikte, psychedelics'in algısal etkileri olağan olsa da, bunlar tek etki değildir ve mutlaka en değerli olanlar da değildir. Vizyonlar aslında, yoğun öfori, derin entelektüel veya ruhsal içgörüler ve vücudun fiziksel sınırlarının çözülmesi gibi deneyimin daha çok aranan özelliklerinden dikkat dağıtıcı şeyler olabilir.

Halüsinojen yerine psychedelic veya zihin tezahür ettiren terimini tercih ederim. Psychedelics size zihninizin içinde ve üzerinde ne olduğunu, gizli, örtülmüş, unutulmuş, gözden uzak, hatta belki tamamen beklenmedik, ancak yine de yakın bir şekilde mevcut olan bilinçaltı düşünceleri ve duyguları gösterir. Set ve ayara bağlı olarak, aynı ilaç, aynı dozda, aynı kişide çok farklı tepkilere neden olabilir. Bir gün çok az şey olur; Başka bir gün, kendinden geçmiş ve anlayışlı keşiflerle dolu uçarsınız; Sonraki, korkunç bir kabusla mücadele ediyorsunuz. Yoruma tamamen açık bir terim olan psyche-delic'in genel doğası bu etkilere uygundur.

Psychedelic kendi kültürel ve dilsel yaşamını üstlendi. Artık belirli bir sanat tarzına, giyime ve hatta özellikle gergin bir dizi koşula atıfta bulunabilir. Uyuşturucular hakkında rasyonel söylem söz konusu olduğunda, psychedelic aynı zamanda 1960'lara dayanan güçlü duyguları harekete geçirir ve ilgisiz politik ve sosyolojik meseleler üzerinde tartışır. Birçoğumuz şimdi

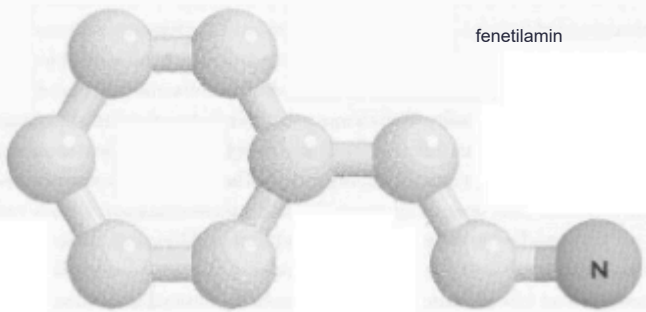
"Psychedelic" terimini gördüğümüzde "karşı kültür", "asi", "liberal" veya "solcu" düşünün. Ancak şansımı deneyeceğim ve bu kitap boyunca kullanacağım. Bence elimizdeki en iyi terim bu. Umarım bu kelimeyi sakıncalı bulan kimseyi gücendirmem.

Onlara ne dersek diyelim, çoğumuz psychedelic ilaçların fiziksel, kimyasal şeyler olduğu konusunda hemfikiriz. Bu en temel seviyede, ne olduklarını ve ne yaptıklarını anlamaya başlayabiliriz.

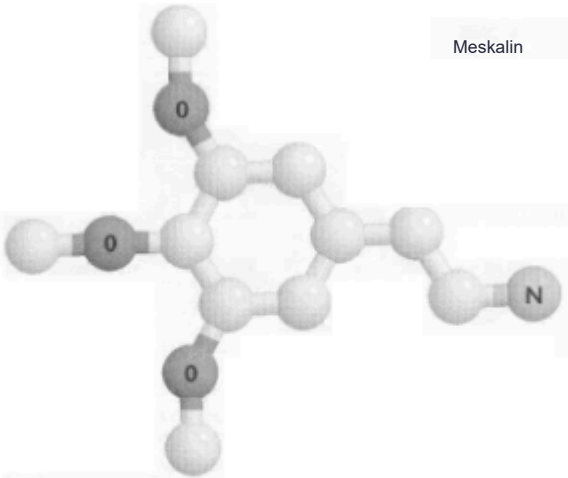
Aşağıdaki açıklamalara eşlik eden diyagramlar şunları göstermektedir:çeşitli psychedelic bileşiklerin kimyasal yapısı. Toplar, en yaygın olanı etiketlenmemiş olan karbon olan atomları yeniden gönderir. N" azotu ifade eder; "P," fosforlu; ve " 0 , " oksijen. Moleküllerdeki diğer atomlara çok sayıda hidrojen atomu bağlanır; ancak, diyagramı gereksiz yere karıştıracak kadar çok var, bu yüzden onları buraya dahil etmedim.

Psychedelic ilaçların iki ana kimyasal ailesi vardır: fenetilaminler ve triptaminler.11

Fenetilaminler, "ana bileşik" fenetilamin üzerine kuruludur.

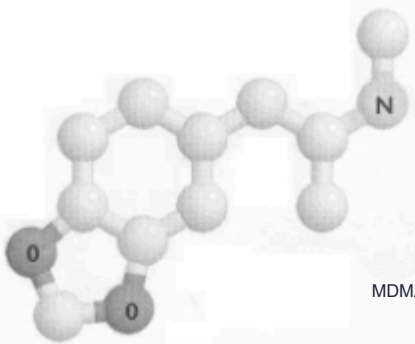

En iyi bilinen fenetilamin, Güneybatı Amerika'nın peyote kaktüsünden elde edilen meskalindir.

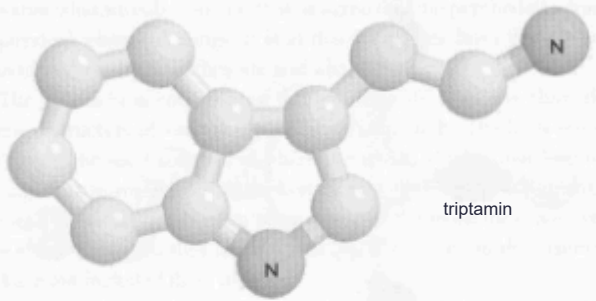
Meskalin

Bir başka ünlü fenetilamin MDMA veya "Ecstasy" dir.

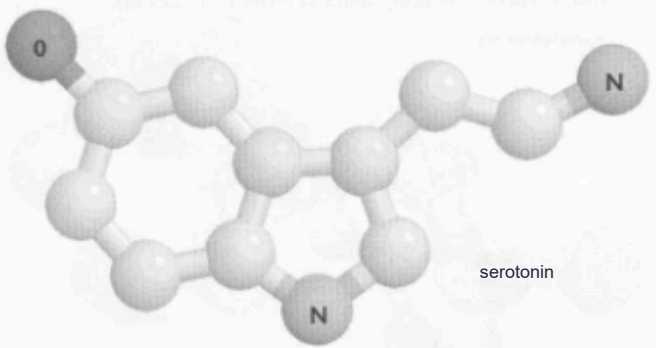
MDMA (Mali Müşa

Psychedelic ilaçların diğer ana kimyasal ailesi,triptaminler. Bunların hepsi bir çekirdeğe veya temel yapı taşı olan triptamine sahiptir. Triptamin, diyetimizde bulunan bir amino asit olan triptofanın bir türevidir.

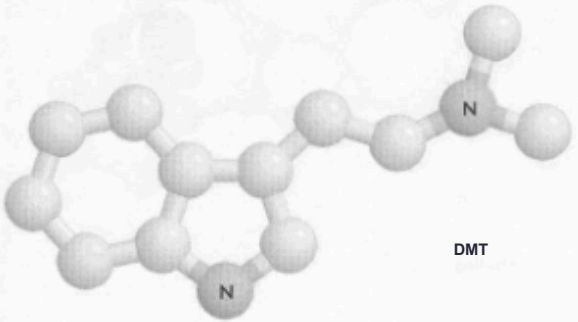
triptamin

Serotonin bir triptamindir - tam olarak 5-hidroksi-triptamindir - ancak psychedelic değildir. Triptaminden bir oksijen atomu daha içerir.

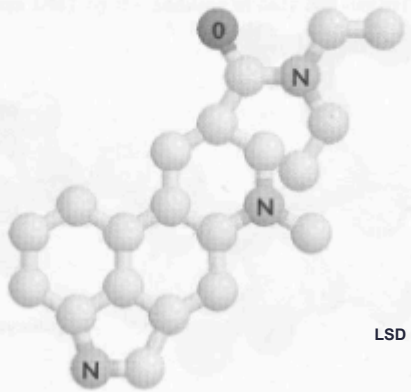
serotonin

DMT aynı zamanda bir triptamindir ve en basit psychedelic'tir. Basitçe triptamin molekülüne iki metil grubu ekleyin ve sonuç "di-metil-triptamin": DMT.12

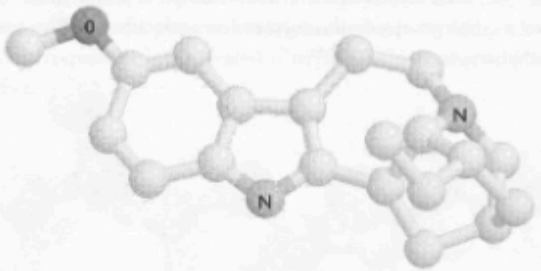

DMT

Tüm modern psychedelics'in "büyükbabası" olan LSD, yüksek oranda duyurulmuş anti-bağımlılık özelliklerine sahip Afrika psychedelic olan ibogain gibi atriptamin çekirdeği içerir.

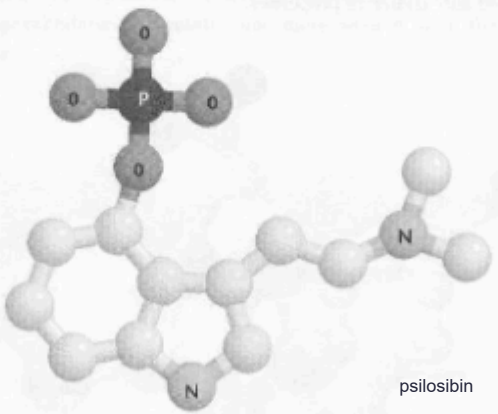

LSD

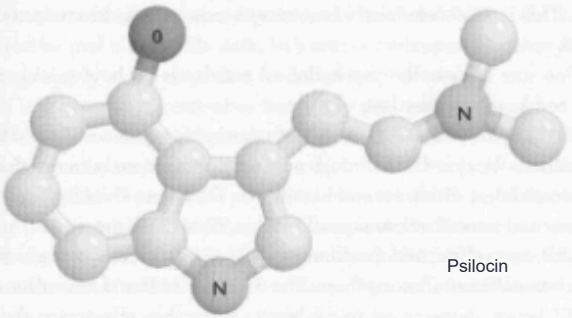
ibogain

En iyi bilinen triptamin psychedelics'lerinden biri, "sihirli mantarların" aktif bileşeni olan psilosibindir.

psilosibin

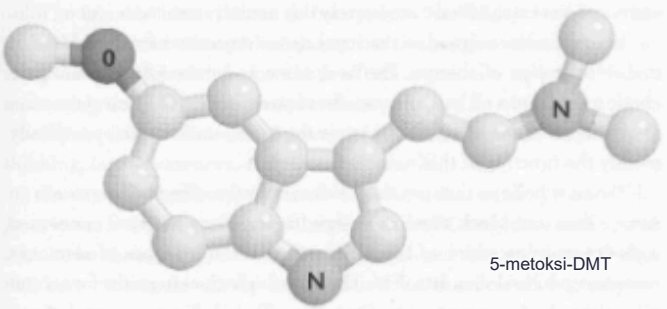
Bu mantarlar yutulduğunda, vücut psilosibinden bir fosfo-roz atomu çıkarır ve onu psilosine dönüştürür.

Psilocin

Psilocin, DMT'den sadece bir oksijen ile farklılık gösterir. Psilosibin / psilosini "oral olarak aktif DMT" olarak düşünmeyi seviyorum.

Bir diğer önemli triptamin 5-metoksi-DMT'dir veya 5-MeO-DMT.It sadece bir metil grubu ve bir oksijen ilavesiyle DMT'den farklıdır.

5-metoksi-DMT

DMT içeren bitki, mantar ve hayvanların çoğu da 5-MeO-DMT'ye sahiptir. DMT'de olduğu gibi, 5-MeO-DMT kullananlar genellikle sigara içerler.13

Kimyasal yapılarına ek olarak, psychedelics de aktiviteye sahiptir. Kimyanın farmakolojiye, ilaç etkisinin incelenmesine dönüştüğü yer burasıdır.

Psychedelics'in aktivitesini tanımlamanın bir yolu, ne kadar hızlı çalıştıkları ve ne kadar sürdükleridir.

DMT ve 5-MeO-DMT etkileri, başlangıç ve kısa süre açısından oldukça hızlıdır. DMT'yi bir damar yoluyla veya intravenöz olarak verdik, bu durumda gönüllüler bunu birkaç kalp atışı içinde hissettiler. 1 ila 2 dakika arasında "en yüksek" idi ve 20 ila 30 dakika içinde "normale döndü".

LSD, meskalin ve ibogain daha uzun etkilidir. Etkiler yutulduktan 30 ila 60 dakika sonra başlar. LSD ve meskalinin etkileri 12 saat, ibogain ise 24 saate kadar sürebilir. Psilosibin etkileri biraz daha kısadır; 30 dakika içinde başlar ve 4 ila 6 saat sürer.

Farmakolojinin bir diğer daha temel yönü de "konsantrasyon mekanizması" veya ilaçların beyin aktivitesini nasıl etkilediğidir. Bu çok önemli bir konudur, çünkü psychedelics'in bilinci değiştirdiği beyin fonksiyonlarını değiştirerek.

İnsanlarda ve hayvanlarda yapılan en eski psikofarmakolojik deneyler, LSD, meskalin, DMT ve diğer psychedelic ilaçların birincil etkilerini beynin serotonin sistemi üzerinde gösterdiğini göstermiştir. Hayvan araştırmaları, insan çalışmalarının aksine, son otuz yılda devam etti ve bu nörotransmiterin önemli rolünü kesin olarak ortaya koydu.

Serotonin, onlarca yıldır kraliyet nörotransmiteri olarak hüküm sürdü ve çok az değişiklik belirtisi var. Yeni, daha güvenli ve daha etkili antipsikotik ilaçların hepsinin serotonin üzerinde benzersiz etkileri vardır. Prozac'ın en ünlüsü olduğu yeni nesil antidepresanlar da özellikle bu nörotransmiterin işlevini değiştirir.

Artık psychedelics'in bazı durumlarda serotoninin etkilerini taklit ettiğine ve diğerlerinde onları engellediğine inanıyoruz. Araştırmacılar şimdi, psychedelics'in yirmi ya da daha fazla farklı serotoninreseptör türünden hangisine bağlandığını belirlemekle ilgileniyorlar. Serotonin için bu çoklu yerleştirme bölgeleri, önemli psikolojik ve fiziksel süreçlerin ev sahiplerini düzenleyen beyin bölgelerindeki sinir hücreleri üzerinde yüksek konsantrasyonlarda bulunur: kardiyovasküler,

hormon ve sıcaklık düzenlemesinin yanı sıra uyku, beslenme, ruh hali, algı ve motor kontrol.

Artık psychedelics'in nesnel ve ölçülebilir veri dünyasında "ne olduğuna" ve "ne yaptığına" baktığımıza göre, dikkatimizi nasıl / eeZ olduklarına çevirelim, çünkü etkilerini yalnızca zihnimizde fark ederiz.

Psychedelics farmakolojisi hakkında çok şey anlamış olsak da, beyin kimyasındaki değişikliklerin öznel veya içsel deneyimle doğrudan nasıl ilişkili olduğu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimizi hatırlamak önemlidir. Bu, Prozac için olduğu kadar psychedelics için de geçerlidir. Yani, belirli serotonin reseptörlerini aktive etmenin yeni bir düşünce veya duyguya nasıl dönüştüğünü anlamaktan çok uzağız. Serotonin reseptör blokajını "hissetmiyoruz"; daha ziyade, ecstasy hissediyoruz. Frontal lob aktivasyonunu "görmüyoruz"; bunun yerine melekleri veya şeytanları gözlemleriz.

Herhangi bir günde apsychedelic ilaç aldıktan sonra ne olacağını doğru bir şekilde tahmin etmek imkansızdır. Bununla birlikte, genelleme yapacağızöznel etkileri hakkında, çünkü "tipik" bir tepki duygusu kazanmamız gerekir. Bunu, kendimizin ve başkalarının tüm deneyimlerinin, bizden önce geçen tüm "yolculukların" ortalamasını alarak yapabiliriz. ("Gezi" derken, LSD, meskalin, psilosibin veya DMT gibi tipik bir psychedelic ilacın tüm etkilerini kastediyorum. Bir geziyi tanımlamak zordur, ancak ne zaman bir yolculuk yaptığımızı kesinlikle biliyoruz!)

Aşağıdaki açıklamalar, MDMA veya normal güçte esrar gibi "hafif" psychedelics için geçerli değildir ve etkileri amfetamin gibi diğer psychedelic olmayan ilaçlarınkine benzer olan düşük dozlarda psychedelics yanıtlarını tanımlamaz.

Psychedelics tüm zihinsel işlevlerimizi etkiler: algı, duygu, düşünme, beden farkındalığı ve benlik duygumuz.

Algısal veya duyusal etkiler sıklıkla, ancak her zaman değil, birincildir. Görüş alanımızdaki nesneler daha parlak veya daha donuk, daha büyük veya daha küçük görünür ve

şekil değiştiriyor ve eriyor gibi görünüyor. Gözler kapalı ya da açık, dış dünyayla pek ilgisi olmayan şeyler görürüz: girdaplı, renkli, geometrik bulut desenleri veya çeşitli hareket veya aktivite koşullarında hem canlı hem de cansız nesnelerin iyi biçimlendirilmiş görüntüleri.

Sesler daha yumuşak veya daha yüksek, daha sert veya daha yumuşaktır. Rüzgarda yeni ritimler duyuyoruz. Şarkı söyleyen veya mekanik sesler daha önce sessiz bir ortamda ortaya çıkar.

Cilt dokunmaya karşı az ya da çok hassastır. Tat alma ve koku alma yeteneğimiz az ya da çok akut hale gelir.

Duygularımız taşar veya kurur. Kaygı ya da korku, zevk ya da rahatlama, tüm duygular büyür ve azalır, aşırı derecede yoğun ya da sinir bozucu bir şekilde yok. Uçlarda terör ya da ecstasy yatıyor. İki zıt duygu aynı anda bir arada var olabilir. Duygusal çatışmalar daha acı verici hale gelir veya yeni bir duygusal kabullenme gerçekleşir. Başkalarının nasıl hissettiğine dair yeni bir takdirimiz var ya da artık onları hiç umursamayız.

Düşünme süreçlerimiz hızlanır veya yavaşlar. Düşüncelerin kendilerikarışık veya daha net hale gelir. Düşüncelerin yokluğunu fark ederiz ya da yeni fikirlerin selini kontrol altına almak imkansızdır. Sorunlar hakkında yeni içgörüler gelir ya da umutsuzca zihinsel bir çıkmazda sıkışıp kalırız. Şeylerin önemi, şeylerin kendisinden daha fazla önem kazanır. Zaman atlamaları: göz açıp kapayıncaya kadar iki saat geçer. Ya da zaman genişler: bir dakikahiç bitmeyen bir duyum ve fikir yürüyüşü içerir.

Vücudumuz sıcak ya da soğuk, ağır ya da hafif; uzuvlarımız büyür veya küçülür; Uzayda yukarı veya aşağı doğru hareket ederiz. Bedenin artık var olmadığını ya da zihin ve bedenin ayrıldığını hissederiz.

"Kendimizi" az ya da çok kontrol ettiğimizi hissediyoruz. Başkalarının zihinlerimizi veya bedenlerimizi faydalı veya korkutucu şekillerde etkilediğini deneyimliyoruz. Gelecek almak için bizimdir ya da kader her şeyi belirlemiştirve denemenin bir anlamı yok.

Psychedelics bilincimizin her yönünü etkiler. Türümüzü aşağıdaki tüm diğerlerinden ayıran bu eşsiz bilinçtir ve bize yukarıda ilahi olarak düşündüğümüz şeye erişim sağlar. Belki de psychedelics'in bu kadar korkutucu ve ilham verici olmasının bir başka nedeni de budur: İnsan kimliğimizin temel direklerini, yapısını ve tanımlayıcı özelliklerini eğip bükerler.

Bunlar psychedelic ilaçlar. Onları izlemek için karmaşık ve zengin bir bağlam var, çok az kişinin takdir ettiği bir bakış açısı. Onlar yeni değil

maddeler ve onlar hakkında çok şey biliyoruz. Modern biyolojik psikiyatri çağını başlattılar ve son derece duyurulan istismarları, olağanüstü zengin bir insan araştırma çabasını zamanından önce sona erdirdi.

Kendi araştırma gündemimi formüle etmek için bir çekiş noktası ve net bir görüş açısı aradığım bu kaynayan çatışma, kararsızlık ve tartışma matrisine girdim. Nereden ayak parmağı alabilirim? Hangi yöne bakmalıyım? Gömülü kilit tutma psychedelic araştırmasını açmak için bir anahtara ihtiyacım vardı.

Bu sanal bataklıktan küçük bir belirsiz molekül ortaya çıktı: DMT. Çağrısı, ona nasıl ulaşabileceğime dair çok az fikrim olmasına rağmen, görmezden gelemeyeceğim bir çağrıydı. Onu bulduğumda beni nereye götüreceğini de tahmin edemezdim.

DMT Nedir?

İÇİNDE, N-dimetiltriptamin veya DMT, bu kitabın dikkat çekici ana karakteridir. Kimyasal olarak basit olsa da, bu "ruh" molekülü, bilincimizin en şaşırtıcı ve beklenmedik vizyonlara, düşüncelere ve duygulara erişmesini sağlar. Hayal gücümüzün ötesindeki dünyalara kapı açıyor.

DMT tüm vücudumuzda bulunur ve bitki ve hayvan krallıklarında görülür. İnsanların ve diğer memelilerin normal yapısının bir parçasıdır; deniz hayvanları; otlar ve bezelye; kurbağalar ve kurbağalar; mantarlar ve küfler; ve kabukları, çiçekleri ve kökleri.

Psychedelic simyacı Alexander Shulgin, TIHKAL: Bildiğim ve Sevdiğim Triptaminler'de DMT'ye bütün bir bölüm ayırıyor. Bu bölüme uygun bir şekilde "DMT Her Yerde" başlığını veriyor ve şöyle diyor: "DMT . . . . Buradaki çiçekte, şuradaki ağaçta ve bir hayvanda. [O] en basit şekilde, bakmayı seçtiğiniz hemen hemen her yerdedir." Gerçekten de, DMT'nin nerede olduğundan ziyade, nerede bulunmadığının bildirilmesi gereken bir noktaya geliyor.

DMT en çok Latin Amerika bitkilerinde bol miktarda bulunur. Orada, insanlar on binlerce yıldır şaşırtıcı özelliklerini biliyorlar. Bununla birlikte, sadece son 150 yılda, DMT'nin türümüzle olan ilişkisinin antik çağına dair bazı ipuçları kazandık.

1800'lerin ortalarından başlayarak, Amazon'un kaşifleri, özellikle İngiltere'den Richard Spruce ve Almanya'dan Alexander von Humboldt, yerli kabileler tarafından bitkilerden hazırlanan egzotik zihin değiştiren enfiyelerin ve biraların etkilerini anlattılar. Yirminci yüzyılda, Amerikalı botanikçi Richard Schultes bu tehlikeli ama heyecan verici saha çalışmasına devam etti. Özellikle çarpıcı olan, psikoaktif enfiyelerin etkileri ve uygulanma şekliydi.

Latin Amerika yerli kabileleri bu enfiyeleri kullanmaya devam ediyor ve onlara yopo, epena ve jurema dahil olmak üzere birçok isim verdiler. Onlarbüyük dozlar almak, bazen bir ons veya daha fazla. Dramatik bir teknik, enfiye çeken partnerin toz karışımlarını bir tüp veya borudan diğerinin burnuna önemli bir kuvvetle üflemesidir. Patlamanın enerjisi, alıcıyı yere düşürmek için yeterli olabilir.

Spruce ve von Humboldt, yerlilerin bu psychedelic enfiyeler tarafından hemen etkisiz hale getirildiğini bildirdi. Ancak ikisi de nasıl olduklarını kendi gözleriyle görmek için o kadar ileri gitmedi. Sarhoş Kızılderilileri, seğirmeyi, kusmayı ve tutarsız bir şekilde gevezelik etmeyi izlemek yeterliydi. Bu ilk kaşifler, fantastik vizyonlar, "beden dışı seyahat", geleceğin öngörüleri, kayıp nesnelerin konumu ve ölüler veya diğer bedensiz varlıklarla temas hakkında hikayeler duydular.

Bir içecek olarak tüketilen başka bir bitki karışımı, daha yavaş bir hızda benzer etkiler üretiyor gibi görünüyordu. Bu demleme aynı zamanda ayahuasca ve yage de dahil olmak üzere birkaç isimle anıldı. Bu içecek, bugün "psychedelic" sanat olarak adlandırılan şey, yerli barınakların duvarlarına çizilen birçok kaya sanatına ve resimlere ilham verdi.

Spruce ve von Humboldt, bu Yeni Dünya psy-chedelic bitkilerinin örneklerini Avrupa'ya geri getirdiler. Orada bitkiler onlarca yıl boyunca rahatsız edilmeden yattılar, çünkü kimyasal yapılarının veya etkilerinin daha fazla analiz edilmesi için ne ilgi ne de teknoloji mevcut değildi.

Psychedelic bitkiler doğa tarihi müzesi arşivlerinde çürürken, Kanadalı kimyager R. Manske, ilgisiz bir araştırmada, N, N-dimetiltriptamin veya DMT adı verilen yeni bir ilaç sentezledi. 1931'de anlattığı gibibilimsel bir makalede Manske, triptamini kimyasal olarak modifiye ederek türetilen birkaç bileşik yapmıştı. Bu ürünlerle ilgileniyordu çünküzehirli bir Kuzey Amerika bitkisi olan çilek çalısında meydana geldiler. DMT de bunlardan biriydi.2

Herkesin bildiği kadarıyla, Manske DMT'yi yaptı, yapısını not etti ve daha sonra malzemesini laboratuvarının izole bir köşesine yerleştirdi ve burada sessizce toz topladı. DMT'nin zihin değiştiren bitkilerdeki varlığını, psychedelic özelliklerini veya insan vücudundaki varlığını henüz kimse bilmiyordu. On yıllar sonra, II. Dünya Savaşı'ndan sonrasına kadar bilim çevrelerinde psychedelics'e çok az ilgi vardı.

1950'lerin başında, LSD ve serotoninin keşifleri, Freudyen psikiyatrinin sağlam temellerini sarstı ve yeni sinirbilim dünyasının temelini attı. Psychedelic ilaçlara olan merak, kendilerini "psikofarmakologlar" olarak adlandıran büyüyen bilim adamları arasında yoğundu. Kimyagerler, ilk olarak yüz yıl önce psychedelic olarak tanımlanan bitkilerin kabuklarını, yapraklarını ve tohumlarını araştırmaya başladılar ve aktif bileşenlerini aradılar. Triptamin ailesi, hem serotonin hem de LSD triptamin olduğu için odaklanmak için mantıklı bir yerdi.

Başarının gelmesi uzun sürmedi. 1946 yılında 0. Gongalves, psychedelic enfiye için kullanılan bir Güney Amerika ağacından DMT'yi izole etti ve bulgularını İspanyolca olarak yayınladı. 1955'te M. S. Fish, N. M. Johnson ve E. C. Horning, DMT'nin yakından ilişkili başka bir enfiye üreten ağaçtaki varlığını tanımlayan ilk İngilizce makaleyi yayınladı. Bununla birlikte, DMT'nin psychedelic etkiler üreten bitkilerin bir bileşeni olduğunu bilmelerine rağmen, bilim adamları DMT'nin kendisinin psikoaktif olup olmadığını bilmiyorlardı.3

1950'lerde, Macar kimyager ve psikiyatrist Stephen Szara, LSD ve meskalinin derinden zihin değiştiren etkilerini okudu. Sandoz Laboratuvarları'ndan bir miktar LSD aldı, böylece bilinç kimyası üzerine kendi çalışmalarına başlayabildi. Szara Demir Perde'nin arkasında olduğu için, İsviçreli ilaç şirketi onların

güçlü LSD Komünistlerin eline geçti ve talebini geri çevirdiler. Yılmadan, DMT'nin psychedelic Amazon enfiyelerindeki varlığını anlatan son makalelere baktı. Daha sonra 1955'te Budapeşte'deki laboratuvarında bir miktar DMT sentezledi.

Szara giderek artan dozlarda DMT yuttu ama hiçbir şey hissetmedi. Aktif bir LSD dozundan yüz binlerce kat daha fazla olan bir tam grama kadar almayı denedi. Gastrointes-tinal sistemindeki bir şeyin oral DMT'nin çalışmasını engelleyip engellemediğini merak etti. Belki de enjekte edilmesi gerekiyordu. Önsezisi, bağırsakta oral DMT'yi yutulduğu kadar çabuk parçalayan bir mekanizma olduğuna dair daha sonraki keşiften önce geldi - Güney Amerika yerlilerinin binlerce yıl önce atlamanın bir yolunu bulduğu bir mekanizma.

"Kim önce gider" ruhuyla, Szara 1956'da kendisine kas içi veya IM DMT enjeksiyonu yaptı. Bu durumda, şu anda "tam" bir doz olduğunu bildiğimiz şeyin yaklaşık yarısını kullandı:

Üç ya da dört dakika içinde, Hofmann'ın [LSD hakkında] ve Huxley'in [meskalin hakkında] açıklamalarında okuduklarıma çok benzeyen görsel duyumlar yaşamaya başladım. . . . Çok ama çok heyecanlandım. İşin sırrının bu olduğu açıktı.4

Daha sonra dozu iki katına çıkardıktan sonra şunları söyledi:
Karıncalanma hissi, titreme, hafif mide bulantısı, [göz bebeklerinin genişlemesi], kan basıncının yükselmesi ve nabız hızının artması gibi [fiziksel] semptomlar ortaya çıktı. Aynı zamanda, eidetik fenomenler [görsel olarak algılanan nesnelerin çağlar veya "izleri"), optik yanılsamalar, sahte halüsinasyonlar ve daha sonra gerçek halüsinasyonlar ortaya çıktı. Halü-

Hareketli, parlak renkli oryantal motiflerden oluşuyordu ve daha sonra çok hızlı değişen harika sahneler gördüm. İnsanların yüzleri maske gibi görünüyordu. Duygusal durumum bazen öforiye kadar yükseldi. Bilincim tamamen halüsinasyonlarla doluydu ve dikkatim onlara sıkı sıkıya bağlıydı; bu yüzden etrafımda olup bitenlerin hesabını veremezdim. 45 dakika ila 1 saat sonra semptomlar kayboldu ve ne olduğunu tarif edebildim.5

Szára kısa sürede, çoğu genç Macar fizikçi meslektaşları olan otuz gönüllüyü işe aldı. Hepsi tam psychedelic dozlar aldı.6

Bir erkek doktor şunları söyledi: Bütün dünya harika... Bütün oda ruhlarla dolu. Başımı döndürüyor.... Şimdi çok fazla... Tam olarak uçuyormuşum gibi hissediyorum. Bunun her şeyin, dünyanın üstünde olduğu hissine sahibim.

Tekrar dünyaya döndüğümü bilmek rahatlatıcı. . . . Her şeyin manevi bir tonu vardır ama çok gerçektir. . . . İndiğimi hissediyorum. . . .

Bir kadın doktor şunları söyledi:
Her şey ne kadar basit. .. . Önümde iki sessiz, güneşli Tanrı var... Sanırım beni bu yeni dünyaya davet ediyorlar. Çöldeki gibi derin bir sessizlik var. . . . Sonunda evdeyim. . . . Tehlikeli oyun; geri dönmemek çok kolay olurdu. Doktor olduğumun belli belirsiz farkındayım amabu önemli değil; Aile bağları, çalışmalar, planlar ve anılar benden çok uzak. Sadece bu dünya önemlidir; Özgürüm ve tamamen yalnızım.

Batı dünyası DMT'yi keşfetmişti ve DMT onun bilincine girmişti.

Gönüllüleri arasında ara sıra kötü yolculuklara rağmen, Szara kısa etkili DMT'yi beğendi. Kullanımı nispeten kolaydı, tamamen psychedelic ve deneyler sadece birkaç saat içinde yapılabilirdi. 1950'lerin sonlarında DMT tedarikiyle Macaristan'dan kaçtıktan sonra, onu bir LSD çalışmasına kaydeden Berlinli bir meslektaşı ile tanıştı. Sonunda Szara bu efsanevi psyche-delic'i deneyebilirdi. Efektleri ilginç bulsa da, on iki saatlik süresi onun beğenisine göre çok uzundu.

Amerika Birleşik Devletleri'ne göç ettikten sonra, Szara'nın birincil araştırma alanı DMT olmaya devam etti. Otuz yılı aşkın bir süredir çalıştığı Maryland, Bethesda'daki Ulusal Sağlık Enstitüleri'ndeki yeni işinde ona iyi hizmet etti. 1991 yılında emekli olmadan önce uzun yıllar Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü'nde Klinik Öncesi Araştırma Direktörü olarak görev yaptı.

Diğer gruplar, Szara'nın DMT'nin çalışması için enjekte edilmesi gerektiği keşfini doğruladı ve genişletti. Ancak, ne kadar az ayrıntılı bilgi olduğu şaşırtıcıdır

Szara dışındaki araştırmacılar onun psikolojik özellikleri hakkında bilgi vermişlerdir. Örneğin, Szara Macaristan'dan ayrıldıktan sonra, eski laboratuvarı sadece normal gönüllülerde DMT'nin "[psikotik] bir duruma" neden olduğunu bildirdi. . . renkli halüsinasyonlar, zaman ve mekan gerçekliğinin kaybı, öfori, bazı sanrısal deneyimler ve bazen de endişe ve bilinç bulanıklığı ile domine edilir." 7

İnsan psychedelic araştırmaları için en yoğun Amerikan merkezlerinden biri, Kentucky, Lexington'daki Halk Sağlığı Hizmeti Hastanesiydi. Orada, narkotik yasa ihlalleri nedeniyle hapis cezasına çarptırılan erkekler, araştırma katılımlarının daha olumlu bir tedaviye yol açabileceğini umarak düzinelerce zihin değiştirici ilaç aldı. Bununla birlikte, bu çalışmalarda DMT'nin etkileri hakkında okuduğumuz tek şey, "zihinsel etkilerin kaygı, halüsinasyonlar (genellikle görsel) ve algısal çarpıtmalardan oluştuğudur." 8

Daha az açıklayıcı olan, ABD Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü'ndeki çalışmalardı. Burada, psyche-delics kullanma deneyimine sahip bir grup araştırma deneğinin, yalnızca tam bir DMT dozunda "ne kadar yüksek" olduklarını gösteren bir sayı sağlaması gerekiyordu. Ancak yazarlar, bu deneyimli gönüllülerin çoğunun "hiç olmadığı kadar yüksek" olduğu yorumunu yapıyorlar. 9

"Psychedelic alt kültür", araştırma topluluğunun keşfetmesinden kısa bir süre sonra DMT'yi keşfetti, ancak etkilerinin en eski raporları ona "terör ilacı" unvanını kazandırdı. The Naked Lunch (Çıplak Öğle Yemeği) kitabının yazarı William Burroughs, DMT'nin en eski saha kullanıcılarından biriydi. Burroughs'un ve İngiliz meslektaşlarının onunla karşılaşmaları tatsızdı. Leary, Burroughs'un Londra'daki bir apartman dairesinde birlikte DMT enjekte eden psikiyatrist ve arkadaşının hikayesini anlatıyor. Arkadaşı paniklemeye başladı ve psikiyatriste "kıvranan, kıpır kıpır bir sürüngene" dönüşmüş gibi göründü. "Doktorun ikilemi: kıvranan, oryantal bir Mars yılanına intravenöz [panzehir] enjeksiyonu nerede yapılır?" 10 Bu, negatif bir setin ve ortamın gücüne ne kadar iyi bir örnektir: aynı anda köhne bir dairede enjekte edilen DMT'yi yüksek iki kişi, biri diğerinden sorumludur. Gerçekten de "terör" ilacı.

DMT'nin, Leary'nin etkilerine ilişkin daha sonraki olumlu açıklamalarından sonra bile, korkutucu itibarını sarsması zordu. DMT, kısa süresini takdir edenler arasında bir miktar popülerlik gördü. Biraz cesur

bireyler öğle yemeği sırasında DMT almanın mümkün olduğunu düşündüler ve bu nedenle şüpheli "işadamının gezisi" takma adını kazandı. 11

Szara'nın ve diğerlerinin DMT ile ilgili araştırma makalelerini sürekli olarak üretmelerine rağmen, çoğunlukla farmakolojik bir merak olarak kaldı: yoğun, kısa ömürlü ve bitkilerde bulunur. Açıkçası, LSD, psikiyatrik araştırma topluluğu üzerinde önemli bir izlenim bırakma konusunda DMT'ye ayak uydurdu. Bununla birlikte, araştırmacılar farelerin ve sıçanların beyinlerinde DMT'yi keşfettiklerinde ve daha sonra bu hayvanların vücutlarının bu güçlü psychedelic'i yaptığı yolları ortaya çıkardıklarında bu durum değişti.

DMT insan vücudunda var mıydı? Muhtemel görünüyordu, çünkü bilim adamları, aynı enzimleri diğer hayvanlarda ararken insan akciğer dokusu örneklerinde DMT oluşturan enzimler keşfettiler.

Yarış başlamıştı. 1965 yılında, Almanya'dan bir araştırma ekibi, amiral gemisi İngiliz bilim dergisi Nature'da DMT'yi insan kanından izole ettiklerini açıklayan bir makale yayınladı. 1972'de ABD Ulusal Sağlık Enstitüleri'nden Nobel ödüllü bilim adamı Julius Axelrod, insan beyin dokusunda bulunduğunu bildirdi. Ek araştırmalar, DMT'nin insan idrarında ve beyinle yıkanan beyin omurilik sıvısında da bulunabileceğini gösterdi. Bilim adamlarının, insan vücudunun DMT yaptığı düşük hayvanlardakilere benzer yolları keşfetmeleri çok uzun sürmedi. Böylece DMT, ilk endojen insan psychedelic oldu.12

Endojen, vücutta bir bileşiğin yapıldığı anlamına gelir: endo, "içinde" ve gen, "üretilen" veya "oluşturulmuş". Endojen DMT, o zaman, vücut içinde yapılan DMT'dir. Yıllar içinde aşina olduğumuz başka endojen bileşikler de var. Örneğin, endojen mor/j/ime benzeri bileşikler endorfindir.

Bununla birlikte, insan vücudunda DMT'nin keşfi, endorfinlerden çok daha az tantana uyandırdı. Bu bölümde daha sonra göreceğimiz gibi, o sırada ülkeyi kasıp kavuran anti-psychedelic uyuşturucu duyarlılığıaslında araştırmacıları endojen DMT çalışmasına karşı çevirdi. Buna karşın endorfin salgılayanlar Nobel Ödülü kazandı.

O zaman can alıcı soru doğal olarak ortaya çıktı: "DMT vücudumuzda ne yapıyor?"

Psikiyatrinin cevabı şuydu: "Belki de akıl hastalığına neden oluyor." Bu yanıt, psikiyatrinin ciddi psikopatolojiyi çözme ve tedavi etme görevi göz önüne alındığında makuldü. Ancak, diğer tüm olası bilimsel olarak değerli cevapların gerisinde kaldı. Bilim adamları, kendilerini DMT'nin psikozdaki rolünü araştırmakla sınırlayarak, bilincin gizemlerini daha derinlemesine araştırmak için eşsiz bir fırsatı kaybettiler.

Bilim adamları, LSD ve diğer "psikotomimetiklerin" normal gönüllülerde kısa süreli bir "model psikoz" a neden olduğuna inanıyorlardı. "Endojen bir psikotomimetik" bularak, ciddi akıl hastalıklarının nedeninin ve potansiyel tedavilerinin el altında olabileceğini düşündüler. DMT, bilinen ilk endojen psikotomimetik olarak, araştırmanın sona ermiş olabileceğini öne sürdü. Örneğin, psikozları indüklemek için normal gönüllülere DMT verilebilir ve sonunda içlerindeki etkilerini engellemek için yeni ilaçlar geliştirilebilir. Daha sonra, psikiyatri hastaları bu "anti-DMT" yi alacaktı. Aşırı doğal olarak üretilen DMT hastanın psikozuna neden oluyorsa, bu anti-DMT'nin antipsikotik etkileri olacaktır.

Bu DMT soruşturmaları, 1970 yılında Kongre, onu ve diğer psychedelics'i son derece kısıtlı bir yasal kategoriye yerleştiren yasayı kabul ettiğinde hızlanıyordu. Herhangi bir yeni insan DMT araştırması yapmak neredeyse imkansız hale geldi. Kısa bir süre sonra, 1976'da, ABD Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü'ndeki (NIMH) bilim adamları tarafından yayınlanan bir makale, insan DMT çalışmaları için ölüm çanını çaldı. Yazarlar, birçoğu insanlara DMT vermiş olan üst düzey araştırmacılardı. DMT'yi şizofreni ile ilişkilendiren kanıtların karmaşık ve belirsiz olduğu sonucuna vardılar. Bununla birlikte, anlaşmazlık alanlarına ilişkin daha rafine ve dikkatli araştırmalar önermek yerine, yazarlar şu sonuca varmışlardır:

> Herhangi bir iyi bilimsel teori gibi, şizofreninin DMT modeli de nihayetinde sezgisel olarak ürettiği verilerle yaşayacak veya ölecektir. Umarız ki, öngörülebilir bir gelecekte, gelecek veriler bu teoriye ya yeni bir hayat verir ya da düzgün bir cenaze töreni yapar.13

Bu "düzgün cenaze" çok geçmeden geldi. Bir veya iki yıl içinde, insan DMT araştırması üzerine son makale ortaya çıktı. Çok az bilim adamı ölümünü kutlamak için gözyaşı döktü.

DMT, kariyerleri ve itibarları tartışmalı bir araştırma alanı tarafından tehlikeye atılanlar tarafından diri diri gömüldü mü? DMT-psikoz alanı, zihin ve beyin arasındaki karmaşık ve belirsiz ilişkileri araştıran diğer biyolojik psikiyatri araştırma çabalarından farklı değildi. Terk edilmesini teşvik etmek, bilimsel olarak motive edildiği kadar politik olarak da yapılmış gibi görünüyor.

Genel olarak, DMT-psikoz teorisini araştıran iki tür çalışma vardı. Biri, hasta hastalar ve normal gönüllüler arasındaki kan DMT seviyelerini karşılaştırdı. Diğer çalışma tasarımı, psychedelic ilaçların öznel etkilerini doğal olarak oluşan psikotik durumlarınkilerle karşılaştırdı. İnsan DMT araştırmasının ölümüne yol açan bir DMT-psikoz ilişki gemisi teorisini indirgeyen NIMH ekibi, her iki yaklaşımı da eleştirdi. Normal gönüllülerde ve psikotik hastalarda DMT'nin kan seviyeleri arasında tutarlı farklılıklar olmadığına dikkat çektiler; Ayrıca, DMT'nin etkilerinin ve şizofreni semptomlarının ek araştırmaları haklı çıkarmak için yeterli benzerlik gösterdiği iddialarını da reddettiler.

İlk olarak, kan seviyesi verilerini tartışalım. Esasen tüm DMT çalışmaları, önkol damarlarından alınan kandaki konsantrasyonunu ölçtü. Bununla birlikte, bu seviyelerin DMT'nin işlevini olağanüstü küçük, son derece uzmanlaşmış, farklı beyin alanlarındaki işlevini doğru bir şekilde yansıtmasını beklemek mantıksız görünüyor. Kan seviyeleri ve beyin etkileri arasında yakın bir ilişki bulmak, DMT'nin ilk etapta beyinden kaynaklanması durumunda daha da az olası olacaktır.

Bu zorluk, serotonin gibi iyi bilinen beyin kimyasalları için bile tüm bilim adamlarının tanıdığı bir zorluktur. Düzinelerce çalışma, önkoldan alınan kandaki serotonin seviyelerini, beyin serotoninde varsayılan anormalliklerle psikiyatrik tanılarla ikna edici bir şekilde ilişkilendirememiştir. Bu nedenle, DMT kan seviyeleri kullanılarak, normal ve psikotik bireyler arasındaki farklılıklarla ilgili herhangi bir gerçek sonuç çıkarılması olası değildi. Psikiyatri araştırmacıları tüm beyin kimyasalları için bu tür verileri talep ediyorsa, serotonini gömme çağrısı nerede?

Şizofreni ile DMT zehirlenmesi karşılaştırıldığında, durum daha da bulanıklaşır. Şizofreni oldukça karmaşık bir sendromdur. "Paranoyak", "düzensiz" ve "korkusuz" gibi çeşitli biçimler vardır. "Erken", "akut", "geç" ve "kronik" dahil olmak üzere birçok aşama vardır. Hastalık teşhis edilecek kadar şiddetli hale gelmeden önce var olan "prodromal" semptomlar bile vardır. Ek olarak, şizofreni belirtileri aylar ve yıllar içinde gelişir ve bireyler olağandışı deneyimleriyle başa çıkmak için davranışlarını değiştirirler. Bu adaptasyonlar sırayla yeni semptomlar ve davranışlar yaratır.

Normal bir insana bir kez verilen tek bir ilacın şizofreniyi taklit etmesini beklemek mantıklı değildir. Bugün hiç kimse bunun mümkün olduğunu iddia etmiyor. Aksine, o zaman bile fikir birliği, psychedelic uyuşturucu zehirlenmesi ve şizofreni sendromlarının önemli ölçüde örtüşmesiydi. Halüsinasyonlar ve diğer duyusal çarpıtmalar, değişmiş düşünce süreçleri, ruh halindeki aşırı ve hızlı değişimler, bedensel ve kişisel kimlik duygusundaki rahatsızlıklar - bunların hepsi bazı şizofreni ve psychedelic durumlarda ortaya çıkabilir.

Psikiyatride, anlamaya çalıştığımız hastalıklar ve onları incelemek için kullandığımız modeller arasında her zaman hem benzerlikler hem de farklılıklar vardır. Her zaman daha iyi modellerin arayışı içindeyiz, ancak eksikliklerini göz önünde bulundurarak elimizdekileri kullanıyoruz. NIMH grubunun DMT etkilerini "geçerli" bir psikotik durum ürettiği için reddetmesi, kabul edilen psikiyatrik araştırma teorisi, pratiği veya verilerle tutarlı değildi.14

İnsan DMT araştırmalarını durdurmanın bilimsel temeli biraz daha düşükse, o zaman neden durduruldu? "Yaşam ve ölüm", "yaşam kiralama" ve "düzgün cenaze" söyleminin ardındaki anlam neydi? Veriler daha fazla açıklama için yalvardı. Bunun yerine, bu federal bilim adamları kendilerini olağanüstü umut verici bir alandan uzaklaştırdılar ve diğerlerini de aynı şeyi yapmaya teşvik ettiler.

DMT yanlış zamanda yanlış yerdeydi. İşlevine ilişkin rasyonel araştırmalar, bu ilaçların kontrolsüz kullanımına ve kötüye kullanımına eşlik eden anti-psychedelic öfke tarafından bir kenara itildi. Yaygın halk sağlığı korkularına yanıt vermek için psychedelic ilaçlara erişimi sınırlamaya yönelik bu hareket, DMT araştırmalarını LSD araştırmalarıyla aynı şekilde etkiledi ve

diğer psychedelics. Siyasi kaygılar bilimsel ilkeleri bastırdı.15

Şizofrenideki rolünü kanıtlamaya çalışmanın bataklığına sıkışıp kalmış ve anti-psychedelic duyguların izdihamında ayaklar altında çiğnenmiş, DMT'yi inceleyen hiç kimse, insan araştırmasının ilk turunun ele alamadığı en bariz ve acil soruyu sormaya devam etmeye cesaret edemedi. Görmezden gelemeyeceğim bir bilmeceydi:

"DMT'nin vücudumuzda ne işi var?"

DMT, triptamin psychedelics'in en basitidir. Diğer moleküllerle karşılaştırıldığında, DMT oldukça küçüktür. Ağırlığı 188 "moleküler birim"dir, bu da vücudumuzdaki en basit şeker olan 180 ağırlığındaki glikozdan önemli ölçüde daha büyük olmadığı ve 18 ağırlığındaki bir su molekülünden sadece on kat daha ağır olduğu anlamına gelir. Karşılaştırıldığında, LSDat 323'ün veya meskalinin 2II.1 6'daki ağırlığını düşünün

DMT, psychedelics'in çok yaygın olarak etkilediği nörotransmitter olan serotonin ile yakından ilişkilidir. DMT'nin farmakolojisi, diğer iyi bilinen psychedelics'inkine benzer. LSD, psilosibin ve meskalin ile aynı şekilde serotonin için reseptör bölgelerini etkiler. Bu sero-tonin reseptörleri vücutta yaygındır ve kan damarları, kas, bezler ve ciltte bulunabilir.

Bununla birlikte, beyin, DMT'nin en ilginç etkilerini gösterdiği yerdir. Orada, bu DMT'ye duyarlı serotonin reseptörleri açısından zengin bölgelerruh hali, algı ve düşünce ile ilgilidir. Beyin çoğu ilaca ve kimyasala erişimi reddetse de, DMT'ye özel ve dikkat çekici bir ilgi gösterir. Beynin ona "aç" olduğunu öne sürmek gerçeği esnetmek değildir.

Beyin, özellikle toksinlere ve metabolik dengesizliklere karşı hassas, oldukça hassas bir organdır. Neredeyse aşılmaz bir kalkan olan kan-beyin bariyeri, istenmeyen ajanların kanı terk etmesini ve kılcal damar duvarlarını geçerek beyin dokusuna girmesini önler. Bu savunma, diğer dokuların enerji için kullandığı karmaşık karbonhidratları ve yağları dışarıda tutmaya kadar uzanır. Beyin bunun yerine sadece en saf yakıt şeklini yakar: basit şeker veya glikoz.

Bununla birlikte, birkaç temel molekül, kan-beyin bariyeri boyunca "aktif taşımaya" uğrar. Küçük özel taşıyıcı moleküller onları beyne taşır, bu da önemli miktarda değerli madde gerektiren bir süreçtir.

enerji. Çoğu durumda, beynin neden aktif olarak taşıdığı açıktır.belirli bileşikler kutsal topraklarına; Örneğin, beyin proteinlerini korumak için gerekli olan amino asitlerin içeri girmesine izin verilir.

Yirmi beş yıl önce, Japon bilim adamları, beynin DMT'yi kan-beyin bariyeri boyunca dokularına aktif olarak taşıdığını keşfettiler. Beynin bu kadar hevesle tedavi ettiği başka bir psychedelic ilaç bilmiyorum. Bu, biyolojik psikiyatristlerin DMT'nin hayatımızdaki hayati bir rolünü ne kadar kolay reddettiğini hatırladığımızda aklımızda tutmamız gereken şaşırtıcı bir gerçektir. Eğer DMT, ben tabolizmimizin önemsiz, alakasız bir yan ürünüyse, beyin neden onu kendi sınırlarına çekmek için elinden geleni yapıyor?17

Vücut DMT ürettiğinde veya aldığında, bazı enzimler onu saniyeler içinde parçalar. Monoamin oksidazlar (MAO) adı verilen bu enzimler kan, karaciğer, mide, beyin ve bağırsaklarda yüksek konsantrasyonlarda bulunur. MAO'nun yaygın varlığı, DMT etkilerinin bu kadar kısa ömürlü olmasının nedenidir. Ne zaman ve nerede ortaya çıkarsa, vücut onun hızlı bir şekilde tükenmesini sağlar.18

Bir bakıma, DMT, beynin değerli yakıt kaynağı olan glikozu nasıl ele aldığına benzer bir şekilde tedavi edilen "beyin gıdası" dır. "Yüksek devirli" bir sistemin parçasıdır: hızlı giriş, hızlı kullanım. Beyin, DMT'yi savunma sistemi boyunca aktif olarak taşır ve aynı hızla parçalar. Normal beyin fonksiyonlarını sürdürmek için DMT gerekliymiş gibi. Ancak seviyeler "normal" işlev için çok yükseldiğinde olağandışı deneyimler yaşamaya başlarız.

Artık DMT'nin arkasındaki tarihi ve bilimi gözden geçirdiğimize göre, hiç kimsenin yeterince sapmadığı en acil soruya geri dönelim: "DMT'nin vücudumuzda ne işi var?" Daha spesifik olarak, "Neden vücudumuzda DMT yapıyoruz?" diye soralım.

Cevabım: "Çünkü o ruh molekülü." O halde ruh molekülü nedir? Ne yapmalı ve nasıl yapabilir? DMT neden en iyi aday?

Vizyon sahibi sanatçı Alex Grey, DMT molekülünün ilham verici bir yorumunu çizdi. Alex'in sanatı, bu sorular hakkında çok daha net düşünmeye başlamama yardımcı oldu. Dikkatlice inceleyelim ve nasıl olduğunu düşünelimböyle bir kimyasalın gerekli özelliklerini yansıtır.

Bir ruh molekülünün, makul bir güvenilirlikle, "ruhsal" olduğunu düşündüğümüz belirli psişik durumları ortaya çıkarması gerekir. Bunlar olağanüstü neşe, zamansızlık ve deneyimlediğimiz şeyin "gerçekten daha gerçek" olduğuna dair bir kesinlik duygularıdır. Böyle bir töz, yaşam ve ölüm, iyi ve kötü gibi karşıtların bir arada var olduğunu kabul etmemize yol açabilir; bilincin ölümden sonra da devam ettiğine dair bir bilgi; tüm fenomenlerin temel birliğinin derin bir şekilde anlaşılması; ve tüm varoluşa yayılan bir bilgelik veya sevgi duygusu.

Bir ruh molekülü de bizi manevi alemlere götürür. Bu dünyalar genellikle biz ve araçlarımız için görünmezdir ve normal bilinç durumumuzu kullanarak erişilemez. Bununla birlikte, bu dünyaların "sadece zihinlerimizde" var olduğu teorisi kadar, gerçekte onların bizim "dışımızda" ve bağımsız olmaları da muhtemeldir. Beynimizin alma yeteneklerini basitçe değiştirirsek, onları kavrayabilir ve onlarla etkileşime girebiliriz.

Ayrıca, bir ruh molekülünün kendi başına ruhsal olmadığını unutmayın. Bu bir araç ya da bir araçtır. Bunu bir römorkör, bir savaş arabası, bir

at sırtında keşif yapmak, bilincimizi bağlayabileceğimiz bir şey. Bizi sadece kendisinin bildiği dünyalara çeker. Sıkı tutunmalıyız ve hazırlıklı olmalıyız, çünkü manevi alemler hem cenneti hem de cehennemi, hem fanteziyi hem de kabusu içerir. Ruh molekülünün rolü manjelik gibi görünse de, bizi şeytani olana götürmeyeceğinin garantisi yoktur.

DMT neden ruh molekülü olmak için bu kadar çekici bir aday? Etkileri olağanüstü ve tamamen psychedelic'tir. 1950'lerde ve 1960'larda ilk klinik çalışmalara katılan hazırlıksız ve şüphelenmeyen araştırma deneklerinden bu özelliklerin en eski raporlarından bazılarını okuduk. DMT'nin etkilerinin ne kadar akıllara durgunluk verdiği hakkında çok daha fazla bilgiyi kendi çok deneyimli ve iyi hazırlanmış gönüllülerimizde okuyacağız.

Aynı derecede önemli olan, DMT'nin vücudumuzda meydana gelmesidir. Doğal olarak üretiyoruz. Beynimiz onu arar, içine çeker ve kolayca sindirir. Anendojen psychedelic olarak DMT, uyuşturucu almakla ilgisi olmayan, ancak ilaca bağlı durumlarla benzerlikleri çarpıcı olan doğal olarak ortaya çıkan psychedelic durumlarda yer alabilir. Bu durumlar kesinlikle psikozu içerebilse de, tartışmamıza akıl hastalığı dışındaki koşulları da dahil etmeliyiz. Doğum, ölüm ve ölüme yakın ölüm, varlık veya uzaylı temas deneyimleri ve mistik / ruhsal bilinç ile ilişkili diğer yaşamı değiştiren zihin durumlarını deneyimlediğimiz endojen DMT'nin salınımları üzerinde olabilir. Bunları daha sonra çok daha ayrıntılı olarak keşfedeceğiz.

Bu bölümde, DMT hakkında "ne" olduğunu öğrendik. Şimdi dikkatimizi "nasıl" ve "nerede" sorularına çevirmemiz gerekiyor. Şimdi gizemli epifiz bezini tanıtabileceğimiz temel çalışmayı hazırladık. Potansiyel bir "ruh bezi" veya endojen DMT üreticisi olarak rolünde, epifiz sonraki iki bölümümüzün konusudur. Ayrıca vücudumuzun hangi koşullar altında psychedelicamount DMT yapabileceğini araştırmaya başlayacağız.

Epifiz: Ruh Bezi ile Tanışın

DMT araştırmasının arkasındaki en derin motivasyonlarımdan V/ne, ruhsal deneyimin biyolojik bir temelini aramaktı. Yıllar boyunca öğrendiklerimin çoğu, epifiz bezinin mistik durumlar ve diğer doğal olarak meydana gelen, psychedelic benzeri deneyimler sırasında DMT üretip üretmediğini merak etmeme neden oldu. Bunlar New Mexico araştırmasını gerçekleştirmeden önce geliştirdiğim fikirler. 21. bölümde, bu hipotezleri, deneyler sırasında keşfettiklerimizi içerecek şekilde genişletiyorum.

Bu bölümde epifiz bezi hakkında bildiklerimizi gözden geçireceğim. Bir sonrakinde, epifizin olası bir ruh bezi rolünde, zihin değiştiren miktarlarda endojen DMT yapabileceği koşulları önermek için bu verileri detaylandıracağım.

1970'lerin başında Stanford Üniversitesi'nde lisans öğrencisi olarak, fetal tavuk sinir sisteminin geliştirilmesi üzerine laboratuvar araştırması yaptım. Tek bir döllenmiş hücrenin nasıl tam olarak sonuçlanabileceğini merak ediyordum.

büyümüş ve işleyen organizma. Bu heyecan verici bir araştırma alanıydı ve laboratuvar bilimini ne kadar sevdiğimi görmek istedim. Daha az asil bir şekilde, araştırma seçmeli dersinin tıp fakültesine girme şansıma yardımcı olacağına da inanıyorum.

Bu araştırma için sahip olduğum tutkuya rağmen, fetal civcivleri öldürdüğüm için kendimi suçlu hissettim. Belirsiz ve tehditkar manzaralarda beni kovalayan tavukların kabuslarını gördüm. Bu rüyalarda kendimi annemin çamaşır makinesinin üzerine kaldırarak kaçtım!

Ayrıca, laboratuvar bilimi, giderek daha fazla büyülendiğim konuları inceleme fırsatı bana sağlayacak gibi görünmüyordu. Stanford'dayken, uyku ve rüyalar, hipnoz, bilinç psikolojisi, fizyolojik psikoloji ve Budizm üzerine dersler aldım - o günlerde Kaliforniya üniversitelerinde en son materyaller.

İşleri halletmek için öğrenci sağlık servisine gittim ve psikiyatristlerinden biriyle konuştum. Stanford Mühendislik Okulu'nda çalışan bir psikolog olan JamesFadiman, Ph.D. ile tanışmamı önerdi.

Jim'in sekreterini aradım, onunla buluşmak için bir randevu ayarladım ve üniversitenin "mühendislik köşesine" kafa karıştırıcı yol tariflerini aldım. Birkaç yanlış dönemeçten ve çıkmaz sokaklardan çıkış yolumu bulduktan sonra Jim'in ofisini buldum. Sırtı pencereye dönük oturdu, güneş içeri giriyordu. Parlama nedeniyle onu çok net göremedim. Başının etrafındaki hale etkisi, zaten ılımlı olan endişeme katkıda bulundu. Bunun önemli bir toplantı olacağını biliyordum.

Kendi gerginliğimle başa çıkmak için konuşmaya başladım ve ona bir psikolog olarak mühendislik bölümünde ne yaptığını sordum. Güldü ve cevap verdi, "Mühendislere nasıl düşüneceklerini öğretiyorum. Akıllılar, buna hiç şüphe yok, ama gerçekten sorunları yaratıcı bir şekilde çözebilirler mi? Yaratıcı sürece nasıl yaklaşıyorlar? Durumlara farklı açılardan bakmalarına yardımcı oluyorum."

Jim'in, yaratıcılığı artırmak amacıyla psychedelic ilaçlar uygulayan Willis Harman ile yakındaki bir araştırma enstitüsünde çalıştığını çok az biliyordum. Otuz yılı aşkın bir süredir yayınlanan bu çalışmanın sonuçları, literatürdeki bu tür tek veri olmaya devam ediyor ve yaratıcı süreci canlandırmak için büyük bir potansiyel gösterdi. Acaba kaç tane

Denetlediği Stanford mühendislik öğrencileri de bu çalışmalardaydı!1Jim öne doğru eğildi ve güneşten gelen kör edici parıltı daha da kötüleşti. "Peki burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona söyledim. Fikirlerim kötü şekillenmişti. Psychedelics beni büyüledi. Transandantal pratiğe yeni başlamıştım Meditation.My kurslar beni çok ilginç alanlara yönlendiriyordu. Her şeyin içinden geçen bir iplik var gibi görünüyordu, ama bu neydi? Birleştirici bir faktörü nerede arayabilirim?

Jim arkasına yaslandı ve düşünceli görünüyordu, ya da öyle görünüyordu - arkasındaki güneş ışınları nedeniyle yüzü erken görünmezdi. "Epifiz bezine bakmalısın," dedi sonunda. "Eşim Dorothy, mistikler tarafından tanımlanan iç ışık deneyimi hakkında bir film yapıyor. Epifiz bezi, bu ışığın metafizik kaynağı olarak onu içine çekiyor, birçok geleneğin taçlandırılan başarısı. Belki de gerçekten kafamızın içindeki o ışığı üretiyordur."

"'Epifiz' nasıl yazılır?" Diye sordum, notlar aldım. Mezun olduktan sonraki planlarım hakkında biraz daha sohbet ettik. Bilgilendirme toplantımız sona erdi.

Jim'in tavsiyesi üzerine, beynin ortasında yer alan küçük bir organ olan epifiz bezi hakkında bilinenleri araştırmaya başladım. O okul yılındaki dersler için, daha sonra geliştireceğim teoriler için geniş bir çerçeve oluşturmaya başlayan birkaç makale yazdım.2

Batı ve Doğu mistik gelenekleri, derin ruhsal gerçekleşmeye eşlik eden kör edici parlak beyaz ışığın tasvirleriyle doludur. Bu "aydınlanma" genellikle bilincin çeşitli ruhsal, psikolojik ve etik gelişim seviyelerinde ilerlemesinin sonucudur. Tüm mistik gelenekler süreci ve aşamalarını tanımlar.

Örneğin Yahudilikte, bilinç sefirot veya Kabalistik manevi gelişim merkezlerinden geçer, en yükseği Keter veya Taç'tır. Doğu Ayurveda geleneğinde, bu merkezlere çakralar denir ve belirli deneyimler de aynı şekilde enerjinin hareketine eşlik eder. En yüksek çakra aynı zamanda Taç veya Bin Yapraklı Lotus olarak da adlandırılır. Her iki gelenekte de, bu Taç sefira veya çakranın yeri

anatomik olarak Hu-Man epifiz bezine karşılık gelen kafatasının merkezi ve üst kısmıdır.3

Fiziksel epifiz bezi hakkında ilk olarak şu yazılarda okuduk:Herophilus, M.Ö. üçüncü yüzyıldan kalma bir Yunan doktorBüyük İskender. Adı, çam, pinus ile ilgili Latince pineus'tan gelir. Bu küçük organ bu nedenle piniformdur veya apinekoni şeklindedir, serçe parmağınızın tırnağından daha büyük değildir.

Epifiz bezi, beyindeki yalnız statüsünde benzersizdir. Diğer tüm beyin bölgeleri eşleştirilmiştir, yani sol ve sağ muadilleri vardır; Örneğin, sol ve sağ frontal loblar ve sol ve sağ temporal loblar vardır. Beynin derinliklerinde eşleşmeyen tek organ olan epifiz bezi, yaklaşık iki bin yıl boyunca anatomik bir merak olarak kaldı. Batı'da hiç kimse işlevinin ne olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Epifizme olan ilgi, Rene Descartes'ın dikkatini çektikten sonra hızlandı. "Düşünüyorum, öyleyse varım" diyen bu on yedinci yüzyıl Fransız filozofu ve matematikçisinin bu düşünceler için bir kaynağa ihtiyacı vardı. İç gözlem ona bir seferde sadece bir düşünceyi düşünmenin mümkün olduğunu gösterdi. Bu eşlenmemiş, yalnız düşünceler beynin neresinden ortaya çıkabilir? Descartes, beynin tek tekil organı olan epifizin düşünceler ürettiğini öne sürdü. Buna ek olarak, Descartes, epifiz'in beyin omurilik sıvısı için çok önemli yan yollardan birinin hemen üzerindeki konumunun bu işlevi daha da olası hale getirdiğine inanıyordu.

Beynin derinliklerindeki içi boş boşluklar olan ventriküller, beyin-broomurilik sıvısı üretir. Bu berrak, tuzlu, protein açısından zengin sıvı, beyni ani sarsıntılardan ve çarpmalardan koruyarak beyni yastıklama sağlar. Aynı zamanda besinleri derin beyin dokusuna taşır ve ürünleri uzaklaştırır.

Descartes'ın zamanında, beyin omurilik sıvısının ventriküllerden geçmesi ve akması, karşılık gelen düşünce hareketi için mükemmel bir şekilde uygun görünüyordu. Epifiz bezi düşünceleri beyin omurilik sıvısına "salgılıyorsa", "bilinç akışının" beynin geri kalanına yol açması için daha iyi ne anlama geliyor?4

Descartes'ın da derin bir ruhani yanı vardı. Düşünmenin ya da insan hayal gücünün, temelde ilahi doğamız tarafından, Tanrı ile paylaştığımız şey tarafından mümkün kılınan manevi bir fenomen olduğuna inanıyordu. Yani, düşüncelerimiz

ruhumuzun ifadesi ve varlığının kanıtıdır. Descartes, epifiz bezinin ruhun ifadesinde önemli bir rol oynadığına inanıyordu:

> Ruh tüm bedenle birleşmiş olsa da, bedenin bir kısmı [epifiz] işlevini başka yerlerden daha fazla yerine getirir. . . . [Epifiz], hayvan ruhlarını [mantığı yönlendiren ve duyum ve hareket taşıyan] geçitler arasında o kadar asılıdır ki, onlar tarafından hareket ettirilebilir. . . ; ve bu hareketi ruha taşır. . . . Sonra tersine, bedensel makine öyle bir yapıya sahiptir ki, bez ruh tarafından ya da başka bir nedenle şu ya da bu şekilde hareket ettirildiğinde, onu çevreleyen hayvan ruhlarını beynin gözeneklerine iter.0

Böylece Descartes, epifiz bezinin bir şekilde "ruhun yeri", ruhsal ve fiziksel arasındaki aracı olduğunu öne sürdü. Beden ve ruh orada buluştu, her biri diğerini etkiledi ve yankılar her iki yöne de yayıldı.

Descartes gerçeğe ne kadar yakındı? Epifiz bezinin biyolojisi hakkında şimdi ne biliyoruz? Bu biyolojiyi ruhun doğasıyla ilişkilendirebilir miyiz?

Kertenkeleler ve-fibiler gibi evrimsel olarak daha yaşlı hayvanların epifiz bezi de "üçüncü" göz olarak adlandırılır. Tıpkı iki gören göz gibi, üçüncü göz de bir merceğe, korneaya ve retinaya sahiptir. Işığa duyarlıdır ve vücut ısısını ve cilt rengini düzenlemeye yardımcı olur - çevresel ışıkla yakından ilişkili iki temel hayatta kalma işlevi. Ana epifiz hormonu olan melatonin, ilkel epifiz bezlerinde bulunur.

Hayvanlar evrim merdivenini tırmandıkça, epifiz içe doğru, beynin daha derinlerine doğru hareket etti, daha gizli kaldı ve dış etkilerden uzaklaştırıldı. Kuş epifizi artık kafatasının üzerinde oturmasa da, kağıt inceliğinde çevreleyen kemikler nedeniyle dış ışığa karşı hassas kalır. İnsan da dahil olmak üzere memeli epifiz, beynin girintilerinde daha da derine gömülür ve en azından yetişkinlerde ışığa doğrudan duyarlı değildir.6 Epifiz daha fazla varsaydıkça bunu tahmin etmek ilginçtir.

"manevi" rol, kafatasına bu kadar derin bir yerleştirme ile korunan çevreden daha fazla korunmaya ihtiyaç duyar.

İnsan epifiz bezi, gelişmekte olan fetüste gebe kaldıktan yedi hafta veya kırk dokuz gün sonra görünür hale gelir. Beni çok ilgilendiren, bunun neredeyse tam olarak erkek veya kadın cinsiyetinin ilk belirtisini açıkça görebileceğiniz an olduğunu öğrenmekti. Bu süreden önce, fetüsün cinsiyeti belirsizdir veya bilinmemektedir. Böylece epifiz bezi ve insanlığın en önemli farklılaşması olan erkek ve dişi gen-der aynı anda ortaya çıkar.

İnsan epifiz bezi aslında beynin bir parçası değildir. Aksine, fetal ağzın çatısındaki özel dokulardan gelişir. Oradan beynin merkezine göç eder ve burada evdeki en iyi koltuğa sahip gibi görünür.

Epifizin beyin omurilik sıvısına olan yakınlığını daha önce belirtmiştikkanallar, bu da salgılarının beynin en derin girintilerine kolay erişmesini sağlar. Ek olarak, önemli duygusal ve duyusal beyin merkezlerine stratejik bir yakınlık içinde yer alır.

Bu duyusal veya algısal merkezlere görsel ve işitselkolili, özel beyin dokusunun küçük höyükleri denir. Duyu verilerinin kayıt ve yorumlamalarında yer alan beyin bölgelerine iletilmesi için röle istasyonlarıdır. Yani, gözlerde ve kulaklarda başlayan elektriksel ve kimyasal uyarılar, onları zihnimizde görüntüler ve sesler olarak deneyimlemeden önce kolliküllerden geçmelidir. Epifiz bezi, sadece dar bir beyin-omurilik sıvısı kanalıyla ayrılan bu kolliküllerin üzerinde doğrudan asılı kalır. Epifiz tarafından bu sıvıya salgılanan herhangi bir şey bir anda colliculi'ye yerleşir.

Ek olarak, limbik veya "duygusal" beyin, küçük pi-neal'i çevreler. Limbik "sistem", sevinç, öfke, korku, endişe ve zevk gibi duyguların deneyiminde yakından yer alan beyin yapılarının bir koleksiyonudur. Bu nedenle, epifiz ayrıca beynin duygusal merkezlerine doğrudan erişime sahiptir.

Uzun yıllar boyunca fizyologlar, memeli epifiz bezini "beynin apandisitinin" eşdeğeri olarak gördüler. Kalıntı, körelmiş bir organdı, bir

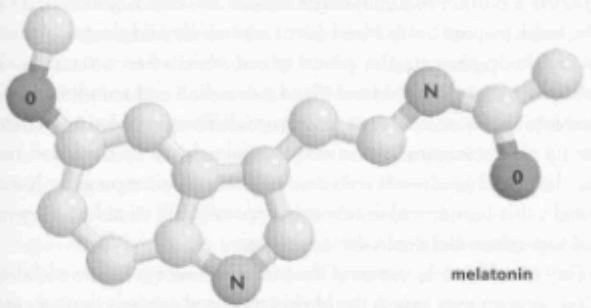
Bilinen bir rolü olmayan ilk sürüngen günlerimize geri dönüş. Amerikalı dermatolog Aaron Lerner 1958'de melatonini keşfettiğinde bu durum değişti.

Lerner, vücutta depigmente veya hafiflemiş cilt lekelerinin bulunduğu bir cilt bozukluğu olan vitiligo ile ilgileniyordu. 1917'de yapılan bir araştırma, epifiz bezi ekstraktının kurbağa derisini aydınlattığını gözlemledi. Lerner, bu nedenle vitiligoya bir epifiz faktörünün dahil olduğunu düşündü. On iki binden fazla çamını toprakladı ve sonunda cilt aydınlatıcı bileşiği buldu. Özel hücrelerde siyah pigmenti kasarak cildi aydınlattığı için ona melatonin adını verdi: melas, siyah; ve tonin, sözleşme veya sıkmak. (Lerner'in tüm çalışmalarına rağmen, bugün melatoninin vitiligo'da rol oynadığına dair çok az kanıt var.)7

Aynı zamanda, bilim adamları, ışığın üreme üzerindeki etkisini daha iyi anlamak için aydınlık ve karanlık döngülerini manipüle ediyorlardı, hayvancılık endüstrisi için iyi zamanlanmış hayvan yetiştiriciliğinin ekonomik değeri düşünüldüğünde küçük bir sorun değil. Sürekli karanlığın yeniden üreme işlevini engellediğini ve cinsel organları küçülttüğünü buldular; Aynı zamanda epifiz büyümesini ve melatonin üretimini de uyardı. Öte yandan, sürekli ışık epifizi küçülttü, melatonin seviyelerini düşürdü ve cinsel işlevi açtı. Bilim adamları, bu deneysel sonuçları kullanarak, melatoninin, varlığında üreme işlevinin ortaya çıktığı ve yokluğunda üreme işlevinin geliştiği çok önemli bir epifiz faktörü olduğu sonucuna vardılar. Basit bir şekilde ifade etmek gerekirse, melatonin güçlü üreme önleyici etkilere sahipti.8

Epifiz bezi gizeminin bir kısmını kaybettiğine göre, melatonin bezin iddia edilen ruhsal özellikleriyle nasıl bir ilişkisi vardı? Beynin bir yerinde, mistik ve diğer doğal olarak meydana gelen değişmiş bilinç durumlarını başlatan veya destekleyen bir ruh molekülü olduğuna kesinlikle inanıyordum. İlk en iyi tahminim, epifiz melatoninin, beden ve ruhun buluştuğu ve iletişim kurduğu kimyasal yorumlayıcı olan bu "ruh molekülü" olduğuydu. Melatoninin derin psychedelic bağları varsa, epifizin ruhsal yaşamlarımızı etkilediği aracı arayışım sona ermişti.

Melatoninin tam adı N-asetil-5-metoksi-triptamindir. Adından ve yapısından, DMT ve 5-metoksi-DMT gibi melatoninin bir triptamin olduğunu anlayabiliriz.

Vücudun melatonin üretimini nasıl düzenlediğine dair iyi bir anlayışa sahibiz. "Karanlığın hormonu" dur. Işık, hem gündüz saatlerinde hem de gece saatlerinde yapay ışık varlığında melatonin üretimini kapatır. Gece karanlık saatler ne kadar uzun olursa, melatonin o kadar fazla. Gündüz saatleri ne kadar büyükse, melatonin o kadar az olur. Gündüz ya da gece olduğunu gösteren melatoninin üretim şekilleri de hayvana yılın zamanı hakkında bilgi verir. Bu uzun vadeli melatonin etkileri, ilkbahar veya sonbaharda hamilelik, kış aylarında kış uykusu, yaz aylarında yağ kaybı gibi uygun mevsimsel tepkilere hazırlanmaya yardımcı olur.

Noradrenalin ve adrenalin (veya norepinefrin ve epinefrin), pi-neal'de melatonin sentezini açan iki nörotransmiterdir. Sinir hücreleri tarafından doğrudan epifiz bezine salınırlar.neredeyse ona dokunun. Nörotransmiterler özel reseptörlere bağlanır,daha sonra melatonin oluşumunun kimyasal sürecini başlatır.

Böbreküstü bezleri ayrıca adrenalin ve noradrenalin üretir ve strese yanıt olarak onları kan dolaşımına bırakır. Bunlar çok önemli faktörlerdir

Vücudun tehlikeye tepkisinde: "savaş ya da kaç" tepkisi. Bununla birlikte, adrenal bezler tarafından değil, sadece yakındaki epifiz sinir uçları tarafından salınan adrenalin ve noradrenalinin epifiz fonksiyonu üzerinde herhangi bir etkisi vardır.

Beklediğimiz bu değil. Epifiz bezi beyin dokusundan kaynaklanmadığı için kan-beyin bariyerinin dışında bulunur ve kan yoluyla bulaşan kimyasallara ve ilaçlara duyarlı olmalıdır. Yine de, vücut epifiz bezini şiddetli bir azimle korur. Strese bağlı adrenal bez adrenalin ve noradrenalin dalgalanmaları kana karışır ve asla epifizye ulaşmaz. Sinir hücrelerinin "vakumlanmasından" oluşan epifiz güvenlik sistemi, kanla taşınan adrenalin ve noradrenalini inanılmaz derecede verimli bir şekilde temizler. Şaşırtıcı bir şekilde, bu bariyer epifiz bezini gün boyunca melatonin üretmesi için uyarmayı neredeyse imkansız hale getirir.

Küçük kan damarları epifizi çevreler, bu nedenle melatonin yaptığında, hormon hızla kan dolaşımına girer ve tüm vücuda yayılır. Epifiz ayrıca melatonin'i doğrudan beyin omurilik sıvısına salgılar ve burada beyni daha da hızlı etkileyebilir.

Melatoninin insanlardaki işlevi, diğer hayvanlardaki etkilerini anlamamızdaki büyük ilerlemelere rağmen belirsizdir. Melatoninin insanlarda üreme fonksiyonu üzerinde diğer memelilerde olduğu gibi aynı etkilere sahip olup olmadığını belirlemeye büyük ilgi vardır. Melatonin seviyeleri, insan ergenliğinde önemli ölçüde düşer. Bazı araştırmacılar bunun, cinsel aygıtın kendisini epifiz kısıtlamasından kurtarmasına ve böylece yetişkin bir şekilde çalışmaya başlamasına izin verebileceğini düşünüyor. Kesin kanıtlar hala belirsizliğini koruyor. Melatoninin jet lag, kış depresyonu, uyku, kanser veya yaşlanmada rol oynadığı da bilimsel olarak kanıtlanmamıştır.9

Herhangi bir kimyasalın ruh molekülü olarak nitelendirilebilmesi için en azından psychedelic etkilere sahip olması gerekir. Melatoninin DMT ve 5-metoksi-DMT'ye çarpıcı kimyasal benzerliği, aynı zamanda derinden psikoaktif olduğu anlamına mı geliyor?

Bazı erken çalışmalar, melatoninin zihin değiştiren özelliklere sahip olduğunu öne sürdü. Örneğin, yatmadan önce yüksek dozlar uygulamakcanlı rüyalar uyandırıyor gibiydi. Ancak, bu eski çalışmaları yorumlamak zordur. Psychedelic etkiler aramıyorlardı ve ölçmediler

melatoninin. Melatoninin psychedelic olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu vardı ve bu da onu kendi insan gönüllülerime uygulamaktı.

Psikiyatri ihtisasımı tamamladıktan sonra, Fairbanks, Alaska'da yerel toplum ruh sağlığı merkezinde çalışarak bir yıl geçirdim. Kuzey Kutbu'ndaki deneyimim beni yeni "kış depresyonu" alanıyla tanıştırdı. Bu sendrom, epifiz bezi ve melatoninin insan biyolojisine olan ilgiyi yeniden canlandırdı. Kış depresyonundaki rollerine ilişkin araştırmalar, çok çeşitli mevsimsel insan sendromlarını anlamamıza ve tedavi etmemize yardımcı olmak için umut vaat etti. Bu şaşırtıcı tesadüf, epifizin gizemlerini araştırmaya başlamak için bana bir bağlam sağladı. Ancak, insan araştırmaları hakkında çok az şey biliyordum, bu yüzden eğitimimi ilerletmenin yollarını aradım.

Kaliforniya Üniversitesi'nde klinik psikofarmakoloji araştırmalarında bir yıllık bir burs almak için San Diego'ya taşındım. Klinik bir ortamda bilimsel öneriler ve hibeler yazmayı, deneyler tasarlamayı ve araştırma ilaçlarını yönetmeyi öğrendim. Derecelendirme ölçekleri verdim ve puanladım, kan ve diğer biyolojik örnekleri topladım ve verileri analiz ettim ve yazdım.

San Diego'lu bir meslektaşım olan Jonathan Lisansky, MD'yi Albuquerque'ye takiben, apediatrik endokrinolog Glenn Peake'in rehberliğinde çalışmaya başladım. Glenn, ABD Ulusal Sağlık Enstitüleri tarafından finanse edilen olağanüstü bir araştırma sitesi olan New Mexico Üniversitesi Genel Klinik Araştırma Merkezi'nin Bilimsel Direktörüydü. Glenn, Jonathan ve ben normal insan gönüllülerde melato-nin etkileri üzerine üç yıllık kapsamlı bir çalışma yaptık. Bunun dışında, insan fizyolojisinde melatoninin ilk ve şimdiye kadar tek belgelenmiş rolü ortaya çıktı: melatonin, vücut sıcaklığındaki sabahın erken saatlerinde düşüşe katkıda bulunur.

İnsanlarda birçok biyolojik fonksiyonda günlük bir ritim vardır. En sağlamlarından biri, saat 3'te keskin bir düşüşün olduğu vücut sıcaklığıdır. Bu aynı zamanda melatonin seviyelerinin en yüksek olduğu zamandır.

Herhangi bir melatonin oluşumunu önleyecek kadar parlak olan bütün gece uyanık kalan on dokuz erkek gönüllü üzerinde çalıştık. Melatonin yoksunluğundan yoksun erkeklerde vücut sıcaklığındaki düşüş neredeyse normal kadar derin değildi ve melatonin eksikliğinin sorumlu olup olmadığını merak ettik.

Melatoninin gönüllülere geri verilmesi, vücut sıcaklığının tipik bir şekilde düşmesine neden oldu. Bu sonuçlardan yola çıkarak, melatoninin hepimizde bulunan sabahın erken saatlerinde sıcaklık düşüşünde önemli bir rol oynadığını öne sürdük.10

Benim için en önemlisi, melatoninin psikolojik özelliklerini ölçen çeşitli derecelendirme ölçeklerinden elde edilen sonuçlardı. Okumam, bu epifiz ürününün bazı derin zihin değiştirici etkileri için umut etmemi sağladı. Bununla birlikte, melatoninin sedasyon ve rahatlamadan biraz daha fazlasını ürettiğini bulduk.

Melatoninin önemli zihin değiştirici etkilerinin olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu yüzden, bu projenin sonlarına doğru, bir gece geç saatlerde araştırma biriminden bir telefon aldığımda, gönüllülerimizden birinin normal melatonin dozunun yaklaşık on katını aldığını söylediğinde, heyecanımı maskelemek zordu. Bu çok ilginç olabilir. Düşük dozda melatonin bu kadar ürkek etkilere sahip olsaydı, bu kaza onun psikolojik özelliklerinin peşinde koşmama biraz hayat verebilirdi.

Araştırma hemşiresinin, personelin melatoninin dağıtım oranını nasıl yanlış hesapladığına dair açıklamasını dikkatlice dinledim. Dürüst bir yanlış anlama gibi görünüyordu. Ek olarak, gönüllünün kalp atış hızı ve kan basıncı iyi durumdaydı. Bununla birlikte, endişemin çoğunu çeken onun ruh haliydi.

"Nasıl?" Diye sordum. Şey," diye esnedi, "Reyting terazisini doldurmak için onu uyanık tutmakta çok zorlanıyorum. Gözlerini açık tutamıyor."

"Halüsinasyon görmüyor ya da başka bir şey mi?" İnşallah teklif ettim." Sizin için böyle bir şans yok, Dr. Strassman," diye gülerek cevap verdi. Hayır, hayır, iyi olduğuna sevindim," dedim, hızla daha profesyonel bir tona döndüm.

Bu olay, diğerlerinden daha fazla, beni melatoninin psychedelic olmadığına ikna etti. Bununla birlikte, okumalarım beni pi-neal bezinin bir ruh molekülü aramak için en önemli yer olduğuna ikna etmeye devam etti. Bu bilgilere ve üzerinde düşünürken gelişen fikirlere dönelim. Bunu yaparken, epifiz bezi için DMT oluşturan bir işlevi düşünmeye başlayacağız.

Psychedelic Epifiz

Melatonin çalışmasına başlamadan önce, literatür incelemem bunun ruh molekülü olmayabileceğini gösterdi. Epifiz bezinin psychedelic özelliklere sahip başka bileşikler yapıp yapmadığını merak ettim. Bununla birlikte, hala kariyerimin ilk aşamalarında ve myDMT projesinin ana hatlarını çizmeye başlamadan çok önce, bu fikirlerin ne kadar tartışmalı olabileceğini çabucak keşfettim.

1982'de San Diego'daki Kaliforniya Üniversitesi'nde bir yıl klinik psikofarmakoloji araştırma eğitimi aldım. Çoğunlukla tiroid bezi ve ruh hali arasındaki ilişki üzerine yoğunlaşırken, epifiz bezi hakkında da öğrenebileceğim her şeyi öğrendim.

Öğretmenlerimden biri, biyolojik ritimler, melatonin ve uyku konusunda bir otorite olan Dr. K. idi. Burs eğitimimin yarısında, epifiz için psychedelic bir rol hakkında yeni ortaya çıkan fikirlerimden bazılarını onunla paylaşmaya karar verdim. SanDiego Gaziler İdare Hastanesi'nin sayısız salonundan birinde yürüyorduk. Sohbetimiz başıboş ve geniş kapsamlıydı. Bir duraklama oldu ve ben şansımı denedim.

"Sence," dedim, "epifizin psychedeliccomcompounds üretebileceğini düşünüyor musun? Doğru malzemelere sahip gibi görünüyor. Belki de bir şekilde spontan psychedelic tipteki durumlara aracılık eder - örneğin psikoz. Bundan daha derine inmekte tereddüt ettim ve epifiz hakkındaki daha tartışmalı fikirlerimden bahsetmekten kaçındım - ölüme yakın veya mistik deneyimler gibi daha egzotik durumlarda rol oynadı.

Dr. K. durdu ve topukları üzerinde döndü. Kaşları çatık kıvrıldı ve gözlüklerinin arasından bana dikkatle baktı. Gözlerinden elle tutulur bir tehdit çıktı. "Oops," diye düşündüm.

"Sana şunu söyleyeyim, Rick," dedi çok yavaş ve kararlı bir sesle. "Thepineal'ın psychedelic ilaçlarla hiçbir ilgisi yok."

Bu, o yıl epifiz ve psyche-delic kelimelerini aynı nefeste kimseye son kez söylediğim zamandı.

Yine de literatürü incelemeye devam ettim ve bu kitaba bilgi veren bazı teorileri geliştirmeye başladım. Diğer bilim adamlarının çalışmalarının daha fazla incelenmesi ve daha sonraki melatonin araştırmamın sonuçları, aşağıdaki önerileri formüle ederken yararlandığım kanıtlara eklendi.

Bu hipotezler kanıtlanmamıştır, ancak bilimsel olarak geçerli verilerden ve manevi ve dini gözlemler ve öğretilerle birleştirilmiştir. Bu fikirlerin çoğu, mevcut araçlar ve yöntemler kullanılarak test edilebilir. Bu teorilerin sonuçları derin ve rahatsız edicidir, ancak aynı zamanda bir umut ve vaat bağlamı yaratır.

En genel hipotez, epifiz bezinin hayatımızın olağanüstü zamanlarında psy-chedelic miktarlarda DMT ürettiğidir. Epifiz DMT üretimi, maddi olmayan veya enerjik süreçlerin fiziksel temsilidir. Bize, yaşam gücümüzün hareketini en aşırı tezahürlerinde bilinçli olarak deneyimlememiz için bir araç sağlar. Bu fenomenin spesifikörnekleri aşağıdaki gibidir:

Bireysel yaşam gücümüz fetal bedenimize girdiğinde, gerçekten insan olduğumuz an, epifizden geçer ve DMT'nin ilk ilkel selini tetikler.

Daha sonra, doğumda, epifiz daha fazla DMT salgılar.

Bazılarımızda, epifiz DMT, derin meditasyon, psikoz ve ölüme yakın deneyimlerin önemli deneyimlerine aracılık eder.

Öldüğümüzde, yaşam gücü vücudu epifiz bezinden terk eder ve bu psychedelic ruh molekülünün başka bir selini serbest bırakır.

Epifiz bezi, DMT yapmak için gerekli yapı taşlarını içerir. Örneğin, vücudun herhangi bir yerinde en yüksek serotonin seviyelerine sahiptir ve serotonin, epifiz melatonin için çok önemli bir öncüdür. Pi-neal ayrıca serotonini DMT oluşumunda kritik bir adım olan triptamine dönüştürme yeteneğine de sahiptir.

Serotonin, melatonin veya triptamini psychedelic bileşiklere dönüştüren benzersiz enzimler de epifizde olağanüstü yüksek konsantrasyonlarda bulunur. Bu enzimler, metiltransferazlar, ametil grubunu, yani bir karbon ve üç hidrojeni diğer mol-eküllere bağlar ve böylece onları metiller. Triptamini iki kez metilleyin ve di-metil-triptamin veya DMT'ye sahibiz. Gerekli enzimlerin ve öncüllerin yüksek seviyelerine sahip olduğu için, epifiz bezi DMT oluşumunun meydana gelmesi için en makul yerdir. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç kimse epifizde DMT aramadı.

Epifiz bezi ayrıca potansiyel olarak zihin değiştiren diğer maddeleri, beta-karbolinleri de yapar. Bu bileşikler, DMT'nin vücudun monoamin oksidazları (MAO) tarafından parçalanmasını engeller. Beta-karbolinlerin nasıl çalıştığının en çarpıcı örneklerinden biri ayahuasca'dır. Beta-karbolin içeren bazı bitkiler, DMT'nin oral olarak aktif hale gelmesini sağlayan bu psychedelic Amazon demlemesini yapmak için DMT içeren diğer bitkilerle birleştirilir. Beta-karbolinler olmasaydı, bağırsaktaki MAO bu yutulan DMT'yi hızla yok eder ve aklımız üzerinde hiçbir etkisi olmazdı.

Beta-karbolinlerin kendi başlarına psyche-delic olup olmadığı belirsizdir. Bununla birlikte, DMT'nin etkilerini belirgin şekilde arttırırlar. Böylece, epifiz bezi hem DMT hem de etkilerini büyüten ve uzatan kimyasallar üretebilir.

Epifiz bezi hangi durumlarda minimal psikoaktif melatonin yerine DMT yapabilir? Bunun olması için şunlar olması gerekir

normalde epifiz DMT üretimini önceden tahliye eden aşağıdaki kısıtlamalardan bir veya daha fazlasının geçersiz kılınması:

- Epifiz bezi etrafındaki hücresel güvenlik sistemi;
- Epifiz bezinde bir anti-DMT bileşiğinin varlığı;
- DMT üreten metiltransferaz enzimlerinin düşük aktivitesi; ve
- Monoamin oksidaz enzimlerinin etkinliği7 DMT'nin parçalanması.

İnsan DMT araştırmasının ilk dalgasının yol gösterici ilkesi, DMT ve şizofrenik durumları karşılaştırmaktı. Bu nedenle, bilim adamlarının insanDMT sisteminin bu dört farklı unsurunu incelediği bağlam buydu. Bu psikoz çalışmalarından, epifizin DMT'yi nasıl yapabileceğine dair hipotezlerimi destekleyen veriler elde edebiliriz.

Bu nedenle, DMT ve psikoz arasındaki ilişkiye vurgu yapmam, endojenDMT'nin tek rolünün bu olduğuna inanmam değildir. Daha ziyade, psikoz, hakkında herhangi bir gerçek veriye sahip olduğumuz, doğal olarak meydana gelen tek değişmiş bilinç durumudur. Ölüme yakın ve ruhsal deneyimler gibi diğer "spontan psychedelic" durumların da endojen DMT ile benzer bir ilişkiyi paylaştığına inanıyorum. Ancak bu çalışmalar henüz yapılmamıştır.1

Büyük olasılıkla, aşırı epifiz DMT üretimini inhibe eden birincil faktör, son bölümde tartışılan son derece verimli epifiz güvenlik sistemidir. Bu savunmanın en iyi bilinen örneği, gündüz melatonin üretimini uyarmaya çalışırken karşılaştığımız zorluktur.

Gece melatonin oluşumunu uyaran nörotransmiterler olan adrenalin ve noradrenalin topluca katekolaminler olarak adlandırılır. Epifiz bezine neredeyse temas eden sinir hücreleri, epifiz dokusu üzerindeki spesifik reseptörleri aktive eden ve böylece mela-tonin sentezini başlatan bu katekolaminleri serbest bırakır.

Böbreküstü bezleri ayrıca adrenalin ve noradrenalin üretir ve strese yanıt olarak bunları kan dolaşımına sokar. Bununla birlikte, kan yoluyla bulaşan adrenal katekolaminler epifiz kemiğine yaklaştığında, sinir hücreleri

Epifiz çevresinde hemen alın ve atın. Bu nedenle, stres zamanlarında veya egzersiz sırasında olduğu gibi adrenal katekolamin salınımının meydana geldiği sirküler, gündüz melatonin oluşumunu uyarmaz.

Bunu oldukça net bir şekilde ortaya koyan bir araştırma çalışması yaptık. Elit sporcular yüksek irtifa maratonu koştular ve çoğunu 10.000 fitin üzerinde geçirdiler. Yarıştan önce ve sonra melatonin ölçümü yaptık. Koşucuların çoğu için bu "neredeyse" ölüme yakın bir deneyimdi. Yine de bu sporculardaki melatonin seviyeleri sadece normal uyku sırasında geceleri gözlemlenenlere yükseldi - neredeyse bir beyin kimyası patlaması! Yine de, stres yeterince büyükse, epifizin savunma kalkanını geçersiz kılmanın mümkün olduğunu gördük.2

Sinirbilimciler, epifiz aktivasyonunun önündeki bu engelin var olduğuna inanıyor çünkü bir hayvanın gündüz saatlerinde çevresini "karanlık" olarak deneyimlemesi sorunlu olacaktır. Epifiz normalde sadece geceleri melatonin salgıladığından, gündüz melatonin salınımı "yanlış" zamanda karanlıkmış gibi "hissedilir" ve hayvanın kafası karışır.

Ancak bu açıklama zayıftır. Gündüz melatonin salgılanması, böylesine karmaşık ve verimli bir güvenlik sistemini hak edecek kadar "tehlikeli" değildir. Melatonin etkileri hemen ortaya çıkmaz, aksine bugün gerçekleşmesi saatler alır. Ek olarak, gün ışığı neredeyse anında melatonin üretimini sıfıra yakın bir seviyeye bastırır ve herhangi bir iç bozulma meydana gelmeden önce sistemi taban çizgisine döndürür.

Bununla birlikte, stresin melatonin yerine DMT üretmek için epifizi kolayca tetiklemesi durumunda ne olabileceğini düşünün. DMT fiziksel olarak etkileyicidir ve beklenmedik ve ezici bir görsel ve duygusal imgeleme seli üretir. Kuşkusuz, sık sık DMT salınımı patlamaları, bir hayvan için melatoninden çok daha tehlikeli olacaktır.

Epifiz güvenlik sistemindeki herhangi bir ihlal dayanılmaz olduğu için gün içinde melatonin yapmak çok zor olabilir. Epifiz, arkasındaki her şeyi eşit derecede koruyan aşırı stresi azaltmak için bir bar rier diker. Bu nedenle, epifiz DMT'sinin oluşabileceği durumlardan biri, stresin neden olduğu katekolamin çıkışının epifiz kalkanının dayanamayacağı kadar büyük olduğu durumdur.

Epifiz güvenlik sisteminin psikotik bireylerde normal olarak çalışmaması da mümkündür. Destekleyen güçlü dolaylı veriler var

bu fikir. Stres, psikotik hastalarda halüsinasyonları ve sanrıları kötüleştirir. Bu hastalardaki DMT seviyeleri psikoz derecesi ile ilişkilidir - semptomlar ne kadar yoğun olursa, DMT seviyeleri o kadar yüksek olur. DMT'nin strese maruz kalan hayvanlarda da arttığını biliyoruz. Strese bağlı katekolaminlerin daha yaygın seviyeleri, yetersiz epifiz savunmasını inpsikozda bastırabilir ve böylece çok fazla DMT üretebilir. Bu DMT daha sonra psikotik hastalarda semptomları ortaya çıkarır veya kötüleştirir.3

Normalde vücudu epifiz üretiminden koruyan bir başka faktörpsychedelic miktarlarda DMT, epifiz bezinin kendisinde bulunur. İlk olarak kanda keşfedilen belirli bir küçük protein türünün, DMT oluşturan enzimlerin aktivitesine müdahale ettiği gösterilmiştir. Epifiz, bir tür "anti-DMT" olan bu proteinin oldukça yüksek seviyelerine sahiptir. Bu inhibitörün kendisi bloke edilmişse, DMT oluşumu daha olasıdır. Potansiyel olarak tehlikeli aşırı DMT oluşumunu önlemek için bir anti-DMT sağlamak, yapıldığı yerden daha iyi nerede - epifiz bezinde?

Psikoz araştırmalarından elde edilen veriler de bu iddiayı desteklemektedir. Şizofreni hastalarına 1960'lı yıllarda deneysel bir tedavi olarak epifiz bezi ekstraktları verildi. Semptomları belirgin şekilde düzeldi. Bu bulgunun açıklaması, epifiz ekstraktlarının hastalara kendi epifiz bezlerinde bulunmayan ek bir anti-DMT dozu sağlamasıydı. Böylece, patolojik olarak yüksek DMT seviyeleriyle daha iyi mücadele edebildiler ve psikotik semptomları düzeldi.4

Epifizde DMT üretimi üzerindeki diğer iki olası fren, enzimlerle ilgilidir: üretenler ve vücuttaki ruh molekülünü parçalayanlar.

Araştırmacılar, DMT'yi oluşturan metiltransferaz enzimlerinin şizofrenide normal koşullara göre daha aktif olduğunu bulmuşlardır. Bu, DMT üretimini artıracaktır. Bilim adamları, bu anormal enzim fonksiyonunun kaynağı için birçok insan dokusuna baktılar, ancak ne yazık ki epifiz bezi üzerinde çalışmadılar.5

Son olarak, normalde DMT'yi yok eden MAO sistemi kusurlu olsaydı, daha fazla DMT oyalanabilir ve "psychedelic'Vpsychotic semptomlar" üretebilirdi. MAO, şizofrenlerde sağlıklı gönüllülere göre daha az etkilidir ve şizofrenlerin DMT'yi kendi hastalıklarından yeterince hızlı bir şekilde temizlememesi olabilir.

Sistemleri. Bu aynı zamanda normal zihinsel işlev için çok yüksek DMT seviyelerine neden olur. Araştırmacılar birkaç insan hastalığında MAO aktivitesini incelerken, ne yazık ki şizofrenide omurgasal MAO aktivitesini değerlendirmediler.

Şimdi daha az patolojik, ancak aynı zamanda nispeten yaygın ve doğal olarak meydana gelen, epifiz DMT'nin rol oynayabileceği değişmiş farkındalık durumlarını ele alalım. Rüya bilinci de bunlardan biridir.

Rüya görmemiz için en muhtemel zaman, aynı zamanda melato-nin seviyelerinin en yüksek olduğu zamandır, yani sabah 3 civarındadır. Melatoninin kendisi böyle hafif psikolojik etkilere sahip olduğundan, seviyeleri melatonininkine paralel olan başka bir epifiz bileşiği için bir rol önermektedir. DMT, böyle bir madde için muhtemel bir olasılıktır. Bununla birlikte, hiç kimse DMT seviyelerini rüya yoğunluğu veya frekansı ile ilişkilendirmek amacıyla normal gönüllülerde 24 saatlik DMT ritimlerine bakmamıştır.

Jace Callaway, Ph.D., epifiz kaynaklı beta-karbolinlerin rüyalara aracılık edebileceğini öne sürdü. Beta-karbolinlerin belirsiz psikolojik etkileri bu hipotez üzerinde bir miktar şüphe uyandırırken, epifiz beta-karbolinler, DMT'yi artırıcı etkileri sayesinde kesinlikle dolaylı olarak rüya üretimini uyarabilir.6

Meditasyon veya dua da derinden değişmiş bilinç durumlarını ortaya çıkarabilir. Epifiz DMT üretimi bu mistik veya manevi deneyimlerin altında yatıyor olabilir.

Tüm manevi disiplinler, elde edilmeleri uygulamalarını motive eden dönüştürücü deneyimlerin oldukça psychedelic hesaplarını tanımlar. Kör edici beyaz ışık, şeytani ve meleksel varlıklarla karşılaşmalar, ec-statik duygular, zamansızlık, göksel sesler, ölmüş olma ve yeniden doğma duyguları, tüm gerçekliğin altında yatan güçlü ve sevgi dolu bir varlıkla iletişim kurma - bu deneyimler tüm mezhepleri keser. Onlar da karakteristiktirtamamen psychedelic bir DMT deneyimi.

Meditasyon epifiz DMT tepkisini nasıl uyandırabilir? Çeşitli meditatif disiplinler, yoğun bir ince ayar getirirdikkat ve farkındalık; Örneğin, nefese tek noktadan odaklanma. Elektroensefalogram tarafından ölçülen beynin elektriksel aktivitesi, beyin aktivitesinin bu senkronizasyonunu veya bir araya getirilmesini yansıtır. Çok

Araştırmalar, deneyimli meditasyoncuların günlük farkındalıkta bulunanlardan daha yavaş ve daha iyi organize edilmiş beyin dalga kalıpları ürettiğini bildirmiştir. Meditasyon ne kadar "derin" olursa, dalgalar o kadar yavaş ve güçlü olur.

Diğer teknikler, bu dikkat uygulamalarını ilahi söyleme gibi yöntemlerle tamamlar. Eski dillerden gelen kelimeleri kullanarak sözde benzersiz manevi özelliklere sahip ilahiler, derin psikolojik etkilere neden olabilir. Zihnin gözünde giderek daha karmaşık ve dinamik imgeler oluşturulduğu görselleştirme uygulamaları, aynı zamanda mutlu ve yüce zihin durumlarına da yol açabilir.

Bu koşullarda, bir nehirde duran bir dalga gibi, deneyimin dinamik ama hareketsiz bir kalitesi vardır. Dalga sanki hiç hareket etmiyormuş gibi görünüyor, her tarafında su akıyor. Aslında, dalgayı üreten akan sudur. Ve bu dalgalar benzersiz bir nota veya ses yaratır.

Bu tür dalga olayları, frekanslarıyla ilişkili belirli bir nota veya ses üreterek, geniş kapsamlı ve yaygın etki alanları oluşturur. Bu alanlardaki nesneler sempatik bir şekilde veya aynı frekansta rezonans adı verilen bir fenomenle titreşir.

Rezonansın güçlü etkilerine bir örnek, ses özellikle yüksek olmasa bile, belirli bir notanın bir bardağı kırmasıdır. Cam, çevredeki sesle aynı frekansta sempatik bir şekilde titreşir veya rezonansa girer. Bazı notalar, camın benzersiz yapısında dayanılmaz bir stres yaratabilir ve patlar.

Benzer şekilde, ses, görüntü veya zihin kullanan meditatif teknikler, alanları beyinde rezonansa neden olan belirli dalga kalıpları üretebilir. Binlerce yıllık insan deneme yanılma süreci, bazı "kutsal" kelimelerin, görsel imgelerin ve zihinsel egzersizlerin benzersiz bir şekilde istenen etkileri yarattığını belirlemiştir. Bu tür etkiler, beyinde oluşturdukları belirli alanlar nedeniyle ortaya çıkabilir. Bu alanlar, birden fazla sistemin belirli frekanslarda titreşmesine ve titreşmesine neden olur. Zihinlerimizin ve bedenlerimizin bu ruhsal egzersizlerle rezonansa girdiğini hissedebiliriz. Tabii ki, epifiz bezi de aynı frekanslarda uğultu yapıyor.

Epifizde, kırılan camınkine benzer bir rezonans süreci meydana gelebilir, ancak o kadar yıkıcı olmasa da. Epifiz, DMT oluşumuna karşı çoklu engellerini zayıflatan frekanslarda "titreşmeye" başlar: epifiz hücresel kalkanı, enzim seviyeleri ve anti-DMT miktarları.Sonuç, epifiz ruhu molekülünün psychedelic bir dalgalanmasıdır ve mistik bilincin öznel durumlarıyla sonuçlanır.7

Şimdiye kadar, yaşamı tehdit etmeyen durumlara baktık: psikoz vemanevi deneyimler. Şimdi, neredeyse her zaman psychedelic öznel gerçekliklerin eşlik ettiği daha dramatik örneklere dönebiliriz: doğum, ölüme yakın ve ölüm deneyimleri.

Doğumun, ölümün yakın olmasının ve ölümün olağanüstü "stresli" olaylar olduğunu söylemek abartı olmaz. Yaşam gücü, mücadele eden ikametgahını sürdürmek için elinden geleni yapıyor. Bu zamanlarda, epifiz uyarıcı katekolaminleradrenalin ve noradrenalin de dahil olmak üzere, stresle ilgili hormonların muazzam salınımı meydana gelir.

Doğum süreci ile başlayalım. Doğum deneyimi, anestezi uygulanmamış anne için oldukça psy-chedelic'tir. Yenidoğan için ne kadar daha fazla! DMT'nin yenidoğan laboratuvar hayvanlarında mevcut olduğunu biliyoruz. Yeni doğan insanlarda da bulunmadığına inanmak için hiçbir neden yok. Bununla birlikte, hiç kimse doğum sırasında insan yenidoğanlarında veya annelerinde DMT'yi aramamıştır.

Normal vajinal doğum, muazzam bir kedi-ekolamin salınımına neden olur. Bu stres hormonlarının annenin ve fetüsün epifiz bezleri üzerindeki büyük taşması, pi-neal savunma sistemini geçersiz kılmak ve DMT salınımını harekete geçirmek için yeterli olabilir. Anne anestezi alırsa, katekolamin üretimi daha azdır ve en az bebek sezaryen ile doğduğunda gerçekleşir. Bu nedenle, bu son iki durum, eğer varsa, annenin ve bebeğin epifizleri tarafından daha az sağlam DMT salınımına neden olabilir.

Doğumda yüksek DMT seviyeleri, psychedelic psikoterapiden elde edilen belirli bir geleneksel bilgelik için bir açıklama sağlar. Eşsiz bir LSD psikoterapisti olan Stanislav Grof, MD'ye göre

Deneyim, psychedelic terapi seansları sırasında meydana gelenlerin çoğu, doğum sürecinin yeniden canlandırılmasıdır. Sezaryen ile doğanların, vajinal yolla doğanlara göre psychedelic terapide daha az "bırakma" yeteneğine sahip olduğunu buldu. Normal doğumda psychedelic DMT düzeylerinin varlığı ve Sezaryen doğumlar sırasında stres hormonunun neden olduğu DMT çıkışının çok az olması nedeniyle yetersiz seviyelerin varlığı bu bulguyu açıklayabilir.8

Belki de yetişkinler olarak herhangi bir güçlü duygusal deneyime tam olarak "bırakmak" için, doğum sürecine eşlik eden ilk doğal olarak oluşan "yüksek doz DMT seansı" için güvenli ve güvenli bir çözümün temeline ihtiyacımız var. Aksi takdirde, daha sonra, bir yetişkin olarak, bu tür olağandışı ve beklenmedik durumlara maruz kalmak, bizi tamamen yabancı bir deneyimler dizisine atar, kafamızı karıştırır ve korkutur. Başarılı bir şekilde sona eren bu tür deneyimlerin güvenilir bir geçmişine sahip değiliz.

Stres hormonlarının büyük dalgalanmaları da ölüme yakın deneyimi veya NDE'yi işaretler. ÖYD ile ilgili literatürün çoğu bunu mistik, psychedelic, ezici psikolojik deneyim olarak tanımlar. Aynı zamanda, epifizin koruyucu mekanizmalarının sular altında kaldığı ve DMT üretimine giden aktif olmayan yolların açıldığı bir zaman da olabilir.

Ölümün fizyolojisi hakkında çok az şey biliyoruz. Öldüğümüzde bedenlerimize, beynimize ve zihnimize ne gibi mutluluklar olur? Süreç ne kadar sürüyor? Nefes almayı bıraktığımızda biter mi? Yoksa birçok geleneğin ölüleri ne zaman taşıyacağımız veya gömeceğimiz konusunda bize öğüt vermesinin bir nedeni var mı? Neden artık bilinci rahatsız etmek istememekten endişe duyuyorlar? Bu nedenle, epifiz dokusunun hem ölüme yakın hem de ölümden sonra bilincimiz üzerindeki etkilerini ayrıştırmayı da düşünmeliyiz.

Ölmekte olan veya yakın zamanda ölmüş olan epifiz dokusu birkaç saat ve belki de daha uzun süre DMT üretebilir ve kalıcı bilincimizi etkileyebilir. "Ölü" beyin dalgası okumalarımız "düz" olsa da, şu andaki iç zihinsel durumumuzu kim bilebilir?

Epifiz dokusunun parçalanmasının psychedelic bileşikler ürettiği hipotezini test etmeye başlamak için, yıllar önce yerel bir morgda erişimim olan yaklaşık on insan kadavrasından epifiz bezleri topladım. DMT'yi ölçmek için onları başka bir laboratuvara gönderdim. Ne yazık ki, beyinler "taze dondurulmuş" değildi ya da ölüm anında hemen çıkarılmadı.

sıvı nitrojen içine yerleştirilir. Bu anlık derin dondurma, o noktadan itibaren dokuların tüm parçalanmasını durdurur. Bu epifiz bezlerinde DMT bulamadık. Varsa, dokunun işlenmesindeki uzun gecikme, bazı durumlarda birkaç gün, analizden önce kaybına neden olabilir.

Son olarak, psychedelic ilaçlar epifiz bezini etkileyebilir ve böylece onuve DMT oluşumunu eylemlerinde bir aracı olarak kullanabilir.

Epifiz bezinde LSD reseptörleri ve epifizde meskalin yükselticiserotonin seviyeleri vardır. Beta-karbolinler, daha önce açıklanan DMT etkilerini büyütme ve uzatma özelliklerine ek olarak melatonin oluşumunu hızlandırır. Ve DMT, epifiz melatonin üretimini uyaran birkaç psychedelics'in en güçlüsüdür.

DMT, kendi olası yapı taşlarının oluşumunu teşvik etmek, küçük bir kibritin büyük bir şenlik ateşi başlatabileceği çıra sürecine benzer. Maç, kağıt yakarak başlar ve daha sonra daha büyük dalları yakar. Yanan dallar dalları tutuşturur ve sonunda şiddetli bir alev ortaya çıkar. Benzer şekilde, endojen DMT üretimine elverişli olan tartıştığımız çeşitli koşullar, sadece biraz yeni oluşan malzeme ile başlayabilir. Bu koşullar, gerekli öncüllerin seviyelerini yükselterek daha da fazlasını yapma sürecini başlatabilir. Son olarak, tam bir psychedelic epifiz DMT patlaması için bir "parlama noktası" var. Psychedelic "ateş", seyrini tamamladıktan ve hammadde arzını tükettikten sonra kendini yakar.

Bu "epifiz fonksiyonunun DMT hipotezi", pineal fonksiyonun melatonin hipotezinin bıraktığı birkaç gevşek ucu bağlamamıza izin verir.

Daha önce tartıştığım bu sorulardan biri, epifiz bezinin neden strese karşı bu kadar güçlü bir savunma sistemine sahip olduğudur. Melato-nin hipotezi buna yeterince cevap vermiyor. Bununla birlikte, DMT hipotezi çok daha tatmin edici bir açıklama sağlar. Yani, vücut epifiz bezini çok acımasızca savunur, böylece her gün stres seviyeleri tarafından engellenmeyiz ve psychedelic DMT seviyelerini serbest bırakırız.

Melatonin hipotezi tarafından çözülemeyen bir başka gizem, epifiz bezinin benzersiz konumu ile ilgilidir. Epifiz bezi beyin dokusundan bile oluşmamıştır. Daha ziyade, çatısından kaynaklanan özel hücrelerden gelir.

fetal ağız. Neden her birimizin içinde beynin ortasına göç ediyor?

Eşsiz levrekten, epifiz neredeyse görsel ve işitsel duyusal röle istasyonlarına dokunur. Limbik sistemin duygusal merkezleri onu sarar ve konumu, ürünlerinin doğrudan beyin omurilik sıvısına anında iletilmesini sağlar.

Geleneksel olarak, epifizin yerleşimininaydınlatma koşullarına en iyi şekilde yanıt verebilecek. Bununla birlikte, gözlerden epifizme giden yol merakla dolambaçlıdır. Gözlerden epifize giden sinirler aslında kafadan çıkar ve kafatasının derinliklerindeki epifizme geri dönmeden önce boyundan dolambaçlı yoldan geçer. Bezin boyunda veya üst omurilikte kalması ve melatonini doğrudan kan dolaşımına salınması, ev sahibi hayvana aydınlatma koşullarını bildirmenin bir yolu olarak aynı derecede verimli olacaktır.

Melatoninin, üreme fonksiyonunu düzenleyen hipofiz bezi gibi yakındaki önemli beyin merkezlerini en iyi şekilde etkileyebilmesi için epifizin yerleştirilmesi gerekli olabilir. Ancak bu gereklilik gerçekten epifiz için derin bir beyin yeri gerektirmez. Taşınan melatoninbaşka bir yerden gelen kan, yumurtalık ve böbreküstü bezi hormonlarında olduğu gibi iyi bir iş yapabilir.

Belki de melatoninin beyin omurilik sıvısına hemen erişmesi gerekir ve bu yüzden sıvı içeren bir ventrikülün çatısından sarkar. Bununla birlikte, epifiz bezi melatonini saatlerce süren sabit bir akışta salgılar ve etkileri günler ve haftalar içinde gelişir. Melatonin özelliklerine sahip bir hormonun beyin omurilik sıvısına erişim ihtiyacı yoktur.

Son olarak, melatoninin psikolojik özellikleri oldukça önemsizdir. Bu küçük zihin değiştirici etkiler, algılar ve duyguları düzenleyen derin beyin yapıları olan colliculi ve limbik sisteme anında erişimi haklı çıkarmaz.

Bu nedenle, melatoninin hayatımızdaki rolünü desteklemek için epifizin beynin ortasında olması gerekmez.

Bununla birlikte, epifiz bezi DMT üretiyorsa, bu kesinlikle stratejik konumunu garanti ederdi. Epifizin neredeyse derinden dokunduğu görsel, işitsel ve duygusal merkezlere doğrudan bir DMT salınımı

içsel deneyimimizi etkiler. Melatonin için düşünülmesi düşünülemeyecek şeyleri görür, duyar, hisseder ve düşünürdük.

Sadece birkaç dakikalık olağanüstü kısa ömrü nedeniyle, DMT, epifiz ve önemli beyin yapıları arasındaki sadece milimetre genişliğindeki küçük mesafelerden de faydalanacaktır. Beyin omurilik sıvısı yoluyla bu beyin bölgelerine doğrudan yayılabilir ve önce kan dolaşımına girmek zorunda kalmaz. DMT ilk olarak kana girerse, MAO enzimleri, derin zihinsel etkilerini uygulamak için beyne dönmeden çok önce onu yok ederdi.

Bu düşünceler aynı zamanda DMT psikoz teorisine yapılan en büyük itirazlardan birini de etkili bir şekilde ortadan kaldırmaktadır: normal gönüllülerde ve psikozlu hastalarda DMT kan seviyeleri arasında farklılıkların olmaması. Şimdi, önkol ven kanındaki DMT konsantrasyonlarının, DMT'nin neredeyse üretildiği kadar hızlı bir şekilde parçalandığı bölgeler olan ayrı beyin bölgelerindeki etkileriyle çok az ilgisi olabileceğini görüyoruz.

Bu akıl yürütme, epifiz hastalığının ayrışmasının ölümden sonra kalan farkındalığı etkilediği fikrini daha da geliştirir. Bu postmortem DMT doğrudan omurilik sıvısına boşalırsa, bu duyusal ve duygusal merkezlere bağlanması için basit bir difüzyon yeterlidir. Pompalayan bir kalp gerekli olmazdı.

Artık insanda epifiz bezi fonksiyonunun iki teorisini, melatonin modelini ve DMT modelini tartıştığımıza göre, bu karşıt paradigmaların etkilerini analiz etmenin zamanı geldi.

Son bölümde, epifiz bezinin melatonin yoluyla üreme fonksiyonunu nasıl engellediğini anlattım. Bu bölümde, epifiz DMT'nin duyularımızı derin psychedelic deneyimlere açtığını varsayıyorum. Sanki epifiz bezinin içinde, oynayabileceği iki rol arasında güçlü bir dinamik veya gerilim var - biri ruhsal diğeri cinsel.

Birçok dini disiplinin, en yüksek manevi durumlara ulaşmak için celi-bacy'nin gerekli olduğuna inandığını belirtmek büyüleyicidir. Bu fikrin açıklaması, cinsel aktivitenin tam ruhsal gelişim için gereken enerjiyi yönlendirdiğidir. Kişi ya bedenin yaşamını ya da ruhun yaşamını seçer. Bununla birlikte, bekarlık üreme ile tutarlı değildir,

Ve türün sürekliliği ile bireysel ruhun en büyük çiçeklenmesine ulaşmanın cinsellik karşıtı kazanımı arasında bir çatışma vardır.

Bu çatışma epifiz bezinde biyolojik olarak ortaya çıkabilir. Değerli kaynaklar, üreme açısından önemli melatonin veya ruhsal olarak vazgeçilmez DMT, karanlığın hormonu veya iç ışığın kimyasalının oluşumuna gidebilir.

Ancak, bu karşıtlık gerçekte olduğundan daha belirgin olabilir. Epifiz DMT salınımının, cinsel eylemin yorucu eforu, hiperventilasyonu ve yoğun duygularından kaynaklanan cinsel coşkuya aracılık etme olasılığını göz önünde bulundurun. Psychedelic özellikler orgazmda ortaya çıkar. Aslında, cinsel olarak aktive edilen DMT üretiminin son derece zevkli etkileri, üreme davranışını motive eden en önemli faktörlerden biri olabilir.

Tantra uygulayıcıları, bu iki dünyanın da en iyisini elde etmeye çalışırlar. Bu manevi disiplin, cinsel uyarılma ve orgazmın son derece kendinden geçmiş durumlar ürettiğini kabul eder ve bu nedenle cinsel ilişkiyi ameditatif bir teknik olarak kullanır. Seks ve meditasyonu birleştirerek, Tantrik praktisyenler, her iki uygulamada da tek başına mevcut olmayan bilinç durumlarına erişirler. Hem derin meditasyon hem de yoğun cinsel aktivite ile uyarılan epifiz DMT salınımı, özellikle belirgin psychedelic etkilere neden olabilir.

Üremeyi ve daha yüksek bilinci birbirine bağlayan üçüncü bir unsur vardır, bu rekabet eden epifiz önceliklerinin içinde oynanan enerjik matris. Bu ruh ya da yaşam gücüdür.

"Ruh" kavramını genel olarak bilimin ya da özel olarak biyolojinin herhangi bir tartışmasına sokmak zordur. Ancak, fenomenler bunun için yalvardığında bunu yapmamak daha da zordur. Önceden gönderdiğim materyalin ortaya çıkardığı sorunları doğrudan ve derinlemesine ele almak için, bu konuyu ele almalıyız.

Ruhu nasıl tanımlarız? Yaşamı ve ölümü karşılaştırın: hayatta olma durumuyla ölü olma durumu. Bir an düşünüyoruz, hareket ediyoruz ve hissediyoruz. Hücreler bölünüyor, ölmekte olanları karaciğer, akciğer, cilt ve kalp için yeni acemilerle değiştiriyor. Bir sonraki an artık nefes almıyoruz; Kalbimiz son atışını pompaladı. Fark ne? Az önce orada olan ne gitti?

Vücudumuzla birleştiğinde bizi "canlandıran" bir şey var. Maddede bulunduğunda hareket ve ısı yoluyla kendini gösterir. Beyinde, düşüncelerimizi, duygularımızı ve algılarımızı alma ve farkındalığa dönüştürme gücü sağlar. Gittiğinde, ışık söner ve motor durur. Her ne ise, bu canlandırıcı gücün varlığı bize bu zaman ve mekanla etkileşim kurma fırsatı sağlar.

"Kişisel" olmasa da, bu ruh ya da yaşam gücünün, bizim özel animasyonlu madde koleksiyonumuzla ilişkili bir "tarihi" vardır. Bizimle birlikte bir şeyler deneyimledi, ancak bu olaylar tarafından esasen değişmedi. Hareketleri, vücudumuzun zihinsel ve fiziksel aktiviteleri ile oluşturduğu notalar ya da seslerle kendine özgü etki alanları yaratmıştır. Vücut onu içeremeyecek kadar zayıf olduğunda, ayrılır. Bazıları başka bir maddeye gider vebazıları alanların ortam arka planına katılır. Bununla birlikte, vücudumuza ayrılmasıyla üretilen benzersiz alanlar, dağılmadan önce bir süre kalır. Alan ne kadar güçlüyse veya nota ne kadar yüksek olursa, solması o kadar uzun sürer.

Epifiz bezine olan hayranlığımın en güçlü nedenlerinden biri, ruhun yaşamındaki işleviyle ilgilidir. Bunun önemi ve potansiyeli, 1970'lerin ortalarında bir tıp öğrencisi olarak, epifiz bezi ve reenkarnasyonla ilgili Budist inançlarını içeren şaşırtıcı bir tesadüfü öğrendiğimde bana getirildi. Bu keşfin üzerimde ne kadar güçlü bir izlenim bıraktığını ve epifiz bezi ve onun içindeki ruh molekülü için manevi bir rol arayışımı nasıl güçlendirdiğini ne kadar vurgulasam azdır.

Tibet Budist Ölüler Kitabı'nın, yakın zamanda ölenlerin ruhunun "reenkarne olmasının" kırk dokuz gün sürdüğünü öğrettiğini zaten biliyordum. Yani, bir kişinin ölüm anından itibaren yedi hafta, yaşam gücünün bir sonraki bedeninde "yeniden doğuşuna" kadar geçer. Birkaç yıl sonra, insan cenin gelişimi ders kitabımı okurken, insan embriyosu oluşumunda iki dönüm noktası olayına işaret eden aynı kırk dokuz günlük aralığı keşfettiğimde omurgamdaki üşümeyi hissettiğimi çok net hatırlıyorum. İnsanlığın ilk belirtilerinin ortaya çıkması gebe kaldıktan sonra kırk dokuz gün sürer. Kırk dokuz gün aynı zamanda fetüsün farklılaştığı zamandır

erkek veya kadın cinsiyeti. Bu nedenle, ruhun yeniden doğuşu, epifiz ve cinsel organların hepsinin tezahür etmesi için kırk dokuz gün gerekir.

Bu eşzamanlılığı yirmili yaşlarımın başındayken ortaya çıkardım. O zamanlar bunu nasıl anlamlandıracağımı tam olarak bilmiyordum. Hala yapmıyorum. Aslında, zaman içindeki benzerliklere dayanan uzak fenomenleri ilişkilendiren varsayımlar, bir bitkinin özelliklerinin nasıl göründüğüne bağlı olduğunu öne süren eski bitkisel "sig-natures doktrini" kadar hüsnükuruntu olabilir. Bir bitki kalbe benziyorsa, kalp hastalığına iyi gelmelidir.

Önerdiğim şey neredeyse bir "geçen zaman doktrini". Eğer Budist metinler ve insan embriyolojisi farklı gelişmelerin kırk dokuz gün gerektirdiğini ortaya koyuyorsa, olayların birbiriyle ilişkili olması gerekir. Bu çağrışım belki mantıksal olarak titrek, ama aynı zamanda sezgisel olarak çekici.

Gebe kaldıktan kırk dokuz gün sonra epifizin ve üreme organlarının anatomik olarak ortaya çıkışı, ruhsal veya yaşam gücünü nasıl içerebilir?

Öldükçe, ölüme yakın deneyimler herhangi bir gösterge ise, bilinçte bedenle özdeşleşmekten uzaklaşan derin bir kayma vardır. Pineal DMT, bilincin bu belirli somutlaşmamış içeriklerini kullanılabilir hale getirir. Daha önce tarif edilen tüm faktörler, DMT üretiminin son bir patlaması için birleşir: katekolamin salınımı; azalmış bozulma ve artan DMT oluşumu; azaltılmış anti-DMT; ve ayrışan epifiz dokusu. Bu nedenle, epifiz ölüm anında vücutta en aktif organ olabilir. Bu nedenle yaşam gücünün epifiz yoluyla vücuttan çıktığını söyleyebilir miyiz?

Ölmekte olan beyin temelli zihnimiz üzerindeki bu DMT selinin sonucu, normalde Tibetli Budistlerin bardo dediği şeyi veya bu yaşam ile bir sonraki yaşam arasındaki aracı durumları gizleyen perdelerin geri çekilmesidir. DMT, sayısız vizyonu, düşüncesi, sesi ve duygusuyla bu karmaşık durumlara iç duyularımızı açar. Beden tamamen hareketsiz hale geldikçe, bilinç bedeni tamamen terk etmiştir ve şimdi tezahür eden şeylerin birçok alanı arasında bir alan olarak var olmaktadır.

Ruh molekülü, bu alemler için bir izci olarak kullanışlılığını yitirdi. Bizi diğer kıyıya götürdü ve kendi başımızayız. Önümüzdeki kırk dokuz gün boyunca, eşsiz yaşamımızı işlemek için irademizi veya niyetimizi kullanırız.

imza, sona eren yaşamın birikmiş deneyimleri, anıları, alışkanlıkları, eğilimleri ve duyguları. Kişisel tarihimizle bu bilinçli mücadele, tamamlandığında, bu alanların çevresel olanlarla birleşmesiyle sonuçlanır. Sanki bir zil çalınmış gibi; İlk başta yüksek olan ses, arka plan gürültüsüne katılır, ardından yavaş yavaş kaybolur.

Geriye kalanlar, çözülmemiş sorunların daha sonraki işlenmesi için en uygun görünen bir sonraki fiziksel yaşam formuna yerleşir. Benzer alanların bir rezonansı, sempatik bir titreşimi vardır: Do minör gravitatlardan Do minöre, hayvan özellikleri hayvanlara, bitki nitelikleri bitkilere, insan sorunları insanlara.

İnsanlar söz konusu olduğunda, bu metabolize edilmemiş eğilimler, bu bitmemiş iş, fetüse ancak "hazır" olduğunda girebilir. Bu hazırlık da kırk dokuz gün gerektirebilir ve DMT'yi sentezleyebilen apineal bez şeklini alabilir. Epifiz, ruh için bir anten veya paratoner görevi görebilir. Ve tam olarak aynı anda meydana gelen erkek ya da kadın-erkek olarak cinsel farklılaşma, yaşam gücünün şimdi kendini ortaya koyabileceği biyolojik çerçeveyi sağlar.

Bu enerjinin, geçmişin artık yaşam gücünün şimdiki zamana, epifiz yoluyla ve fetüse doğru hareketi, ilk ve en ilkel DMT parlaması olabilir. Bu, bilincin, zihnin, ayrı bir biyolojik ve cinsel varlık olarak farkındalığın doğuşudur. Gelişmekte olan beyinde salgılanan epifiz DMT'nin kör edici ışığı, bu eşikten geçişi işaretler.

Bu kırk dokuz günlük dönüm noktasına kadar, fetüs fiziksel-ruhsal bir varlıktan ziyade yalnızca fiziksel bir varlık olabilir. Bu nedenle, bir fetüsü gerçekten bireysel, duyarlı ve dolayısıyla ruhsal bir varlık olarak kabul edebileceğimiz kırk dokuz gün mü?

Bu bölüm, doğal olarak meydana gelen değişmiş bilinçlilik durumlarının, yüksek düzeyde epifiz DMT üretiminden kaynaklandığını göstermektedir. Bununla birlikte, bir kişinin epifiz kanseri veya onu yok eden bir inme nedeniyle epifiz bezi yoksa ne olabilir? Endojen DMT'den gelen bilinçli deneyimlere, sağlam pineal olan biriyle aynı erişime sahip olur mu?

Epifiz bezindeki enzimler ve öncüller ona özgü değildir, ancak bu bileşiklerin yüksek konsantrasyonları ve bezin dikkat çekici derecede uygun konumu, onu ruh molekülü için ideal bir kaynak haline getirir. Akciğer, karaciğer, kan, göz ve beyin, DMT üretimi için uygun ham malzemelere sahiptir. Aslında, birkaç yıl boyunca araştırmacılar şaka bir şekilde şizofreniye atıfta bulundular.akciğer içindeki yüksek konsantrasyonlarda DMT oluşturan enzimler nedeniyle bir akciğer hastalığı olarak! Bu diğer organlar, epifizi bunu yapmak için gerekli olanlarla aynı koşullar mevcut olduğunda DMT üretebilir.

Bu teoriler ne kadar radikal olursa olsun, geleneksel bilimsel yöntem kullanılarak test edilebileceklerine inanıyordum: deneyler tasarlamak, verileri analiz etmek ve bu adım adım yeniden araştırmanın sonuçlarına dayanarak teorileri yeniden tanımlamak. Dolayısıyla, bu hipotez oluşturma sürecindeki bir sonraki adım, insanlara verilen DMT'nin bu deneyimlerin özelliklerini yeniden üretip üretmediğini caydırmaktı. Dışarıdan uygulanan DMT, ölüme yakın ve mistik durumlar gibi muhtemelen iç üretilen DMT'den kaynaklananlara benzer etkiler ortaya çıkarsa, hipotezlerim çok daha güçlü olurdu. Bu nedenle, DMT ile bir insan araştırma çalışması gerçekleştirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bununla birlikte, melatonin üzerinde çalışıyordum ve bu epifiz hormonunun etkileri DMT'ninkilere pek benzemiyordu. Melatoninin fizyolojisi üzerine daha fazla çalışma boşuna görünüyordu.

San Diego'da melatonin projesini gerçekleştirirken yayınlanan psychedelics'e karşı olumsuz reaksiyonlar üzerine yazdığım bir makale, psychedelic ilaç araştırmaları için yorulmak bilmeyen bir fon ve bilinç artırıcı olan Rick Doblin'in dikkatini çekti. Beni 1985'te bir konferansa davet etti ve burada psychedelic araştırma ve terapi alanının önde gelen isimleriyle tanıştım. Çok çeşitli disiplinlerden temsilciler, psychedelic deneyimden ne yapılacağı ve bununla ne yapılacağı konusunda geniş kapsamlı, geniş kapsamlı tartışmalar için bir araya geldi. Bu yeni meslektaşlar destek, destek, bilgi, değerli deneyim ve önemli bilgiler sağladılar. Bir psychedelic araştırma projesinin gerçekte nasıl görünebileceğini kavramsallaştırmaya başlamayı çok daha kolay hale getirdiler.

1987'de New Mexico Üniversitesi'ndeki akıl hocam Glenn Peake, karlı bir Noel gününde sabah koşusundan dönerken aniden öldü. Üzgün ve kederli bir şekilde, araştırma yörüngemin sallandığını gördüm. "Saygın" olduğuna inandığım araştırma ile kişisel olarak çalışmaya en meyilli hissettiğim şey arasında bir ayrım olmuştu. Melatonin araştırmam vardı ve sonra psyehedelics'e olan ilgim vardı. Glenn'in prematüre ölümü bu boşluğun kapanmasını hızlandırdı. Anma töreni sırasında, en doğrudan tavsiyelerinden bazılarını hatırladım: "Gerçekten araştırmak istediğin şeyi yap. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda?"

Melatonin araştırmamı durdurmaya ve bir DMT projesi denemeye karar verdim. Bu fikirleri, melatonin deneylerimi destekleyen üniversite bölümlerinin başkanları, yöneticileri ve başkanları ile konuştum. Hepsi, alanlardaki bir değişikliğin gerçek ama makul bir risk içerdiğine inanıyordu. Bununla birlikte, hepsi psychedelic bir araştırma projesini destekliyordu, "eğer gerçekten yapmak istediğiniz buysa".

Hazırlık yılları sona ermişti. Ya şimdi ya da asla. 1988 yılıydı.

• Bölüm II •

Anlayışı veDoğum

5

89-001

1 burada, bir insan DMT çalışması gerçekleştirme girişimimi uygulayacağım iki ayrı ama örtüşen alan vardı. Biri klinik yeniden araştırma alanıydı; diğeri ise düzenleyici idi. Bu bölümde, çalışmanın bilimine odaklanacağım: asıl araştırma önerisi. Bir sonraki bölüm, protokolün geçtiği kurulların ve ajansların labirentini anlatacaktır.

NewMexico Üniversitesi'ndeki İnsan Araştırmaları Etik Kurulu, insanları incelemeyi amaçlayan herhangi bir projeyi gözden geçirir. Bu komite, bu tür tüm teklifleri bir numara ile damgalar. İlk iki hane yıla karşılık gelir ve sonraki üç hane protokolün gelme sırasını yansıtır. DMT teklifini 1988'in sonlarında sundum. Bu, komitenin Ocak toplantısında gözden geçirilmek üzere yaptığı ilk çalışmaydı. Böylece 89-001 oldu.

Bir ay önce mükemmel açılış satırını bulmak için saatlerce yazıp yeniden yazdığım ilk cümle şöyleydi:

"Bu proje, insan psikobiyolojisinin yeniden incelenmesini başlatacak

kötüye kullanılan triptamin halüsinojeni, aynı zamanda endojen bir halüsinojen olan N, N-dimetiltriptamin (DMT).

Yaklaşık iki yıl sonra, 15 Kasım 1990'da, ABD Gıda ve İlaç İdaresi bana şunları yazdı:

"İncelememizi tamamladık. . . . ve önerdiğiniz çalışmaya devam etmenin makul ölçüde güvenli olduğu sonucuna vardınız."

İnsanlara anabusable, zihin değiştirici ilaç vermenin getirdiği zorluklarla ilgili bazı deneyimlerim vardı. Bu, bir DMT çalışmasına teşebbüs etmeye karar vermeden birkaç yıl önce Gıda ve İlaç İdaresi'ne (FDA) bir proto-col sunmaktan kaynaklanıyordu. Bu vakadaki ilaç, hafif psychedelic özelliklere sahip uyarıcı bir ilaç olan ve halk arasında Ecstasy olarak bilinen MDMA idi.

1980'lerin başında, gevşek bir şekilde örülmüş bir terapist ağı, hastalarına psikoterapiye yardımcı olmak için bu ilacı veriyordu. Yasadışı değildi vebu psikiyatristler ve psikologlar, etkilerinin LSD'den daha sorumlu ve kullanımı daha kolay olduğunu buldular. Dehşet verici bir şekilde, bu "harika ilaç", onlarca yıl önceki LSD gibi, kısa süre sonra üniversite kampüslerinde yaygın olarak kötüye kullanıldı. Buna ek olarak, bilimsel makaleler MDMA'nın laboratuvar hayvanlarında beyin hasarına neden olduğunu bildirmeye başladı. ABD Uyuşturucuyla Mücadele İdaresi (DEA), MDMA'yı 1985 yılında uyuşturucular için en kısıtlayıcı yasal kategori olan Çizelge I'e yerleştirdi.

MDMA'yı kullanan hemen hemen tüm terapistler, DEA'nın görüşünü tersine çevirmeye çalıştı. Farklı bir yol izledim ve MDMA'ya yeni yasal statüsünü vermek için izin istedim.

1986 yılında FDA'ya başvuruda bulundum. MDMA'yı insan gönüllülere vermeyi ve psikolojik ve fiziksel etkilerini ölçmeyi önerdim. Bana standart "30 gün içinde bizden haber almazsanız devam edebilirsiniz" mektubunu gönderdiklerinde, kendi kendime "Harika! Bir ay içinde araştırmaya başlayabileceğim!" Ancak, saat gibi, FDA yirmi dokuz gün sonra aradı ve henüz başlayamayacağımı söyledi. Kısa süre sonra MDMA'nın nörotoksik etkileri hakkındaki endişelerini detaylandıran bir mektup geldi. Devam etmeme izin verecek yeterli bilginin ne zaman olacağını bilmiyorlardı. Oldukça uzun bir süre olabilir.

MDMA uygulamam FDA dosyalarında kayboldu ve hiçbir zaman gerçekleşmedi

çok. Ancak, FDA'nın büyük ve oldukça tutarlı bir organizasyon olduğunu öğrendim. Olmak zorundaydılar. Bu, MDMA teklifimi gözden geçirmekten sorumlu FDA bölümünün direktörü Dr. L. ile gayri resmi bir konuşma sırasında bana açıkça açıklandı.

Dr. L. ve ben 1987 yılında bilimsel bir toplantıya katılıyorduk. Bir kahve molası sırasında birbirimize yakın duruyorduk. Kendimi tanıtırken, normal gönüllülerde uzun vadeli beyin hasarı konusunda endişeleri olduğu için MDMA'yı terminal hastalarda incelememe izin verip vermeyeceğini sordum. Şimdi biraz şövalye ve duygusuz görünen bir tavırla, bu sorunların altı aylık bir yaşam beklentisi olanlarda o kadar da sorun olmayacağını söyledi. Buna ek olarak, şakacı bir şekilde ekledim, ölümcül hastalarla bazı psikoterapi çalışmalarına açılma olurdu.

Dr. L. kesin bir dille cevap verdi: "Ölümcül hastaların bile hakları vardır ve onların ölümünü boşa harcamak istemezsiniz. Ayrıca, bazen terminal teşhisi de yanlıştır." Daha sonra, ölmekte olan hastaları içeren herhangi bir MDMA çalışmasına karşı olduğunu yeniden teyit etmem için bana yazdı.

Yıllar sonra, DMT çalışmasının yarısında, FDA bana MDMA izni talebini iptal etmek isteyip istemediğimi soran bir mektup gönderdi. İyi bir fikir gibi görünüyordu, ben de kabul ettim.

Melatonin projem, bu epifiz hormonunun açık bir şekilde ürkek psiko-mantıksal etkilerini ortaya çıkarmaya başladığında, bu konularla ilgili görüşlerine değer verdiğim yakın bir arkadaşımı ve meslektaşımı ziyaret etmeye karar verdim. Ağustos 1988'de Kuzey Kaliforniya'daki evinin çatı katında otururken, bir insan psychedelic araştırma projesini çerçevelemek için çok çeşitli yaklaşımları sıralayarak geçirdik. Gün batımına kadar, göreceli olarak basit ama sağlam iki sonuca vardık.

İlk olarak, DMT açıkça çalışılması gereken ilaçtı. İnanılmaz derecede ilgi çekiciydi ve hepimizin vücudunda biraz dolaşıyordu. İkincisi, herhangi bir psychedelic araştırma projesi, uyuşturucu bağımlılığı ile ilgili mevcut endişelerle çelişmemeli ve aslında tutarlı olmalıdır. ABD hükümeti, kontrol dışı madde kullanımıyla ilgili sorunlarla mücadele etmek için milyarlarca dolar harcıyordu. Elbette bu paranın bir kısmı bir insan DMT çalışmasını finanse edebilir. Hükümete karşı savaşmak yerine

Yasal kısıtlamaları kaldırmak için, doğrudan araştırmaya başvuran bilimsel düşünceye başvurmak daha mantıklı geldi. Hepimiz DMT gibi ilaçların ne yaptığını ve nasıl yaptıklarını bilmek istedik.

Psychedelic meslektaşlarım, bir DMT projesinin başarı şansı konusunda özellikle iyimser değildi. MDMA olayı birçok kişinin moralini bozmuştu." Biliyor musun?" biri tahmin etti. "Yazacağın tek makale, bunu nasıl yapamadığındır. MDMA protokolünüzün nasıl ilerlediğine bakın." Ancak MDMA projemde tek başıma çalışıyordum. DMT çalışması için Daniel X. Freedman, MD'nin desteğini ve tavsiyesini aldım.

Danny Freedman ile 1987 yılında, katılmaya başladığım birçok bilimsel toplantıdan birinde tanıştım. Bu tür konferanslar ve bu konferanslarda meydana gelen ağ oluşturma, başarılı bir araştırma kariyeri oluşturma ritüelinin bir parçasıdır. Küçücük, cüce gibi bir adam olan Dr. Freedman, o zamanlar Amerikan psikiyatrisinin tartışmasız en güçlü kişisiydi. Kariyerine Yale Üniversitesi psikiyatri bölümünde LSDin laboratuvar hayvanları üzerine çalışarak başladı. Daha sonra Chicago Üniversitesi'nde psikiyatri bölümünün başkanı oldu. Onunla tanıştığımda, tekrar taşınmıştı ve Los Angeles'taki Kaliforniya Üniversitesi'nde psikiyatri profesörü ve başkan yardımcısıydı.

Amerikan Psikiyatri Birliği'nin yanı sıra her büyük biyolojik psikiyatri organizasyonunun başkanıydı. Hükümetin sağlık pozisyonunu almak yerine, psikiyatrinin en etkili akademik dergisi olan Archives of GeneralPsychiatry'nin editörü olarak gücünü kullanmayı seçti. Kendisine durmadan sunulan binlerce araştırmacı adayından herhangi birini kabul ederek veya reddederek rutin olarak kariyer yaptı ve kesti.

Freedman, akademisyenler ve endüstri alanında düzinelerce üst düzey araştırmacı yetiştirdi. En son araştırma fikirlerini veya siyasi gelişmeleri tartışmak için sevdiği herkesi gece geç saatlerde aradı. Sınırsız bir enerjiye sahipti ve neredeyse hiç uyumaya ihtiyacı yok gibiydi. Zincirleme sigara içti ve sonsuz miktarda korkutucu derecede sert kahve içti. Baştan çıkarıcı ve çekici, öfkesini uyandırırsanız tahmin edilemez bir şekilde saldırabilir.

1968 tarihli "LSD'nin Kullanımı ve Kötüye Kullanımı Üzerine" adlı makalesi benim düşüncemde ufuk açıcı bir makaleydi.11 onun saçma sapan ama açık fikirli yaklaşımına hayran kaldı

klinik psychedelic araştırmalara. 1950'lerde LSD'nin etkisi altındaki şizofreni hastalarıyla çalışırken, neredeyse sadece hayvan çalışmaları yaptı. LSD ile ilgili ilk hayvan farmakolojisi makaleleri, gelecekteki laboratuvarların psychedelic ilaçların etkilerinde serotoninin rolünü değerlendirmeye yönelik yaklaşımları için zemin hazırladı. Ayrıca, Senatör Robert Kennedy başkanlığındaki 1966 ABD Senatosu komitesinin önünde ifade verdi ve bu, psychedelic ilaçların kısıtlı yasal kategorilerine yerleştirilmesinin kaderini belirledi.

Freedman'ın iyi insan psychedelic araştırması yapma olasılığı konusunda ciddi şüpheleri vardı. Gönüllülerin çok fazla ilaç etkisi olduğuna inanıyordu. Ayrıca, bir yeniden arama ekibinin üyeleri tarafından uyuşturucu kullanımına örtmeceli bir referans olan "güvenilmez personel" riski konusunda da endişeliydi. Bu son endişe, kendi grubumuzun New Mexico'da karşılaşacağı bazı sorunları hatasız bir şekilde öngördü.

Toplantılarımızda ve yazışmalarımızda Freedman, DMT araştırmamın yalnızca farmakoloji üzerine odaklanacağı varsayımına dayanarak bana sağlayacağı herhangi bir yardımı temel aldı. Psikoterapi araştırmasının irrasyonel coşku, şüpheli sonuçlar ve bilimsel tartışmalarla sonuçlanacağını düşünüyordu. İlk olarak, hayvan laboratuvarlarından gelen veri zenginliğini doğrulamak ve genişletmek daha güvenli ve daha pratikti. Mantığı tartışılmaz olsa da, bu biyomedikal modele olan bağlılığımız, araştırmamızda daha sonra ortaya çıkan bazı problemler için zemin hazırladı.

Dr. Freedman'ın rehberliğinde, "doz-yanıt" projesi olan bir DMT çalışması yazdım. Basit, sağduyulu ve ulaşılabilirdi, dört özel hedef içeriyordu:

- Gönüllüler için "iyi işleyen, deneyimli halüsinojen kullanıcıları" işe alın;
- Kandaki DMT'yi ölçmek için bir yöntem geliştirmek;
- DMT'nin psikolojik etkilerini değerlendirebileceğimiz yeni bir derecelendirme ölçeği oluşturmak; ve
- Birkaç doz DMT'ye psikolojik ve fiziksel tepkileri karakterize edin.

Akademik psikiyatri içinde psychedelics'in tarihini kısaca özetledikten sonra, hayvan çalışmaları devam ederken, insan deneylerinin çok geride kaldığına dikkat çektim. Psychedelics olmaya devam ettipopüler kötüye kullanım ilaçları ve ne yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını anlamak, gerçek halk sağlığı endişelerini ele alacaktı.

Ayrıca DMT ile ilgili daha önce yayınlanmış hayvan ve insan verilerini gözden geçirdim ve onu insan psychedelic ilaç araştırmalarına devam etmek için ideal bir aday yapan nitelikleri listeledim. DMT'yi seçmenin en iyi nedenlerinden birinin, çok az insanın bunu duymuş olması olduğunu belirttim. Medya araştırmamı keşfettiğinde, bir LSD projesinden çok daha az dikkat çekecekti.

Daha sonra, bilim adamlarının doğal olarak oluşan bir halka şizotoksin için daha iyi bir aday bulamadıklarını savunarak endojen psikotomimetik argümanı ortaya çıkardım. Araştırmacılar yeni antipsikotik ilaçlar geliştiriyorlardıpsychedelics'in aktive ettiği aynı serotonin reseptörlerini bloke eden. Bu nedenle, DMT hakkında ne kadar çok şey bilirsek, psikotik bozukluklar hakkında o kadar çok şey öğrenebiliriz. Normal bireylerde DMT'nin etkilerini engelleyebilseydik, belki de şizofreniye karşı silahlarımızda yeni bir silahımız olurdu.

Ayrıca, DMT'nin kısa etki süresinin, özellikle bir hastane ortamının potansiyel olarak olumsuz ortamında, daha uzun etkili ilaçlardan daha kolay kullanılmasını sağlayacağını önerdim.

Son olarak, DMT, daha önce yayınlanmış insan araştırmalarında, özellikle de Dr. Szdra'nın araştırmalarında güvenli kullanım geçmişine sahipti.

Bu giriş, DMT'yi incelemek için teorik temellere yol açtı: biyomedikal model. Psikofarmakologlar, DMT de dahil olmak üzere psychedelics'in serotonin ile aynı beyin reseptörlerinin çoğunu aktive ettiğini kesin olarak tespit etmişlerdi. İnsan çalışmaları sona erdikten sonra on yıllar boyunca devam eden laboratuvar hayvanı araştırmaları, ilgili spesifik seroto-nin reseptör tiplerini ortaya çıkardı. Bu hayvan verileri üzerine inşa edecektim ve insanlara da uygulanıp uygulanmadığını belirleyecektim.

En önemli biyolojik değişkenler nöroendokrin innature olacaktı. Nöroendokrinoloji, ilaçların hormonları nasıl etkilediğinin incelenmesidir.önce belirli beyin bölgelerini uyararak. Örneğin, belirli bir aktivasyon

Beyindeki serotonin reseptörleri, büyüme hormonu, prolaktin ve beta-endor-phin gibi belirli hipofiz hormonlarının kan seviyelerinde artışa neden olur. İlaçlara yanıt olarak değişen hormonlar, bu ilaçların hangi beyin reseptörlerini etkilediğini yansıtır.

Serotonin reseptörleri ayrıca kalp atış hızını, kan basıncını, vücut sıcaklığını ve göz bebeği çapını düzenler. DMT ile serotonin reseptörü aktivasyonunun diğer belirtilerini ayrıntılı bir şekilde kataloglamak amacıyla bunları da ölçerdim. Bunlar nesnel, sayısal verilerdi.

Çalışma için sadece deneyimli psychedelic kullanıcıları işe alırdım. Deneyimli gönüllüler, ne bekleyecekleri hakkında hiçbir fikri olmayanlara göre ilaç etkilerini daha iyi rapor edebileceklerdir. Ek olarak, deneyimli araştırma denekleri, DMT'nin son derece güçlü etkilerinin etkisi altında paniğe kapılma olasılığı daha düşüktü, bu da klinik araştırma merkezi ortamında potansiyel olarak daha kafa karıştırıcı olacaktı. Son olarak, hoş olmayan ama gerçek sorumluluk sorunları vardı. İnsanların çalışmaya katılımları nedeniyle psychedelics kullanmaya başladıklarını iddia etmeleri durumunda ortaya çıkabilecek herhangi bir davadan kendimi korumak zorunda kaldım. Geçmişte psychedelics kullanmış olsalardı, çalışmanın onları bu ilaçlarla tanıştırdığını iddia etmeleri daha zor olurdu.

Gönüllülerin ayrıca nispeten yüksek bir düzeyde, çalışan veya okulda ve istikrarlı ilişkiler içinde işlev görmeleri gerekecektir. Bu, titiz ve talepkar bir çalışmanın üstesinden gelmek için günlük gerçekliğe yeterince bağlı olduklarına dair bana yardımcı olacaktı. Oturumlar dışında yardıma ihtiyaç duyduklarında başvurabilecekleri araştırma ekibi dışındaki kaynaklardan destek almalarını istedim.

Gönüllülerin dikkatli bir şekilde tıbbi ve psikolojik taraması yapılacaktır. Kadınlar ne hamile olmalı ne de hamile kalma ihtimali yüksek olmalıdır ve her çalışma gününden önce idrarda eğlence amaçlı ilaçlar için test yapardık.2

Psychedelics'in psikolojik etkilerini ölçme tekniklerini gözden geçirirken, önceki tüm anketlerin etkilerinin hoş olmayan ve psikotik olduğunu varsaydığı sonucuna vardım. Psychedelics'i seven insanlardaki yanıtlara dayanarak, daha az önyargılı daha yeni bir ölçek, etkileri hakkında yabancı bir bakış açısı sağlayabilir. Bu amaçla elimden geldiğince çok sayıda kişisel DMT kullanıcısıyla röportaj yapmayı önerdim. Bu kişiler

yeni bir derecelendirme ölçeğinin temelini oluşturacak olan DMT'nin etkilerine geniş bir genel bakış sağlamak. Araştırma ilerledikçe, anketi uygun şekilde değiştirebilirdim.

Kanda DMT için bir tahlil veya ölçüm yöntemi geliştirmek de gerekliydi. Aralarından seçim yapabileceğimiz birkaç eski tahlil vardı ve hangisi en kolay ve en hassas görünüyorsa onu denerdik. En olası yöntem, Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü'ndeki araştırmacılar tarafından kullanılan, DMT üzerine "terbiyeli" makaleyi yazan aynı gruptu.

DMT'nin insanlarda hormon etkilerini tanımlayan bir 1976 çalışmasına dayanarak, on iki gönüllünün DMT dozları ile inaktif tuzlu su plasebo arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar göstermek için yeterli olduğunu hesapladık. Herhangi bir yeni ilacın çoğu doz-yanıt çalışması, tüm etki spektrumunu tanımlamak için vol-unteers'a bir "yüksek" doz, bir "düşük" doz ve bir veya iki "orta" doz verir. Mümkün olduğu kadar çok DMT vermek istedim, bu yüzden çalışmadaki her gönüllünün bir plasebo ve dört doz DMT almasına karar verdim - bir yüksek, bir düşük ve iki orta.

Gönüllüler farklı DMT dozlarını randomize ve çift kör bir şekilde alacaklardır. Randomize, doz dizisinin belirli bir sıraya sahip olmadığı anlamına gelir, sanki bir zar atışı hangi günün belirli bir dozu içereceğini belirlemiş gibi. New Mexico Üniversitesi Genel Klinik Araştırma Merkezi'nin biyoistatistikçisi olan Clifford Quails, bilgisayarında gerekli dozların rastgele bir dizisini oluşturdu, bir zarf içinde mühürledi ve kullanımları için eczaneye teslim etti. Çift kör, ne gönüllülerin ne de benim herhangi bir gönüllünün herhangi bir günde hangi dozu alacağını bilemeyeceğimiz anlamına gelir. Sadece eczacı, her bir kişi için benzersiz doz siparişini detaylandıran listeyi hazırladı.

Randomize çift kör çalışmaların amacı, sonuçları etkilemede beklentinin rolünü azaltmaktır. 1. bölümde, ilaç etkilerini belirlemede beklentinin gücünü gösteren klasik çalışmaya atıfta bulundum. Benzer şekilde, gönüllüler ne zaman düşük dozda DMT alacaklarını bilselerdi, yanıtları önyargılı olabilirdi. Düşük bir dozun gerçekte ne olduğundan ziyade, nasıl olmasını bekledikleri ile tutarlı bir şekilde tepki verebilirler.

Gerçekte plasebo ya da o gün aldıkları orta doz olsun, kaleme alındı. Ek olarak, karmaşık bir çift kör çalışmaya girmeden önce, bir gönüllünün araştırmaya katılımına başlamanın en iyisi olduğunu düşündük.önce onlara iki "kör olmayan" DMT dozu vermek. 0.05 mg / kg'lık düşük bir başlangıç dozu, insanların onları şaşırtabilecek kadar güçlü bir etkiye sahip olmadan araştırma ortamına yerleşmelerine izin verecektir. Daha sonraki bir yüksek doz, 0.4 mg / kg, gönüllülerin sonraki herhangi bir çift kör günde ulaşabilecekleri en yüksek zehirlenme seviyesini deneyimlemelerine izin verecektir. Buna "kalibrasyon dozu" adını verdik. Birisi ilk yüksek dozunu tam çalışmanın ortasında aldıysa, ancak alabilecekleri en fazla şey olduğunu bilmiyorsa, başka bir doz üzerinde daha fazla etki yaratma korkusuyla bırakabilirler. Kör olmayan yüksek bir dozla, gönüllüler, onlar hakkında çok fazla veri toplamaya başlamadan önce, çalışmadan hemen ayrılma seçeneğine sahipti. Yani denekler aslında altı doz DMT alacaklardı - ikisi kör olmayan ve dördü çift kör.

Yeni ilaçların testleri her zaman bir plasebo içerir ve bizim çalışmamız da öyle olacaktır. Plasebo kontrollü çalışmalar ayrıca anestezinin etkilerini ilacın etkilerinden ayırmaya yardımcı olur. Plasebo Latince'den gelir, yani Memnun edeceğim ya da başka bir deyişle, beklentilerinizi karşılayacağım. Çoğumuz plaseboyu inert bir madde olarak düşünürüz, buna inaktif pla-cebo diyoruz. Şeker hapları, aktif olmayan plaseboların en iyi bilinen örneğidir. DMT çalışmalarımızda, inert plasebo steril tuzlu su veya tuzlu su idi.

Pratik olarak konuşursak, çift kör, plasebo kontrollü çalışmaları "çift kör" tutmak olağanüstü derecede zordur. Aktif ilaçların etkileri genellikle aktif olmayan tuzlu su veya şekerden çok daha belirgindir ve hem araştırma konuları hem de personel neredeyse her zaman farkı anlayabilir.

Bununla birlikte, bu ilk doz yanıt DMT projesinde, gönüllülerin ve en düşük dozda ilacın hiçbirini ayırt edip edemeyeceğimizi görmek için bir plasebo kullanmak istedik. Bu kapasitede, plasebo günü paha biçilebilir bir işlev gördü.3

Bu tasarımın dezavantajları vardı. Gönüllüler genellikle ilk çift kör dozlarını almadan önce önemli bir kaygı hissettiler. Bugün başka bir sarsıcı yüksek doz mu olacaktı? Ya da rahatlayabilirler mi? İlk birkaç çift kör seansın büyük dozu içermediği açıksa, kaygı

Ayrıca, daha sonraki seanslardan önce, daha önceki bir günde yüksek dozu yoldan çıkaranlar için olmayan bir şekilde inşa edildi. Tüm gönüllülerin tam doz tamamlayıcılarını aldıkları randomize sıra, muhtemelen bu faktörü statik olarak "eşitlerken", insan düzeyinde ödenmesi gereken bir bedel vardı.

Ayrıca psikolojik ve fiziksel olumsuz etkileri nasıl yöneteceğimize de değindim. Panik tepkisine verilecek ilk tepki, güvence ve destek kullanarak insanları küçümsemek olacaktır. Bu işe yaramazsa, enjekte edilebilir Valium gibi küçük bir sakinleştirici kullanırdık; Herhangi biri tamamen kontrolden çıkarsa, Thorazine gibi büyük bir sakinleştirici enjeksiyonu yapardık. Hırıltı veya şiddetli kül gibi alerjik reaksiyonlar için intravenöz bir antihistaminik mevcuttu. Kan basıncı çok yükselirse, dilin altındaki nitrogliserin tabletleri, anjina kalp ağrısı olan kişilerin bunları kullanma şekli gibi etkili olacaktır.

Ortaya koyduğum fikirleri destekleyen birkaç düzine referanstan oluşan bir liste ekledim. Bunlar, insan psyche-delic araştırmalarının ilk dalgasından makaleler içeriyordu. Psychedelics'in hayvanlar ve serotonin reseptörleri üzerindeki etkileri hakkında bildiklerimizi anlatan makaleler vardı. Güvenlikle ilgili endişeleri öngörerek, daha önce yayınladığım incelememe işaret ettimpsychedelics'in olumsuz etkileri. İçinde, eğer insanlar erkekler açısından sağlıklıysa, iyi hazırlanmışlarsa ve deneyim öncesinde, sırasında ve sonrasında yakından denetleniyorlarsa, ciddi ve uzun süreli psikiyatrik yan etki şansının son derece düşük olduğunu öne sürdüm.

Teklifin kopyaları, New Mexico Üniversitesi'ndeki İnsan Araştırmaları Etik Komitesi, ABD Gıda ve İlaç İdaresi ve ABD Uyuşturucuyla Mücadele İdaresi de dahil olmak üzere, insan uyuşturucu bağımlılığı araştırmaları üzerinde kontrol sahibi olan tüm kurullara gitti. Çalışma, New Mexico Üniversitesi Hastanesi'nin Genel Klinik Araştırma Merkezi'nde gerçekleşecekti, bu yüzden teklifin bir kopyasını da oraya gönderdim. Araştırma Merkezi, DMT ve hormon seviyeleri için çok sayıda kan örneğinin ölçüm maliyetlerini karşılayabilir, bu yüzden laboratuvarlarına da bir bütçe sundum.

Şimdi zor kısma gelelim: Bu projeyi denetlemekten ve finanse etmekten sorumlu herkesin güvenli olduğuna, yapmaya değer olduğuna ve paranın hak edilmediğine karar vermesini sağlamak.

6

Labyrinth

Amerika Birleşik Devletleri'nde, 1970 tarihli Kontrollü Maddeler Yasası, halkı potansiyel olarak zararlı ilaçlardan korumak için mevcuttur. Bu yasa aynı zamanda klinik araştırma topluluğunun bu ilaçlara erişimini engelleyen bir engeldir. Psychedelic ilaçlarla insan araştırması yapmak isteyen herkesin geçmesi gereken labirenttir.

Kontrollü Maddeler Yasası, tüm ilaçları "kötüye kullanım potansiyellerine", "şu anda kabul edilen tıbbi kullanımlarına" ve "tıbbi gözetim altında kullanım güvenliğine" bağlı olarak "programlara" yerleştirdi. En kısıtlı olan Çizelge I ilaçları, "son derece kötüye kullanılabilir, tıbbi yarardan yoksundur ve tıbbi gözetim altında güvenli değildir". Dr. Daniel Freedman da dahil olmak üzere düzinelerce üst düzey psikiyatrik araştırmacının itirazları üzerine Kongre, LSD ve diğer tüm psychedelic ilaçları Çizelge I'e yerleştirdi.

Çizelge II, metamfetamin ve kokain gibi uyuşturucuları içerir. Yüksek kötüye kullanım potansiyeline sahiptirler, ancak bazı tıbbi faydalara sahiptirler - örneğin göz ameliyatı için lokal anestezik olarak kokain ve hiperaktif çocukların tedavisi için metamfetamin. Kodein Çizelge III'te yer almaktadır, çünkü

Yaygın olarak kullanılan bu ağrı kesici, Çizelge I ve II ilaçlarından "daha az" kötüye kullanım potansiyeline ve tıbbi gözetim altında kullanıldığında daha az ve daha az ciddi yan etkilere sahiptir. Xanax ve Valium gibi Çizelge IV ilaçları, Çizelge III'ten "daha az" kötüye kullanım potansiyeline sahiptir ve tıbbi kullanımlarıyla ilişkili "sınırlı" sorunlara sahiptir.

Psychedelics söz konusu olduğunda, kanun yapıcıların belirttiği yüksek kötüye kullanım potansiyeli, eroin ve kokain gibi uyuşturucularda yaygın olarak görülen kompulsif, kontrol dışı kullanım değildi. Psychedelics, özlem veya çekilmeye neden olmaz. Aslında, ayırt edici özelliklerinden biri, üç veya dört günlük dozdan sonra neredeyse hiç etki üretmemeleri ve aniden durmalarının geri çekilmeye neden olmamasıdır. Aksine, bu kadar derinden yıkıcı ve zaman zaman devre dışı bırakan akut etkileriydi. Bu son derece istikrarsızlaştırıcı etkiler nedeniyle Kongre, psychedelics'in sıkı bir şekilde düzenlenmesi gerektiğine karar verdi.

1950'lerde ve 1960'larda klinik araştırma bilim adamları, LSD ve diğer psychedelics'in benzersiz tehlikelerini tanıdılar ve genellikle dikkate aldılar. Bunu yaparak, bu ilaçlara karşı herhangi bir olumsuz psikolojik reaksiyonu başarılı bir şekilde önleyebilir veya hızlı bir şekilde başa çıkabilirler. Bununla birlikte, kontrolsüz kamu kullanımı ve Leary ve Harvard'daki meslektaşları tarafından yapılan araştırma pro-tocol'larında medya yoğun ihlaller, beklenen tepkileri getirdi. Bu ilaçlar çok duyurulan sorunlara neden oluyordu ve hasar kontrolü için kapının kapatılması gerekiyordu.

Bu istismar dalgasını tersine çevirmek için Kongre, psychedelics'in olumsuz özelliklerini, olumlu veya tarafsız olanları pahasına vurguladı. Bir gün "tıbbi gözetim altında güvenlik" olan şey, ertesi gün "tıbbi gözetim altında güvenlik eksikliği" haline geldi. Araştırma ve eğitim araçları ve psikoterapiye yardımcı araçlar olarak "tıbbi fayda" hızla "şu anda kabul edilebilir tıbbi kullanım yok" haline geldi.

Düzenleyici sistem aracılığıyla DMT protokolünü yönlendirmeye hazırlanırken bu kara deliğe baktım.

Süreç Aralık 1988'de başladı. Önümüzdeki iki yıl boyunca DMT protokolü olan 89-001 ile ilgili her telefon görüşmesi, mektup, toplantı, faks ve tartışmanın kaydını tuttum. Notlarımdan, bu etkileşimlerden elde edilen en alakalı bilgileri özetledim ve çıkardım ve yazdım

1990 yılında, çalışmaya başlamak için izin aldıktan hemen sonra. Bu makaleye "Ya bir otobüs tarafından ezilirsem?" makalesi olarak atıfta bulundum. Diğer insanların bu labirentte yollarını nasıl bulacaklarını bilmeleri önemliydi. Bu mümkündü ve içinden geçen bir rota vardı. DMT projesinden başka bir şey çıkmadıysa, başarı için bu haritayı geride bırakmak istedim.1

Düzenleyici alanların ilk koruyucuları, iki New Mexico Üniversitesi Tıp Fakültesi komitesiydi: Araştırma Merkezi'nin Bilimsel Danışma Komitesi ve İnsan Araştırmaları Etik Komitesi.

Genel Klinik Araştırma Merkezi Bilimsel Danışma Komitesi, teklifimin arkasındaki bilimi ele aldı. Paneldeki diğer araştırmacılar, çalışmanın bilimsel değerine baktılar ve iyileştirici öneriler sundular. Ayrıca, Araştırma Merkezi'ndeki performansına izin verilip verilmeyeceğine ve talep ettiğim birçok kan testi için ödeme yapılıp yapılmayacağına da karar verdiler. Son iki yılımı Araştırma Merkezi'nde insan melatonin projesini yürüterek geçirdiğim için, o zamanlar bu komitenin bir üyesiydim.

İnsan Araştırmaları Etik Kurulu, önerdiğim çalışmanın güvenliği ile ilgilendi. Görevleri, projenin kabul edilebilir bir güvenlik profiline sahip olduğundan ve bilgilendirilmiş onam belgesinin çalışmanın doğasını ve risklerini açıkça belirttiğinden emin olmaktı.

Kritik etik komite başkanının liberteryenizme sıkı sıkıya inanan biri olması inanılmaz derecede şanslıydı; yani, bireyin devletten önce gelmesi. Eğitimli insanların kendi kararlarını verebileceğine inanıyordu. İlk ve en önemli inceleme panellerinden birinin başkanı olarak sloganı büyük bir cesaret vericiydi: "Tanrı'yı oynamak için burada değiliz."

Bilgilendirilmiş onam belgesi, insan araştırmasının çok önemli bir unsurudur. İçinde, araştırmacı protokolün amaçlarını ve bunu neden gerçekleştirdiğini açıklar. Rıza, katılımdan ne beklenmesi gerektiğini tam olarak ve akıllara durgunluk veren bir şekilde belirtir. Gönüllülükle ilişkili potansiyel riskleri ve faydaları listeler, araştırma ekibinin riskleri nasıl yöneteceğini detaylandırır ve gönüllülerin olumsuz etkiler için gerekli tüm tedaviyi ücretsiz olarak alacağını not eder. Onay, potansiyel araştırma öznesine katılımın tamamen gönüllü ve sürekli olduğunu hatırlatır. O olabilir

herhangi bir zamanda, herhangi bir nedenle, herhangi bir ceza ödemeden veya gerekli özeni göstermeden geri çekilin. Bir gönüllünün haksız muamele gördüğünü hissetmesi durumunda, bilgilendirilmiş gönderilen belge, şikayette bulunmak için iletişim kurabileceği kişilerin isimlerini ve telefon numaralarını sağlar.

Üniversite komiteleriyle müzakere ederken, aynı zamanda nihai ve daha zorlu düzenleyici engelleri oluşturan iki Birleşik Devletler federal kurumuyla da çalışmaya başladım. Nihai kararları ellerinde tuttular.

İlki ABD Uyuşturucuyla Mücadele İdaresi (DEA) idi. Yerel bir Albuquerque ofisleri vardı, ancak merkezleri Washington-ton, D.C.'deydi. DMT'ye sahip olmama izin verilip verilmeyeceğine DEA karar verecekti. Verilirse, bu izin bir Çizelge I izni şeklini alacaktır.

Diğer federal düzenleyici kurum, yine Washington DC'de bulunan ABD Gıda ve İlaç Reklam Bakanlığı (FDA) idi. FDA, çalışmamdaki insan yeniden arama gönüllülerine DMT vermenin güvenli ve değerli olup olmadığına karar verecekti. Verilirse, FDA'nın izni, Araştırma Amaçlı Yeni İlaç (IND) izni şeklini alacaktır.

Protokolü üniversite komitelerine sunarken, FDA ve DEA'nın her ikisi de DMT'yi uygulama iznini verene kadar çalışmanın başlamayacağını söyledim. Ancak, bu federal kurumlar önce yerel onay istedi.

Bilgilendirilmiş onam belgesi büyük bir engel olacaktı ve DMT'nin beklenen etkileri konusunda etik kurul ile doğrudan görüştüm. Gönüllüleri kolay bir gün olacağını düşünmeleri için yatıştırmak istemedim, ama aynı zamanda potansiyel olumsuz etkileri vurgulayarak onları korkutmak da istemedim. Onayın ikinci sayfasında, gönüllünün okuduğu şey şudur:

> Bu ilacın birincil etkilerinin psikolojik olduğunu anlıyorum. Görsel ve/veya işitsel halüsinasyonlar veya diğer algısal çarpıtmalar meydana gelebilir. Zaman algım değişebilir (kısa zaman uzunlukları, yavaş geçiyor ya da tam tersi). Çok güçlü duygular yaşayabilirim, zevkli ya da nahoş. Zıt duygular veya düşünceler aynı anda yaşanabilir. Son derece hassas olabilirim

> ve çevreye duyarlı; Öte yandan, çevrede hiçbir şey fark etmeyebilirim. Bedenim ve zihnim ayrılmış gibi hissedebilir. Yaklaşan veya gerçek ölüm veya kafa karışıklığı duyguları ortaya çıkabilir. Öfori çok yaygındır. Deneyimin başlangıcı hızlıdır, deneyim 30 saniye içinde daha yüksek dozlarla çok yoğundur. 2 ila 5 dakika içinde zirve yapar ve genellikle 20 ila 30 dakika içinde sadece hafif bir zehirlenme olarak hissedilir. Enjeksiyondan sonraki bir saat içinde büyük olasılıkla normal benliğim gibi hissedeceğim.

Risklerle ilgili olarak, onay formu kısa ama dürüsttü:

> DMT'nin ana etkileri psikolojiktir ve yukarıda açıklanmıştır. Bunlar genellikle 1 saatten az sürer. Nadiren, bu etkilere duygusal tepkiler daha uzun sürebilir (ör., 24 ila 48 saat). Dengemi yeniden kazanmak için gerektiği kadar Araştırma Merkezi'nde kalabilirim, istenirse bir geceleme de dahil olmak üzere. . . . DMT fiziksel olarak güvenlidir. Kan basıncında ve kalp atış hızında hafif ila orta derecede kısa artışlar meydana gelir.

Bilgilendirilmiş onamda DMT çalışmasına katılımın herhangi bir potansiyel fayda sağladığını önermek erken ve uygunsuz olurdu. Gönüllülerin muhtemelen DMT deneyimlerinden keyif alacaklarını bilsem de, bu, teşhis edilebilir bir durum için tedavi sağladığımı öne sürmekten farklıydı. Böylece, rıza şöyle devam etti:

> Bu araştırmaya katılmanın bir sonucu olarak kişisel olarak bana hiçbir faydası yok. Bununla birlikte, potansiyel faydalar daha fazladırhalüsinojenik ajanların etki mekanizmasının anlaşılması.

DMT çalışmasını gönderdikten sonraki bir hafta içinde, etik kurul, bilgilendirilmiş onamın giriş paragrafına "şu anda kabul edilmiş tıbbi kullanım yok" ifadesini eklememi istedi. Bu ifadenin müstakbel gönüllüleri gereksiz yere korkutacağını öne sürerek yanıt verdim. Buna ek olarak, çalışmayı yürütmek için izin alsaydım, bu ifade artık kesinlikle doğru olmayacaktı. O zaman şu anda kabul edilmiş olacaktıtıbbi kullanım; Bu durumda, bir klinik araştırma aracı olarak. Bu cevabı kabul ettiler.

Gizlilik ve anonimlik, etik kurul, Araştırma Merkezi ve üniversite hastane yönetimi ile üzerinde çalışmam gereken önemli konulardı. Neredeyse tüm DMT gönüllülerinin işleri ve aileleri vardı, hiçbiri yasadışı uyuşturucu kullanımını kabul ederek tehlikeye atmayı umursamadılar. Yasayı çiğnediğini itiraf etmek, çalışmaya kaydolmak için bir ön koşuldu, çünkü yalnızca deneyimli psychedelic uyuşturucu kullanıcıları katılabilirdi. Hastanenin tıbbi kayıt departmanı ve kabul ofislerinden personel, Yeniden Arama Merkezi'nin baş hemşiresi ve yöneticisi ve hastanenin avukatı ile görüştüm. Birlikte karmaşık ama etkili bir düzenleme yaptık.

Araştırma Merkezi'nin polikliniğinde gerçekleştirilen tıbbi taramaların kayıtları önemli tıbbi bilgiler içerecektir. Bu, gelecekteki bir tarihte gönüllü, tedavi eden doktorun, örneğin kalp fonksiyonu ile ilgili temel değerlere ihtiyaç duyduğu sağlık sorunlarını çözmesi durumunda olağanüstü derecede yardımcı olabilir. Bu nedenle, fiziksel eksaminasyon ve tarama laboratuvar testlerinin sonuçlarını içeren çizelgeye gönüllünün gerçek adını yerleştirdik. Bu çizelgede ne uyuşturucu kullanımından bahsediliyordu ne de gönüllünün benim ilaç çalışmalarımla bir bağlantısı vardı.

Genellikle çizelgeye eklenen imzalı bilgilendirilmiş onam belgesi, imza satırında gönüllünün gerçek adını gerektiriyordu. Gizliliği korumak için, tüm imzalı bilgilendirilmiş onayları ev ofisimde kilit altında tuttum. "Gerçek isim" tablosu için gerekli olan tek şey şuydu: "Rıza imzalandı. Baş Araştırmacı tarafından tutuldu."

Her gönüllü daha sonra DMT-3 gibi bir kod numarası aldı. O andan itibaren, bu isimsiz kimlik ellerindeki tek kişiydi ve anahtarı bilen tek kişi bendim. Her birine yalnızca DMT numaralarıyla etiketlenmiş yeni bir hastane çizelgesi verildi. Kod numarasını ilk kez kullandığımızda, uyuşturucu kullanım geçmişlerini ve duygusal sorunlarını detaylandıran psikiyatrik muayene içindi.

Son bir endişe vardı. Bu, deneysel ilaçlara maruz kalmanın uzun vadeli etkilerini değerlendirmek için çizelgelere bakan dış ajanslarla ilgilidir. Melatonin çalışmalarımda, melatonin üreticisinin ve FDA'nın melatonun ile ilgili herhangi bir risk veya sorunu araştırmak için hasta dosyalarını inceleyebileceğini belirten bilgilendirilmiş bir ifadeye dahil ettim.

melatonin almak. Bu yorumu DMT onayına eklediğimde, müstakbel gönüllüler itiraz etti. Bununla birlikte, DMT'den kaynaklanan olası uzun vadeli sağlık risklerine ilişkin meşru soruşturmanın gerçekleşebileceği bir mekanizma olması gerekiyordu. Ancak, gönüllü olmalıdır.

Geliştirdiğimiz uzlaşma, FDA veya DMT üreticisinin araştırma gönüllüleriyle röportaj yapmak veya tıbbi kayıtlarına bakmak istemesi durumunda, önce benden geçmeleri gerektiğiydi. Kimin ilgilendiğini görmek için bireysel gönüllülerle kontrol ederdim. Araştırma kayıtları kesinlikle mahkeme celbi ile gönderilebilir, ancak kod numaralarının anahtarı olmadan bunlar sınırlı bir kullanım olacaktır. Hasta-doktor ayrıcalığı gerekçesiyle anahtarı açıklamayı reddederdim. Bir karmaşa olurdu, ama buna değdi.

Görünüşe göre, altmıştan fazla DMT gönüllüsü ile yapılan beş yıllık çalışmalarda, tek bir gizlilik veya anonimlik ihlali meydana gelmedi. Çalışmaların tamamlanmasından bu yana beş yıl geçmesine rağmen, yetkililer tarafından gönüllülerin çizelgelerini gözden geçirme yönünde herhangi bir talep olmadı.

Araştırma Merkezi'nin Bilimsel Danışma Komitesi, DMT protokolünün biliminin nispeten doğrudan ve karmaşık olmadığını kabul etti. Birincil engellerin etik, politik ve idari alanlar, etik kuruldan daha az yetki ve sorumluluğa sahip oldukları alanlar olduğunu fark ettiler.

Bununla birlikte, güvenlik ve sorumluluk endişeleri vardı. Araştırma Merkezi, gönüllüleri gece boyunca hastanede tutmamı istedi, böylece katılımlarından sonra tam bir gün boyunca hemşirelik personeli tarafından izlendiklerinden emin oldum. Bunun potansiyel gönüllülerin sayısını azaltacağını söyledim. Önceki DMT çalışmaları, gönüllülerini sabah çalışmalarının ardından öğleden sonra eve göndermiş ve iyi güvenlik sonuçları elde etmişti. Bunu kabul ettiler.

Araştırma Merkezi bilim adamları ayrıca DMT vermek için günün en iyi saatini belirlemek istediler. DMT duyarlılığında günlük bir ritim var mıydı? Tepkiler sabah mı yoksa akşam mı daha büyüktü? Bilmediğimi söyledim, ancak DMT'yi herkese günün aynı saatinde, sabahları vererek bu faktörü standartlaştıracağımızı söyledim. Farklı bir çalışmada gün boyunca duyarlılıktaki olası değişiklikleri araştırabiliriz.

Araştırma meslektaşlarım ayrıca, ölçmek istediğim çeşitli hormonların kan seviyelerini çizmek için hayvan literatüründen daha fazla gerekçe istediler. Bu referansların sağlanması kolaydı. Son olarak, gönüllülerin kötüye kullanılan ilaçları test etmek için idrar örnekleri göndermelerini istediler.

Bir ay içinde, 19 Şubat 1989'da Araştırma Merkezi DMT protokolünü onayladı. Ayrıca, hor-mone seviyelerini test etme ve insan kanında DMT ölçmek için bir yöntem geliştirme talebimi finanse etmeyi de kabul ettiler.

Üç gün sonra, İnsan Araştırmaları Etik Kurulu da çalışmayı onayladı.

Daha sonra bir DMT kaynağı aramaya başladım. Aynı zamanda, onu bulduğumda sahip olmanın benim için yasal olduğundan emin olmak zorunda kaldım. Bu iki görevden daha basit olanı sahip olmaktı ve bu, DEA'nın bana izin verdiğim bir Çizelge I'e bağlı olmasına bağlıydı.

Nisan 1989'da, DEA'nın bir Schedule Iddrug saklamak için talep edeceği güvenlik gereksinimleri hakkında üniversite hastanesi eczanesi ile bir araya geldim. Eczacılar daha önce bir marihuana çalışması üzerinde çalıştıklarından, önlemlerinin yeterli olduğuna inanıyorlardı.

DEA Çizelgemi gönderdim, başvuruya izin veriyorum. İnsan kanındaki DMT'yi ölçmek için bir yol geliştirmeye başlayabilmemiz için laboratuvar sınıfı DMT'ye sahip olmak için iznin gerekli olduğunu belirtti. Daha sonra, iznin insan sınıfı DMT gönüllülerinin alacağı miktarı kapsaması gerekecekti. Bu insan sınıfı DMT'nin laboratuvar çalışmaları için gerekenden daha saf olması gerekiyordu. İnsanlara DMT vermek, FDA çalışmayı ve insan sınıfı ilacın saflığını onaylayana kadar başlamaz.

DEA başvurusunun bir bölümü DMT'nin "ilaç numarasını" istedi. Washington, D.C.'deki DEA ofisini aradım ve bir personel ulusal uyuşturucu kodları listesinde DMT'ye baktı. Bu numara uygun kutuya gitti.

İki hafta sonra DEA'yı aradım, ancak başvurumu aldıklarına dair hiçbir kayıtları yoktu. Konuştuğum kişi, "Yeni bir ofise taşınıyoruz ve her şey kutularda" dedi.

Aradan iki hafta daha geçti, talebimle ilgili hala bir kayıt yok. Birkaç içinde

günler olsa da, tüm başvuruyu geri aldım. DMT için doğru ilaç numarasına ihtiyaçları vardı. Bu numara, iade edilen başvuruyla birlikte iliştirdikleri bir kağıdın üzerindeydi. Daha önce konuştuğum kişi bana yanlış numara vermişti. Doğru numarayı girdim ve o gün "revize edilmiş" uygulamayı geri postaladım.

DEA ayrıca bir New Mexico Eczacılık Kurulu Çizelgesi Iallow istedi; Birkaç hafta içinde bu sertifikaya başvurdum ve aldım. New Mexico Board'daki personel, "Her şey DEA'ya bağlı" dedi.

DEA daha sonra bana, hastane eczanesi ve personeli gerekli güvenlik kontrollerinden geçerse laboratuvar sınıfı DMT talebini onaylayacaklarını söyledi. Evrak işleri Washington'dan Denver'a ve Denver'den Albuquerque'ye gitti.

Yerel Albuquerque DEA saha görevlisi Ajan D., 1989 yılının Haziran ayı başlarında benimle buluşmak ve eczaneye bakmak için üniversiteye geldi. DMT ile temas kurabilecek tüm eczane personelinin isimlerinin yanı sıra adreslerimizi, telefon numaralarımızı ve sosyal güvenlik numaralarımızı sordu. Güvenlikte birkaç ihlal buldu ve bizden kilitli bir dondurucu almamızı istedi. O dondurucu kilitli narkotik kasasına yerleştirilecekti. Dondurucu anahtarının bir kopyasını alamayacağımı söyledi - sadece hastane eczacılarının alması gerekiyor. Uyuşturucudan herhangi biri kaybolursa, onu çaldığımdan şüphelenmek istemediler.

Ara sıra şaka yapmak gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı, "Eh, bu seni hapse atmayacak." Ve "Merak etmeyin, bunun için sizi kelepçeli olarak götürmeyeceğiz."

Onunla gülmeye çalıştım. O gün vedalaştığımızda, durumu şöyle özetledi: "Söz konusu olan senin kıçın. Bir şeyler ters giderse - hırsızlık, kayıp, kötü kayıt tutma - açıklamalar için size bakıyoruz."

Ziyareti beni ne kadar endişelendirse de, Ajan D.'nin son sözleri en rahatsız edici olanıydı: "Bu arada, gönüllülerinize vereceğiniz DMT'yi nereden alacaksınız?"

O ayın ilerleyen saatlerinde, DEA, laboratuvar sınıfı DMT'ye sahip olma izni talebimi prensipte onayladı. Bu düşük dereceli ilacı gönüllülere vermeyeceğime söz verdim ve FDA onayını bekleyeceğim.

çalışmaya başlamadan önce insan sınıfı DMT. DEA, insan sınıfı DMT'ye sahip olup olamayacağım konusunda hala kontrol altındaydı, çünkü bu farklı bir ilaç grubu olacaktı.

Mart 1989'da, DMT çalışması için üniversite onaylarını aldıktan sonraki bir hafta içinde ve formlarımı DEA'ya postaladıktan hemen sonra, St. Louis, Missouri'deki SigmaLaboratories'i aradım. Sigma, insan epifiz projem için melatonin sağlayan kimyasal tedarik eviydi. Kataloglarında DMT için bir liste vardı ve bana biraz satıp satmayacaklarını sordum. Vücut sıvılarında DMT'yi ölçme çabalarımız için laboratuvar düzeyinde DMT talep ettim. Ayrıca insan kullanımı için klinik dereceli ilaç istedim. Sigma bana laboratuvar sınıfı DMT satın almada bir sorun olmadığını söyledi - tek gereklilik DEA'dan izin verdiğim bir Çizelgeydi.

İnsan sınıfı DMT elde etmek daha karmaşık olacaktı, çünkü Sigma'nın FDA için bir "ilaç ana dosyası" olan özel belgeleri bir araya getirmesi gerekiyordu. Sigma, önceki çalışmalarda insanlara DMT uygulayan araştırmacılarla, onları kimin sağladığını bulmak için iletişime geçilmesini önerdi. Sigma daha sonra FDA'ya ne kadar ayrıntı sağlayacağını bilirdi. Bu dosyaların kimde olduğunu bulmakta sorunlar varsa, ABD Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasası'nın kullanılmasını önerdiler. Bu yasa, Amerikan ulusal güvenlik çıkarlarını tehdit etmediği sürece vatandaşların ayrıcalıklı bilgi talep etmesine izin verir.

Ülkede şu anda aktif olan tüm araştırma ilacı başına gelenlerin bir listesini aldım, böylece DMT için bir tane olan herkesle iletişime geçebildim. Ne yazık ki, hiç yoktu. Bilgi Edinme Özgürlüğü Yasasını kullanarak eski izinlerin varlığı hakkında bilgi edinme talebim başarısız oldu. Önceki DMT izinleri için FDA'da herhangi bir kayıt veya dosya yoktu.

İnsanlara DMT verme başvurum Nisan ayı sonlarında FDA'ya gitti. FDA'nın kendisinin bu eski gizli dosyaları bulabileceğini umarak, ilk nesil araştırmacıların kullandığı eski DMT izinlerinin yeniden etkinleştirilmesini istedim. "İyi cenaze" makalesinin ortak yazarı olan humansDMT'yi veren bilim adamlarından biri, FDA'nın eski kayıtlarını benim adıma incelemesine izin vermeyi kabul etti. Ancak, daha sonraki yazışmalarda, o

İlaç hakkında hiçbir bilgisi olmadığını ve tedarikçisinin kim olduğunu hatırlayamadığını keşfetti. Bana iyi şanslar diledi.

Mayıs ayı başlarında FDA, Bayan P. tarafından imzalanan ilk mektubunu gönderdi ve bir ay içinde temasa geçmezlerse çalışmanın devam edebileceğini bildirdi. Tabii ki, DMT'm yoktu. Ancak, artık başvuruları vardı ve myrequest bir dosya numarası aldı. Sigma şimdi FDA ile görüşmeyi kabul etti ve benim için bir ilaç ana dosyası hazırladı.

Haziran ayında, FDA'dan Bayan P., Sigma'nın DMT'lerinin nasıl yapıldığı hakkında yeterli bilgi sağlamadığını söyledi. Sigma, Avrupalı DMT tedarikçisinin bu tür bilgileri yayınlamayı reddettiğini söyledi - bu bir ticari sırdı. Sigma ayrıca, FDA'nın DMT hakkında, Sigma'nın daha önce insan çalışmaları için sağladığı diğer ilaçlardan daha fazla bilgi istemesinden endişe duyuyordu. Sigma bana başvuruma atanan FDA kimyagerinin adını verdi: Bayan R. O ve ben önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca düzinelerce konuşma yapacaktık.

Bayan R.'ye FDA'nın neden önceki araştırmam için DMT hakkında melatonin hakkında olduğundan daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduğunu sordum.

"Duruma göre değişir" diye yanıtladı. Sigma, FDA'nın mantıksız davrandığından şikayet etti. FDA, daha fazla bilgiye sahip olana kadar ilerlemezdi. Diye sorduğumda. R. Sigma'nın tedarikçisinin kim olduğunu bilseydi, onlarla doğrudan kendim iletişime geçmek istediğimi söyleyerek, isimlerini teklif etti. Sigmato'ya bunu doğrulamasını istediğimde, güven ihlali olduğunu düşündükleri şeyden dolayı üzüldüler. Bununla birlikte, DMT'leri hakkında sahip oldukları tüm bilgileri FDA'ya göndermeyi kabul ettiler.

Bayan R.'ye, "Sigma'nın DMT'si gerekli tüm üretim verilerine sahip değilse, gereksinimlerinizi karşılayacak şekilde saflaştırabilir miyim?" diye sordum.

Bundan şüphe etti. Daha önce çalıştığı FDA'daki bölümün müdürü, birkaç yıl önce beyin bilimi toplantısında bana "ölenlerin de hakları var" diyen adamdı. Önceki araştırmacıların, laboratuvar sınıfı ilaçları insanlara vermek için saflaştırmak için yaptığı tüm yeniden araştırmaları engellemişti.

"Belki şimdi farklıdır" dedi. "Bu, yeni direktörlerle yeni bir bölüm."

Bu doğruydu. AIDS ve uyuşturucu bağımlılığının artması, FDA'daki ilaç onay sürecindeki gecikmelere odaklandı. Bu sorunlar için yeni ilaçların hızlandırılmış bir şekilde gözden geçirilmesini sağlamak için yeni bir bölüm kuruldu. Şaşırtıcı bir şekilde, DMT talebim, MDMA teklifimin hiçbir zaman ilerleme kaydetmediği Dr. L.'nin yerine bu yeni bölüme gitti.

Birkaç ay geçti ve Bayan R. Sigma'dan hiçbir bilgi almadı. Sigma, FDA'nın gizliliği bozduğunu hissetti ve muhtemelen karmaşık bir süreç olacağını bildikleri şeye daha derine inmek istemediler. Onlar için ne vardı? İnsan kullanımı için Sigma'nın DMT'sini elde etmeyi ummaktan vazgeçtim.

Ağustos 1989'da FDA'dan yoğun bir şekilde ifade edilmiş bir mektup geldi ve insan sınıfı DMT'nin karşılaması gereken yirmi ayrı gereksinimi dile getirdi. Karmaşık ve pahalı hayvan testleri gerektirecek genel toksisite hakkında hiçbir soru yoktu. Çalışmanın bilimsel değeri hakkında da endişeler yoktu. Bu açılardan, her halükarda, cesaretlendirildim.

Kimyager meslektaşımı aradım, daha önce tek yayınımın çalışmayı yürütmek için izin alınamaması üzerine bir yayın olduğu konusunda korkunç tahminini sunmuştu. Ona doğrudan sordum, "Bana biraz DMT yapar mısın?"

Reddetti. Mevcut laboratuvarının "üretici" olarak nitelendirilme gereksinimlerini karşılayacağına inanmıyordu. Denemek için çok pahalı ve zaman alıcı olacaktır.

Ayrıca Indiana'daki Purdue Üniversitesi'nde kimyager ve farmakolog olan David Nichols'a da sordum. Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü'nde Dr. K.'yı tavsiye etti ve o da bulunması zor araştırma ilaçları yapan bir programı yönetti. Dr. K., sözleşmesinin bileşiklerinin insanlarda kullanılmasını yasakladığını, ancak belki gelecekte insan sınıfı ilaçları sentezlemeyi talep edebileceğini söyledi. Dr. K., Chicago'daki bir kimyasal tedarik evinde çalışan eski bir meslektaşı olan Lou G.'yi aramayı önerdi.

Anlaşıldığı üzere, başka bir firma şirketini satın aldıktan sonra kalan Lou, Amerikan insan çalışmaları için DMT'nin çoğunu sağlamıştı. Bununla birlikte, Chicago firması bu araştırmacılara herhangi bir üretim veya hayvan toksisitesi verisi vermedi.

Lou telefonda gülerek şöyle dedi: "Onlara sadece saf olduğunu söyledik - 'Yüzde 95, az ya da çok.' O zamanlar her şey çok daha gevşekti."

Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü'ne (NIDA) yazdım ve insan sınıfı DMT'leri olup olmadığını sordum. Bir ay geçtiğinde tekrar yazdım. Bay W. cevap verdi ve NIDA ilaçlarının genellikle NorthCarolina'daki bir laboratuvardan geldiğini söyledi. Dr. C. bu grubu yönetti.

Dr. C'yi aradım, bana insan sınıfı ilaçlar yapamayacaklarını söyledi. Laboratuvarının başka bir araştırma projesi için yaptığı yakın zamanda yayınlanan bir çalışma hatırlatıldığında, buna bakacağını söyledi. İlacı yapmayı kabul etse bile, ilaç ana dosyasını FDA için bir araya getirmezdi.

Dedi ki, "Sorumluluk istemiyorum. İnsan kullanımı için sigortam yok. Benim sözleşmemde yok."

Dr. C., NIDA'dan bir miktar DMT alınmasını ve gerekli yüzde 99.5 saflığa kadar saflaştırılmasını önerdi. 5 gram olabileceklerini düşündü, yani "rafta".

Bu konuda soru sorulduğunda, Bay W., "DMT'miz çok eski. Ve elimizde herhangi bir üretim verisi yok."

Devam etti, "Dr. C ile bir sözleşmemiz var. Onlara ne istersek onu yapıyorlar. İlaçlarını insan kullanımı için hazırlayan başka bir laboratuvar daha var. Bence daha büyük sorun, bugünlerde DMT'de çok fazla hareket olmaması. Bu kadar belirsiz bir ilaç için sözleşmemizden çok fazla para kullanmak bizim için çok uygun maliyetli olmazdı. Bakalım ne bulabileceğim."

Birkaç hafta sonra Bay W. geri aradı ve Dr. C.'nin DMT yapabileceğini, ancak bunun için ödeme yapmam gerektiğini söyledi. Dr. C. bir tahmin hesaplamayı kabul etti, ancak FDA için gerekli ilaç dosyasını bir araya getirmeyeceğini tekrarladı. Bu çok fazla iş."

Bu asgari düzeyde umut verici görünüyordu. FDA'daki Bayan R.'ye Dr. C.'nin DMT'si hakkında kendi ilaç dosyamı bir araya getirme konusunda sorduğumda, bana geri döneceğini söyledi.

> "Eğer Dr. C. DMT'yi yaptıysa, gerçekten kullanabilir miyim?"" Buradaki uyuşturucu bağımlılığı personeliyle görüşeceğim" diye yanıtladı.

"Neden yapamayayım ki?" "Bilmiyorum" diye yanıtladı. Belki müdürümüz Dr. H. sizi arar."

Dr. C.'nin maliyet tahmini 50.000 doların üzerindeydi.

"Peki," dedim, "incelediğiniz için teşekkürler." Bir kapı daha kapandı.

Bayan R.'yi aradım: "Pek şansım yok. Ne önerirsiniz?"

"Federal Arşiv Binası'na gideceğim ve önceki DMT araştırmacılarının dosyalarını bulup bulamayacağımı göreceğim."

Temmuz 1989'da Bayan R. bu eski çalışmaların dosyalarını buldu. "İçlerindeki veriler korkunç" dedi. "Hiçbir şey yok - hayvan verisi yok, kimyasal veri yok. Kapattık. İlerleme raporları taleplerimize hiçbir zaman cevap vermediler. Sana yardımcı olmayacak."

"Bu çalışmayı nasıl onayladınız?"" Bilmiyorum. O zaman burada çalışmıyordum." Umutlu görünmeye çalıştı." Kendi ilaç dosyanızı oluşturmak için ihtiyacınız olan bilgileri göndereceğim.

Gönderdiği bilgiler Lilly, Merck veya Pfizer gibi büyük bir ilaç şirketi için tasarlandı. Bireysel bir araştırmacı ile ilgisi yoktu.

Bayan R.'yi aradım, "Yardıma ihtiyacım var. Neden bana yardım etmiyorsun?"" Müdürümüzün adı Dr. H. İşte onun telefon numarası. Onunla konuşmakta ısrar edin."

Dr. H.'nin muayenehanesini aradım. Dr. H.'nin sekreteri, "Dr. W. ile konuşmanız gerekecek" dedi.

Ben itiraz edemeden, aramayı Dr. W.'ye aktardı.

"Bu Dr. W.!," diye gürledi hattın diğer ucundaki dost canlısı ama buyurgan ses. "Bu yeni bölümdeki uyuşturucu bağımlılığı kadrosundaki tek doktor benim. Neler yaşadığını biliyorum. Yardım etmek için buradayız. Umutsuzluğa kapılmayın."

"İnsan sınıfı DMT'yi nasıl alabilirim?" Diye sordum. Bunu senin için yapacak birini bul."

"Purdue'daki Dave Nichols'a ne dersin?" "Bu mümkün" diye yanıtladı. Sen ve Dave birbirinizle konuşabilir misiniz?"" Dr. Nichols'un yönetmen Dr. H.'ye yazmasını sağlayın. İşte onun adresi. İsteğiniz üzerine çalışan personelin adı Bayan M. İki hafta içinde onu arayın.

O telefon konuşmasında bir şeylerin değiştiğini hissettim.

Dave Nichols'ı aradım. Bana 300 dolarlık bir fiyat teklif etti - sadece malzeme maliyeti.

Tüm bu çağrılar gerçekleşirken, projenin ihtiyaç duyduğu tüm meşruiyeti kazanması için Üniversite dışından fon almanın çok önemli olduğunu biliyordum. Ek finansal destek, insan sınıfı DMT bulmak için zamanımı boşaltacak ve Araştırma Merkezi'nin talep ettiğim işlerin bir kısmını ödemesine yardımcı olacaktı. Bu da Araştırma Merkezi'nin protokole verdiği desteği artıracaktır.

Eski DMT ve şizofreni araştırmalarının bir kısmını gözden geçirirken, Masonların bir kolu olan İskoç Riti Vakfı'nın bir kısmını Şizofreni Araştırma programı aracılığıyla finanse ettiği ortaya çıktı. Bu programdan finansman için bir başvuru göndermesini istedim. DMT önerim, DMT'nin endojen bir şizotoksin olarak olası rolündeki etkilerini anlamanın önemini zaten tartıştı. Bu nedenle, bu konuları daha net bir şekilde vurgulamak için hibeyi değiştirmek için çok az çalışma gerekti.

Dr. Freedman'a bir mektup yazdım ve ona Scot-tish Rite Foundation'a yaptığım hibe başvurusunu anlattım. Bilimsel inceleme komitesinde olduğunu ve "belki" bir yıllık desteği finanse edeceklerini söyledi. Bir ay içinde, Eylül 1989'da, proje için bir yıllık hibe ilan eden bir ödül bildirimi geldi.

Dr. Freedman'a tekrar yazdım ve onu insan sınıfı DMT arayışı konusunda güncelledim. Mektubumun üzerine bir not karaladı ve bir kopyasını eski öğrencilerinden biri olan Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü Müdürü'ne gönderdi. Telgraf mektubu şöyle sona eriyordu: "Strassman'ın NIDAresponsive'da birine ihtiyacı var. Herhangi bir öneriniz var mı??"

Eylül ayında NIDA'dan Bay W.'yi aradım. Dr. C. ile yaptığı görüşmeden yeni dönmüştü. Araştırmacılara Çizelge I ilaçlarını nasıl ulaştıracaklarını tartışıyorlardı.

"Yardım etmek istiyoruz" dedi. "DEA'dan Bayan B.'yi arayın ve Dr. Nichols'un sizin için küçük bir parti yapması için nasıl onay alacağınızı size söyleyip söyleyemeyeceğini görün. Miktar çok büyükse, yasal olarak belirlenmiş bir üretici olması gerekecek ve gerekli güvenliği asla karşılayamayacaktır."

Bayan B'yi aradım." Dave Nichols projem için insan sınıfı DMT yapabilir mi?" Başladı, "Eğer Dr. Nichols bir üretici olacaksa, oldukça sıkı güvenlik gereksinimlerini karşılaması gerekiyor. Üniversitesinin yakınında bir DEA of-fice var mı? Uğrayıp ona ne yapması gerektiğini söyleyebilirler. O zaman Dr. Nichols onların tavsiyelerini yerine getirip getiremeyeceğine karar verebilir."

Kenarın sesime sızmaya başladığını duydum. Onu kaybetmeye ne kadar yakın hissettiğim konusunda alarma geçtim.

"Her yerde insan sınıfı DMT aradım: Sigma ve başka bir kimyasal tedarik evi, Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü, Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü, eski araştırmacılar, NorthCarolina'daki Dr. C. Dave Nichols benim için inanılmaz derecede ucuza biraz yapmaya istekli. Senin onayına ihtiyacı var. Dışarıdan bir hibe aldım ve üniversitedeki Araştırma Merkezi bu projenin arkasında. Aklımı kaybediyorum. Saçlarımı yoluyorum. Diş etlerim kanıyor. Eşimin sinirlerini bozuyorum."

Bir duraklama oldu. Sandalyesini masadan itmesine benzer bir ses duydum.

"Ah," dedi, gerçekten endişeli bir sesle. "Buraya bir bakayım. . . . Evet, yönetmeliklerde 'tesadüfi faaliyetler' maddesi var. Dr. Nicholscan, işbirliği yapıyorsanız küçük bir parti yapın. Bu, laboratuvarı için herhangi bir ek güvenlik gerektirmeyecek."

Bir yerden büyük bir kitap çıkardığını duydum: "Bunu yapması onun için kabul edilebilir..." ve bazı metinleri okumaya başladı,'" . . . eğer ve belirtilen ölçüde..."

O kadar hızlı konuştu ki, information.Ms yazmam mümkün değil. B. bitirdi: "Dr. Nichols'un bana yazmasını sağla. İşte benim adresim. O olacak

Ne kadar DMT kazanacağını söyleyerek mevcut izinlerini değiştirmesi gerekiyor. Makul bir miktar olduğundan emin olmak için eczacımızla görüşeceğim."

"Tamam" dedim. "Kulağa harika geliyor. Yardımınız için gerçekten minnettarım."

Dr. W.'yi aradım. "Kayıt dışı" projemin uyuşturucu yasalarındaki bir kusura işaret ettiğini söyledi: Araştırmacılar kötüye kullanılan ilaçları nasıl inceler?

Daha sonra, FDA'nın birkaç ay önce kendilerinden gelen dört sayfalık mektupta yazdığı yirmi gereksinime tam olarak nasıl yanıt verileceğini açıkladı. Bu adımlar, FDA'ya DMT'nin "insan kullanımı için güvenli" olup olmadığını belirlemek için ihtiyaç duydukları bilgileri sağlayacaktır.

UNM Psikiyatri Bölümü, DMT için Dave Nichols'a üç yüz dolar ödemeyi kabul etti. Ancak, DEA izin verilen Çizelge I'i yayınlayana kadar çeki yazmayacaklardı.

DEA, FDA protokolü onaylayana kadar ne Dave'in DMT yapma talebini ne de mySchedule I'in buna sahip olmasına izin vermeyecekti. FDA, ilaca sahip olana ve güvenlik için test edene kadar bana izin veremedi. DEA ayrıca FDA'dan Dave'in devam edip ilacı yapabileceğine dair doğrulama istedi.

Dört ay sonra, Ocak 1990'da, Dave nihayet DMT'yi yapmak için DEA onayını aldı. Öncüleri hemen emretti ve üzerinde çalışmaya başladı.

Bu arada Sigma'dan laboratuvar kalitesinde DMT almış ve hastane eczanesindeki narkotik kasasındaki özel kilitli dondurucuya koymuştum. Küçük bir şişede yüz miligram, bir gramın onda biri. Araştırma Merkezi, insan kanındaki DMT'yi ölçmek için bir yöntem geliştirmeye başladı.

Buna ek olarak, DMT çalışmasını fiilen yürütmek için bir hibe başvurusu için NIDA'dan yüksek bir puan aldım ve muhtemelen finanse edilecekti. İki hibe onaylandı, ancak ilaç yok! Tuhaftı. Herkes çalışmanın yapılmasını istedi, ama kimse bana bunu gerçekleştirmek için gerekli ilacı nasıl alacağını bilmiyordu.

Şubat ayına kadar DEA, FDA'dan, protokolün FDA'nın onaylaması için yeterince sağlam olduğunu bilmek için yeterli bilgi elde etmişti.

prensibi." DEA bana izin verdiğim Programı vermeyi kabul etti. Ancak, oradaki bağlantım Bayan L., bazı kötü haberlerle aradı.

"Saptırma Kontrolü izni engelledi."" Saptırma Kontrolü Kim? Diye sordum. İsteğinizi muaf tutmaya çalışacağım. Haftaya seni arayacağım." Ertesi gün, DEA'dan Bayan B., thelogjam'ı kıran kadın, Dave'in gerçekten bir üretici olduğunu ve ek güvenlik gereksinimlerini karşılamadığını söylemek için aradı. Ne diyeceğimi bilemedim.

Ona, "Ne diyeceğimi bilmiyorum" dedim. İşte Purdue Üniversitesi yakınlarındaki Indianapo-lis'teki DEA ajanının adı ve telefon numarası. O bölgeden o sorumlu. Dr. Nichols'a ne yapması gerektiğini söyleyecek."

O gün tekrar aradı. "Üzgünüm. Dr. Nichols başka bir ilaç yapıyor ve biz onu sizin DMT isteğinizle karıştırdık. Benim hatam. Planladığınız gibi devam edebilirsiniz."

Dave o hafta daha sonra aradı ve Purdue'daki avukatların kendisine sorumluluk sorunları nedeniyle DMT'yi yapmamasını tavsiye ettiklerini söyledi. NIDA'da Bay W.'yi aradım ve ona, Çizelge I ilaçlarını kullanan çalışmalardan kaynaklanan herhangi bir yanlış uygulama iddiası olup olmadığını sordum.

Bazı cesaret verici haberler sundu: "İnsan araştırmaları için bir Program I ilacı olan esrar sağlamak için hiçbir zaman dava edilmedik. Sadece hava geçirmez bir bilgilendirilmiş onay belgeniz olduğundan emin olun."

O gün tekrar aradı ve NIDA avukatını telefona koydu. Avukat, "Önce siz, sonra üniversiteniz, sonra belki FDA ve son olarak da Dr. Nichols tarafından dava edilirdi. Tek yaptığı onu FDA yönetmeliklerine göre yapmak. Kimin kime hangi dozu vereceğine o karar vermiyor, bu sizin sorumluluğunuz."

Bunu Dave'e söyledim ve o da "Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Bu, benim ve avukatlarımız için gerçek bir inanç sıçramasıdır."

Mayıs ve Haziran, DMT geldikten sonra FDA tarafından gerekli testleri çalıştıracak laboratuvarların bulunmasını içeriyordu. Bir test DMT'nin gönderilmesini gerektirdi ve temasa geçtiğim ilk iki laboratuvar bir Sched-ule I ilacı ile çalışmayı reddetti. Sonunda üçüncü bir şirket testi yapmayı kabul etti.

Temmuz 1990'a gelindiğinde, Dave ilacı yapmıştı ve tüm testleri yapıyordu

bunun üzerine FDA'nın kimliğini ve saflığını belirlemesi gerekiyordu. Erken yüzde 100 saftı.

Temmuz ayı başlarında, bir gecede kurye ile kliniğime beş gram DMT gönderdi. O gün ofisimde tuttum ve eve gitmeden önce teslim etmek için hastane eczanesine gittim.

Dr. W.'yi DMT'nin geldiğini ve tüm testlerin yapılmasının ve sonuçların toplanmasının birkaç ay sürebileceğini söylemek için aradım.

Dedi ki, "Her şeyi bir araya getir ve Bayan R.'ye gönder, kimyager Bayan P. Onları bir hafta sonra ara. Mektubunu hiç görmediklerini söyleyecekler. O zaman ondan sonra hiçbir şey duymazsanız iki hafta içinde beni arayın. Zavallı bir adam onun onayını aldı ve ona mektubu yazacak birini bulmamız için bir ay bekledi."

Eczane tuzlu suda çözülmüş bir DMT çözeltisi hazırladı. Gönüllülere DMT vereceğim form buydu. Phar-macist onu yüz ayrı cam şişeye böldü. FDA'nın testleri için numuneler onlardan gelecekti. Birkaç son dakika sorum vardı ve Eylül ayında Bayan R.'yi aradım. Birkaç aydır konuşmamıştık." Davanızla ilgili hafızamı tazelemem gerekiyor" dedi. Birkaç telefon görüşmesinden sonra gerekli bilgileri verdi.

Ekim ayının sonlarına doğru tüm testler tamamlandı ve DMT geçtiher biri. Paketimi bir araya getirdim ve bir gecede FDA'ya gönderdim. Bir hafta içinde aramaya başladım. Sekreterle birlikte bıraktığım bir düzine bilgeye kimse cevap vermedi. Dr. W.'yi aradım.

"Sorun ne?" diye sordu. "Genellikle işler iyi gitmediğinde ararsınız."

"DMT çalışmasına başlayabilir miyim?"" Oraya gidip ne yapabileceğimi öğreneceğim." Kasım ayı başlarında tekrar aradım. Sekreter bana bölümlerinin ofis değiştirdiğini, ancak mesajları kontrol etmek için her yarım saatte bir geldiklerini söyledi.

5 Kasım 1990'da, günün sonunda proje sorumlum Bayan M. aradı. "Bekletmeniz kaldırıldı."

"İhtiyacım olan tek şey sözlü
bir tamam mı?"" Evet."

"Üniversite bunu kabul etmeyecek. Bir mektubu fakslar mısınız?" Diye sordum. Yarın bir tane fakslayayım."

New Mexico dağlarında Kasım ayı soğuk ve kuru, rüzgarlı veserttir. Bu telefon görüşmelerinin çoğunu Albuquerque'nin güneydoğusundaki Manzano Dağları'ndaki evimden yaptım. Bazen arkadaşlarıma, görüşümün DC'deki herkesten daha güzel olduğu için başvurularımın onaylanması gerektiği konusunda şaka yapardım.

Eski eşimin dokuma atölyesi, ana evden yaklaşık on beş metre uzakta ayrı bir binadaydı. Bayan M. ile yaptığım o son konuşmadan sonra telefonu kapattım, kendimi soğuk rüzgara karşı hazırladım ve haberleri paylaşmak için çıtır çıtır çakıllı yol boyunca yavaşça ek binaya doğru yürüdüm.

"Başlayabileceğimi söylediler." Soğuk beton zemine uzandım, tavana baktım.

"Bu harika, canım," diye yanıtladı, yanağımı öpmek için yer seviyesine eğildi.

Sonraki on gün boyunca her gün aradım ve faksı istedim. 15 Kasım'da geldi. El yazısıyla yazılmış faksın altına Bayan M., "Mutlu Şükran Günleri!" yazdı.

O gün, üniversite laboratuvarı bana cam şişelerdeki DMT'nin yüzde 30 oranında ayrıştığını söylemek için aradı; Kullanılamayacak kadar zayıftı. Laboratuvar teknisyenini aradım.

"Konsantrasyonu nasıl hesapladınız?" "Serbest baz DMT'nin ağırlığını kullanarak" diye yanıtladı. Bedava üs değil. Bu bir tuz." 2"Ah, bunu bilmiyordum. Hmm, bakalım. Doğru. Sonuçta doğru konsantrasyon budur. Bunun için üzgünüm."

Dört gün sonra Philip'e ilk DMT dozunu verdim.

• Bölüm III •

Ayarla, Ayar ve DMT

Gönüllü Olmak

1, 1990'ların sonlarında DMT araştırması için onay aldı ve kısa süre sonra, insan kobaylarım olarak Philip ve Nils ile ilacın en iyi dozlarını ve uygulama şeklini belirledi. Artık gönüllüleri işe almaya başlama zamanı gelmişti. Uzun zamandır arkadaşlarım arasında birçok gönüllü bulmuş olsam da, araştırma konuları havuzunu kişisel tanıdıklarımın ötesinde genişletmem gerekiyordu.

Reklam vermek konusunda isteksizdim. Böyle bir duyuru bir telefon seline kapılabilirdi ve sıradan bir ilgiyle herkesle konuşacak zamanım olmadı. Araştırma konuları için halka açık bir çağrı da yerel medyaya giden yolu bulabilir ve istenmeyen dikkat çekebilir.

UNM öğrencilerini işe almayı düşündüğümde, Leary ve ortaklarının Harvard'da lisans öğrencilerini programlarına dahil ettiklerinde karşılaştıkları sorunu hatırladım. Üniversiteyi gönüllüler için tarayacak olsaydım, daha genç ve daha az olgun lisans öğrencileri yerine yüksek lisans öğrencileri olmaları gerekirdi. Ayrıca herhangi bir departmandan birden fazla temsilciyi dahil etmek istemedim. Leary'nin araştırması

Harvard, uyuşturucu kullanan yüksek lisans öğrencilerinden oluşan klikler yaratmıştı. Bu öğrenciler, psy-chedelic araştırmalara katılanlar ve katılmayanlar arasındaki bölümler içinde yoğun çatışmalara katkıda bulunan "biz" ve "onlar" zihniyetini geliştirdiler. Harvard'daki böylesine kıskanç ve rekabetçi irade, Leary'nin grubunun nihai olarak sınır dışı edilmesinde önemli bir faktördü.

Bu yeni gruptaki birkaç gönüllü sosyal veya profesyonel ilişkilerdi. İkisi psikiyatri bölümündeki akademik meslektaşlarımdı, biri eski eşimin bir arkadaşıydı ve yedisi araştırma başladıktan birkaç yıl sonra tanıştığım bir sosyal gruba aitti. Daha sonra, kalan üç düzine kişi çalışma hakkında ağızdan ağıza bilgi edindi; gönüllülerin arkadaşlarıydılar, Albuquerque araştırmasını anlatan psychedelic haber bültenleri aldılar ya da çalışmaların tartışıldığı bir sohbet içindeydiler.

Kolaylık sağlamak adına, Santa Fe dışında bir yazılım uzmanı olarak çalışan otuz iki yaşında evli bir erkek olan Alex adında varsayımsal bir gönüllü icat edeceğim. Araştırma konularımızın çoğu erkek olduğu için, umarım hiç kimse jenerik gönüllümüzü erkek yapmaktan vazgeçmez.

Alex'in ilk adımı, psikiyatri bölümü sekreteri tarafından aranan ve daha sonra araştırma ekibinin bir üyesi tarafından yanıtlanan ofisime bir telefon görüşmesi yapmak oldu. Yaş, önceki psychedelic deneyim ve tıbbi ve psikiyatrik sağlık ile ilgili kısa bir konuşmadan sonra, Alex ve ben bölüm ofisimde buluşmak için bir randevu aldık.

Bu toplantı gerçekleşmeden önce, ona özel çalışması için bilgilendirilmiş onam belgesinin bir kopyası, DMT hakkında birkaç popüler makale ve birkaç yıl önce epifiz bezi, DMT ve bilinç hakkında yazdığım bir makale de dahil olmak üzere bir dosya paketi gönderdim. Daha sonra, proje iyi bir şekilde devam ederken, kendi çalışmalarımızın sonuçlarını açıklayan makaleler ekledim.

Bu toplantı en az bir saat sürdü. Onu çalışmaya dahil edip etmemeye karar vermek için Alex hakkında yeterince şey öğrenmem gerekiyordu. Karşılaştırılabilir bir erkekte, Alex'in derin psychedelic DMT deneyimlerini denetlemek için güvenebileceği biri olduğumu bilmesi gerekiyordu.

> Önemli bir konu, o sırada hayatının ne kadar istikrarlı olduğuydu. Eğer öyle görünüyorsa

kaos içinde, onu dahil etmek konusunda isteksiz olurdum. Eğer bir geçiş aşamasındaysa, çalışma alanının yarısında alanı terk etmeye karar verebilir. İlişkileri sürdürme yeteneği zayıf görünüyorsa, DMT'nin güçlü bir şekilde istikrarsızlaştırıcı etkileri karşısında dayanamayabilir. Hastanede etki altında bize güvenmekte sorun yaşayabilir ya da deneyimleri özellikle üzücü ise seanslar arasında yeterli desteği bulamayabilir.

Alex uyuşturucu veya alkol kullanıyor olsaydı, bunları sınırlaması veya almayı bırakması gerekirdi. Bu, özellikle DMT'ye verdiği tepkileri etkileyebilecek kokain veya psychedelics gibi olanlarsa geçerliydi.

Önceki psychedelic uyuşturucu kullanımı ve deneyimleri hakkında bilgi çok önemliydi. Deneyimlerinin sayısı, tamamen psychedelic oldukları kadar önemli değildi. Yüksek doz DMT seansları muhtemelen onu daha önce hiç olmadığı kadar psychedelic alana iteceği için, Alex'in en azından araziye aşina olduğundan makul ölçüde emin olmak istedim.

"Bir psychedelic üzerinde şimdiye kadar bulunduğun en uzak yer neydi?" Alex'e sordum. "Öldüğünü mü sandın? Vücudunuzla ve dış dünyayla olan tüm bağlantınızı kaybetmeye ne dersiniz?

Alex'in etki altında istikrarlı ve sorumlu olup olmadığını öğrenmek de bir o kadar kritikti. Bir bakıma, güzel olanlardan ziyade kötü yolculukları duymakla daha çok ilgileniyordum, çünkü ortamımızın bazı hoş olmayan anlar yaratma eğiliminde olacağını biliyordum.

Psychedelic araştırmanın doğası ideal olarak oldukça işbirlikçidir. Alex ile olan rahatlık seviyeme ek olarak, ona DMT vermem hakkında ne hissedeceğini bilme hakkına ve kendine karşı sorumluluğa sahipti. Alex, araştırma için motivasyonlarımı, ne bulmayı umduğumu ve oturumları nasıl denetlediğimizi sordu. Dini bir pratiğim olup olmadığını ve psychedelics ile ilgili kendi deneyimim hakkında merak etti. Endişelerini ve sorularını ele alma şeklim ona önemli duygusal bilgiler sağladı.

Bir hafta sonra, tıbbi taraması için New Mexico Üniversitesi Hastanesi'nin araştırma kanadı olan 5-East'te buluştuk. Temel tıbbi testler için kan aldık ve kalbinin sağlığını değerlendirmek için bir elektrokardiyogram veya EKG aldık.

Hemşire turnikeyi dirseğinin üzerine yerleştirdikten sonra Alex'in damarlarının derisinin altında şişmesini izlemek için hepimiz toplandık. İyi damarlar, bir gönüllünün başarılı katılımının önemli bir unsuruydu çünkü çok fazla kan çektik. Alex'in damarları kolayca çökerse veya pıhtılaşırsa, çalışma günlerinde çok fazla strese neden olur.

Titizlikle ayrıntılı bir tıbbi öykünün üzerinden geçtim ve fizik muayene yaptım. Tıbbi testlerin sonuçları önemliydi, ancak herhangi bir DMT vermeden ve almadan önce yakın, temel bir ilişki gemisi inşa etmeye devam etmek de aynı derecede önemliydi. Alex'e bazen utanç verici sağlık soruları sormak, dokunmak ve başka bir şekilde eğlenceli ve fiziksel düzeyde ilişki kurmak, güçlü, kafa karıştırıcı ve potansiyel olarak gerici DMT seanslarının sancıları içindeyken güvenebileceğimizi umduğum bir güven ve aşinalık temeli oluşturmaya yardımcı oldu.

Alex'in laboratuvar değerleri ve EKG'si normaldi, bu nedenle psikiyatrik muayene planlandı. Bu resmi psikiyatrik görüşme bir sayfalık formu takip etti ve birkaç saat sürebildi. Araştırma hemşiremiz Laura, tüm bu görüşmeleri gerçekleştirdi; Birbirlerini tanımak için ilk fırsatlarıydı. Laura daha sonra Alex'i bir yığın daha anket ve derecelendirme ölçeği ile gönderdi.

Onları bize geri verdikten sonra, Alex'in ilk kör olmayan, tarama DMT seanslarını planladık: 0.05 mg / kg'lık düşük bir doz, ardından ertesi gün 0.4 mg / kg'lık yüksek bir doz. Alex ve diğer erkekler için, ilk seanslar programlarımız izin verdiği zaman gerçekleşebilirdi. Kadınların vakalarında, adet döngüsünde onları incelediğimizde standartlaştırmamız gerekiyordu. Kadınların ilk iki dozunu ve sonraki tüm dozları, adet kanaması durduktan sonraki ilk on gün içinde gerçekleşecek şekilde düzenledik.

Hastaneye yatırıldığı günün sabahında, Alex arabasını hastanenin güney tarafına bakan yekpare park yapısında caddenin karşısına bıraktı. Gardiyana "bir araştırma çalışması" için geleceğini söyledi ve uygun etiketini aldı. Kalabalık Lomas Bulvarı üzerindeki yaya köprüsünden geçerken, büro personelinin kendisini DMT-22 olarak kontrol ettiği hastanenin Kabul Ofisini buldu. Alex'i üst kata, beşinci kattaki Araştırma Merkezi'ne yönlendirdiler. Polikliniğin önünden geçti ve çift kapıdan geçerek koğuşa girdi.

Alex, normal koğuş hemşirelerinden birinin onu karşıladığı hemşirelik masasına giriş yaptı.

"Merhaba, DMT-22," dedi. "Nasılsın?"" Güzel, ancak DMT-22 olarak adlandırılması garip olsa da."" Oh, endişelenme. Biz buna alışkınız. Buyurun, kimlik bandınızı üzerinize takayım."

Bu kimliği bileğine taktı, sonra Alex'i 531 numaralı odaya kadar yürüdü.

İlk başta, Araştırma Merkezi'nde müsait olan her yeri kullandık. Sessiz bir odaya sahip olmak en iyisiydi - hemşire istasyonundan uzakta, kalabalık mutfaktan uzakta, ama 5-Doğu'ya açılan çift kapıya çok yakın değil.

Bazı günler hangi odayı kullanabileceğimiz konusunda çok az seçeneğimiz vardı ve ortam acımasız olabilirdi. Örneğin, zaman zaman koğuşun en sonunda, kanser için radyoaktif implantlar alan hastalar için tasarlanmış kurşun kaplı bir oda kullanmak zorunda kaldık. Diğer günlerde, çok tipli travma ve kırık kemiklerden muzdarip hastaların kaldığı "çekiş odasını" kullanmamız gerekebilir. Yatağın üzerindeki bir "kafes", dökülmüş kırık uzuvları asmak için halatların, kasnakların ve kabloların takılacağı birkaç uygun erişim noktası sağladı. Birkaç gönüllü kafesi umursamadıklarını itiraf etti, ama ben onu korkutucu ve endişe verici buldum. Etrafında manevra yaparak bir veya iki seanstan sonra, başlamadan önce bu yapıyı sökmeye karar verdim.

Koğuşun aynı ucundaki bir diğer oda ise kemik iliği nakli odasıydı. Yüksek güçlü fanlarla dolu bir tavan ve bir antreyi ayıran iki set çift kapı ile kesinlikle sterilize edilmiş, enfeksiyona son derece yatkın bu hastaların göreceli güvenlik içinde kalabilecekleri mikropsuz bir ortamdı. Neyse ki, fanları kapatabileceğim anahtarlar vardı.

Daha güzel bir odaya ihtiyacımız vardı. Koğuşta zamanlama önceliğine sahip olacağımız bir odayı yeniden şekillendirmek istedim. Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü'nden aldığım hibedeki bütçe, bu yenileme için fonları içeriyordu. Biz 531 numaralı odayı seçtik.

Bu oda kare şeklindeydi, yaklaşık on beş metre ötedeydi ve nispeten sessizdi, salonun kuzey tarafındaki sonuncusu idi. Koridorun sonunda bir hastane merdiven boşluğunun kapısı vardı ve onun karşısında, ancak merdivene daha yakın olan kurşun kaplı oda vardı. 531 numaralı odanın tam karşısında kemik iliği nakli odasının girişi vardı, ancak bizim kapımızdan içinde ne olduğunu görmek zordu.

Hastanenin klinik mühendislik departmanı ile bir araya geldik ve odada birkaç değişiklik yaptık. Marangozlar, boruların üzerine bir kapak ve yatağın arkasındaki panelden çıkan hortumlar ve borularını gizlemek için lavabonun altına küçük bir dolap yaptılar. Kapının üstündeki ve altındaki ekstra yalıtım, odayı koridor seslerinden daha verimli bir şekilde yalıttı. Ve genel seslendirme sisteminin tavandaki hoparlörden tekrar tekrar çaldığı özellikle sinir bozucu bir oturumdan sonra, elektrikçi, hemşire istasyonunda kontrol edilen ve odanın hoparlörünü kapatan bir anahtar tasarladı.

Yatak konusunda çok az şey yapabilirdik, çünkü bir düzenleme birimi olması gerekiyordu ve özel olarak inşa edilmiş hastane yatakları aşırı derecede pahalıydı. Ahşap başlık ve ayak ucu biraz daha hoş bir dokunuş kattı. Bununla birlikte, daha güzel mobilyalar büyük bir fark yarattı: benim için bir sallanan sandalye ve ayak dayama yeri, Laura veya diğer araştırma hemşireleri için rahat bir büyük boy sandalye ve iki ziyaretçi koltuğu.

Bir goblen sanatçısı olan eski eşim ve ben, tüm ihtiyaçlarımızı karşılayan bir tane bulmadan önce sandalyeler için düzinelerce malzeme örneğini inceledik. Tasarımın nispeten yatıştırıcı olması gerekiyordu, ancak gönüllülerin gözlerini açtıklarında ruh hallerini ve algılarını azaltacak veya bastıracak kadar sıkıcı olmamalıydı. Diğer bir gereklilik, DMT tarafından işlenen belirli görsel efekt türleriyle tutarlı olmasıydı, ancak gönüllülerin mobilyalara son derece değiştirilmiş durumlarında bakarken şaşıracakları veya şaşıracakları kadar uyarıcı değildi. En iyi uyum, içine benekler, benekler ve desenler gömülü, zarif bir şekilde çok renkli, hoş bir maviydi. Düz açık mavi bir halı ve eskiden parlak beyaz duvarları kaplayan yatıştırıcı soluk mavi boya, yenileme çabasının son parçalarıydı.

Oda 531'de yapılan bu değişiklikler yine de birkaç küçük ama üstesinden gelinemez sorun bıraktı. Oda artık dış salondan neredeyse ses geçirmez hale geldiğinden, tavan vantilatörü daha gürültülü görünüyordu.

hiç. Birçok gönüllü buna aldırış etmedi, ancak diğerleri için rahatsız ediciydi. Buna ek olarak, banyo odamız ve bir sonraki arasında duş ile bir duvar paylaştı. Birisi duşu kullandığında, oldukça iyi duyabiliyorduk. Eğer o kişi hastaysa, öksürükleri, inlemeleri ve ağlamaları duvardan duyulabilirdi.

Üzerinde kontrol edemediğimiz bir diğer faktör de hastanenin dışından gelen gürültüydü. Yoğun Albuquerque Uluslararası Havaalanı ve büyük bir ABD Hava Kuvvetleri üssü hastanenin sadece beş mil güneyindeydi. Uçuş modelleri genellikle şehrin güneyinde, hastaneden uzakta yoğunlaşırken, hava durumu zaman zaman jetleri tepeden uçmaya zorladı. Gürültü, çift camlı pencereler tarafından tamponlansa da, sarsıcı olabilir. Hastane arazisinden gelen sesler de, özellikle Oda 531'in penceresinin hemen altında bulunan çöp sıkıştırıcıdan gelen sesler de ızgara olabilir.

Alex 531 numaralı odaya yerleştiğinde, onu koridorda gezdiren koğuş hemşiresi kalp atış hızını, kan basıncını, kilosunu ve sıcaklığını kontrol etti. Araştırma mutfağı personelinden biri geldi ve Alex'e çalışmadan sonra ne yemek istediğini sordu: atıştırmalık, geç kahvaltı, erken öğle yemeği, vejeteryan veya et, ne içmeli. Yemek hakkında nadiren şikayet aldık!

Laura o gün bizimle çalışan araştırma hemşiresiydi. O geldive düşük doz için hazırlıklara başladı. Alex'in kolunun altına, yaklaşık on dört inç karelik mavi, plastik astarlı bir bez yerleştirdi. Bu bez, yatak çarşaflarını antiseptik iyot çözeltisinden korur. Bez ayrıca, damar içi hattan damlayabilecek kanı, onu kapatmadan önce emer. Önkol derisini, antiseptikle intravenöz hattı yerleştireceği damarın üzerine ovmaya başladı. Kan basıncı manşonunu diğer koluna yerleştirdi ve başka bir kalp atış hızı ve kan basıncı ölçümü yaptı.

Bu ilk kör olmayan DMT test günlerinde hiç kan almadık. Aksine, DMT'yi uygulamak için ihtiyacımız olan tek şey tek bir küçük iğneydi. Ancak, kan örnekleri alacaksak, Laura diğer kola daha karmaşık başka bir cihaz yerleştirirdi. Bu kurulum, kanın sy'ye çekilmesine izin veren birkaç ekstra plastik "sıhhi tesisat" parçasından oluşuyordu.

halkalar, aynı zamanda damar içine sabit bir steril tuzlu su damlası sağlar. Kan aldıktan sonra Laura, herhangi bir pıhtı olasılığını azaltmak için kan inceltici bir ilaç olan hep-arin'den biraz püskürtüyordu. O iğnenin tıkanması çok zor bir gün geçirdi, çünkü kandaki çeşitli maddelerin seviyelerini ölçmeye çok bağımlıydık.

Kan alma günlerinde numuneleri soğuk tutmak zorundaydık ve bu amaçla yatağın yanında buz parçalarıyla dolu bir leğen bulundururduk. Test tüpleri, şırıngalardan toplanan kanın aktarılması için bekledi. Çalışma başlamadan önce bu vakum tüplerinin üst kısımlarını çıkarmak en iyisiydi; Aksi takdirde, açıldığında yüksek sesle dikkat dağıtıcı bir "pop" yaptılar.

Son olarak, rektal prob veya "termistör" vardı. DMT uygulaması öncesinde, sırasında ve sonrasında sıcaklığı birkaç kez ölçmek istedik. En az sorun, Alex'in başka bir ekipmanla aktif olarak etkileşime girmesini gerektirmek yerine, termometreyi seans boyunca yerinde tutmaktı. Ve en doğru sıcaklık okumaları rektumdan yapılır. Tüm bu faktörler bir rektal proba eklendi. Laura, çalışmadan yarım saat önce yerleştirdi ve işimiz bitene kadar yerinde kaldı. Probun çapı bir inçin yaklaşık sekizde biri kadardı; Kauçuk kaplı telden yapılmıştı ve oldukça esnekti. Yaklaşık dört ila altı inç içeri girdi ve nadiren herhangi bir rahatsızlığa neden oldu.hemoroit. Yerinde bantlanmış olmasına rağmen, bir gönüllü seans sırasında özellikle huzursuzsa bazen dışarı çıktı. Sadece Nils rektal probu reddetti.

Termistör, her dakika sıcaklık kaydeden küçük bir taşınabilir bilgisayara bağlı. Bunu yatağın tırabzanına taktık ve oturum tamamlandıktan sonra verileri doğrudan Araştırma Merkezi'nin bilgisayarlarına indirdim.

Tüm bu hazırlıklar tamamlandığında, hatta çift kör kan alma günü için bile, Alex en fazla 20 dakikadır odadaydı. Verimliydik.

Genellikle DMT'yi vermeyi ummadan yaklaşık 30 ila 40 dakika önce koğuşa geldim. Ön bürodaki kabul hemşiresine Alex'in nasıl göründüğünü sormak, sabahın nasıl olabileceğine dair ilk hissi bana verdi. 531 numaralı odada, Alex ve ben DMT'yi almaya gitmeden önce birkaç hoş sohbet ettik.

Bodruma altı kat inerek sağa döndüm ve konteynırlarla dolu koridordan aşağı indim. Sağlam metal eczane kapısı soldaydı. Kalın harflerle, bir tabelada "BİR KEREDEN FAZLA ÇALMAYIN. KAPI KILITLERINI AÇTIKTAN SONRA NAZIKÇE VE HIZLI BIR ŞEKILDE ITIN." İnterkom ziline bastım. Kapalı devre bir kamera bana baktı.

Daha iyi karar vermeme rağmen, bir kereden fazla vızıldama yaptığım günler oldu - koridorda ancak bu kadar bekleyebilirdim. Kilit yeniden kiralandığında kapıyı iterek açacak kadar hızlı olmadığım ve tekrar çalmak zorunda kaldığım günler de oldu.

İçeride, bel yüksekliğinde bir tezgah, dar bir ön odanın uzunluğu boyunca uzanıyordu. Ondan dört metre yüksekliğinde, muhtemelen kurşun geçirmez kalın bir cam duvar yükseldi. Camın arkasında birkaç meşgul eczacı duruyordu ve onların yanında narkotik kasası da dahil olmak üzere hastanenin tüm ilaçlarının depolandığı yer vardı.

Araştırmacı eczacı narkotik odasının kilidini açtı, başka bir kapının arkasına geçti ve ilaçlarımızın bulunduğu küçük dondurucunun kilidini açtı. Şırıngayı önceki gece önceden ayarlanmış DMT dozu ile doldurmuştu. Sadece şırıngayı kapattı, çünkü bir iğne takmak boşaldı ve potansiyel olarak tehlikeliydi - yanlışlıkla kendine DMT enjekte edebilirdi. Şırıngadaki ilaç solüsyonu donmuştu ve çeşitli formları imzalarken çözülmeye başlaması için göğüs cebime koydum.

Koğuşa döndüğümde resepsiyondaki hemşirelere enjeksiyonun yaklaşık 15 dakika içinde gerçekleşeceğini söyledim. Uyarım, genellikle çok kalabalık olan koğuşa biraz daha sessiz bir hava vermeye yardımcı olmayı amaçlıyordu. Gönüllülerden yeterince tuhaf hikayeler duymuşlardı ve hatta bazen çalışma odasından bağırıp ağlıyorlardı, ciddi bir şeyin başlamak üzere olduğunu biliyorlardı. 531 numaralı odaya genel seslendirme sistemini kapattılar ve bir saat kadar sonra dönüşümü beklediler. İlaç odasına gittim ve DMT enjeksiyonunu takip eden yıkama için steril tuzlu su dolu bir şırınga hazırladım. DMT içeren şırınganın üstüne bir iğne bağladım. Son olarak, Alex'in DMT'sini enjekte edeceğim IV tüpünün ucunu silmek için cebime birkaç alkollü bez doldurdum.

Alex'in odasına tekrar girdim ve "Oturum Devam Ediyor"u yerleştirdim. Yapma

Kapının dış tarafında "Rahatsız Et" işareti. Bazen bu bile işe yaramadı. Bir veya iki kez, hastane odalarına girmeye alışkın olan temizlik personeli, oturumlara gürültülü bir şekilde izinsiz girdi. Beklenmedik telefon görüşmeleri de hoş karşılanmadı. Telefonun duvardaki prizden çekildiğinden emin olduktan sonra Alex'in yatağının etrafında yürüdüm ve yerime oturdum.

"İşte DMT," dedim, gömlek cebimden küçük şırıngayı çıkardım ve Alex'in bacağının yanındaki yatağa koydum.

Önemli haberleri takip etmek ve oturuma hazırlanmak için birkaç dakika harcadık. Biz konuşurken, yatağının yanındaki komodinin üst çekmecesini açtım ve başka bir steril tuzluk şişesi çıkardım. İğneyi şişeye sokarak, DMT içeren şırıngayı neredeyse doldurmak için yeterince salin çektim. Şırıngadaki bu ek hacim, enjeksiyon hızını kontrol etmeyi kolaylaştırdı. Hemşireler bu amaçla salin şişelerini kullandıklarından ayrı tutmamı istediler. Bir veya iki damla DMT'nin şişelerinden birine sızması durumunda, koğuşun diğer sakinlerinden birinde istenmeyen ve beklenmedik bir "geziye" neden olabileceğinden korkuyorlardı.

Konuşurken ve dinlerken kendi ritüelimi başlatarak, yel-düşük not defterimi bir panoya yerleştirdim ve Alex'in DMT numarasını, tarihini, protokol numarasını ve dozunu yazdım. Sol kenara, kan basıncını ve kalp atış hızını ölçeceğim bir dakika sütunu karaladım: -30, - 1 , 2, 5, 10, 15, 30.

"Dün gece hiç rüya gördün mü?" diye sordum. Bir gönüllünün bir çalışmadan önceki gece gördüğü rüyalar, yaklaşan oturumla ilgili korkular, umutlar ve dilekler veya öncekiler hakkında bize fikir verebilir. Alex hiçbirini hatırlamıyordu.

Tuzlu su yıkama şırıngasını ve alkollü bezleri cebimden çıkardım ve hepsini DMT solüsyonunun yanındaki yatağa yerleştirdim.

"Bu sabah ya da dün gece herhangi bir ilaç aldın mı?"" Hayır."" Bugünkü oturumdan sonra ne yapıyorsunuz?" Yapmam gereken birkaç saatlik işim var. O zaman, çok fazla değil. Rahatlayın, yarını düşünün. İyi bir gece uykusu alın."

Bazen bu küçük ziyaretler kısa bir danışma veya terapi şeklini aldı

Oturum. Bu araştırmaya katılımın ortaya çıkardığı ilişki sorunları, kariyer veya okul kaygıları, manevi veya dini konular - tüm bunlar, DMT alemlerinde böylesine derin ve derin bir yolculuğa başlamadan önce yayınlanması için önemliydi.

Alex'e ne beklemesi gerektiğini söylemeye başladım." Bugünün DMT dozu küçüktür. Ondan çok fazla fark etmeyebilirsiniz. Ama çok olmayın". Hazırlıksız yakalanmaktansa çok hazırlıklı olmak daha iyidir. İçinizdeki DMT'lerden sonra fazla bir şey yapmayacağız. Sessizce oturacağız, uyanık olacağız, size dikkat edeceğiz, ulaşılabilir olacağız, sizin için iyi düşünceler ve duygular taşıyacağız. İnsan temasına ihtiyacınız varsa, sadece elinizi uzatın ve biri onu alacaktır. Kontrolü kaybederseniz, yardım etmek için buradayız. Aksi takdirde, bu sizin deneyiminiz, bizim değil. Neredeyse kendi başınasın."

DMT çalışmalarının ilk serisinde, gönüllülerin başlamak için gözlerini kapatmalarını ve etkiler solmaya başladığında açmalarını önerdim. Bununla birlikte, bazen, yüksek doz DMT deneyiminin ilk bir veya iki dakikasının şoku, gözlerin neredeyse refleks olarak açılmasına neden olur. Bu neredeyse her zaman işleri daha da kötüleştirdi. Zaten oldukça yasak olan oda, daha da rahatsız edici tmalara bürünebilirdi ve orada, hemşire ve ben, yüzlerimiz umutsuzca biçim değiştirmişti, daha çekici görünmüyorduk. Şimdi, oturumun bu noktasında tüm gönüllü katılımcılara siyah göz siperleri yerleştirdik. Gözperitler, havayolu yolcularının kullandığı veya gündüz saatlerinde uyuması gereken yumuşak saten olanlardı. Yerel eczanelerde herhangi bir şey bulmak zordu.

Bu oryantasyon yapıldıktan sonra, "Hazırlanmak için istediğiniz kadar zaman harcayın. Nefesinize, vücudunuzun yatakta nasıl hissettiğine odaklanmanıza yardımcı olabilir. Bu, bırakma sürecini başlatacaktır.

"Hazır olduğunda bana haber ver. Enjeksiyonun başlamasından yaklaşık 5 ila 10 saniye önce size söyleyeceğim. Saatimin saniye ibresi okunması kolay bir konumdayken ilacı vermeye başlamayı seviyorum.

"Şimdi boruyu biraz alkollü çubukla temizleyeceğim. Böyle. alkol hızla buharlaşır, böylece koku dikkatinizi dağıtmaz. Şimdi iğneyi boruya sokacağım ama DMT'yi boşaltmayacağım. İğneyi önceden yerine oturtmak benim için daha kolay. Bu şekilde, enjeksiyonun başlaması gerektiği gibi doğru şekilde takmaya çalışarak etrafta dolaşacağım.

"Başladığımda sana söyleyeceğim. Soğuk veya karıncalanma hissedebilir. Belki hafifçe yanar ya da biraz kabarcıklı hisseder; Bazı insanlar bu duyguları tanımlar. DMT 30 saniyeden fazla sürer. Her şey bittiğinde, sana söyleyeceğim. Ardından, tüm DMT'nin size girdiğinden ve hatta hiç kalmadığından emin olmak için boruda 15 saniye tuzlu su ile yıkanacaktır. Floşaya başladığımda ve bitirdiğimde de size söyleyeceğim. Şimdiye kadar herhangi bir sorunuz var mı?"

"Bu oldukça basit." Bu noktada odadaki gerginlik gelgitleri her zaman fas-cinasyondu. Birçok gönüllümüzden sadece biri daha önce intravenöz olarak eğlence amaçlı bir ilaç kullanmıştı ve hiç kimse bu şekilde bir psychedelic almamıştı. Bu unsurun kendisinin yeniliği, tüm sinir uçlarımızı her zamankinden daha uyanık hale getirmek için yeterliydi.

Süreci Alex'e anlatırken ve bu küçük dozu hazırlarken, Alex'in yarınki yüksek dozu nasıl müzakere edeceğini düşünüyordum. Bununla birlikte, bu küçük dozun bazı önemli etkilere sahip olamayacağının garantisi yoktu. Bu ilk seanstan sonra birkaç kişi okulu bıraktı. Diğerlerini mazur görmek zorunda kaldık çünkü kan basınçları önceden belirlenmiş kesme noktamızı aştı.

Devam ettim: "Alex, her şey hızlı başlıyor. Belki de enjeksiyondan önce bileyapılır. Biraz korkutucu olabilir. Tetikte ve yeniden gevşek, dengeli ama pasif kalmak için elinizden gelenin en iyisini yapın. Etkiler birkaç dakika içinde zirveye ulaşacaktır. Sonra rahatlayın ve konuşmaya başlamaya karar verene kadar bir süre bekleyin. Hemen konuşmak cazip gelebilir, ancak bugün bile en az 10 veya 15 dakika beklemezseniz, bazı ince aşağı inme efektlerini kaçıracaksınız. Öyleyse başlayalım. Hazır mısın?"

Alex, "Tabii, hazırım" diye yanıtladı. DMT'nin tüm etkilerini başarılı bir şekilde deneyimlemek için gerekli olan derin bırakma ve rahatlama için, gönüllülerin enjeksiyon için uzanmaları en iyisiydi. Aksi takdirde, Alex'i vücudunun normal farkındalığını kaybettiği ve psychedelic etkilerin acelesi başladığı için daha rahat bir pozisyona getirmek için çok fazla telaş olabilir.

Yatağını düzelttik. Bazı gönüllüler başlarını biraz daha sarmış gibi sevdiler. Birkaçı dizlerinin hafifçe bükülmesini tercih etti, bunun için yatağın o kısmını kaldırdık veya dizlerin altına bir yastık yerleştirdik. Biz yaptık

Göz farlarının gevşek ama güvenli bir şekilde oturduğundan emin olun.

Birkaç derin nefes, kıyafetlerin, kolların, bacakların, ayakların ayarlanması ve ardından Alex'in sözleri:

"Devam et."" İyi. Yaklaşık 5 saniye içinde buradan başlayalım. . . . Tamam, hemen başlayacağım."

Şırınganın pistonuna hafifçe bastırarak, bir pıhtı olduğunu veya iğnenin damardan gevşek bir şekilde çalıştığını gösterecek bir tıkanıklık olmayacağını umdum.

Şırınga 30 saniyede boştu. Onu çizgiden çıkardım." DMT içeride." Dişlerimi kullanarak, tuzlu su şırıngasına bağlı iğneyi kaplayan kapağı çıkardım. O iğneyi batırırken, "İşte şimdi sifon" dedim.

On beş saniye sonra, o iğneyi çıkararak: "Tamam, işim bitti."

Alex'i bu düşük doz gününde IVDMT almanın teknik ayrıntılarıyla tanıştırmanın yanı sıra, anketi doldurması talimatını vermek için mükemmel bir zamandı. Belirli terimlerin veya ifadelerin ne anlama geldiğine dair herhangi bir sorusunu gözden geçirmek için bir saat harcayabiliriz. Birkaç seanstan sonra Alex anketi 10 dakika içinde tamamlayabildi.

Bu seansı tamamlamadan önce ona dedim ki, "Bu gece çok fazla yeme ya da içme. İyi bir gece uykusu alın. Kahvaltıyı atlamayı unutmayın. Kahve içmeniz gerekiyorsa, içeri girmeden en az iki saat önce içtiğinizden emin olun.

Bu sağduyulu bir tavsiyeydi. DMT yoğun nau-sea getirdiyse, boş bir mideye sahip olmak en iyisiydi. Ancak, kahve çekme baş ağrısına değmezdi.

DMT-22'nin çizelgesindeki notu tarihlendirdim ve şöyle yazdım: "Düşük doz olaysız tolere edilir. Hasta hastaneden gece geçişiyle eve gönderildi. Yarın sabah yüksek doz için geri döneceğim."

Alex ertesi sabah geri döndü. Enjeksiyon zamanı gelene kadar aynı ön rotayı takip ettik. Yatağın diğer tarafındaki Laura'ya baktım ve yeterince yakın bir kusmuk havzası olduğunu fark ettim.

Her ihtimale karşı onu almak için. Kullanılmış alkollü bezleri ve ambalajlarını yakındaki çöp sepetine atarak, "Aynı derecede hızlı geliyor, ama çok daha güçlü. Sizi ürkütebilir. Direnmeye çalışmayın, çünkü bu genellikle imkansızdır."

"Tamam." Alex ince ama kararlı bir şekilde gülümsedi." Normalde kendinizi apsychedelic deneyimde boğulmuş bulduğunuzda ne yaparsınız?

"Genellikle derin ve yavaş nefes alırım. Bu, yıllarca süren meditasyonumdan öğrendiğim bir şey. Ya da bunlara dokunabilirim," dedi Tibet tespihlerinden oluşan kolyesini parmaklayarak.

Diğer gönüllüler bir fetiş, bir taş veya tahta parçası tutabilir. Bazıları mırıldanabilir, şarkı söyleyebilir veya ilahi söyleyebilir. Birkaçı bir öğretmenin, arkadaşın veya sevilen birinin imajını çağrıştırdı. Derin ve sürekli bir meditasyon pratiğine sahip olanlar, DMT girmeden önce meditasyon yapmaya başladılar ve seans boyunca bu zihinsel dengeyi korumaya çalıştılar.

Dedim ki, "Bazen insanlar öldüklerini ya da ölmek üzere olduklarını ya da onlara aşırı doz verdiğimizi düşünüyorlar. Şu ana kadar kimse yaralanmadı. Bu fiziksel olarak güvenli bir dozdur, ancak kan basıncınız ve kalp atış hızınız muhtemelen güzel bir sıçrama yapacaktır. Sorun olursa cevap verebiliriz.

"Öldüğünü düşünüyorsan, insanlara bununla başa çıkabileceklerini söylemenin iki yolu var. Birincisi, 'Dostum, ölüyorum ve tekmeleyeceğim, çığlık atacağım ve onu durdurmaya çalışacağım.' Diğeri ise 'Tamam, ölüyorum, şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu görelim. Çok ilginç.' Tabii ki söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Ne hakkında konuştuğunu biliyorum." Muhtemelen ilk kan basıncı ölçümünü 2 dakika sonra fark etmeyeceksiniz. Büyük olasılıkla 5 dakika sonra bunu hissedecek kadar aşağıda olacaksınız."

Not defterimi işaretlemeyi bitirdim: DMT-22, tarih, protokol numarası, doz. Kan basıncı ve kalp atış hızı sütunları.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, biz üçümüz - Alex, Laura ve ben - birbirimize baktık. Bir uçak tepeden uçuyorsa, geçmesini bekleyerek durduk. Enjeksiyon zamanı yaklaştıkça, odadaki ve koğuştaki hava belirli bir yoğunluk aldı. Söylenecek çok az şey vardı.

Alex siperlikleri taktı ve yatağın başını indirdik. Tüm şırıngaları hazırladım ve sandalyemi yaklaştırdım. Laura ısındı

elleri, sevgi dolu bir dokunuşa ihtiyacı olursa Alex'in ellerini tutmaya hazırlanıyor.
"Hazır mısın?" Diye sordum. Evet." Zar zor duyuluyor. Laura, "İyi şanslar. Biz burada bekliyor olacağız." Saatimin saniye ibresi 9'a yaklaşırken onu izledim. "Yaklaşık 5 tolO saniye içinde başlayacağım" dedim.

Sonra, saniye ibresi 12'ye çarptığında, ona sessizce, "Şimdi enjeksiyona başlıyorum" dedim.

On, 20, 30 saniye, ilacı yavaşça Alex'in damarına boşaltıyor. Bu noktadaki hislerim her zaman yoğun ve çelişkiliydi: Yaklaşan fantastik deneyimine karşı kıskançlık, üstesinden gelebileceği herhangi bir acı için üzüntü, yaptığım şeyin bilgeliğine dair kesinlikle karışık şüphe.

"DMT içeride." Zaman aynı anda hem hızlanıyor hem de yavaşlıyordu. Hareketlerim hızlı ama aynı zamanda öncü geldi. Alex iyi olacak mıydı? Yolculuğunu yönetebilecek miydi? Kalbimin göğsümde attığını hissettim. Histrip'i yönetebilir miyiz?

> Geri dönüş yoktu." İşte kızarma"Cümlemi bitiremeden Alex mırıldandı, İşte geliyor. . . .

Kocaman bir nefes aldı, sonra yüksek sesle içini çekti, tam da "Yıkama bitti" demeyi bitirdiğim gibi.

Muhtemelen cümlemin sonunu duymamış olduğunu biliyordum. Muhtemelen yüksek sesle nefes verdiğini de hatırlamayacaktı.

Sandalyeme yaslanarak ben de iç çektim, sessizce de olsa, hemşire meslektaşıma baktım, sonra vücudu hareketsiz olan Alex'e baktım. Bir dakika. Doksan saniye. Neredeyse ilk tansiyon kontrolünün zamanı gelmişti. Zirveye çıkıyor ve manşetin demir tutuşunu hissetmiyordu.

> Sözleri kafamda ve kalbimde yankılandı.
> İşte geliyor. . . .

DMT Almak

1 Welve denekleri, 1991'in çoğunu gerçekleştiren orijinal doz-yanıt çalışmasına katıldı. Her biri kör olmayan düşük ve yüksek dozlarda DMT aldı ve daha sonra aynı dozları çift kör aldı. İki orta doz ve bir salin plasebo bu enjeksiyon serisini tamamladı.

Doz-yanıt çalışmasında DMT'nin etkilerini iyice karakterize ettikten sonra, ilk takip projesi, tekrarlanan DMT enjeksiyonlarına tolerans geliştirmenin mümkün olup olmadığını araştırdı.

Tolerans, bir ilacın aynı dozu tekrar tekrar alındığında daha küçük etkiler ürettiğinde ortaya çıkar. LSD, psilosibin ve meskalin, üç veya dört günlük dozdan sonra hızlı ve neredeyse tam tolerans üretir. Başka bir deyişle, her gün verilen, ilk gün oldukça derin psychedelic etkileri olan bir miktar, dördüncü gün zar zor fark edilirdi.

DMT, üst üste yirmi bir gün boyunca her iki saatte bir tam doz verilen hayvanlarda bile, toleransın gösterilmesinin oldukça zor olması nedeniyle benzersiz görünüyordu. Yayınlanmış tek insan çalışması, araştırmacılar beş gün boyunca iki kez tam kas içi doz verdiğinde toleransı ortaya çıkaramadı.1

Eğlence amaçlı DMT kullanıcıları arasındaki "alan" raporları tutarsızdı. Bazıları, DMT'yi bütün gece azalan bir etki olmadan içebileceklerine inanırken, diğerleri daha önce arka arkaya sadece üç veya dört kez kullanabildiklerini açıkladılar. Bununla birlikte, bu alan depolarında önemli bir faktör yorgunluktur - bir oturuşta büyük miktarlarda DMT buharını tekrar tekrar solumak zordur. Belki de bu "tolerans", ikinci veya üçüncü yolculuktan sonra akciğerlere yeterince DMT alınmamasının sonucuydu.

DMT'nin tolerans gelişimi eksikliği de onu doğal olarak oluşan bir şizotoksin haline getiren faktörlerden biriydi. EndojenDMT'ye tolerans gelişirse, örneğin şizofreninin psikotik semptomları, toleransın oluşması için gereken süre kadar sürecekti. Psikotik belirtiler genellikle kronik ve sürekli olduğundan, DMT'nin tolerans ortaya çıkaramadığını göstermek, bu bozukluklarda rol oynayabileceğine dair güçlü bir kanıt olacaktır.

Bir tolerans çalışmasının ilgimi çekmesinin başka nedenleri de vardı. DMT'nin eyleminin kısalığı, herhangi bir içsel psikolojik veya ruhsal çalışma için bir araç olarak kullanışlılığını sınırlıyor gibi görünüyordu. Birinin yapabileceği tek şey, acele boyunca sıkıca tutunmaktı. Gönüllüler yönlerini bulduklarında, zaten aşağı iniyorlardı. DMT durumuna tekrar tekrar giriş, inanılmaz derecede derin psychedelic özelliklerini uygulamak için daha iyi koşullar sağlayabilir.

Bu çalışmayı doz-yanıttan hemen sonra gerçekleştirmenin daha az açık bir şekilde ifade edilen bir başka nedeni, bunun "saf" bir DMT çalışması olmasıydı. Tolerans projesini takip eden protokoller, DMT ile kombinasyon halinde çeşitli ilaçlar kullanarak beyin serotonin ve diğer reseptörleri modifiye ederek etki mekanizmalarını araştırmaya başlayacaktır. İçimde bir şey, hayvan laboratuvarı deneylerini insanlarda tekrarlamaya çalışan bu çalışmaların zor olacağını biliyordu. Geriye dönüp baktığımda, bu tür projelere devam etmeyi mümkün olduğunca ertelemek istediğimi düşünüyorum.

DMT'nin kısa süresinin, önceki çalışmaların tolerans gösterememesinin nedeni olduğunu öne sürdüm. LSD, psilosibin ve meskalin tolerans deneylerinin tümü günde bir kez dozlar kullandı. Bununla birlikte, etkileri 6 ila 12 saat sürerken, DMT'ninkiler çok daha kısaydı. Bu, DMT'nin çok daha kısa aralıklarla, her 30 ila 60 dakikada bir, zaman içinde azalan yanıtları göstermek için verilmesi gerektiğini önerdi.

Diğer seçenek, sürekli bir intravenöz infüzyon, gönüllülerin damarlarına bir DMT "damlası" idi. Bununla birlikte, her enjeksiyondan sonra insanların "aşağı inmesi" fikrini sevdim, böylece ne olduğunu duyabildik. Sürekli bir damla ile iletişim sorunlu olacaktır.

İki aylık deneme yanılma sürecinden sonra, en iyi rejimin 30 dakikalık aralıklarla verilen 0.3 mg / kg DMT'lik dört enjeksiyon olduğunu belirledim. Bu doz, yüksek derecede psychedelic olsa da, en yüksek olan 0.4 mg / kg'ın hemen altındaydı. Bir adam, Cal, yarım saatlik aralıklarla dört adet 0.4 mg / kg enjeksiyonu yönetebildi. Bununla birlikte, karısı Linda, üç dozdan sonra tamamen harcandı ve bu ön çalışma sırasında dördüncü ve sonuncuyu yeniden kaynaştırdı. Philip ve Nils'e çok fazla DMT vermenin üzücü doğasını hatırlayarak, tartışmadan geri çekildim ve bir çentik daha azına razı oldum. Üzülmektense tedbirli olmak daha iyidir.

Tolerans çalışmasına, birçoğu zaten doz-yanıt projesine katılmış olan on üç gönüllüyü kaydettik. Yeni araştırma denekleri aynı taramadan geçti ve kör olmayan düşük ve yüksek dozlarını aldı.

Tolerans deneyi çift kör ve salin-plasebo kontrollü iken, "kör" ilk enjeksiyondan birkaç saniye sonra belirginleşti. Ya büyük bir doz DMT ya da salindi. Ve eğer DMT olsaydı, sabah bitmeden önce üç büyük yolculuk daha olurdu.

Doz-yanıt projesi için olanlara benzer kan örnekleri aldık ve doldurulması sadece beş dakika süren derecelendirme ölçeğinin kısaltılmış bir versiyonunu verdik. Zamanlama anlık bir zamanlamaydı ama mükemmel çalıştı. Dinleyiciler yaklaşık 10 ila 15 dakika arasında konuşmaya başladılar ve ardından değerlendirme ölçeğini doldurdular. Yolculuklarını işleme koyma ve takip eden 5 ila 10 dakika içinde bir sonraki seyahate hazırlanma şansımız olacaktı. Dört enjeksiyontuzlu su olsaydı, sabahı daha rahat bir sohbetle geçirdik.

Bu çalışma, tekrarlanan DMT enjeksiyonlarının psikolojik etkilerine tolerans olmadığını göstermiştir. Deneyim, ilki kadar dördüncü kez de yoğun bir şekilde psy-chedelic'ti. Bu nedenle ve umduğum gibi, denekler tekrarlanan yüksek dozla tek bir izole deneyimden çok daha fazla işlem yapabilir ve bir şeyler yapabilirdi. İlerleyen bölümlerde DMT gönüllülerinden gelen en dokunaklı hikayelerin çoğu bu çalışmadan türetilmiştir.2

DMT'nin ne yaptığını gösterdikten sonra, biyomedikal model bu etkilerin nasıl meydana geldiğini caydırmayı gerektirir. Bunlar etki mekanizması çalışmalarıdır. Araştırmamız farmakolojik temelli olduğundan, bu takip deneyimleri hangi beyin reseptörlerinin DMT'nin etkilerine aracılık ettiğini belirlemeye çalışacaktır.

Bunlardan ilki pindolol projesiydi. Pindolol, yüksek tansiyonu düşürmek için tıbbi uygulamada kullanılan bir ilaçtır. Bunu, belirli adrenalin reseptörlerini bloke ederek yapar. Pindololün bir başka özelliği, beyindeki belirli bir serotonin reseptörünü, serotonin "1A" bölgesini engellemesidir. DMT, hayvan beyinlerindeki 1A reseptörlerine sıkıca bağlandığından, bu bölge DMT'nin etkilerinde rol oynayabilir. Örneğin,

1Yalnızca DMT'ye göre "daha az duygusal" bir deneyim için yapılmış pindolol içeren bir site, 1A sitesinin DMT'nin getirdiği duygusal tepkileri düzenlediğini öneriyoruz. Anlaşıldığı üzere, pindolol, DMT'nin psikolojik ve kan basıncı etkilerini belirgin şekilde artırdı.

Pindolol çalışmasına on bir gönüllü katıldı ve bunların birçoğu doz yanıtı ve tolerans gazileriydi. Bu protokol, dikkate değer ölçüde güçlü tek deneyimler olmasına rağmen, tolerans çalışmasından daha az dramatik içsel çalışma örnekleri verdi.

Bir sonraki serotonin reseptörü blokaj çalışmasında, ek anti-serotonin özelliklerine sahip bir an-tihistamin ilacı olan siproheptadin kullanıldı. Bu durumda, siproheptadin, ilaçların serotonin "2" bölgesine bağlanmasını önler, reseptör araştırmacıları, psychedelics'in nasıl çalıştığını kontrol etmede en önemli olduğuna inanmaktadır.

Bu protokol, tasarım olarak pindolol çalışmasınınkiyle aynıydı.gönüllülerin DMT'den birkaç saat önce siproheptadin alması. Sekiz gönüllü bu çalışmayı tamamladı. Çoğu yeni acemilerdi.

Etkilerin bir miktar baskılandığı ortaya çıktı, bu yüzden serotonin blokeri olsun ve olmasın yüksek dozda 0.4 mg / kg verdik. Sipro-heptadin, DMT'nin etkilerini açıkça büyütmediği için, bu büyük dozu kullanmanın bize önemli bir DMT baskılanması düzeyi oluşturma konusunda en iyi şansı vereceğini umduk. Bununla birlikte, ilacın yatıştırıcı özellikleri o kadar belirgindi, verilerin yorumlanmasını karmaşıklaştırdılar. O

Ne kadarının spesifik DMT blokajı olduğunu ve ne kadarının genel sakinleşme olduğunu söylemek zordu.

Bu noktada, ilk kez yeniden arama yapan denekleri getirmek ya da deneyimli olanları geri dönmeye ikna etmek zorlaşıyordu. Kim DMT'nin etkilerini baskılayacak bir ilaç almak istedi? İnsanları, iki katkısız yüksek doz alacaklarını vurgulayarak bu çalışmaya çekebilirim: biri ilk tarama gününde, diğeri ise plasebo-siproheptadin ile kombinasyon halinde. Ancak, kendimi bu proje için biraz kullanılmış araba satıcısı gibi özür dilediğimi duydum.

Üniversite ve FDA onayı alan birkaç başka deney başlattım. Ancak, tam ölçekli soruşturmalar yapmak için yeterli fon alamadılar.

Bunlardan biri olan naltrekson çalışması, DMT etkilerini düzenleyen beyin reseptörlerini belirlemek için tasarlanmış etki mekanizması deneyleri ile devam etti. Bu durumda, naltrekson afyon reseptörlerini bloke eder ve bu amaçla eroin bağımlılığının tedavisinde yardımcı olur. Hayvan verileri, afyonlar ve psychedelics arasında bir etkileşim olduğunu gösterdi ve naltrekson, insanlarda bu ilişki hakkında daha fazla bilgi edinmemize yardımcı olabilir.

Bu proje için üç gönüllü ile ön çalışmalara başladık. Bununla birlikte, bir adam sadece naltreksonda o kadar kötü hissetti ki, ilk seansından sonra bıraktı. Diğer iki adamda, şu ya da bu şekilde çok az etki gördük ve bu yüzden daha ileri gitmedik.

Başka bir pilot proje, kadınlarda adet döngüsünün fazının DMT yanıtını etkileyip etkilemediğini değerlendirmekti. Birçok kadın, psychedelics'e duyarlılıklarında döngüsel farklılıklar bildirmektedir. Ek olarak, hayvan çalışmaları, seks hormonlarının psychedelic ve diğerlerierotonin aktif ilaçlara verilen yanıtları etkilediğini açıkça göstermiştir.

Döngüyü erken, orta ve geç olarak bir kadında, genellikle oldukça derin ve anlayışlı DMT deneyimleri olan Wil-low'da ayırdık. Bu tek gönüllüde, psikolojik etkilerde belirgin bir fark ortaya çıkmadı. Bu büyüleyici DMT yeniden araştırma hattını sürdürmek için fonumuz olmadığından, bunun için daha fazla gönüllü getirmedik.

Ayrıca bazı yüksek teknolojileri DMT durumuna dönüştürdük. Üç adam

Araştırma Merkezi'nde 0.4 mg / kg DMT dozları alırken, beyin dalgalarını bir EEG veya elektroensefalogram kullanarak kaydettik. Bunun, DMT zehirlenmesi sırasında hangi beyin bölgelerinin az ya da çok aktif olduğunu bize göstereceğini umduk.

EEG makinesi olağanüstü hantal ve gürültülü olduğu ve sürekli ayarlamalar gerektirdiği için bunlar zor çalışmalardı. Ayrıca, gönüllülerin kafa derilerine sıkıca tutturulmuş on sekiz elektrot vardı ve şimdiye kadar gördüğüm en güçlü kokulu temas çimentolarından bazılarıyla yerine yapıştırılmıştı. Her üç denek de DMT'ye "tam" yanıtlar verirken, ortam çok tatsızdı. Bu üç gönüllüden daha fazla gönüllü almadım, öncelikle verilerin rahatsızlığı haklı çıkaracak kadar etkileyici olduğundan emin olmak istedim. Sonuçlar özellikle çarpıcı değildi ve daha fazla EEG deneyi yapmadık.

Sonunda, New Mexico Üniversitesi'nde gerçekleşen son teknoloji beyin görüntüleme araştırmasından yararlandım. Bu, sadece yapısından ziyade beyin metabolizmasını ölçen modifiye edilmiş bir MRI kafa taraması olan "fonksiyonel manyetik rezonans görüntüleme" idi. Örneğin, görme ile ilgili beyin bölgelerinin görsel bir DMT deneyiminden sonra daha fazla şeker kullandığını gösterebiliriz.

EEG ekipmanından bile daha büyük ölçüde, MRI ekipmanı kesinlikle ortama hakim oldu. Bu tarayıcı, destek ekipmanı ve personel, kampüsün diğer tarafında kendi binalarına ihtiyaç duyuyordu. Bunlar, Araştırma Merkezi dışında şimdiye kadar gerçekleştirilen tek DMT çalışmalarıydı.

MRI makinesi yoğun yüksek enerjili manyetik alanlar üretir ve odanın herhangi bir yerinde veya kişinin vücudunda metal olamaz. Aksi takdirde, bu metal anında ve karşı konulmaz bir şekilde makineye çekilir. Tarayıcıyı yerleştirmek için oda kavernözdür ve oldukça serin tutulurçünkü bu, manyetik alanları korumak için gereken gücü azaltır.

Gönüllüleri taramaları için kaydırdığımız alan çok dar, parlak metalik bir tüptü. Birçok insanın MRI taraması sırasında ilk panik ataklarını yaşadığını biliyordum, çünkü prosedür için sığması gereken sıkışık bölgeler vardı. Nedenini şimdi anladım.

Hepsinden kötüsü gürültüydü. Makine, tıpkı bir çamaşır makinesi gibi ileri geri sallanan devasa bir bobin içerir, sadece on kat daha fazla

hızlı ve yüzlerce kat daha yüksek sesle. Bobinin "BANG-BANG-BANG-BANG-BANG-BANG-BANG" sesi bana bir matkabı hatırlattı. Tarayıcıdaki veya odadaki herkes kulak tıkacı takmak zorunda kaldı. Öyle olsa bile, kargaşa birinin dişlerini diken diken etti.

Bununla birlikte, bazı araştırma konularımız inanılmaz derecede sağlamdı. DMT'yi sevdiler, deneylere yardımcı olmak istediler ve taramaların ne göstereceğini bilmekle ilgileniyorlardı. Dört ya da beş araştırmacı kalın bir "ses geçirmez pencerenin" karşı tarafında, gösterge panellerinin önünde otururken, kadranları ayarlarken, anahtarları çevirirken ve interkom sistemi aracılığıyla iletişim halinde kalırken ben MRI odasında yalnızdım. Tarama başladı; DMT'yi enjekte ettim ve seans boyunca odada kaldım, kan basıncını kontrol ettim ve manevi destek sağladım. Yolculuk sırasında meslektaşlarım birkaç dakikada bir tarama yaptı.

Tüm çaba, stres ve beklentilere rağmen, bu veriler de özellikle açıklayıcı değildi. MRI ekibi, tarayıcıda yapılan büyük ve pahalı değişikliklerin, DMT'nin neden olduğu beyin değişikliklerini ortaya çıkarma yeteneğini artırmaya yardımcı olabileceğine inanıyordu. Bununla birlikte, makineyi beğenmedim ve daha fazla gönüllüyü ya da kendimi sağır edici sesine, klostrofobik bölgelerine ve güçlü manyetik alanlarına maruz bırakmak istemedim.

Gönüllüleri ne tür çalışmalara kaydettiğim konusunda tüm alçakgönüllülüğümü veya sağduyumu kaybetmiş gibi görünse de, radyoaktivitenin çizgisini çizdim. Pozitron emisyon tomografisi (PET) taramaları, ihmal edilebilir miktarda radyoaktivite olmadığını düşündüğüm şeyleri kullanarak beyin aktivitesinin çok güzel renkli fotoğrafik görüntülerini sağlar. DMT PET tarama çalışmasıyla ilgilenen bazı meslektaşlarımı buldum. PET taramaları kesinlikle DMT'nin beyinde nerede hareket ettiğine dair daha rafine bir analiz sağlayacaktır. Ancak, söz konusu radyasyon miktarını öğrendikten sonra, buna karşı karar verdim.

Bu bölüm ve sonuncusu, çalışmalarımızın setini ve ortamını tanımladı: gönüllüler kimlerdi ve hangi koşullarda ve çalışmalarda DMT aldılar. Daha önceki bölümlerde ilacın kendisi hakkında bildiklerimiz gözden geçirildi. Artık set, ayar ve ilacın tripodu tamamlandığına göre, ruh molekülünü götürdüğü yere kadar takip etmeye başlayabiliriz.

9

Etki Altında

DMT alemlerinde nasıl bir şey olduğunu tanımlamak, bir dağ zirvesine tırmanmaya, cinsel orgazma, denizaltı dalışına ve diğer sözsüz ama nefes kesici derecede derin deneyimlere kelimeler vermek kadar kolaydır. Bununla birlikte, çoğumuz hiçbir zaman bir DMT araştırma projesine katılmayacağımız için, çeşitli dozlarda intravenöz DMT aldıktan sonra neler olduğuna dair genel bir bakış sağlamaya çalışacağım.1

Gönüllülerimizde, tam doz IV DMT neredeyse anında yoğun psychedelic vizyonlar, zihnin bedenden ayrıldığı hissi ve aşırı güçlü duygular ortaya çıkardı. Bu etkiler, ilaç uygulamasından hemen önce zihinlerini meşgul eden her şeyin yerini aldı. Çoğu insan için, psychedelic DMT dozları 0.2, 0.3 ve 0.4 mg / kg idi.

Etkiler, 30 saniyelik DMT infüzyonunu bitirdikten birkaç saniye sonra başladı ve 15 saniye sonra steril salin ile intravenöz hattı temizlemeyi bitirdiğimde insanlar psychedelic dünyalara tamamen dahil oldular. DMT yanıtının zirvesi 2 dakika boyunca gerçekleşti ve gönüllüler 5 dakikada aşağı iniyormuş gibi hissettiler. Çoğu yapabildi

İlaç enjeksiyonundan yaklaşık 12 ila 15 dakika sonra, orta derecede sarhoş olmalarına rağmen konuşmak. Neredeyse herkes 30 dakikalık noktada nispeten normal hissetti.

Enjekte ettikten sonra kandaki DMT seviyelerini sık sık ölçtük ve psikolojik etkilerin zaman seyrinin ve DMT kan seviyelerinin tam olarak örtüştüğünü doğruladık. Yani, DMT'nin kan seviyeleri 2 dakika içinde zirveye ulaştı ve 30'da neredeyse tespit edilemezdi. Beyin, DMT'yi kan-beyin bariyeri boyunca aktif olarak kendi sınırlarına taşıdığından, DMT'nin beyin seviyelerinin kan seviyeleri kadar hızlı bir şekilde yükseldiği kesin bir durumdur.

Daha düşük DMT dozları, 0.1 ve 0.05 mg / kg, genellikle psyche-delic değildi, ancak kesinlikle bazı psikolojik etkiler üretti. Bunlar öncelikle duygusal ve fizikseldi, ancak bazı özellikle hassas insanlar bunlara bile önemli psychedelic ve fiziksel tepkiler verdidüşük dozlar. Aslında, bazı gönüllüler 0.05 mg / kg'lık yoğunluğu sevmedikleri için bıraktılar. Bu küçük dozdan sonra diğer denekleri de mazur gördük çünkü kan basıncı tepkileri, ertesi gün bu miktarın sekiz katından sonra kalplerinin nasıl dayanacağı konusunda endişelenmemize neden oldu.

DMT'nin derin psikolojik etkileri ilerlerken, fiziksel benlik kendi tepki takımyıldızı ile aynı şeyi yaptı. Vücut başlangıçta tipik bir "savaş ya da kaç" stres reaksiyonu ile yüksek dozda DMT'ye tepki gösterdi. Kalp atış hızı ve kan basıncı radikal bir şekilde sıçradı, zaman çizelgeleri psikolojik tepkileri yakından takip etti. Bir süre sonra, bir gönüllünün seansının ne kadar yoğun olduğunu, kan basıncındaki artışla neredeyse tahmin edebilirdik.

Ortalama olarak, kalp atış hızı veya nabız, dakikada yaklaşık 70 atıştan 100'e kadar. Ancak aralık genişti. Bazı deneklerin nabzı 150'ye kadar yükselirken, diğerlerinin nabzı 95'ten fazla çıkmadı. Kan basıncı da yaklaşık 110/70 değerlerinden ortalama 145/100'e sıçradı. Kalp atış hızı ve kan basıncı yükseldikleri kadar hızlı düştü ve 2 ila 5 dakikalık kayıtlar arasında azalmaya başladı bile.

Ölçtüğümüz her hipofiz bezi hormonu hızla arttı. Örneğin, endojen morfin benzeri kimyasal beta-endorfinin kan seviyeleri, DMT uygulamasını takiben 2 dakika sonra dik bir yükselişe başlar

ve 5 dakikada zirveye ulaştı. DMT ayrıca keskin spikesin'i vazopressin, prolaktin, büyüme hormonu ve kortikotro-pin salınımını uyardı. Sonuncusu, adrenal bezleri uyarmaktan sorumlu bir hormondur ve daha sonra kortizona benzer güçlü, çok amaçlı bir stres steroidi olan kortizol salgılar. Bu hormonların yükselmesi bazı psikolojik etkilere yol açmış olabilir - bunu 21. bölümde tartışacağım.

Göz bebeği çapı iki katına çıktı, 4 milimetreden yaklaşık 8'e, yüksek dozda DMT ile, en büyük tepkiler 2 dakikada. Vücut ısısının yükselmesi daha uzun sürdü, 15 dakikada başladı ve rektal sıcaklık monitörünü 60 dakikada çıkardığımızda tırmanmaya devam etti.

Ölçtüğümüz tüm biyolojik faktörlerden artmayan tek şey epifiz bezi hormonu melatonin idi. Bu şaşırtıcıydı ve bir kez daha bana bu potansiyel ruh bezinin inanılmaz derecede gizemli doğasını getirdi.

Dışarıdan uygulanan DMT, daha önce tartıştığımız epifiz savunma mekanizmasının üstesinden gelmek için yeterince güçlü bir uyaran olmayabilir. Stres hormonlarının ruh molekülüne tepki olarak yükseldiği açık olsa da, gündüz melatonin üretimini uyaracak kadar yükselmemiş olabilirler.

Başka bir olasılık, eksojen DMT'nin aslında epifizi kendi endojen DMT'sinden daha fazlasını yapması için uyarmasıdır. Bununla birlikte, kandaki DMT'yi ölçme yöntemimiz, ruh molekülünün iki kaynağını ayırt edemezdi.

Gönüllüler, elbette, prolaktin artışını hissetmediler ya da bilinçlerinde yüksek kan basıncını deneyimlemediler. Daha ziyade, imgelerin, duyguların ve düşüncelerin ruh molekülünün etkilerinin özünü tanımladığı yer onların zihinlerindeydi.

İlk kör olmayan yüksek doz DMT'nin ilk anları neredeyse herkesi bunalttı. Beden ve zihin boyunca yoğun, hızla gelişen ve en azından geçici olarak kaygı uyandıran bir "acele" vardı. Bu telaş, tuzlu su yıkamasını bitirmeden önce bile başladı.

Telaşı tarif ederken adaleti sağlamak zor. Sözlüğümde "ani türbülanslı bir hareket, dürtü veya başlangıç; bir his

aciliyet veya acele; hızlı veya şiddetli bir hareket." Neredeyse hiç düşünmeden, birkaç gönüllü bulanıklaştı, efektler başladığında, "İşte başlıyoruz!" Bazıları bu hissi bir "yük treni", "sıfır noktası" veya "nükleer top" ile karşılaştırdı. Birkaç kişi "nefesin boğazıma takıldığını" veya "rüzgarın benden kesildiğini" bildirdi. Daha önce DMT içmiş olanlar, kafa karıştırıcı başlangıcını tahmin edebilme konusunda avantajlıydı. Bununla birlikte, IV DMT'nin acele etmesinin tütsülenmiş yöntemden daha hızlı ve güçlü olduğuna inanıyorlardı.

Neredeyse herkes, DMT'nin getirdiği "titreşimler"e, içlerinden çok hızlı ve yüksek bir frekansta titreşen güçlü enerji hissine dikkat çekti. Tipik yorumlar şunlardı: "Titreşimin kafamı havaya uçuracağından endişelendim", "Renkler ve titreşim o kadar yoğundu ki patlayacağımı düşündüm", "Cildimde kalacağımı düşünmemiştim."

DMT etkilerinin bu gelgit dalgası hızla farkındalığın kaybolmasına yol açtı.vücut, bazı gönüllülerin öldüklerini düşünmelerine neden oldu. Beden ve zihnin bu ayrışması, en yüksek görsel efektlerin gelişimine paralel olarak gerçekleşti. Tipik olarak şöyle ifadeler duyduk: "Artık bir bedenim yoktu", "Bedenim çözüldü - ben saf farkındaydım." "Düşme", "kaldırma", "uçma", ağırlıksızlık hissi veya hızlı hareket gibi bilincin bedenden uzaklaştığına dair açıkça tanımlanabilir bir his var gibi görünüyordu.

Bazı erkek gönüllüler, ancak hiçbir kadın, cinsel organlarında lokalize duyumlar yaşadı. Bazen bunlar zevkli olsa da, diğerleri için duygusal olarak nötr veya yumuşaktı. Kimse boşalmadı.

Erken etkilerin acelesi neredeyse kaçınılmaz olarak biraz korku ve endişeye neden oldu. Bununla birlikte, çoğu gönüllü, derin nefes alma, fiziksel rahatlama veya derinden bırakmalarına yardımcı olacağını bildikleri başka herhangi bir şeyle 15 ila 30 saniye içinde deneyime hızla yerleşti. Belki de önceki psychedelic deneyimlerinden dolayı, paniğe kapılmadan duygularını vücutlarının fiziksel tepkisinden sık sık ayırabilirlerdi.

Görsel görüntüler, tam doz DMT'nin baskın duyusal etkileriydi. Genellikle gönüllülerin gözleri açık veya kapalıyken "gördükleri" arasında çok az fark vardı. Bununla birlikte, gözlerin açılması genellikle vizyonların odadakilerin üzerini örtmesine neden oldu. Bunun kafa karıştırıcı bir etkisi vardı ve gözlerini kapalı tutmak daha az kafa karıştırıcıydı. Bu gerçeklerden biri-

oğullar, herhangi bir DMT vermeden önce tüm gönüllülere siyah ipek göz farı koymaya karar verdik.

Denekler her türlü hayal edilebilir ve hayal edilemez şeyi gördüler. En az karmaşık olanı, bazen "Maya", "İslami" veya "Aztek" niteliklerini taşıyan kaleydoskopik geometrik desenlerdi. Örneğin, "güzel, renkli pembe örümcek ağları; bir ışık uzaması", "son derece karmaşıkküçük geometrik renkler, renkli bir televizyondan bir inç uzakta olmak gibi."

Bu imgenin renkleri, normal farkındalık veya rüyalarınkinden daha parlak, daha yoğun ve daha derindi: "Bir çöl gökyüzünün mavisi gibiydi, ama başka bir gezegende. Renkler yüz kat daha derindi." Arka plan ve ön plan ayrımları birleşebilir, böylece sayısız görüntü bir gönüllünün görsel alanını işgal eder. Neyin "önde" ve neyin "arkada" olduğunu söylemek imkansızdı. Birçoğu bu etkiyi tanımlamak için "dört boyutlu" veya "boyutsuzluğun ötesinde" terimini kullandı.

Daha biçimlendirilmiş, belirli görsel imgeler de vardı. Bunlar arasında "fantastik bir kuş", "bir hayat ve bilgi ağacı" ve "kristal avizeli bir balo salonu" vardı. "Tüneller", "merdivenler", "kanallar" ve "dönen altın disk" vardı. Diğerleri, makinelerin veya cisimlerin "iç işleyişini" gördü: "bir bilgisayarın kartlarının içinde", "DNA çift sarmalları" ve "kalbimin etrafındaki titreşen diyafram".

Daha da etkileyici olanı, gönüllülerin farkında ve onlarla etkileşime girmiş gibi görünen insan ve "uzaylı" figürlerin yakalanmasıydı. İnsan olmayan varlıklar tanınabilir: "örümcekler", "peygamberdeveleri", "sürüngenler" ve "saguaro kaktüsü gibi bir şey".

Gönüllülerin vücutları DMT'yi hızla metabolize ettikçe görsel efektler devam etti. Göz farlarını çıkardıklarında veya gözlerini açtıklarında oda rahatsız edici derecede parlaktı. Odadaki nesneler, kendi iç ışıklarıyla yayılan dalgalı, dalgasız bir hareket aldı. Denekler abartılı bir derinlik algısı hakkında yorum yaptılar, bazen ahşap banyo kapısındaki desenler tarafından büyülendiler.

Birkaç katılımcı bize görüşlerinin normal grip hastalığında tuhaf bir bozulma olduğunu söyledi: "Hareketleriniz size ait değildi, artık düzgün ve koordineli değillerdi" ve "Siz robotik görünüyordunuz; daha hareketli, daha mekanik, daha geometrik."

Gönüllülerin yaklaşık yarısı işitsel etkiler yaşadı: sesler farklıydı ya da bizim duymadığımız şeyleri duydular. Bunlar en çok DMT acelesi sırasında belirgindi. Bazen bu, normal işitmenin yoğunlaştırılmasından biraz daha fazlasıydı. Diğerleri işlevsel olarak sağır hale geldi ve tansiyon makinesinin öğütme motorunu veya başka herhangi bir dış sesi duymadı.

Bununla birlikte, gönüllülerin biçimlendirilmiş sesleri veya müziği duyması oldukça nadirdi. Daha ziyade, çeşitli şekillerde "tiz", "sızlanma ve uğultu", "gevezelik", "kırışma ve çatırdama" olarak tanımlanan sesler vardı. Birçoğu, DMT işitsel etkilerinin, seslerin salınan, dalgalanan bir distorsiyonu olan bir "wah-wah" olduğu ni-trous oksidin etkilerine benzerliğine dikkat çekti. Ara sıra araba arabalarında duyulan türden şeyler vardı: komik "sproing, boing" sesleri.

Bazen gönüllüler yönlerini kaybettiler ve bir hastanede olduklarını ya da bir araştırma çalışmasına dahil olduklarını unuttular. Zihinsel güçlerine ve çevikliklerine güvenen bazıları, bu durumda bile bakış açılarını korudu: "Aklım kesinlikle farklı bir yerdeydi, ama durumu olduğu gibi yorumluyordu." Bununla birlikte, ilk acelenin kafa karışıklığının, ilaç etkileri geçmeye başlayana kadar gönüllüde kaldığı seanslar oldu.

Çoğu insan yüksek dozda DMT'yi heyecan verici, öforik ve olağanüstü zevkli buldu. Bazen bu coşku vizyonlarla ilgilidir. Sevinç, seans sırasında edinilen yeni içgörülerden de gelebilir: "Kendimi harika hissediyorum, sanki bir vahiy almış gibiyim." Çoğu zaman, belirli bir nesne olmadan saf mutluluktu.

Diğerleri için korku ve endişe neredeyse dayanılmazdı. "Nefret ettim. Hiç bu kadar korkmamıştım", "tehditkar", "inanılmaz işkence; Hiç bitmeyeceğini düşündüm" sözleri bu duygulara atıfta bulunuyor.

Birçok araştırma konusu DMT'de hem olumsuz hem de olumlu güçlü duygular yaşarken, bazıları yüksek doz seanslarının ne kadar duygusal olmadığı hakkında yorum yaptı: "Gördüğüm şey üzerinde kendimi çalıştırmaya çalıştım, ancak duygusal olarak yanıt veremedim."

DMT etkileri kendilerini belirledikten sonra, ilacın gönüllülerin düşünme ve akıl yürütme yetenekleri üzerinde şaşırtıcı derecede az etkisi oldu. "Aklım hiç değişmedi. Deneyim sırasında neler olup bittiğine karşı sadece tetikteydim.

ence"; "Biraz aşağı inmeye başlayınca gazetecilik yapmaya başladım. Gözlemci oldum."

Ancak diğerleri, düşüncelerinin anormal olduğunu hissettiler ve aslında DMT'nin psikotik düşünce süreçlerine neden olup olmayacağını merak ettiler. "Her şey doğru görünüyordu, ama sadece biraz yanlıştı. Ona her baktığımda saat daha yeni hareket etmeye başlıyor gibiydi. Odadaki renkler kötüydü." Bir başkası, "Şizofrenlerin şeylere farklı anlamlar yüklediklerini biliyor musun? Yerdeki bir yaprak büyük önem taşıyor mu? Bu tür bir şey."

Yaygın bir etki, normal zaman algısının kaybıydı. Örneğin, neredeyse herkes, sadece birkaç dakika geçtiğine inanarak, saati öğrendiklerinde seansın ne kadar geç olduğuna şaşırdı. Bununla birlikte, en yüksek DMT durumunda bir zamansızlık duygusu vardı: ilk birkaç dakika içinde çok büyük bir miktar yaşadılar.

Gönüllüler genellikle yüksek dozun neredeyse tamamen kontrol kaybına neden olduğunu buldular. Kendilerini tamamen çaresiz, aciz, "gerçek" dünyada işlev göremediklerini veya etkileşime giremediklerini hissettiler: "Kendimi bir bebek gibi hissettim, çaresiz, hiçbir şey yapamıyordum." DMT gönüllüleri karar verdiler, bu noktada hastanede olmaktan mutlu oldular! Bazı gönüllüler, kendi kontrollerini kaybetmelerinin ötesinde, zihinlerini etkileşimli bir şekilde yönlendiren başka bir "zeka" veya "güç" hissettiler. Bu, özellikle "varlıklarla" temas durumlarında yaygındı.

Hemen hemen her araştırma konusu, ilk kör olmayan yüksek dozda DMT'nin onları "hiç olmadığı kadar yüksek" getirdiğine inanıyordu. Bununla birlikte, bu ilk seans genellikle daha sonra aldıkları diğer yüksek dozlardan daha fazla endişe doluydu. Gönüllüler kontrolü kaybetmeye hazır olduklarında, bunu yapmak onlar için daha kolaydı. Uyuşturucu deneyiminin esasen güvenli olduğunu, bununla yaşayacaklarını ve herhangi bir psikolojik veya fiziksel zarar görmeyeceklerini anladılar. Ayrıca, birlikte çalışmalarımız ilerledikçe, gerilemiş durumlarını destekleme yeteneğimize olan güvenlerinin artması da yardımcı oldu.

En çarpıcı etkiler yüksek dozda DMT'den gelirken, daha küçük olanlar da çeşitli yanıtlar üretti ve bunların çoğu gönüllülerin zevkli ve ilginç buldu.

Tolerans çalışma dozu, 0.3 mg / kg, tamamen psychedelic idi ve forsome onların "tercih edilen dozu" idi, bu da biraz daha az kaygı ile zihin değiştirici etkilerin tam spektrumuna neden oldu.

Bir sonraki düşük doz, 0.2 mg / kg, tipik psychedelic etkilerin güvenilir bir şekilde ortaya çıktığı eşikti. Neredeyse herkes nispeten gergin görsel imgelere sahipti, ancak işitsel etkiler nadirdi. Bazı özellikle hassas gönüllüler 0.3 veya 0.4 mg / kg yerine 0.2'yi tercih ettiler.

0.1 mg / kg doz en az popüler olanıydı. Titreşimli enerji verici etkiler baskındı, ancak hiçbir zaman tam bir psy-chedelic deneyime doğru bir atılım olmadı. Gönüllüler, hem fiziksel hem de zihinsel olarak rahatsız edici bir şekilde gergin "asılı kaldıklarını" hissettiler. "Vücudum biber tadı gibi hissediyor" dedi biri. "Bu doz, pozitif zihinsel etkilerin hiçbiri olmadan tüm olumsuz fiziksel etkilere sahiptir."

En düşük DMT dozu olan 0.05 mg / kg hoştu ve neredeyse tüm gönüllüler bunu aldıktan sonra gülümsemek veya gülmek istediklerini söylediler. Daha önce eroin kullanmış olan bir gönüllü, bu dozun o ilaca benzer bir şey hissettirdiğini düşündü: "Sıcak bir pamuk vuruşu hissi vardı." Birkaç kişi, ilk gün verdiğimiz bu küçük DMTwe'den nispeten yoğun etkiler yaşadı. Bu, ertesi günkü büyük dozun özellikle güçlü olabileceği konusunda bizi uyardı.

Diğer psychedelics'e aşina olan okuyucular için, DMT'nin etkileri az ya da çok tipik olmalı. Özellikleri birçok yönden LSD, meskalin ve psilosibininkine benzer olsa da, ruh molekülü hakkında eşsiz bir şey vardır. Bunun nedeni çok hızlı çalışması mı yoksa kendine özgü bir kimyasal yapıya sahip olması mı bilmiyorum. Belki de bunun nedeni beynin bu endojen psy-chedelic'e aşina olması ve aktif olarak onu aramasıdır. Sebepler ne olursa olsun, ruh molekülünün erişiminin daha ileri sınırlarında, gönüllüler ne kendilerinin ne de benim mümkün olmadığını bilmediğimiz karşılaşma hikayeleriyle geri döndüler. Şimdi dikkatimizi bu hikayelere çevireceğiz.

• Bölüm IV •

Oturum lar

10

Olgu Sunumlarına Giriş

-Her DMT seansında, o günkü olayların her yönü hakkında ayrıntılı notlar aldım: gönüllülerin ne söylediği ve yaptığı; bana nasıl göründüklerini, ses çıkardıklarını ve hissettiklerini; araştırma koğuşunun durumu, hava durumu ve dünya siyaseti; araştırma hemşiresi, gönüllünün ailesi veya arkadaşları ve ziyaretçiler de dahil olmak üzere bizimle birlikte odada bulunan diğer kişilerin davranışları ve duygusal tonu; ve kendi düşüncelerim ve duygularım. Ofisime döndükten sonra bu notları dikte ettim ve sekreterim bu dikteyi bir kelime işlemci dosyasına dönüştürdü. Yazdırıldığında, bu kayıtlar tek aralıklı metinde bin sayfadan fazla yer kaplar. Belirli bir DMT deneyini tamamladıktan sonra, bu notların gönüllü bir kopyasını gözden geçirmesi için gönderdim. Ondan netlik, doğruluk ve eksiksizlik için düzenleme yapmasını ve çalışmayı bitirdikten sonra aklına gelebilecek her şeyi eklemesini istedim. Bazı gönüllüler kayıtlarımı ruh molekülüyle karşılaşmalarıyla ilgili günlük girişleri, mektuplar, sanat eserleri ve şiirlerle desteklediler.

Çoğu seans psychedelic miktarlarda DMT içerirken, birçok düşük doz ve plasebo günü de vardı. Bunlar daha rahattı ve bize daha önceki yüksek doz seanslarını tartışma ve çalışma fırsatı verdi. Gönüllülerin bunu daha az değişmiş, hatta tamamen normal bir zihin durumunda yapmaları oldukça yardımcı oldu. Büyük bir DMT deneyiminin ortaya çıkardığı şok dalgaları, tek bir seansın çok ötesine geçti ve birinin hayatının her alanında günlerce, aylarca veya yıllarca yankılanmaya devam etti.

DMT bilincimize çok şey yapar, ama her şeyi değil. DMT'nin ürettiği deneyim türlerinin sayısını sınırlayabilirsek, bunları anlamaya yardımcı olmak için yönetilebilir sayıda hipoteze odaklanmaya başlayabiliriz. Tutarlı ve makul gruplamalar geliştirmek, duymak üzere olduğumuz inanılmaz derecede geniş bir hikaye yelpazesini anlamlandırmamıza yardımcı olur.

Bu deneyimleri kategorize etmenin bir başka nedeni de, dışarıdan uygulanan DMT'nin, insanların spontan psychedelic deneyimler sırasında bildirdiklerine benzer şekilde değişmiş bilinçlilik durumlarını ortaya çıkardığı hipotezini desteklemektir: ölüme yakın ve mistik durumlar ve yabancı kaçırma dediğimiz fenomen. İlaca bağlı ve doğal olarak meydana gelen koşullar yeterli örtüşmeye sahip gibi görünüyorsa, bu spontan psychedelic deneyimlerin üretiminde endojen DMT'nin rolünü destekler. Bu, daha sonrabu bulguları faydalı bir şekilde incelememiz, anlamamız ve uygulamamız için çok çeşitli olanaklar açacaktır.

Üç ana grup, bu raporlardaki hemen hemen tüm çeşitli deneyimleri yakalar. Çoğu insanın gerçek uyuşturucu seansları bu türlerden en az ikisini alırken, belirli bir kategori genellikle baskındı.1

Bu üç kategori kişisel, görünmez ve kişilerarasıdeneyimlerdir.

Kişisel DMT deneyimleri gönüllünün kendi kişisel ve fiziksel süreçleriyle sınırlıydı. DMT, kişisel psikolojisine ve bedenle olan ilişkisine yollar açmaya yardımcı oldu. "Hissetmek ve Düşünmek" başlıklı 11. bölüm, bu tür tepkilere ilişkin birkaç örnek sunuyor. Gönüllüler bu kategorinin en uzak sınırlarına yaklaşmaya başladıklarında, ölüme yakın ve manevi temalar ortaya çıkmaya başladı. Kişisel olan daha sonra transpersonaler oldu.

Görünmez kategorinin ayırt edici özelliği, bu kategoriyle bir arada var olan görünüşte sağlam ve bağımsız gerçekliklerle karşılaşmadır. Bu varoluş düzlemlerinde yaşandığında, araştırma deneklerimiz tarafından bu "varlıklar" ile temas, en rahatsız edici ve beklenmedik DMT ses-sion'u için yapılmıştır. Bu tuhaf hikayeleri 13. ve 14. bölümlerde ele alıyorum.

En çok aranan ve en çok değer verilen oturumlar transpersonaler oturumlardı. Bunlar ölüme yakın ve manevi-mistik deneyimleri içeriyordu. Bunları sırasıyla "Ölüm ve Ölmek" başlıklı 15. bölümde ve "Gizemli Durumlar" başlıklı 16. bölümde anlatıyorum.

Vaka raporlarının son bölümü olan "Acı ve Korku", DMT'nin gönüllülerimiz üzerindeki olumsuz, korkutucu ve potansiyel olarak zarar verici etkilerini tartışıyor. Burada her üç tür deneyimin de olumsuz yönleriyle karşılaşıyoruz: kişisel, görünmez ve kişilerarası.

Bu giriş, insanların DMT oturumları sırasında söylediklerine ve yaptıklarına nasıl yanıt verdiğimizi ele almaya başlamak için iyi bir yerdir. 7. bölümde, DMT'yi uyguladıktan sonra, araştırma hemşiresi ve Isat'ın kişinin yatağının her iki yanında sessizce nasıl olduğunu anlattım. Gönüllünün kendi deneyimini yaşamasına izin verdik, en az "koçluk" dan daha fazlası olmadan. Bununla birlikte, birisi kafa karıştırıcı veya endişe dolu deneyimler hakkında konuşmaya başladığında kesinlikle tarafsız ve pasif duruşları sürdüremedik. Bir gönüllünün yardımımıza ve desteğimize ihtiyacı varsa, bunu sağladık.

Bir kişiyi desteklemek ile ona ne tür bir deneyim yaşadığını söylemek arasında ince bir çizgi vardır. Büyük bir DMT dozundan sonra, gönüllüler olağanüstü derecede önerilebilir, açık ve savunmasızdı. Bu faktörler, o sırada odada var olan kişilerarası alana karşı mükemmel bir hassasiyet gerektiriyordu. Düşünme, destek, eğitim, yardımcı olma ve yorumlama, eleştiri, tartışma, ikna ve beyin yıkamadan oldukça farklıdır.

11

Duygu ve Düşünme

. Tor çoğunlukla, DMT ile ilgili kişisel deneyimler, kişinin kendi bedeninin ve zihninin sınırları içinde kalır - duygu ve düşünme alemleri. Bu nedenle, karşılaştığımız fenomenler, herhangi bir psikoterapistin ofiste duyduğu türden şeylerden çok farklı değildir: beden temelli duygular ve zihin temelli düşünceler.

Gönüllülerimizin çoğu, az ya da çok bilinçli bir şekilde, DMT'nin yardımıyla manevi bir atılım umuyordu - neden doğduklarını yeniden ortaya koyan sorulara nihai bir çözüm ya da tüm çatışmaların sona erdiği ve sarsılmaz bir kesinliğin hüküm sürdüğü İlahi Olan'la bir birlik. Bununla birlikte, gerçek bir ruh molekülü olarak DMT, gönüllülerimize istedikleri yolculuktan ziyade ihtiyaç duydukları yolculuğu verdi.

Bazı araştırma denekleri, oturumları sırasında zor kişisel sorunları çözdüler. Daha sonra, olumlu bir şekilde bir şeyler yaptıklarını ve kendilerini daha iyi hissettiklerini fark ettiler. Psikoterapinin temel süreçleri iş başında gibi görünüyordu: düşünmek, hatırlamak, hissetmek, duyguları fikirlerle birleştirmek. Çoğumuz için acı verici duygularla yüzleşmek zordur ve DMT bunları yapabilir

duygularla yüzleşmek daha kolay. Örneğin, Stan'in DMT seansları, günlük bilinçte dokunulamayacak kadar ham duygularla iletişim kurmasına yardımcı oldu.

Rüyalar, herhangi bir kişisel gelişim ve anlayış için temel bir araçtır ve DMT, son derece sembolik rüya benzeri görüntüler üretebilir. Marsha'nın yüksek doz seansları, ruh molekülünün, gücünün bu özel yönünü kullanarak bilmemiz gerekenleri bize nasıl gösterebileceğinin güzel bir örneğidir.

Birçoğumuz için travmatik deneyimler, aynı duygularla tekrar tekrar yüzleştiğimiz durumların acı verici bir şekilde kör bir şekilde canlandırılmasına zemin hazırlar. Yüksek dozda DMT, fiziksel ve psikolojik travma ile birçok özelliği paylaşır. Cassandra'nın hikayesinde bu yönleri iyi bir kullanıma dönüştürmenin nasıl mümkün olduğunu göreceğiz.

Bu çalışmalar sırasında duygusal ve psikolojik çatışmalar üzerinde çalışan birçok gönüllü görmeyi bekliyordum. Bu tür seanslar, hastalarda psychedelic ilaç destekli psikoterapinin önünü hazırlamaya yardımcı olabilir. DMT'nin gönüllüleri potansiyel olarak faydalı olarak nasıl etkilediğini not edeceğiz.her zaman ve daha sonra bu etkileri sonraki psikolojik tedavi protokollerine dahil edeceğiz.

İlk nesil psychedelic bilim adamları, bu tür terapi projelerini birçok merkezin araştırma faaliyetlerinin temel dayanağı haline getirdi. Özellikle, çalışmalarını çağdaş bir bağlamda yenileme beklentisiyle adımlarını takip etmekten biraz daha fazlasını yapıyor olurduk.

Bu tür seanslar için hazırdım. Gönüllülerin psychedelics kullanarak kişisel çatışmalar, zorluklar ve psikosomatik semptomlar hakkında bazı değerli içgörülere ulaşmalarının mümkün olduğuna inandım. Ek olarak, uzun yıllar boyunca psikanalitik psikoterapi görmek, uygulamak ve öğretmek beni bazı DMT seansları sırasında ortaya çıkacağını düşündüğüm acı verici duygularla başa çıkmaya hazırladı.

Stan tanıştığımızda kırk iki yaşındaydı ve DMT çalışmalarına katılmaya başladı. On dört yıllık eşi, Araştırma Merkezi'nde birçok tıbbi hastayla çalışan bir solunum terapistiydi. Projeyle ilgileneceğini düşündü ve beni aradı.

Çalışmalarımızdaki en deneyimli psychedelic uyuşturucu kullanıcılarından biriydi ve LSD'yi "dört yüzden fazla" almıştı. "Yapmıyorlar

Boşuna 'asit' deyin" diye güldü ilk görüşmemizde. Birkaç ayda bir LSD veya mantar aldı ve bunları yararlı etkilerine dair güçlü bir inancı paylaştığı birkaç yakın arkadaşıyla birlikte kullandı.

Stan evliydi, genç bir kızı vardı ve yerel yönetimde son derece sorumlu bir pozisyonda bulundu. Orta boylu veyapılı, yakışıklı ve görünüşüne özen gösteriyordu. İçsel deneyimi hakkında konuşmak konusunda oldukça isteksizdi ve DMT çalışmalarına olan ilgisini tipik olarak özlü bir şekilde ifade etti: "Daha meşru çalışmaları ilerletmek ve kişisel keşif için."

Stan'in düşük tarama DMT dozu, 0.05 mg / kg, sorunsuzdu. Diğerleri gibi, seansın başlarında gülümsemek için bir dürtü hissetti.

Ertesi gün Stan'in yüksek doz seansıydı. Çeşitli iğnelerimi, şırıngalarımı ve dezenfektan bezlerimi taşıyarak odasına girdim ve Stan'i bir meditasyon minderi üzerinde bağdaş kurmuş pozisyonda otururken buldum, yatağın arkası mümkün olduğunca dik bir açıya yakın bir şekilde kaldırıldı. Yatmaktansa oturarak daha iyi hisseden birkaç kişiden biriydi.

Stan, o sabahki yüksek doz deneyimi hakkında pek bir şey söylemedi. Çoğunlukla, etkilerin başlangıcının gücünden etkilendi. Aslında, 0.4 mg / kg'dan biraz daha yüksek bir dozu bile sevmiş olabilir.

DMT'nin herhangi bir yararlı etkisi olup olmadığından da emin değildi. LSD veya psilosibin kadar kullanışlı değildir. Çok fazla, çok hızlı. Gerçekten onunla çalışamazsın. Tamamen kontrolden çıktınız. Manevi bir deneyim değildi. Hiç de çok az duygusal tat vardı.

Gerçekte ne gördüğüyle ilgili olarak, Stan'in cesaret ettiği tek şey, "çok sayıda kaleydoskopik mavi ve mor" olduğuydu.

Stan, doz-yanıt çalışmasından başarıyla geçti, ancak onun üzerinde özellikle derin bir izlenim bırakmadı. Ancak, araştırmaya katılmaktan keyif aldı ve tolerans çalışması başladığında bilgilendirilmek istedi.

Yaklaşık bir yıl sonra Stan, DMT tolerans projesine imza attı. Çok şey oldu. Karısı ciddi psikiyatrik hastalığının nüksettiğini yaşamıştı ve boşanma davası açıyordu. Çok zor bir çocuk velayeti

Savaş gelişiyordu ve sekiz yaşındaki kızları onunla birlikte yaşıyordu.

DMT seanslarının ona bu zor zamanlar için duygusal bir netlik sağlayıp sağlayamayacağını merak ettim. Araştırmanın hedefleri değişmeden kalırken, Stan büyük bir kayıp yaşayan bir insandı ve eğer ona proje bağlamında yardımcı olabilirsek, çok daha iyi.

Anlaşıldığı üzere, ilk "çift kör" günü aktif ilaçtı - art arda dört yüksek doz DMT enjeksiyonu. İlk iki doz, altında çalıştığı stresi netleştirmesine yardımcı oldu.

Mmm. Her zamanki renkler vardı. Sanırım endişeye rağmen sonraki birkaç dozu yapacağım.

Onunla nazikçe alay ederek, "psychedelic maçoluğuna" hitap ederek, ama aynı zamanda onu biraz daha derine inmeye teşvik ederek, "Başka türlü olacağını düşünmemiştim" dedim.

> Siperlikleri üzerinde sessizce
> yatıyordu./ göz farları gibi.

"Oldukça yardımcı oldukları ortaya çıktı.... Herhangi bir düşünceniz veya duygunuz var mıydı?

Az ya da çok biraz endişem vardı. Daha öncesinden bunu hatırlamıyorum. Şu öneriyi sundum: "Artık hayatında çok daha fazla şey oluyor. Kaygının şu anda hayatınızdaki belirsizlik ve kontrol kaybıyla ilgili olup olmadığını merak ediyorum. Bu, kontrol kaybına neden olan bir ilaçtır. Bu rahatsız edici olabilir."

Üçüncü enjeksiyondan 5 dakika sonra:Çok hafif bir mide bulantısı var. Değişmiş bir bilinç durumundaki mide bulantısının, vücudun bizi endişe ve üzüntüden uzaklaştırması için sık sık uzak olduğunu fark ettim. Meditasyon veya hipnoz sırasında ya da psychedelic ilaçlar ve hatta esrar kullanırken, hasta hissetmek üzgün hissetmekten daha kolaydır.

Kusmayacağım. Merak etme. Belki de anksiyete ve sinüslerimin birleşimidir. Endişemin bir kısmı kızlarımın gelecek yılki okuluyla ilgili. Beşinci sınıfa gidiyor. Bu sabah karar vermem gerekiyor. Boşanma konusunda zor zamanlar geçiriyor, özellikle annesiyle zorluklar yaşıyor. Benim için zor ama kızım için daha zor.

"Eminim karınız için de zordur. Bu korkunç bir durum." Evet. Keşke bir bakıma daha yüksek bir doz olsaydı. Onu patlatabilirim." Sudan çıkarmak mı?" Evet, sudan üfleyin.1"İki doz daha hakkında ne düşünüyorsun?" Gülümsedi. Birbirine çok zıt iki duygum var: korku ve zevk beklentisi. Belki de uzanırken, Stan gerçekten içsel duygusal toksinlerini dışarı atması gerekiyorsa, biraz kontrolden vazgeçmek, "kusmak" için daha güvenli hissedebilir. "Başını eğmek ister misin?" diye sordum.

Bir fark yaratacağından emin değilim ama tamam, deneyeceğim. Eğer tokusmam gerekiyorsa, içine atabileceğim bir şeyin var mı?

"Evet, bir çöp sepetimiz var. Güzel değil ama geniş bir ağzı var ve hepsini yakalayabiliriz."

Üçüncü doz verildikten sonra sağ eliyle Laura'nın bir elini ve sol eliyle benimkini aldı.

> Dördüncü doz hakkında emin değilim. Bir tane daha yapabilir miyim bilmiyorum." Sadece 3 dakika oldu. Birazdan nasıl hissettiğini görelim." 5. dakikada esprili bir tonda dedi ki, / Senin için dördüncüsünü yapacağım, Rick." Üçüncü doz en zoru gibi görünüyor."

Sadece bunu söylüyorsun." Pek sayılmaz. İnsanlar üçüncü dozdan sonra kötü görünüyorlar ve dördüncü dozdan sonra iyi görünüyorlar."

> / Sanırım çözülmemiş bir sürü duygum var." Bu mantıklı."

Bunu söylemek senin için kolay." Biliyorum. Glib gibi konuştuysam özür dilerim. Sizce bu işler neden çözümsüz kaldı?"

Duygular yoğun. Oradalar, ama sanırım boşanmayı atlatmak için kendimi onlardan koruyorum. Tamamen hoş değil. Sanırım bu yetersiz bir ifade. Duygusal yoğunluk her seferinde artıyor ama şimdi en çok huzur içinde hissediyorum. Bu çözülmemiş duygu gitti. Belki bir şey

yapıldı. Belki bundan 15 dakika sonra bunu söylemeyeceğim.

Dördüncü ve son enjeksiyonundan 10 dakika sonra, Stan büzülmüş dudaklarını üfledi ve sonra şöyle dedi:

Bu sefer çok daha güzel bir yolculuk. Yakaladığın üç dalga gibibodysurj. Dördüncüsüne hazırlanırken seni yere seriyorlar, ki bu harika. Tekrar yapmak istiyorum!

Hepimiz güldük, rahatladı, daha iyi hissediyordu. Kendine bu kadar çok şey saklayan bu adamda, daha önce kaygıyı itiraf etmesi, son derece güçlü duygulara sahip olmalıydı.

Sonraki birkaç dakikayı sessizce yatarak, rahatlayarak ve yeni bulduğu iç huzurunun tadını çıkararak geçirdi.

Stan dördüncü dozdan sonra tazelenmiş ve iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Öğle yemeğini ısıtın ve bitirdikten sonra hızlıca ayrıldı.

Stan ve ben birkaç gün sonra telefonda konuştuk.

Dedi ki, "Kendimi iyi hissediyorum. Dün ve bugün, muhtemelen deneyimle ilgili olarak hafif bir öfori hissettim. Dört dozun hepsine devam etme konusunda emin değildim. Sonunda bir şey tıkladı ve çözüldü. Belki de teslim olmaktı. Beni gerçekten bazı değişikliklerden geçirdi. İlki karışık duygulardı. İkinci ve üçüncü olanlar çok büyüktü. Sadece bir sürü çözülmemiş kaygı. Dördüncüsü gerçekten başardı."

"Oturumlarınızda herhangi bir içerik var mıydı?" diye sordum. Çok az. Sinir sisteminiz için bir roto-rooter gibi. Bazı şeyleri ücretsiz olarak temizler. Tamamen enerjikti. Kümülatif etkiler var. Bir şey oldu, üçüncü ve dördüncü dozlar arasında bir şeyler değişti. Üçüncüden sonra pes ettim."

Stan duygularını uzak tuttu. Birçok gönüllümüz gibi, duygusal yoğunlukları nedeniyle psychedelics'ten hoşlanıyordu. Yüksek dozda LSD üzerinde bir şeyler hissedebiliyordu - belki hoş ya da eğlenceli duygular değil, ama en azından hiç yoktan fazla. Kendimizi hayatta sıkışıp kalmış bulduğumuzda, bu genellikle, o durumla birlikte gelen duygularla bağlantı kuramayız. Stan'in durumunda, psikolojik direncini yavaş yavaş yıpratan bir "roto-rooter" gibi görünse de, yardımcı olan bilinçli bir süreç de vardı. Endişeli ve kararsızdı. Her ne kadar "bildiğine" rağmen

Bir seviyede ne ile ilgili olduğu, içsel duygusal temas sadece orada değildi. "Serbest yüzen" kaygısı isimsiz olmaktan başka bir şey değildi. Hayatı karmaşa içindeydi ve sadece bu yorumu yapmak bile bir süreci başlatmasına yardımcı oldu. DMT'nin duygusal gücü daha sonra onu bir çözüme çekti.

Stan'in son DMT dozunu kendisi için değil, benim için almakla ilgili şaka yapması ilginç bir çatışmaya işaret etti: Verilere ihtiyacımız vardı, ama aynı zamanda gönüllülerin kendi ihtiyaçlarıyla da ilgileniyorduk. Stan açıkça travmatik bir deneyim yaşıyor olsaydı ve dekompansiye gibi görünüyorsa, çalışmayı iptal ederdik. Ama kendi adına devam etmeye istekli görünüyordu ve erken durmayı hiçbir zaman ciddi olarak düşünmedik. Bununla birlikte, yorumunun bu konuda bir doğruluk payı vardı.

Gönüllülerin DMT'de karşılaştıkları görsel imgeler bazen onlara rüyaları hatırlattı. Ve Freud'un dediği gibi, rüyalar "bilinçaltına giden asil yoldur". Rüyalara bakmak, düşünmek ve tartışmak, yalnızca sıradan uyanıklık sırasında neden oldukları üzücü semptomlarla bilinen gizli duyguları anlamamıza yardımcı olabilir.

Birinin sağ elinde felç geliştiğini ve birden fazla tıbbi muayenenin fiziksel bir sorun olmadığını ortaya çıkardığını düşünelim. Rüyalarını hatırlamasını isteyen bir psikiyatriste gönderilir. O gece teo-retik hastamız patronunu iş yerinde dövmeyi hayal ediyor. Psikiyatrist, felçli elinin patrona karşı derin bir öfkeyi temsil ettiğini öne sürüyor, öfkesahip olduğunu bilmediği. Belki de bunlar hissetmekten korktuğu duygulardırçünkü bunu yaparsa ne olabileceğini bilmemektedir. Hastanın zihninde bir ışık yanar ve elinin işlevini yeniden kazanır!

Böyle bir örnek, bir Cumartesi sabahı çizgi film programını çağrıştırırken, rüya çalışmasının kişisel olarak yardımcı olabileceği temel süreci yakalar. Semptomlar genellikle felç kadar belirgin değildir; Genellikle anksiyete, depresyon veya ilişki sorunlarını içerirler.

DMT oturumlarını denetlemek için benimsediğimiz yaklaşım klinik olarak mümkün olduğunca tarafsızdı, ancak gönüllülerin deneyimlerinden ortaya çıkan psikolojik sorunları göz ardı etmek ihmalkarlık olurdu. Bazen, bir araştırma konusunun başlattığı kişisel psikolojik konuyu ele alıp almamaya, bu gönüllüyü sadece ileriye taşıyıp taşımamaya hızlı bir şekilde karar vermem gerekiyordu

kafa karışıklığına veya belirsizliğine bir çözüm bulmak için yeterli. Ayrıca, bu tür yorumların veya yorumların hayatında bazı istikrarsızlaştırıcı etkilere neden olabileceği riskini de hesaba katmak zorunda kaldım. Örneğin, Marsha'nın durumunda, evliliği ile mücadele ediyordu.

DMT çalışmasına girdikten sonra, Marsha kırk beş yaşındaydı, iki kez boşanmıştı ve altı yıldır şu anki kocasıyla birlikteydi. Afro-Amerikan kökenliydi, kocası ise beyazdı. Marsha, hoş bir mizah anlayışına ve açık sözlülüğe sahipti. Ruh hali geçen yıl bir süredir olduğundan çok daha iyiydi. Irksal ve etnik kökenini insanlık dışı ve destekleyici bulmadığı bir lisansüstü okul programından ayrıldıktan sonra büyük bir rahatlama duygusu hissetti. Bununla birlikte, evde devam eden sorunlar, kocasının "benden daha depresif olması" etrafında dönüyordu ve ondan ayrılmayı düşünüyordu.

Marsha hayatı boyunca belki de otuz kez psychedelic ilaçlar almıştı ve bunları "çok zihin açıcı" buluyordu. Araştırmamız için "arkadaşlarıma yardım etmek", "bu ilacı merak ve meraktan deneyimlemek", "meydan okumak" ve "kocam yapamadığı için - bu yüzden bunu benimle dolaylı olarak paylaşabilir" diye gönüllü oldu. Kocasının kan basıncı biraz yükselmişti, bu da onu diskalifiye etti.

Marsha, düşük DMT tarama dozunu iyi yönetti. Ertesi günkü yüksek doz onu vücudundan tamamen çıkardı. Kendini güzel kubbeli bir yapıda, sanal bir Tac Mahal'de bulduğunda şaşırdı.

/ öldüğümü ve bir daha geri dönemeyeceğimi düşündüm. Ne olduğunu bilmiyorum. Birdenbire, BAM!, oradaydım. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Marsha, deneyimi sırasında ne gördüğünü ve nasıl şekil değiştirdiğini çok ayrıntılı bir şekilde anlattı. Olağanüstü zevkli bir sabahtı. Raporunu dinledik ve fazla bir şey eklememize gerek yoktu. Bundan zevk aldı. Çok az çatışma vardı ve onun mutluluğunu paylaştık.

Marsha daha sonra siproheptadin çalışmasına katıldı. Dördüncü çift kör seansının zamanı geldiğinde, neredeyse emindik.

Önceki seanslarının etkilerini hesaba katın, bu son dozun katkısız 0.4 mg / kg olacağını düşünün.

"Bugün atalarımdan bazılarıyla tanışmayı, şu anki yaşam stresimle başa çıkmama yardımcı olmayı umuyorum" diyerek başladı.

Evliliğinden bahsetti; Kocası terapideydi ve terapisti ona karşı daha dürüst olmasını söylüyordu. Sonuç olarak, ona "şişmanlamasından" hoşlanmadığını, bunun cinsel bir sapma olduğunu söyledi. Şişman olduğunu düşünüp düşünmediğimi merak etti.

Sorusunu geçiştirdim ve "Belki de kaç kiloda olduğun konusunda daha fazlası oluyordur" dedim.

Başını salladı ve enjeksiyon için hazırlanmaya başladık. Marsha'ya DMT'yi vermeden birkaç dakika önce, kocası odaya girdi ve seans için bize katılmaya hazırdı. Odadaki atmosfer biraz hüzünlü ama aynı zamanda umutluydu.

Enjeksiyondan yaklaşık 15 dakika sonra konuşmaya başladı./ böyle olacağını asla hayal edemezdim. Herhangi bir geçiş olmadı. Geçen seferki gibi yıldızları olan ve nokta atışı bir evren yoktu.

Ne oldu biliyor musun? Bir atlıkarıncadaydım!

1890'ların kıyafetleri içinde, gerçek boyutlu, erkek ve kadın tüm bu bebekler vardı. Kadınlar korse giyiyordu. Büyük göğüsleri, büyük popoları ve ufacık sıska belleri vardı. Hepsi parmak uçlarında etrafımda dönüyorlardı. Erkeklerin silindir şapkaları vardı ve iki kişilik bisikletlere biniyorlardı. Birbiri ardına atlıkarıncalarbirbiri ardına. Kadınların yanaklarında kırmızı halkalar vardı ve arka planda kaliope müziği vardı. Ve bazı palyaçolar vardı, içeri girip çıkıyorlardı, aslında ana karakterler değillerdi, ama daha meşgullerdi, bir şekilde mankenlerden daha fazla farkındaydılar.

Bu bir rüya gibi geliyordu. Aynı zamanda palyaço soytarılarıyla başka bir karşılaşmaydı, bir süredir diğer gönüllülerden duyduğum bir şeydi. Ancak, atlıkarıncadan ve onun bu konudaki duygularından daha az önemli görünüyorlardı.

Enjeksiyondan önce "terapötik" konular hakkında konuşuyorduk. Terapistimin şapkasını takmaya ve ne olduğunu görmeye karar verdim. Birisi bir rüyayı anlatmak için bir terapi seansına geldiğinde, genellikle sorarım ve bu sefer "Senin için nasıl bir duyguydu?"

Bu yanlış soru, başka bir tane deneyin. O anda Marsha rüyayla "çalışmaya" hazır değildi, bu yüzden deneyiminin daha yüzeysel yönlerine, karnaval atmosferine cevap verdim.

> "Eğlenceli miydi?" Evet.Daha derine inebilir miyiz? "Gerçekten eğlenceli miydi?"

Evet, ama Tac Mahal değildi. Atalarımı, bir tapınağı görmeyi ya da eski giysiler içinde uzun boylu Afrikalı insanları görmeyi umuyordum.

"Onun yerine Eyalet Fuarı'nda bir karnavaldaydınız." Büyük zaman! Oradaki tek insan bendim. Üzerlerinde boyalı bir gülümseme vardı, yüz ifadelerinde hiçbir değişiklik yoktu. "Hey, neler oluyor?" diye düşündüm.

Daha fazlasını istemenin, uyarılmanın, daha fazlasını istemenin cinsel bir enerjisi vardı. DMT'de hiç böyle hissetmemiştim. Sanırım mankenler o kadar güzeldi ki heyecan vericiydi.

> Gözlerini kaldırdı ve kocasına baktı, ağzından kaçırdı, Hadi sevişelim! Güldüm. "Üzgünüz, eve gelene kadar beklemeniz gerekecek."

Eşi bana döndü ve "İnsanların DMT sırasında cinsel deneyimleri oluyor mu?" diye sordu.

Makul bir soru olsa da, o anda çok aktif olan kişisel ve duygusal temalara tam olarak uymuyordu. Cevap vermek zorunda kaldım, ama bunu kısaca ve yönünü yeniden kazanma umuduyla yaptım.

"Cinsel enerji var, ama genellikle cinsel ilişki türü duygular değil."

Marsha'nın seansının rüya gibi özelliklerini yorumlamada herhangi bir yardımcı olacaksam hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Ruh molekülü bize ne anlatmaya çalışıyordu?

"Mankenler beyaz mıydı? Onlar Anglo muydu?" Evet, hepsi öyleydi. Eşcinsel 90'lardan gördüğüm hiçbir şeyde renkli insanlar yoktu.

"Bu ilginç. DMT'nin kendi gündemi var gibi görünüyor. Bundan ne anlıyorsunuz?"

Sadece anlayamıyorum. Çok yoruldum ve açım.

Cesaret ettim, "Kulağa bir abartı ya da Anglobeauty'nin bir karikatürü gibi geliyorlar. Konuştuğumuz şey bağlamında ilginç - kilonuzla ilgili endişeleriniz.

Doğru, belki de figürümle eğlenmeliyim. Kocasına baktı ve dedi ki, / Rick'e benim şişman olduğumu düşündüğünü, bunun senin terapisinin bir parçası olduğunu söyledi.

Biraz utanmış görünüyordu. Gençken oldukça zayıftım. Kocam ve ben tanıştığımızda, şimdi olduğumdan 20 pound daha azdım. Bir çöp adam gibi görünüyordum. Bu hiç de benim kültürüm değil. Aksine, istenen form ağır ve dolgun, büyük göğüsler ve büyük beller ve büyük sırttır. Sıska benim kültürümde korkunçtu. Sıska anlamına gelen aslang kelimesini kullandılar ama kullandıklarında ne anlama geldiğini bilmiyordum. Çirkin, hasta, iyi değil hakkında konuşuyor gibiydiler.

Marsha'nın kocası tuvaleti kullanmak için bahane buldu. Döndüğünde, Marsha'nın odada kendisi olmadan bu şeyler hakkında konuşma ihtiyacını hissetmiş gibiydi ve işe geri döndü. O ve ben bu tartışmayı bir süre daha sürdürdük ve sonra başka konulara sürüklendik.

Gönüllülere karşı genellikle Marshao günkü kadar yönlendirici değildim. Bununla birlikte, DMT vizyonu, mevcut çatışmalarıyla o kadar mükemmel bir şekilde ilişkili görünüyordu ki, ruh molekülünün bize verdiği mesajı görmezden gelemezdim. Marsha'nın İngiliz kocası onu kendi ideal kadın imajıyla karşılaştırıyordu ve o eksikti. Figürü "doğru" değildi. Ne var ki, "manken" Anglo kadınları ve erkekleri cansızdı, boyanmış resimlerdi, amaçsızca dönüp duruyorlardı. Marsha, ailesinin tam bir kadınlık figürünü selamladığı gururu hatırladı ve kendisi de bunu deniyordu. İçsel cinselliğinin yeterince iyi olduğunu hissetti. Kocasıyla seks yapmak, bu temel düzeyde yeniden bağlantı kurmak istedi. Şaşırmış ve şaşkına dönmüş bir halde, o anda onun duygusal ihtiyaçlarını karşılaması zordu. Devam eden sorunlarının minyatür bir versiyonuydu.

DMT'nin zihni ve bedeni potansiyel olarak yararlı şekillerde etkilemesinin bir başka yolu da kontrollü ve desteklenen bir travmatik deneyim yaratmaktır. Travma, "yara" anlamına gelen Yunanca bir kelimeden türemiştir. Sözlüğüm travmayı "kişilik üzerinde derin, genellikle kalıcı bir etkiye sahip olan şiddetli bir duygusal şok" olarak tanımlar.

Travmatik deneyimler genellikle kontrolümüz dışındadır. Örneğin, istismar dolu çocukluklarımızı, doğal veya insan yapımı felaketlere maruz kalmayı veya yaşamımıza yönelik gerçek tehditleri seçmiyoruz. Bu tür olayları bir kez yaşadığımızda, zihnin doğal eğilimi, o sırada bizi bunaltmakla tehdit eden korku, çaresizlik ve endişe duygularını ortadan kaldırmaktır.

Bununla birlikte, işlenmemiş travma hayatımıza sızar. Kendimizi tekrar tekrar bu travma temelli duyguların hayaletlerini veya gölgelerini üreten durumlarda bulabiliriz. Sanki ilk seferinde hakim olamadığımız veya kontrol edemediğimiz duyguları ortaya çıkaran belirli ilişki türlerini, genellikle güçsüz çocuklarken tekrarlamak zorunda hissediyormuşuz gibi. Örneğin, istismarcı bir eş, istismarcı bir ebeveynin getirdiği duyguları yeniden yaratır. Derin duygusal bağlar kurmanın zor olduğunu fark edebiliriz çünkü yakın olmak tehlikeli derecede savunmasız olmak anlamına gelir.

Travmanın sonuçlarını aşmak istiyorsak, onlarla doğrudan yüzleşmek gerekir. Genellikle bu, travmanın neden olduğu duyguların güvenli ve destekleyici bir ortamda gönüllü olarak yeniden yaşanmasını gerektirir. Sorun, ilk etapta bu duygulara nasıl erişileceğidir.

Birçok yönden, yüksek dozda DMT travmatiktir, kontrol kaybına ve kişisel kimliğin yok olmasına neden olur. "Şok", DMT çalışmaları sırasında birçok kez duyduğumuz bir kelimedir. İnsanları ilk 0.4 mg / kg seansları için hazırladığımda terimi kullanmaya bile başladım. Birkaç gönüllü, o sabahki olayları başarılı bir şekilde müzakere edenlere dağıtmak için "0.4'ten Kurtuldum" yazan tişörtler basmamızı önerdi.

Eminim ki gönüllülerimizin birçoğu bir dereceye kadar DMT projesine ilgi duymuştur çünkü bu proje ezici ama yapılandırılmış bir travmatik deneyim vaat ediyordu. Güvenli ve destekleyici bir durumda mutlak kontrol kaybı yaşayarak, bazı acı verici duygularla daha tam olarak mücadele etmek ve böylece sahip olmak ve bunları bırakmak mümkün olabilir. Cassandra Belediyesi

Geçmiş travmalardan eksik ifade edilen ve hissedilen duyguları şu anki yaşamını engelleyen böyle bir gönüllüydü.

Cassandra, DMT projesine kaydolduğunda yirmi iki yaşındaydı ve en küçüğünden en genç gönüllüydü. Tavrı ve görünüşü, tanıştığı çoğu insanda çelişkili duygular uyandırdı ve ben de bir istisna değildim. Biraz erkeksi bir şekilde giyindi ve kendini taşıdı ve biseksüeldi. Hem erkekler hem de kadınlar onun hoş yüzünü ve kıvrak, androjen vücut tipini çekici buldular. Görünüşe ve kendine bakmaya karşı titiz ve rahat tavrı onu biraz aptal gibi gösteriyordu ve ona karşı şefkatli ve anaç hissetmek kolaydı - yeniden arama koğuşundaki yaşlı hemşireler onu beslemek ve banyo yaptırmak istediler. Ayrıca keskin bir zekaya, özlü bir mizaha ve doğrudan bir tavra sahipti. Cassandra karmaşık bir genç kadındı ve gerçekte kiminle uğraştığını görmek biraz çaba gerektirdi.

Cassandra ilişkilerde acı çekti. Anne ve babası o bir yaşına gelmeden boşandı ve annesi onu ihmalkar bir şekilde büyüttü. Bu, on altı yaşında, annesinin onu bir hafta boyunca üvey babasıyla yalnız bırakmasıyla ortaya çıktı. Bu süre zarfında ona defalarca tecavüz etti ve bu, erkeklere ve kadınlara karşı keskin kararsızlığını pekiştirdi: bir yandan onlara güvenmemek ve onlardan nefret etmek, ama aynı zamanda onların sevgisine ve korumasına ihtiyaç duymak.

Bundan sonra, ilk uzun süreli ilişkisinde cinsel ilişkiler sırasında tecavüzün geri dönüşlerini yaşayarak travma sonrası stres bozukluğu belirtileri geliştirdi. Yirmi yaşındayken, asla çocuk sahibi olmak istemediğine karar verdi ve tüp ligasyonu geçirdi.

Cassandra birçok kısa süreli terapötik ve romantik ilişkiye girip çıkmıştı. İlk başta terapisti veya sevgiliyi idealize eder ve romantikleştirirdi. Sonra çok ihtiyaç duyduğu empatiyi sağlayamaması nedeniyle hayal kırıklığı ve küçümseme yaşadı. Erkek gönüllülerimizden biriyle arkadaştı ve tolerans çalışmasını tamamladıktan sonra cinsel olarak istekli hale geldiler. Bundan kısa bir süre sonra ülkeyi terk etti ve hiçbir yönlendirme adresi bırakmadı.

Cassandra'nın hikayesini buraya ekliyorum, ancak aynı zamanda varlık, temas veya mistik deneyim bölümlerine de ait olabilir. Seansları şunları içeriyordu:"palyaçolar" ile etkileşimler ve daha önce hiç bilmediği derin, dingin bir barışa yol açtı. Bununla birlikte, varlıkların birincil etkisi, onun sevildiğini ve mutlu olduğunu hissetmesini sağlamaktı ve çatışmalarına mistik çözüm ancak acı verici bir psikolojik süreçten sonra geldi. Cassandra'nın seansları, sunacağım pek çok seans gibi, birden fazla türden melezlerdi.

Buna ek olarak, Cassandra ile psikoterapi yapıyormuşum gibi hissettim, manevi danışmanlık yapmak veya "boyutlararası" phe-nomena'yı yorumlamaktan ziyade. Bu yüzden duygusal-düşünen, kişisel deneyimler kategorisine yerleştirmek, seansının onda olduğu kadar bende de uyandırdığı tepki türüyle ilgilidir.

Çalışmalarımıza katılımıyla ilgili çok az beklentisi vardı: "DMT'nin nasıl hissettiğini görmek istiyorum." Ayrıca, ona çok fazla soru sormamamızı istedi, "böylece etkilerin tadını çıkarabilirdim."

Cassandra'nın yüksek dozda DMT'yi yönetme yeteneğini göz önünde bulundurarak o kadar da hazırlıksız değildik. Değişken olabileceğini biliyorduk ve ona herhangi bir şeyi zorladığımızı hissettirmemek için özellikle dikkatli olmanın önemli olduğunu biliyorduk. 531 numaralı odada herhangi bir tecavüz temasını tekrarlamak istemedik.

Cassandra'nın düşük dozda DMT taraması hafif ve hoştu. Ertesi gün kör olmayan, 0.4 mg / kg yüksek doz için buluştuk.

Aşağı inmeye başladığında, "Bir şey elimi tuttu ve beni çekti" dedi. "Hadi gidelim!" der gibiydi. Sonra yoğun bir sirk benzeri ortamda uçmaya başladım. Daha önce hiç bu kadar beden dışı kalmamıştım. İlk olarak, ilacın girdiği yerde kaşıntılı bir his vardı. İnanılmaz hızlı bir şekilde bir labirentten geçtik. Diyorum ki

"biz" çünkü bana eşlik ediyormuş gibi görünüyordu.

Harikaydı. Çılgın bir sirk gösterisi vardı - sadece abartılı. Tarif etmesi zor. Jokerlere benziyorlardı. Neredeyse formda bir performans sergiliyorlardı. Komik görünüyorlardı, şapkalarında ziller, büyük burunları vardı. Ancak, tamamen arkadaşça olmaktan biraz daha az, bana dönebilecekleri hissine kapıldım.

Tekrar yapmak istiyorum. Yavaşlatıp yavaşlatamayacağımı görmek istiyorum.

Ertesi gün Cassandra'yı aradım.

Dedi ki, "Bunu anlamlandırmak imkansız. Nasıl bir şey olduğunu görmek için tekrar yapmayı tercih ederim. Bakış açısını değiştirmek, günlük sorunlarımın ne kadar önemsiz olduğunu görmek canlandırıcı. Bu öğleden sonra kendimi huzurlu hissettim. Çok gergin olduğu için bitmesini istediğim kısa bir an oldu, ama nefes almayı hatırladım ve tekrar içine yerleştim. Çok garip, hazırlanmak, ne bekleyeceğini bilmek imkansız. Çok fazla iç gözlem yapmamayı tercih ederim."

Tolerans çalışmasına katılmayı kabul etti.

Bir ay sonra 531 numaralı odada buluştuğumuzda Cassandra iyi bir ruh hali içindeydi.

"Çalıştığım yerel restorandaki işimden ayrıldım. Şimdi hayatımda sırada ne olduğundan emin değilim. Gerçekten hoşlandığım bir kadınla tanıştım; Onu çok düşünüyorum."

"Bugünkü çalışma hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Geçen ay büyük dozdan aşağı inerken, hayatımda ilk kez gerçekten vücudumda hissettim. Genelde kafamın içinde yaşarım. O hissi hatırlıyorum. Terapötik oldu. Bedenimin içinde olma hissi hoşuma gitti."

"Onu yanında taşıyabilir misin?" "Hepsini aynı anda yapmak zor. O kadar uzun süredir vücudumla temasım yok ki, onunla savaşıyorum, bunun kademeli bir süreç olacağını düşünüyorum."

Bu ilk çift kör tolerans gününün aktif ilaç olduğu ortaya çıktı. Cassandra'nın kalp atış hızı ve kan basıncının dramatik bir şekilde arttığı 2 dakikalık noktada bunu anlayabiliyorduk.

O sabah ilk dozu hakkında fazla bir şey söylemedi. Kartlarını göğsüne yakın tutarak yönünü buluyor gibiydi. Dört derecelendirme ölçeğinden ilkini yanıtlamayı bitirirken, şunları söyledi:

/ yeni arkadaşım hakkında çok düşündüm. Bu iyiydi, ama bu bir sonrakiTüm seyahatim olmak istiyorum.

İkinci dozundan sonra konuşabildiği bir keresinde: Komik. Bu sefer daha fazla bıraktım. Bu hiç sorun değildi. Her şey iyi hissetmekle ilgiliydi. Vahiy yoktu, anlamlı imalar yoktu. bu

Beden gerçek bir engel, değil mi? Kesinlikle başkalarının varlığını hissettim. Bana karşı naziktiler, hoş ve ilgiliydiler. Küçük görünüyorlardı, sanki o boşlukta bedenime ve zihnime girebilirlerdi. Bedenimi kaybetme duygusu vardı, ama küçük varlıklar bir şekilde ona nasıl gireceklerini biliyorlar.

"Üçüncü doz hakkında ne düşünüyorsunuz?" Patentini almalısın. Sanırım bunun için çok geç. Keşke bu duyguyu tutabilseydim. Herkes bunu her gün yapsaydı, dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Hayat çok daha iyi olurdu. İyilik potansiyeli çok büyük. Kendi içinde iyi hissetmek. Sanırım meditasyonun sizi aynı yere götürmesi gerekiyor.

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim." Ben de. Üçüncü dozuna on dakika kala Cassandra gülümsemeye başladı. Tam o sırada salonda da korkunç bir öksürük sesi duyuldu.

/ hala hissedebiliyorum. Bütün bu şeyleri, boku karnımın sol tarafında tutuyorum. Bu sefer tüm bunları bırakmam gerektiği mesajını aldım. Yalın hala rahatlamayı hissediyorum. Sıcak ve karıncalanıyor.

Bu bir açılış gibi görünüyordu. Sonraki birkaç yorumuma yanıt olarak geri çekilir veya saldırırsa, yeterince yalnız bırakırdım. Ancak, biraz yardım istiyor gibiydi.

"Neye tutunuyorsun?" Acı."
Ne acısı?" Sanırım tüm acı.
Ağlamaya başladı./ Tahmin
et şimdiye kadar hissettiğim
tüm acılar.

"Orada çok şey var mı?" Evet, daha çok ağlamaya başladı." Onu hissetmek, ağlamak ve gitmesine izin vermek de sorun değil." İşin iyi yanı da bu, onu bırakmak. 15 dakika sonra içini çekti, yeni bir bedenim varmış gibi hissediyorum. Çok daha farkında.

"Bu senin."

Kuru bir şekilde güldü, sonra daha derinden ağlamaya başladı. Bunlar hüzünlü gözyaşları değil, aydınlanma gözyaşları." Önemli değil." Dediği gibi kıllarını hissettim, Evet öyle. Ona daha da yakından bakarak, "Sanırım bir tür gözyaşı temizliyorlar" dedim.

Evet. Bu sabahtan sonra bir guru olacağım. Herkesin arayışının hayatın anlamını veya amacını bulmak olduğunu biliyor musunuz? Eh, bu şekilde hissetmek. Hayat normal olarak kesmez.

"Ne demek istiyorsun?" Hayata dair her şey. Çok güçlendirici değil. Kendinize odaklanmanız öğretilmedi. Kendinizde sahip olduğunuz gücün farkına varmak için. Hayat atıyor

sen kurban rolüne giriyorsun. Bunun basmakalıp bir ifade olduğunu biliyorum, ama bence doğru.

Hayatınızda kontrolden çıktığınızda bazı şeyler olur. Bu DMT deneyimleri, meditasyonun yüksekliği, içsel güce ve içsel güce erişim gibidir. Derecelendirme ölçeğinizdeki "daha yüksek güç mü yoksa Tanrı mı" hakkındaki soruyu biliyor musunuz? Eh, bu fikirden rahatsızım çünkü ima ediyordışarısı, ama daha derin ve daha içten bir şeyle temas kuruyorum. Bu oturum

bana katılan mevcudiyetler ve benim daha çok odak noktası olmam açısından daha birleşikti. İlk yolculuk sadece bendim ve ikinci yolculuk daha çok

varlıklar; Bu bir kombinasyondu.

"Dördüncü dozun yaklaşması hakkında ne düşünüyorsunuz?" En iyisi olacak, daha da iyi olacak. Bu katmanların içinde daha da derine iniyorum.

Cassandra'ya son dozunu verdikten hemen sonra, insanlar kapının dışında yüksek sesle konuşmaya başladılar. 6. dakikada büyük bir çarpışma duyduk. Beş dakika sonra dedi ki:

Çok sevildiğimi hissediyorum."
Bu çok güzel bir duygu."

Evet, sıcak. Üzgün görünüyordu ve sağ elinin parmaklarını yatağa vurdu.

Çok hissediyorum.

Kapının dışında korkunç bir ses vardı, biri vidaları deliyordu. Gönüllülerimizin bir hastane koğuşunun tüm karmaşasını göz ardı edebilmelerinin ve hala bu kadar derin deneyimlere sahip olmalarının ne kadar inanılmaz olduğunu düşündüm.

Cassandra siperlerini kaldırdı ama gözlerini kapalı tuttu. Sonra gözlerini yarı direk açtı ve dümdüz ileriye baktı. Tavana baktı ve tekrar ağlamaya başladı.

"Ne hissediyorsun?" Her şey yoluna girecek. Tüm şüphelerim için endişelenmeme gerek yok. "Nereye gideceğim? Ne yapacağım?" Güven verici.

"İyimser bir duygu mu?" Evet, çok ferahlatıcı. Sanki benim binlerce ve binlerce ayrı parçam var ve bu ilaç hepsini bir araya getiriyor. Çok eksiksiz hissettiriyor.

"Sevildiğini hissettiğini söyledin." Göğsümde bir his vardı. Sıcaktı. Bütün göğsüm şişti. Gerçekten çok güzel bir duyguydu. Varlıklar ya da her neyseler tarafından sevildim. Çok hoş ve rahatlatıcıydı.

Cassandra ve ben birkaç hafta sonra telefonda konuştuk.

Dedi ki, "Derin fiziksel değişiklikler oldu, çok faydalı olanlar. Sanki midemi geri almışım gibi hissediyorum. Şimdi, yıllardır ilk kez mideme derin nefes alabiliyorum. Ben daha iyimserim. Bu şimdiye kadar biraz yıprandı, ama aşırı derecede değil. Meditasyondaki iyimserliği hatırlayabiliyorum. Mümkün olan en derin doku masajına sahip olmak gibi. Üçüncü yolculukta gerçekten bırakabildim. Sanırım orada tecavüze uğradığımda canım yandı. Orada bir şeyler sakladığım ve kendimi koruduğum, sürekli olarak onları sıktığım yer burası. Bu duyguları yıllarca karnımda sıkıca tutmak. Kendimi çok daha özgür hissediyorum.

"DMT benim için şimdiye kadarki herhangi bir terapiden çok daha iyi. Bana hatırlattığı tek şey, her şeyin ne kadar kötü olduğu ve olduğu. DMT'de kendimi iyi bir insan olarak gördüm ve hissettim, DMT elfleri tarafından sevildim."

"Elfler mi?" diye sordum. Çok sayıda ziyaretçi duygusu vardı. Neşeliydiler ve bir şeyleri vardı.

Bana sevilme deneyimini yaşatan harika bir zaman. Her dozda giderek daha fazla tatmin edici, güvenli ve rahat tanıdık bir his vardı.

"Olaylara bir bakış açısı kazandırmak, nerede olduğumu görmek ve beni iyileştirmek için yılda belki bir kez DMT yapmak harika olurdu. Karnımdaki özgürlük hala orada. Diş sıkma biraz daha geri döndü, ancak daha tutarlı bir temelde, onu gerçekten temizleyebildiğimi hatırlayabiliyorum."

"Yararlı bir referans noktası olabilir" diye ekledim.

Freud, insanların alışkanlıkla başkalarına sanki o kişinin önceki yaşamından önemli figürlermiş gibi nasıl tepki verdiklerini ifade eden aktarım terimini icat etti. Terapide, karşı aktarım duyguları, terapistin danışanına benzer şekilde yansıtılan duygulardır.

Cassandra'nın hayatı, ilişkiye girdiği kişiler için aktarım duygularıyla doluydu. Karşı-aktarım olmadan asla aktarım olmadığı için, insanlar ona aynı derecede güçlü bir şekilde tepki gösterdi. Onun rahatlığını benimle paylaşmak bir tuzak ya da bir fırsat olabilir. İlişki gemimize, aktarım ve karşı aktarımın kafa karıştırıcı dansı olmadan bakmamız gerekiyordu.

Ertesi ay Cassandra, tolerans çalışmasının ikinci yarısı için geri döndü: art arda dört doz plasebo.

Dördüncü doz tuzlu suyu tamamladıktan sonra, "Katılımınız için teşekkürler" dedim.

"Teşekkür ederim. Seninle konuşmak kolay oldu." Bunu, hoşçakal demeden önce biraz çalışma yapmak için bir açılış olarak aldım. Ayık ve istikrarlı bir durumdaydı, bu yüzden doğrudan altta yatan temayı ele aldım.

"Acaba ilk başta sizi bir ilaçla etkisiz hale getirecek bir erkek doktora güvenmekte biraz zorluk çektiniz mi?"

"Bunun için gittim. Sana güvendim. Bu konuda hiç endişelenmedim. Hayatımı değiştirdin."

Cassandra'nın insanları yere sermeden önce kaidelere koyduğunu bildiğim için çok dikkatli bir şekilde karşı çıktım, "Hayatını değiştirmen için bağlamı yaratmaya yardım ettim."

"Sanırım. DMT sizi ruhunuza kadar soyar. Endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum. DMT bana her şeyin ötesini nasıl göreceğimi gösterdi. Herşey

temelde her şey yoluna girecek. Samuel Coleridge'in bir fikrini hatırlıyorum: Harika bir rüya gördüyseniz ve yanınızda bir gül getirdiyseniz ve sonra uyandığınızda gül elinizdeyse, bu rüyanın gerçek olduğu anlamına gelir. Eve geldiğimde ve kolumdaki morlukları ve delikleri gördüğümde gerçekten böyle hissettim - gerçekten olduğunu ve gerçekten olduğum yerde olduğumu ve ne hissettiğimi hissettim.

Cassandra'nın davası bize, DMT'nin ortaya çıkardığı her türlü soruna uygun şekilde yanıt vermenin ne kadar kritik öneme sahip olduğunu gösteriyor. Yargılamaya, kredi almaya veya başka bir şekilde güvenine ihanet etmeye çalışmadan sürecini devam ettirmek için asgari düzeyde söyledim. Bunu yapmak, yaptığı önemli işi raydan çıkaracaktı ve büyük olasılıkla bunu dürüstlüğünün başka bir ihlali olarak deneyimleyecekti.

Cassandra ile birkaç farklı temanın harmanlanması söz konusuydu. Bununla birlikte, birincil olan, tecavüzünün psiko-kolojik travmasıyla karın ağrısı semptomu aracılığıyla yeniden karşılaşıyor gibi görünüyor. DMT, fiziksel acısının neyi temsil ettiği ve aslında nerede başladığı ile duygusal temas kurmasını kolaylaştırdı. Ruh molekülü, özellikle güçlü bir adamın yanında kontrolünü kaybedebileceğini ve aynı anda hem güvende hem de sevilebileceğini göstererek ona yardımcı oldu. Onu kimin sevdiği ve ona iyi olduğunu söylediği ve bu sevginin doğası konuları, bizi varlıklarla temas ve maneviyat gibi başka kategorilere götürür.

Hem Marsha hem de Cassandra, 531 numaralı odadan başka bir yerde yaşıyor gibi görünen palyaçolar ve varlıklarla bir araya geldi. Şimdi ruh molekülünün bizi yönlendirebileceği bu öteki dünyaları ve onların sakinlerini inceleyelim. Doğaları gereği ne kişisel ne de kişilerarasıdırlar. Aksine, görünmezler ve gönüllüler ve araştırma ekibi için oldukça şaşırtıcı ve beklenmedik.

12

Görünmeyen Dünyalar

Bu bölümden J_n, ruh molekülünü daha benzersiz bir bölgeye doğru takip etmeye başlıyoruz. Bu alanı tanımak veya anlamak o kadar kolay değil çünkü deneyimler gönüllülerimizin düşünceleri, duyguları ve bedenleriyle daha az net bir şekilde ilgili. Daha ziyade, hakkında en fazla belli belirsiz farkında olduğumuz, bağımsız, bağımsız varoluş düzeylerini önerirler. Bu raporlar dünya görüşümüzü sorguluyor ve tartışmanın duygusal yoğunluğunu artırıyor: "Bu bir rüya mı? Bir halüsinasyon mu? Yoksa gerçek mi?" "Bu yerler neresi? İçeride mi, dışarıda mı?" Bunlar, aşağıdaki raporları incelerken düşünmeye başlayacağımız sorulardan bazıları.

Gönüllüler zaten bu yerlere başvurdular. Marsha "Tac Mahal"e gitti ve Cassandra, palyaçolar ve diğer varlıklarla dolu "çılgın sirk yan gösterisine" çekildi. Bu bölümde, "nerede" meselesi üzerinde duracağım. DMT bizi elimizden tutup nereye götürüyor? Bu, ruh molekülünün bölgesini haritalamanın gerekli bir parçasıdır.

Bu raporların ilginç bir yönü, çoğunlukla alıntılar olmalarıdır.tüm oturumların kayıtlarından ziyade. Nadiren DMT ortamı yaptı

Birinin gezisi sırasında tek başına ön plana çıkar. Gönüllülerin kendilerini buldukları alanlar kesinlikle oldukça sıra dışıydı. Bununla birlikte, daha da önemlisi, bulundukları yerle ilişkili anlam ya da duygu, bilgiydi. Elbette, bu alanlarda başka "yaşam formları" ortaya çıkmaya başladığında, onların varoluşlarına tamamen kapılmamak zor oldu ve bu raporlar haklı olarak ayrı bölümlerin konusudur.

Garip doğalarına rağmen, bu alıntılar giriş niteliğindedir. Ruh molekülünün yol açtığı bir sonraki varoluş katmanı için sahneyi hazırlarlar. "Nerede" arka plan, manzara. "Kim" bu konuların özüne iniyor. Ama önce manzarayı tanıyalım.

En temel biyolojik düzeyde, DNA ve diğer biyolojik bileşenlerin algılanmasıydı.

Karl, ilk doz-yanıt çalışması gönüllümüzdü: DMT-1. İlk kör olmayan düşük dozunu aldıktan 2 dakika sonra konuşmaya başladı:

DNA'ya benzeyen spiraller vardı, kırmızı ve yeşil.

Daha önce okuduğumuz üzücü 0.6 mg / kg deneyimi hakkında olan Philip, bu kez çift kör 0.4 mg / kg dozunda tanıdık çift sarmal modelini de tanıdı:

Görseller, bir hücrenin içi gibi, protozoa gibi tüplere geri düşüyordu, DNA'nın döndüğünü ve sarmal hale geldiğini görüyordu. İçinde hücresel aktiviteler olan tüpler gibi jelatin gibi görünüyorlardı. Onların mikroskobik bir görüntüsü gibiydi.

Aydınlanma deneyimini daha sonraki bir bölümde tartışacağımız Cleo da DNA'nın vizyonlarıyla bir araya geldi:

İnanılmaz derecede parlak küplerden yapılmış spiral DNA tipi bir şey vardı. Bilincim değişirken aynı zamanda kutuları "hissettim".

Sara'nın varlık iletişim deneyimini bir sonraki bölümde yakından inceleyeceğiz. Bununla birlikte, DNA'ya atıfta bulunduğunu not etmek ilginçtir:

DMT'nin ruhumun enerjisini serbest bıraktığını ve onu DNA'ya ittiğini hissettim. Bedenimi kaybettiğimde olan buydu. Hatırlatan spiraller vardı

Chaco Kanyonu'nda gördüğüm şeylerden biri. Belki de bu DNA'ydı. Belki de eskiler bunu biliyordu. DNA, uzay yolculuğu gibi evrene geri döner. İnsanın bedeni olmadan seyahat etmesi gerekir. Küçük gemilerde uzay yolculuğunu düşünmek çok saçma.

Bazı denekler, DNA'dan daha az belirgin bir şekilde biyolojik bir bilgi temsili yaşadılar.

Kırk iki yaşında Doğu Avrupalı bir film yapımcısı olan Vladan, en yoğun araştırma konularımızdan biriydi; DMT ile kullanılacak ilaç dozları ve kombinasyonları üzerinde çalıştığımız pilot çalışmaların çoğu için gönüllü oldu. Ayrıca ön doz bulma çalışmamızda herkesten daha fazla psilosibin aldı.

Pindolol çalışması sırasında nispeten düşük bir DMT dozunda, 0.1 mg / kg'da, anlam açısından zengin sembollerle karşılaştı:

Zirvede yumuşak ve geometrik görseller vardı. Onlar 3 boyutlu daireler ve gölgeli konilerdi. Çok taşındılar. Neredeyse bir alfabeye bakmak gibiydi ama İngilizce değildi. Fantastik bir alfabe, rünler ve Rusça ya da Arapça yazı arasında bir geçiş gibiydi. Sanki içinde bir bilgi varmış gibi hissettim, sanki veriymiş gibi. Bu sadece rastgele bir şey değildi.2

Daha sonra, bir pilot siproheptadin seansına katılırken, Vladan 0.2 mg / kg DMT aldı ve yine alfabe benzeri rakamlar gördü.

Kesik şekli, yuvarlatılmış kenarları, hiyeroglifofsome türü panelleri görmek gibi. Üzerlerine boyanmamışlardı ama daha çok kesilmişlerdi, bu sayede renkleri gördüm.

Dilin ve sayıların görsel dönüşümünün bir başka çarpıcı örneği de Heather'dan geliyor. Yirmi yedi yaşında, en deneyimli gönüllülerimizden biriydi. Heather iki yüze yakın kez psychedelics almıştı, tütsülenmiş DMT ile bir düzineden fazla deneyime sahipti ve esrar, uyarıcılar ve MDMA'ya oldukça aşinaydı. Ek olarak, DMT içeren çay ayahuasca'yı on kez içmişti.

İlk kör olmayan yüksek dozda DMT'den çıkarken başladı: Yolculuk boyunca sürekli İspanyolca konuşan bir kadın vardı. Kendine özgü bir aksanı vardı. Belki İspanyolca değildi, ama kulağa hoş geliyordu

Beğendim. Bir noktada, "Düzenli" dedi. 3 Olay yerinin üzerine beyaz bir battaniye attı ve sonra tekrar tekrar geri çekti. Gerçekten garipti. Numaralar vardı. Numeroloji ve dil gibiydi. Bütün bu renkler vardı ve sonra tüm bu sayılar vardı, Romen rakamları. Rakamlar kelimelere dönüştü. Kelimeler nereden geliyor? Kadın onları battaniyesiyle örterdi - kelimeler ve sayılar.

Tipik olarak DMT olarak başladı ama sonra onu geçtim, DMT'de olduğum yerin ötesine geçtim. Oraya çıkarken o çınlama sesi geliyor ve sonra dil ya da sayı meselesine gittim. Tamamen anlaşılmaz bir kabloydu. Belki de bana bir şey öğretmeye çalışıyordu. İlk gördüğüm sayı 2'ydi ve etrafa baktım ve her yerde sayılar vardı. Küçük kutularında ayrılıyorlardı ve sonra kutular eriyor ve sayılar uzun sayılar oluşturmak için bir araya geliyordu.

Eli otuz sekiz yaşında bir mimardı ve en korkusuz yeniden araştırma konularımızdan biriydi. Daha önce "çocukluğumdan itibaren LSD altında, odanın üzerinde oturup kendimi izlediğim bir noktaya kadar gerilemişti." Siproheptadin çalışması sırasında aldığı 0.4 mg / kg'lık bir doz sırasında, şunları kaydetti:

İlginç olan şu ki, bir dizi halüsinasyon yaşamaya başladım ve sonra kendi kendime dedim ki, "Ah, bu Logos." Temel olarak, anlam ve anlambilimin mavi-sarı çekirdeği var.4

"Temelde" kelimesini kullanmasına güldüm: "Bunu söylemek senin için kolay." /bilmek! Kelimelerin iplikleri ya da DNA ya da başka bir şey gibi. Her yerdeler, her yerdeler. Mavi amipli şekillerden sonra, birkaç titreşen yer vardı. "Bunlardan çok var" diye düşündüm. Bu güzel bir duygu. Sonra karışık bir gerçekliğe dönüşür. Etrafıma baktığımda, öyle görünüyordu

Sanki anlam ya da semboller oradaymış gibi. Tüm anlamın depolandığı bir tür gerçeklik çekirdeği. Ana odasına daldım.

Eli'ye ayak uydurmaya çalışırken, "Anlam ve kesinlik duygusuna dönüşen bir tür zar gibi görünüyor" diye merak ettim.

Öyle! Bilgisayarlara olan ilgimden mi değil mi bilmiyorum ama gerçekliğin ham parçaları gibi görünüyor. Sadece birler ve sıfırlardan çok daha fazlası. Bu daha yüksek bir seviye, çok güçlü bitler.

Eli, içine daldığı "odayı" tarif etmeye devam etti. Bu raporla, DMT'nin sağladığı görünüm artık genişlemeye başlar.

/ beyaz bir odadaydım, belirli duyguları yaşıyordum vebana yoğun bir ortak gerçeklik hissi veren hisler. Sanki benim arabamla bazı İspanyol çocuklara çarptığım bir rüya gibiydi, onların arabasına çarptım. Bana çok kızgındılar. Onlara dedim ki, "Benden nefret ediyorsanız, kendinizden nefret ediyorsunuz. Kültürlerimiz birbirine karıştı, bu yüzden buna karşı bir savunma yok." Onların kültürü, bizim kültürümüz, onlar gerçekti, aynı anda var oluyorlardı. Beyaz oda çoğunlukla oflight ve uzaydan oluşuyordu. Yüzeylerde bir bilinç Logos'u gibi ikonlarla yığılmış küpler vardı. Hafifti ama çok fazla başka bilgi geliyordu.

Diğer gönüllüler kendilerini "oyun odaları" veya "kreşler" gibi görünen, özellikle onlar için yapılmış, anlam ve derinlik dolu bir tür tutma alanı olan odalarda buldular.

Otuz üç yaşında bir doktor olan Gabe, uzak bir kırsal toplulukta yaşıyor ve çalışıyordu. Daha önce DMT içmiş olan birkaç gönüllüden biriydi. Sipro-heptadin ile kombinasyon halinde 0.4 mg / kg DMT aldıktan sonra aşağıdakileri bildirdi:

Bir çocuk odasında olduğu gibi bazı sahneler veya formlar vardı. Bebek yok, ama beşikler ve farklı hayvanlar vardı, canlı. Bir çocukluk sahnesine gittim, ya da hissettim. Sanki bir bebek arabasındaydım, çocuk görüntüleri. Biraz korkutucuydu. I.

tarif et. Belki çizebilirim. Çocukken bir odada bebek arabasıyla olmak gibiydi. Odada karikatür gibi insanlar vardı ama görmek istediğim gibi değillerdi.

Aaron, yasal teknolojileri kullanarak bilinç geliştirmenin en ileri noktasındaydı: beyin dalgası kullanan makineler, takviyeler ve vitaminler gibi elektronik cihazlar ve Doğu manevi disiplinleri. Bizimle çalışmaya başladığında kırk altı yaşındaydı. Aaron, çalışmamızdaki az sayıdaki Yahudi gönüllüden biriydi ve onunla bu düzeyde belirli bir akrabalık hissettim. Umutluydu ama şüpheciydi, deneyimi dört gözle bekliyordu, ama sağlam bir şekilde hayatta kalması için dua ediyordu.

DMT artı pindolol seansı sırasında, iki unsuru gördü.

Görünmeyen Dünyalar: Bilgilendirici dil yönü ve kreş/oyun odası teması.

Kapı yok, geçilecek bir şey yok. Ya burada, ya karanlık; ya da şurada - görüntüler var. Onlarla hiçbir şey yapamazsın. Maya hiyeroglifleriydi. İlginçti. Hiyeroglifler, sanki çocukmuşum gibi bir odaya dönüştü. Orada oyuncaklar vardı, sanki bir çocukmuşum gibi. Öyle de oldu. Çok sevimliydi.

Biraz daha büyük bir ölçekte, ruh molekülü başka bir gönüllüyü bir tür "daireye" götürdü. Tyrone, doz-yanıt çalışmasına katıldığında otuz yedi yaşındaydı. O benim eski bir öğrencimdi, bir yıl boyunca denetlediğim genç bir psikiyatristti.

Çift kör 0.2 mg / kg DMT dozundan çıkarken, burada:

Gelecekten gelen apartmanların sahnesiydi! Ne kadar beklenmedik olduğuna güldü. Yaşam alanları gibi, muhteşemdiler. Pembe, turuncu, bu tür renkler, sarı, gerçekten parlak.

"Onların geleceğe ait olduklarını nasıl bildin?" diye sordum.

Oturulacak yerler, bir şeyler yapılacak yerler, tezgahlar, duvarlardan kalıplanmıştı. Hiç böyle bir şey görmedim. Gerçekten modern görünümlüydü. Dairenin neredeyse organik doğası güzeldi. Sadece işlevsel değildi. Mobilyaların içinde hayat vardı, sanki bir şeyden, bir hayvandan, bir canlıdan kalıplanmış gibiydi. Dairelere hayran kaldım. Sanatsal bir takdir, güzel bir tabloya bakmak ve onun içinde kaybolmak, mutlulukta kaybolmak gibi. Sonunda dairelerin ötesine geçtim. Bir boşluğa, toprakta bir çatlağa giriyorum. Yatay değildi, dikeydi. Uzayda çatlak.

Aaron ayrıca EEG çalışmasına da katıldı. 0.4 mg / kg DMT dozunu aldığı oturumdan birkaç gün sonra, bize o gün nereye gittiğinin bir tanımını benimkinden daha iyi yakalayan el yazısı notlar gönderdi. Burada, bu tuhaf alanların yerleşik doğasının bazı parıltılarını görüyoruz.

Geri dönüş yoktu. Bir iki dakika sonra sol tarafımda bir şey olduğunu fark ettim. Isaw apsychedelic, Day-Glo—renkliuzayduvarları ve zemini net bir ayrım veya kenarları olmayan bir odaya yaklaşan. Zonkluyor ve elektrikle titreşiyordu. "Ben"in önünde yükselen podyum benzeri bir masaydı. Görünüşe göre bir varlık bana bir şey yapıyor / hizmet ediyor. Nerede olduğumu bilmek istedim ve orada hiçbir işim olmadığı cevabını "hissettim". Varlık düşmanca değildi, sadece biraz gürültülü ve kabaydı.

Phillip'in çift kör 0.4 mg / kg dozu, 0.6 mg / kg aşırı dozundan daha kolaydı ve bunu iyi hatırladı. Bu oturumda, mekan daha da büyük ölçekli gözlemleri içerecek şekilde genişler.

Durmak bilmeyen cızırtılı, çatırdayan görseller uzun sürmedi. Sonra tuhaf bir manzaranın üzerindeydim, Dünya gibi, ama çok doğaüstü. Bir çeşit dağ. Çok samimi ve davetkardı. O kadar gerçekti ki gözlerimi açmak zorunda kaldım. Bunu yaptığımda, sahne odanın üstüne yerleştirilmişti. Gözlerimi kapattım ve bu, gördüğüm şeye olan müdahaleyi ortadan kaldırdı. Süper parlak bir Day-Glo posteri gibiydi, ama çok daha karmaşıktı. Kilometrelerce üzerinde süzülüyordum. Bunu yapmanın çok belirgin bir duygusu vardı, sadece görsel algı değil. Bazı teleskoplar, veya mikrodalga fırınlar, veya su kulesi vardı

üzerlerinde anten olan şeyler. Keşke elinden tutup sana gösterebilseydim. Uçsuz bucaksız bir ufuk genişliği. Güneş, bizim güneşimizden farklı, farklı renkler ve tonlardı.

Bu bölümü Sean'ın bizimkine çok benzeyen bir DMT dünyası tanımıyla kapatalım. Ancak bu dünyanın Room531 ile hiçbir ilgisi yoktu ve orada Laura ve benden başka insanlar yaşıyordu. Bu örneği beğendim çünkü bu bölümdeki materyali aşağıdaki bölümle birleştiriyor. Başka bir deyişle, "birisi" ve "bir şeyler oluyor" ile "başka bir yerde"dir, ancak bizi "ötekiliği" konusunda aldatacak kadar tanıdıktır.

Sean'ın aydınlanma deneyimini daha sonra daha ayrıntılı olarak okuyacağız. Bununla birlikte, amaçlarımız için, dikkat edilmesi gereken ilginç olan şey, tolerans çalışması sırasında üçüncü 0.3 mg / kg DMT seansından sonra ne olduğudur. Al-

En çok da dördüncü ve son dozuna başlamadan önce şöyle dedi:

Ah evet, insanlar ve rehberler vardı. Çölde bir evin verandasında Meksikalı bir aileyle birlikteydim. Dışarıda bir bahçe sahnesi vardı. Çocuklar falan vardı. Çocuklarla oynuyordum. Ben de ailenin bir parçasıydım. Arkamda ya da etrafımda bir yerlerde yaşlı bir adamın durduğunu hissettim. Onunla konuşmak istedim ama bana bir şekilde genç kızı ziyaret etmenin daha önemli olduğunu söyledi. Oldukça rahat, iyi huyluydu. Olduğu gibi çok doğal ve eksiksiz görünüyordu. Bu hiç de bir rüya değildi. "Oldukça sıradan bir gün gibi görünüyor" diye düşündüm ve sonra durdum ve "Hayır, takılıyorum" diye düşündüm.

Bazı siyahi insanlar da beni çekiştiriyordu. Çıkarılmış gibi tuhaf bir his vardı. Sarsıcı bir duyguydu. Çağrılıyordum.

Onun düşünce zincirini devam ettirmeye çalışarak, "Carlos Castaneda'nın kitaplarından fırlamış gibi geliyor" dedim. 5

Öyle, değil mi? Hayır, bunu düşünmemiştim.

Belki de bu algıların o kadar da garip olmadığını düşünüyorsunuz. Hepimiz alışılmadık yerler ve şeyler hayal ederiz. Ancak, gönüllülerimiz sadece bunları görmekle kalmadı, aynı zamanda gerçekten orada olduklarına dair sarsılmaz bir kesinlik hissettiler. Gözlerini herhangi bir zamanda açmak, bu gerçekliği şimdi tezahür eden ama daha önce görünmez olanla üst üste bindirdi.

Onlar da uyumuyordu. Hiper farkındaydılar ve uyanıktılar, kendilerine bu yeni alanda bir şeyler yapmayı söyleyebiliyorlardı. "Etrafıma baktım ve gördüm..." dediklerini ne kadar sık duyduğum şaşırtıcı.

Bu deneyimleri dinlemek aynı zamanda aklinik psikiyatrist ve araştırmacı olarak sınırlarımı zorlamaya başladı. İnsanların bu gayb alemleri hakkındaki raporları hakkında birkaç yorum yaptım. Ayak uydurmak zordu ve ne diyeceğimi bilmiyordum. İşte bu noktada, bu öyküleri rüyalar ya da DMT ile güçlendirilmiş hayal güçlerinin bir ürünü olarak görme eğilimiyle savaşmak zorunda kalmaya başladım. Öte yandan, DMT'de tam olarak ne olduğu konusunda kendi modelimden de şüphe etmeye başladım. İnsanlar gerçekten başka bir yerde miydi? Tam olarak neye tanık oluyorlardı?

Bunlar önemsiz sorular değil. Önceki bölümde gördüğümüz gibi, DMT'nin etkisi altındaki insanlarla çalışırken hassas, empatik ve cesaret verici tepkiler çok önemlidir. Hazırlıksız, şüpheci veya şüpheci bir söz, birinin kendini kötü ve göz ardı edilmiş hissetmesine neden olabilir ve bu da hızla olumsuz veya korkutucu bir sonuca yol açabilir. Sean'ın, Meksika'daki aile sahnesinin Carlos Castaneda kitaplarının bir anısına dayandığı yönündeki önerimi kesin bir dille reddetmesinde bunun bir işaretini alıyoruz. Onlarla birlikteydi; başka bir şey değildi.

Gönüllülerin deneyimlerine yakın izleme ve empatik tepkiler verme ihtiyacına ek olarak, onlara ne olduğunu anlamalarına da yardımcı olmam gerekiyordu. Görünmez manzara söz konusu olduğunda, hepimiz neler olup bittiğini anlamlandırmada daha zor zorluklarla karşılaştık. Sonraki iki bölümde göreceğimiz gibi, bu durum, varlıklarla temas insanların oturumlarına baskın çıktığında daha da acil bir konu haline geldi.

13

İletişim Perdesi: 1

1 Bu ve bir sonraki bölümdeki malzeme, anlaşılması en alışılmadık ve zor olanıdır. İnsanların "Ne buldun?" diye sorması benim için en tuhaf ve en kolay olanı.

Başucu notlarımı gözden geçirirken, gönüllülerimizin kaçının "onlarla" veya diğer varlıklarla "temas kurduğunu" görmek beni sürekli şaşırtıyor. En az yarısı bunu şu ya da bu şekilde yaptı. Araştırma denekleri, onları tanımlamak için "varlıklar", "varlıklar", "uzaylılar", "rehberler" ve "yardım edenler" gibi ifadeler kullandılar. "Yaşam formları" palyaçolar, sürüngenler, peygamberdeveleri, arılar, örümcekler, kaktüsler ve sopa figürlerine benziyordu. "Bu varlıklar vardı", "Yönlendiriliyordum", "Hızla üzerime geldiler" gibi yorumların yazılı kayıtlarını görmek hala şaşırtıcı. Sanki zihnim kabul etmeyi reddediyorsiyah beyaz olanı.

Belki de bu hikayelerle bu kadar zor zamanlar geçiriyorum çünkü hakim dünya görüşüne ve kendime meydan okuyorlar. Gerçekliğe modern yaklaşımımız, uyanık bilince ve onun araç ve diğer uzantılarına dayanır.

enstrümanlar, bilmenin tek yolu olarak. Günlük ruh halimizde bir şeyleri göremiyor, duyamıyor, koklayamıyor, tadamıyor veya dokunamıyorsak veya teknolojiyle güçlendirilmiş duyularımızı kullanamıyorsak, bu gerçek değildir. Dolayısıyla, bunlar "maddi olmayan" varlıklardır.

Buna karşılık, yerli kültürler görünmez manzaranın sakinleriyle düzenli temas halindedir ve her iki dünyayı da bir araya getirmekle ilgili hiçbir sorunları yoktur. Genellikle bunu psychedelic bitkilerin yardımıyla yaparlar.

Günümüzdeki birçok bilim adamı, maneviyata kalıcı bir inanca sahiptir. Bununla birlikte, aynı bilim adamları, kişisel ve mesleki inançları arasında derin bir çatışmaya yakalanırlar. Söyledikleri ve hissettikleri birbirleriyle derinden çelişebilir. Kalbin ve ruhun meseleleri hakkında "objektif" olmak zordur. Bilim adamları inançlarını bölümlere ayırabilir ve manevi sezgilerini doğrulamayı veya onaylamayı düşünemezler. Diğer durumlarda, entelektüel anlayışlarıyla bir miktar tutarlılık sağlamak için bu inançların doğasını sulandırabilirler. Belki de temel kutsal yazılarda meleklerin ve şeytanların varlığını görmezden geliyorlar ya da onları sembolik veya aşırı aktif bir dini hayal gücünün halüsinasyon tezahürleri olarak görüyorlar.

Bu konular hakkında açık diyalog eksikliği, bilimsel yöntemler kullanarak maddi olmayan alemlerin gerçekliğine dair görüşümüzü genişletmeyi hayal etmeyi bile çok daha zor hale getiriyor. DMT gibi molekülleri kullanarak onlara güvenilir bir şekilde erişebilseydik, ruh alemlerinin çalışmasına ne olurdu?

Maddi olmayan veya manevi dünyaların varlığına ilişkin sorulara ek olarak, onlarda ne algılayabileceğimiz kavramını genişletmeyi de düşünmeliyiz. Manevi ve dini yapılarımız, bu farklı varoluş seviyelerinde gerçekten var olan şeyleri kapsayabilir mi? Duymak üzere olduğumuz hikayeler, İlahi Olan'la veya meleklerle makul ölçüde "basit" karşıtlıkların ötesine geçiyor ve özellikle temiz, düzenli veya "beklenen" sarmal deneyimler alanında düşündüğümüz şeylerle uyumsuz değiller.

Bu raporların, sahip olduğumuz her türlü entelektüel, sezgisel ve teknolojik araçları kullanarak, maddi olmayan alemlere olan ilgiyi hızlandıracağını umuyorum. Onlar hakkında yeterli ilgi ve hatta talep olduğunda, bu tür fenomenler rasyonel sorgulama için kabul edilebilir bir konu haline gelebilir. İronik olarak, bilime daha fazla güvenmek zorunda kalabiliriz,

özellikle kozmoloji ve teorik fiziğin serbest dolaşan alanları, bu "ruh-dünyası" deneyimlerinin tatmin edici modelleri ve açıklamaları için daha muhafazakar dini geleneklerimizden daha fazla.

DMT vermeye başladığımızda bu tür deneyimlerden bazılarını duymayı bekliyordum. Terence McKenna'nın yüksek dozda uyuşturucu içtikten sonra karşılaştığı "kendi kendini dönüştüren makine elfleri" hakkındaki hikayelerine aşinaydım. New Mexico araştırmasına başlamadan önce yirmi deneyimli DMT tiryakisi ile yapılan görüşmeler de benzer toplantıların sometallerini verdi. Bu insanların çoğu Califor-nia'dan olduğu için, itiraf etmeliyim ki bu hikayeleri bir tür Batı Kıyısı eksantrikliğine bağladım.

Bu nedenle, çalışmalarımızda varlıklarla temasın meydana gelme sıklığına ya da bu deneyimlerin çoğu zaman tamamen tuhaf doğasına ne entelektüel ne de duygusal olarak hazırdım. Görünüşe göre gönüllülerin çoğu, hatta daha önce DMT içmiş olanlar bile değildi. Bu varlıkların pek çok gönüllümüzle ne yaptığına dair ortak temalar da şaşırtıcıydı: manipüle etmek, iletişim kurmak, göstermek, yardım etmek, sorgulamak. Kesinlikle iki yönlü bir yoldu.

Takip eden raporlar ne kadar garip olsa da, 1990'ların araştırması, bilimsel literatürde DMT'nin neden olduğu "teması" tanımlayan ilk araştırma değildi. Ayrıca 1950'lerden bu konuda gönüllülerden alıntı yapan raporlar da var. Bu eski DMT vakaları, neredeyse kırk yıl sonra duyacağımız hikayelerin habercisi olmaları bakımından dikkat çekicidir. Daha da çarpıcı olan, diğer psychedelics hastalarını ele alan araştırma konularında benzer bir rapor bulamamış olmam. Sadece DMT ile insanlar "onlarla", maddi olmayan bir dünyadaki diğer varlıklarla buluşurlar.

Bu eski klinik alıntılar, birçoğu on yıllarca olmasa da yıllarca hastanede yatan şizofreni hastalarından kaynaklanmaktadır. Özellikle sözlü, anlayışlı veya cana yakın değillerdi. DMT durumunun şizofreniye ne kadar benzer olduğunu belirlemeye çalışan DMTin çalışmaları aldılar. Araştırmacılar ayrıca, doğal olarak psikotik hastaların DMT'nin etkilerine daha fazla veya daha az duyarlı olup olmadıklarını ölçmekle de ilgilendiler.

Stephen Szara'nın Macaristan'daki eski laboratuvarında yapılan bir çalışmada şizofreni hastası, yüksek dozda kas içi DMT'den sonra aşağıdakileri bildirdi:

/ Böyle garip rüyalar gördüm, ama sadece başlangıçta... Garip yaratıklar, cüceler ya da başka bir şey gördüm, siyahtılar ve hareket halindeydiler.1

Amerikalı bir araştırma ekibi de şizofreni hastalarına DMT verdi. Dokuz denekten, deneyimi hakkında bir şey söyleyebilecek tek kişi, 1.25 mg / kg IM DMT'nin sağlam bir dozunu aldıktan sonra talihsiz bir kadındı.

Büyük bir yerdeydim ve canımı yakıyorlardı. Onlar insan değildi... Korkunçtular! Turuncu insanların olduğu bir dünyada yaşıyordum.2

Bu küçük vinyetler, gönüllülerimizin bildirdiği şeyin tamamen bir Yeni Çağ, 1990'ların Santa Fe fenomeni olduğuna inanarak bizi çok fazla kayıtsız kalmaktan alıkoymalıdır. Ruh molekülü, araştırmamız başlamadan çok önce görünmeyen dünyaları ve onların sakinlerini Batı bilimine gösterdi.

Karl'ın yaşam formlarıyla erken karşılaşması, son bölümde anlatılan DNA vizyonları gibi, diğer gönüllülerden gelecek, daha ayrıntılı hikayeler için bir başlangıç sundu. Karl kırk beş yaşında bir demirciydi. Aydınlanma deneyimini daha sonra okuyacağımız Elena ile evlendirildi.

Kör olmayan yüksek doz enjeksiyonundan sekiz dakika sonra, bu karşılaşmayı şöyle anlattı:

Bu gerçekten garipti. Bir sürü elf vardı. Şakacıydılar, sıradandılar, belki dördü düzenli olarak seyahat ettiğim eyaletler arası otoyolun bir bölümünün yanında belirdi. Sahneye hakim oldular, bu onların ter-yağmuruydu! Benim boyumdaydılar. Bana bu inanılmaz güzel, karmaşık, dönen geometrik sahneleri gösteren pankartlar tuttular. Onlardan biri hareket etmemi imkansız hale getirdi. Kontrol sorunu yoktu; Kontrol tamamen onlardaydı. Bakmamı istediler! Bir kıkırdama sesi duydum - elfler gülüyor ya da yüksek hızda konuşuyor, gevezelik ediyor, heyecanlanıyor.

Son bölümde, Harun'un görünmeyen dünyalarla ilgili deneyimlerini duyduk. İlk kör olmayan yüksek DMT dozuna geri dönelim. Enjeksiyondan yaklaşık 10 dakika sonra bana baktı ve omuz silkti, güldü:

Önce mandala benzeri bir dizi görsel, fleurs-de-lis—tip vi-sionlar vardı. Sonra böcek benzeri bir şey yüzüme girdi ve ilaç içeri girerken üzerimde gezindi. Bu şey beni kafamdan dışarıya çekti. Açıkça uzaydı, milyonlarca yıldızın olduğu siyah bir gökyüzüydü.

Çok büyük bir bekleme odasındaydım ya da başka bir şeydeydim. Çok uzun oldu. Böcek-şey ve onun gibi diğerleri tarafından gözlemlendiğimi hissettim. Sonra ilgilerini kaybettiler. Ben uzaya götürüldü ve bakıldı.

Aaron, bu varlıklarla karşılaşmalarını ikinci kez çift kör yüksek dozdan sonra özetledi:

Bunun uğursuz bir arka planı, uzaylı tipi, böceksi, pek de hoş olmayan bir tarafı var, değil mi? Bu bir "Seni orospu çocuğu almaya gidiyoruz" değil. Daha çok ele geçirilmek gibi. Deneyim sırasında, kontrolü ele geçiren birinin ya da başka bir şeyin duygusu vardır. Sanki kim olurlarsa olsunlar, onlara karşı kendinizi savunmanız gerekiyor gibi, ama kesinlikle oradalar. Ben onların farkındayım ve onlar da benim farkındalar. Sanki bir gündemleri var. Farklı bir mahalleye girmek gibi. Kültürün ne olduğundan gerçekten tam olarak emin değilsin. O kadar belirgin bir tadı var ki, sürüngen varlık ya da mevcut olan varlıklar.

"Korkutucu unsura ne dersin?" Diye sordum. "Size erişimleri serbest bırakılırsa yapabilecekleri en kötü şey nedir?"

İşte bununla ilgili. Bu kadar garip olan olasılık duygusu.

Daha sonraki bir bölümde, Lucas'ın yüksek doz seansından sonra yaşadığı fiziksel sorunları okuyacağız. Ancak, bu deneyimden birkaç gün sonra bize yazdığı bir mektubun bir kısmını gözden geçirmek ilginç:

Sizi buna hazırlayabilecek hiçbir şey yok. Bir ses var, bir bzzzz. Başladı ve daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle ve daha hızlı ve daha hızlı oldu. Geliyordum ve geliyordum ve sonra POW! Altımda ve sağımda bir uzay istasyonu vardı. Her iki yanımda birer tane olmak üzere beni bir platforma yönlendiren en az iki varlık vardı. Uzay istasyonunun içindeki birçok varlığın da farkındaydım - otomatlar, haç gibi görünen android benzeri yaratıklar

çarpışma mankenleri ve İmparatorluk birlikleri arasındaYıldız Savaşları'ndan, bunun dışındaonlar robot değil, canlı varlıklardı. Vücutlarının bazı kısımlarında, özellikle de üst kollarında dama tahtası desenleri var gibi görünüyordu. Yapıyorlardı

bir tür rutin teknolojik çalışma ve bana hiç dikkat etmedi. Bunalmış bir kafa karışıklığı içinde gözlerimi açtım.

531 numaralı odanın bu noktasında Lucas'ın kalp atış hızı ve kan basıncı neredeyse kaydedilemez seviyelere düştü.

Carlos'un ilk kör olmayan yüksek dozda DMT'sinin ortaya çıkardığı şamanik ölüm-yeniden doğuş deneyimini 15. bölümde okuyacağız. Yüksek doz seanslarından birinde, anksiyetesi konusunda kendisine yardım etmeye çalışan varlıklarla da tanıştı:

Mimari ve manzara ile bambaşka bir dünya var. Orada bir ya da iki varlık gördüm. Varlıkların cinsiyeti bile vardır. Deri ten renginde değildi. Onlarla iletişim kurdum ama yeterli zaman yoktu. Ben

Oraya vardığımda çok gergin, heyecanlı, telaşlıydı. İlişki kurabilmemiz için endişemi azaltmaya çalışmak istediler.

Son bölümde bir kreşe veya oyun odasına naklini okuduğumuz Gabe, ilk yüksek doz DMT seansı sırasında "thespirits"ten daha da büyük bir ilgi ve endişe duygusu hissetti:

Başlangıçta bir panik duygusu vardı. Sonra en güzel renkler birleşerek varlıklara dönüştü. Bir sürü varlık vardı. Benimle konuşuyorlardı ama ses çıkarmıyorlardı. Sanki beni kutsuyorlardı, hayatın ruhları beni kutsuyordu. Hayatın güzel olduğunu söylüyorlardı. İlk başta bir mağaradan, bir tünelden ya da uzaya gidiyormuşum gibi hissettim, hızlı bir şekilde, kesinlikle. Nerede olursa olsun oraya fırlayan bir top gibi hissettim.

Birçok gönüllünün bu maddi olmayan dünyalardaki yaşam formlarıyla karşılaşmaları, güçlü bir bilgi alışverişi duygusu uyandırdı. Bilgi türü çok çeşitliydi. Bazen bu varlıkların "biyolojisi" ile ilgiliydi.

Chris otuz beş yaşındaydı, evliydi ve bir bilgisayar satıcısıydı. Sanatsal olarak da oldukça yetenekliydi ve yerel tiyatro yapımlarında sahne aldı. Araştırmamıza başlamadan önce elli ila altmış kez psychedelics almıştı. Bizimle yaptığı DMT seanslarının "beni sekiz yıllık LSD kullanımı sırasında aradığım bir farkındalık durumuna iteceğini, ancak daha önce sadece bir bakış attığımı" umuyordu.

Kör olmayan yüksek dozu "hayatımın en güven verici deneyimi" idi. Zihninin ve bedeninin ayrılması zahmetsizdi ve "eğer ölüm böyleyse, endişelenecek bir şey yok" diye karar verdi.

Chris birkaç hafta sonra tolerans çalışması için geri döndü. İlk dozdan sonra siperlikleri kaldırdı ve şöyle dedi: "Bir dizi el vardı. Gözlerimi ve yüzümü hissediyorlardı. Biraz kafa karıştırıcıydı. Daha fazla birey vardı. Beni tanıyor ve teşhis ediyorlardı. Daha samimiydi. İlk başta yüzümdeki göz farları olduğunu düşündüm, ama kesinlikle değildi!

Derecelendirme ölçeğini doldururken ekledi, "O alana ulaşmak için bir tür hayırsever olmayan alandan geçmek zorunda kaldım. Sanki orada onu korumaya çalışan pençeler ve pençeler varmış gibi hissettim.

Bunlar uzun sabahlardı ve cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı. Sezgilerimin bana rehberlik etmesine izin verdim: "Gerekirse, seni parçalara ayırmalarına izin ver, o zaman devam edebilirsin."

Parçalanma şamanik inisiyasyonun bir parçasıdır, değil mi? Ejderha gibi bir varlık hissettim. Ve aynı renkler vardı - kırmızı, altın sarıları.

"Renkler bir perde, bir prelüd veya bir perde gibi olabilir. Çok güzel olmalarına rağmen, onlardan diğer tarafa geçebilirsin."

İkinci dozundan çıkarken sersemlemiş görünüyordu ve yetersiz görünen kelimeleri kavradı.

Vahşiydi. Renk yoktu. Her zamanki ses vardı: hoş,bir kükreme, bir tür iç uğultu. Sonra üç varlık, üç fizik-kalform vardı. Vücutlarından çıkan ışınlar vardı ve sonra tekrar vücutlarına geri dönüyorlardı. Sürüngen ve insansıydılar, kelimelerle değil, jestlerle anlamamı sağlamaya çalışıyorlardı. Bedenlerinin içine bakmamı istediler. Onların içini gördüm ve üremeyi anladım, doğumdan önce nasıl bir şey olduğunu, vücuda geçişi anladım. Ne ilettiklerini belirledikten sonra, öylece kaybolmadılar. Uzunca bir süre orada kaldılar. Varlıkları çok sağlamdı.

O zamana kadar pek çok karşılaşma hakkında bir şeyler duymuştum ve en azından deneyimini doğrulayabilirdim: "Bunu beklemezdin."

/ deneyin ve programlayın ve ne göreceğime dair bir fikirle içeri giriyorum, ama ben sadece

-mıyor. Hoşgörü geliştirdiğimi sanıyordum, ama sonra, Bang! Bu üç adam ya da üç şey vardı.

Deneyimi hakkında konuşurken garip görünüyordu. Şaşkınlığıyla empati kurdum ve "Kulağa tuhaf geliyor" dedim. Kesinlikle öyle. Gözperestlerimi kaldırırken seninle bunun hakkında konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Chris'in üçüncü dozu nispeten olaysız geçti. Vücudunun farkındaydı, kalbi göğsünde atıyor, midesi açlıktan gurulduyordu.

Dördüncü dozu, önceki üçünün temaları üzerine inşa edildi ve mistik bir deneyimin birçok özelliğiyle sonuçlandı:

Bana ellerinden geldiğince çok şey göstermeye çalışıyorlardı. Kelimelerle iletişim kuruyorlardı. Palyaçolar, şakacılar, soytarılar veya impler gibiydiler. Komik küçük şeylerini yapan o kadar çok kişi vardı ki. İçine yerleştim. İnanılmaz derecede hareketsizdim ve kendimi inanılmaz huzurlu bir yerde gibi hissettim.

Sonra bana bir hediye verildiğini, bu alanın benim olduğunu ve oraya istediğim zaman gidebileceğimi söyleyen bir mesaj geldi. Sahip olduğum, yaşadığım için kendimi kutsanmış hissetmeliyim. Sonsuza kadar devam etti. Mavi eller vardı, çırpınan şeyler,

Sonra bu mavi ellerden binlerce şey uçtu. "Ne gösterisi!" diye düşündüm. Gerçekten iyileştiriciydi.

O benim bir parçamdı, ayrı değil. Bunun ortadan kalkmayacağına, benim olduğuna, bir bağlantı kurulduğuna dair bir güvenceydi. Her şey benim ruhsal gelişimim için gerçekten çok önemliydi. LSD ile yapmaya çalıştığım şey buydu, bir tür kendi kendine başlatma. LSD ile bazı yönlerden çalıştı ve

diğerlerinde yoktu.

Daha da garip olanı, bu maddi olmayan dünyaların yaşam formları tarafından DMT zehirlenmesi sırasında gönüllülerimiz üzerinde gerçekleştirilen, az ya da çok müdahaleci prosedürlerin hikayeleridir.

Otuz yedi yaşında bir öğretmen olan Jim, deneyimleri hakkında fazla konuşmaktan hoşlanmayan bir gönüllüydü. Tolerans çalışması sırasında, dikkatini dağıttığını itiraf ettiği parlak renkler arasında daha ileri gitmekten bahsettik. Renklerin ardında "varlıklar" olabileceğini hissetti ve ben de var olup olmadığını görmesi için onu cesaretlendirdim. Son dozundan çıktıktan sonra, neredeyse hazırlıksız bir şekilde ve çok az duyguyla dedi ki,

Önerdiğin gibi onlarla gittim. Aklıma gelen klinik araştırmacılar vardı. Gözbebeklerime koydukları bir tür uzun fiber optik şeyler vardı.

Bu, öğrenci ölçüm kartını kullanmayı bıraktıktan yıllar sonraydı, bu yüzden 531 numaralı odada olanlarla hiçbir ilgisi yoktu.1, Jim'e bunun onun için nasıl bir şey olduğunu sordu.

Oldukça garipti, ama bunun sadece ilaç olduğunu düşündüm.

Elli yaşındaki Jeremiah, en yaşlı gönüllülerimizden biriydi. Silahlı kuvvetlerde onlarca yıllık hizmetinden kısa bir süre önce emekli olmuştu ve klinik danışmanlık eğitimi alarak profesyonel yaşamının yeni bir aşamasına başlıyordu. Aynı zamanda üçüncü ailesine başlıyordu ve doz-yanıt çalışmasının yarısında yüz germe ameliyatı geçirdi. Meşgul bir adamdı.

Kör olmayan yüksek dozda DMT'nin ilk birkaç dakikasında, Jeremiah birkaç ünlemle patladı: "Vay canına!" "Vay canına!" "İnanılmaz!" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ışıldamaya başladı. Harika zaman geçiriyor gibiydi.

Burası bir kreşti. Üç metre boyunda tek bir Gumby'nin bulunduğu yüksek teknolojili bir çocuk odası bana eşlik ediyor.31 Kendimi bir bebek gibi hissettim. Bir insan bebeği değil, bir bebekGumby tarafından temsil edilen zekalara göre. Benim farkındaydı ama özellikle ilgilenmiyordu. Bir tür bağımsız endişe, bir ebeveynin orada yatan bir yaşındaki çocuğuna bir oyun parkına bakarken hissedeceği gibi. İçine girdiğimde bir ses duydum: hmmm. Sonra iki ya da üç erkek sesi duydum. İçlerinden birinin "Geldi" dediğini duydum.

Evrimin gerçekleştiğini hissettim. Bu zekalar bizi gözetliyor. Kendimiz için yarattığımız karmaşanın ötesinde umut var.

Deneyimi hiçbir şekilde değiştiremedim. Bunu tahmin edemezdim, hatta hayal bile edemezdim. Tam bir sürpriz oldu! Aşka açılmaya çalıştım ama bu aptalcaydı. Tek yapabildiğim onu gözlemlemekti.

Bu son yorumu özellikle ilginç buldum çünkü Yeremya'nın karşılaştığı şeyin "gerçek" bir algıdan ziyade zihninin bir ürünü olduğu varsayımıma meydan okudu. "Aşka açılmak", beklenmedik ya da hoş olmayan bir deneyimin neden olduğu kaygıyı aşka dönüştürme çabasının kısaltmasıdır. Eğer Yeremya'nın az önce karşılaştığı şey sadece bir ürünse

Kendi hayal gücüyle, tepkilerini değiştirebilmiş olabilir. Girişiminin "aptalca" hissettirmesi, bana yaklaşmakta olan bir kamyona "sevgiye açılmaya" çalışmanın boşuna olduğunu hatırlattı. "Aşka açılmak", kendini anında yabancı bir kreşe düşerken bulduğunda o kadar etkisiz ve uygunsuz bir tepkiydi ki, gülünç görünüyordu.

Birkaç ay sonra Jeremiah, çift kör 0.4 mg / kg DMT dozunu aldı.

5. dakikada başladı,

Bu, ilk büyük dozdan çok daha yoğundu. Bu farklı bir dünya. İnanılmaz enstrümanlar. Makine tipi şeyler. Bu şeylerden bazılarını eleştiren bir kişi vardı. Büyük bir odadaydım; O onun başka bir bölümündeydi.

Biraz titrek hissediyorum... biraz aşırı duyarlı. .. Vücudumda küçük titremeler oluyor.

"Belki gözlerini kapatmak yardımcı olabilir. İşte, sana da bir battaniye örtelim."

Ortada büyük bir makine vardı, yuvarlak kanalları vardı, neredeyse kıvranıyordu - bir yılan gibi değil, daha çok teknik bir şekilde. Kanallar sonunda açık değildi. Plastikten yapılmış katı mavi-gri tüpler miydi? Makine sanki beni yeniden kabloluyor, yeniden programlıyormuş gibi hissetti. Anlayabildiğim kadarıyla, bir tür konsolun yanında duran, okumalar yapan veya bir şeyleri manipüle eden bir insan vardı. Meşguldü, işteydi, işteydi. Sonuçların bir kısmını o makinede, belki de beynimden sakladım. Biraz korkutucuydu, neredeyse dayanılmaz derecede yoğundu. Her şey bir sızlanma, uğultu sesiyle başladı.

Jeremiah'ın son çift kör seansı daha az ezici ama kesinlikle psychedelic 0.2 mg / kg dozuydu. Bu seansta ortopedik çekiş kafesi ile çevriliydi, ancak bunun kendisini rahatsız ettiğini reddetti. Josette o sabah hemşiremiz olarak Cindy'nin yerini dolduruyordu.

10. dakikada başladı, "Dört farklı varlık bana yukarıdan bakıyorlardı, sanki ameliyathane masasındaymışım gibi." Sen ve Josette olup olmadığını görmek için gözlerimi açtım, ama değildi. Bir şeyler yapmışlardı ve sonuçları gözlemliyorlardı. Onlar

bilimsel ve teknolojik olarak çok ileri düzeydedir. Önümdeki çekiş çubuğunun üzerinden bakıyorlardı. Sanırım diyorlardı ki, "Güzel-

Hoşça kal. Yabancı olmayın."

Josette, Jeremiah'ın anlattıklarının bir kısmının kendisine kendi "tuhaf" rüyalarını hatırlattığını söyledi ve bize bunlardan birini anlatmaya devam etti.

Yeremya cevap verdi:

Bu senin tarif ettiğin bir rüyaydı. Bu gerçek. Tamamen beklenmedik, oldukça sabit ve nesnel. Gözbebeklerime gözlem yapılıyormuş gibi bakmanız ve vücudumdaki tüplere bakmanız benim gördüğüm tüpler olarak yorumlanabilir. Ama bu bir metafor ve bu hiç de bir metafor değil. Bu bağımsız, sürekli bir gerçekliktir.

Josette son kan örneğini aldı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Jeremiah ve ben birlikte sessizce rahatladık.

DMT bana gerçekliğin sonsuz çeşitliliği olduğu gerçeğini gösterdi. Bitişik boyutların gerçek olasılığı vardır. Kendi toplumlarına sahip yabancı gezegenler olduğu kadar basit olmayabilir. Bu çok yakın. Bir çeşit uyuşturucu gibi değil. Bir ilaçtan çok yeni bir teknolojinin deneyimi gibi.

Buna katılmayı veya katılmamayı seçebilirsiniz. Siz dikkat etmeden ilerlemeye devam edecektir. Kaldığın yere değil, gittiğinden beri her şeyin gittiği yere dönersin. Bu bir halüsinasyon değil, bir obser-vasyon. Oradayken sarhoş değilim. Berrak ve ayığım.

Dmitri'nin oturumları, ruh molekülü onları akraba olmayan alemlere getirdikten sonra gönüllüler üzerinde test ve deney temalarını doldurmaya devam ediyor.

DMT araştırmasına başladığında yirmi altı yaşındaydı, Yunan kökenli Dmitriwas. O, 12. bölümde görünmeyen dünyalarla ilgili deneyimlerini okuduğumuz Heather ile birlikte yaşıyordu. O bir yazar ve editördü ve deneyimli ve istikrarlı bir iç mekan kaşifiydi. DMT'yi yaklaşık altmış kez içmişti ve "yüzlerce kez" LSD, elli ila yüz kez ketamin ve yaklaşık otuz kez MDMA almıştı.

Odasına vardığımda, Dmitri günün programı konusunda rahattı:

"Bu konuda çok heyecanlı değilim. Bunun sadece düşük bir doz olduğunu biliyorum."" Yarına kadar bekle," diye yanıtladım. Bu düşük dozu enjekte ettikten on dakika sonra Dmitri, "Oldukça psychedelic, düşündüğümden daha fazla" dedi.

Ertesi gün, Dr. V. ve asistanı Bay W. misafir olarak bize katıldılar. Dr. V., araştırmamı finanse eden ajans olan Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü'nde çalıştı. Uyuşturucu bağımlılarını Afrika halüsinojen ibogaini ile tedavi edebilecek bir proje geliştiriyordu. Bir araştırma ortamında verilen güçlü bir psychedelic ilacın etkilerini görmek istedi.

Bay W., insan sınıfı DMT için düzenleyici labirentte yaptığım araştırma sırasında en yardımcı olan insanlardan biriydi. Yardımlarının sonuçlarını onunla paylaşmaktan mutluluk duydum.

Dmitri'nin ortağı Heather da o gün bizimleydi. Dmitri, Laura ve beni de eklersek toplam altı kişiydik. 531 numaralı odada bir kalabalıktı.

Enjeksiyon tamamlandıktan hemen sonra, Dmitri başladıderin ve hızlı nefes almak. Defalarca içini çekti ve sanki fiziksel gerginliği gidermek için esnedi. Yaklaşık 9 dakika sonra biraz su istedi ve ona birkaç yudum verdiğimizde bize teşekkür etti. Ağzını ıslattıktan sonra başladı:

Hafif bir şok durumunda Vm gibi hissediyorum. Kendimi gerçekten titrek hissediyorum." İşte bir battaniye." Tamam." Nefes almayı unutmayın. Çok fazla enerji açığa çıkıyor." Laura'dan salona çıkmasını ve dışarıdaki bip sesi çıkaran ekipmanları kapatmasını istedim. Dmitri ne yaptığımızdan tam olarak emin değildi. Yaygarayı görmezden gelmeye karar verdi.

İlk fark ettiğim şey boynumun arkasında bir yanma oldu. Sonra yüksek sesle yoğun bir uğultu oldu. İlk başta hayran gibiydi ama ayrıydı. Beni yutmaya başladı. İçine girmesine izin verdim ve sonra . . . WHAM!

Kendimi yabancı bir laboratuvarda gibi hissettim, bunun gibi bir hastane yatağında, ama oradaydı. Bir tür iniş alanı veya kurtarma alanı. Varlıklar vardı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Oradan oraya oradan oraya götürülüyordum. Yabancı görünmüyordu, ama amaç duyguları öyleydi. Öyleydi

üç boyutlu bir uzay. LSD için bir reklam filmi gibi karikatür benzeri yaratıklar bekliyordum, ama bu "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Yaşadığım diğer DMT deneyimlerine benzemiyordu.

Benim için hazırlanmış bir alanları vardı. Onlar da benim kadar şaşırmadılar. İnanılmaz derecede psychedelic değildi. Detaylara dikkat edebildim. Tek bir ana yaratık vardı ve her şeyin arkasında gibi görünüyordu, her şeyi denetliyordu. Diğerleri emir erleri ya da düzen bozuculardı.

Cinsel bir devreyi harekete geçirdiler ve inanılmaz bir orgazm enerjisiyle dolup taştım. Bir çizgi filmdeki X-ışını gibi aptalca bir grafik ortaya çıktı ve sarı aydınlatma, ilgili sistemin veya bir dizi sistemin iyi olduğunu gösterdi. Aletlerimi kontrol ediyorlardı, bir şeyler test ediyorlardı. Dışarı çıkarken "uzaylılar" diye düşünmeden edemedim.

Onlarla konuşmadığım için çok hayal kırıklığına uğradım. Kafam karıştı ve huşu içindeydim. Beni bir şeye hazırladıklarını biliyordum. Bir şekilde ihmalimiz vardı. Bana gösterecekleri şeyler vardı. Ama benim bu mekânın çevresini, hareketini ve dilini tanımamı bekliyorlardı.

Odadaki atmosfer gerçeküstüydü. İnsanlarla dolup taşıyordu ve çok garip bir hikaye. Dr. V. ve Bay W.'nin iyi olduklarını umuyordum. Ayrıca önümüzdeki hafta fonumu kaybedip kaybetmeyeceğimi de merak ettim. Ya da iki katına çıktığını görün.

Duyduğum herhangi bir UFO kaçırma olayına benzemiyordu. Bu varlıklar arkadaş canlısıydı. Onlardan biriyle bir bağım vardı. Bir şey söylemek üzereydi

Ben ya da ben, ama tam olarak bağlantı kuramadık. Neredeyse cinsel bir bağdı, ama cinsel ilişki gibi seks değil, tüm vücut iletişimiydi. Onlara karşı sevgi duygularıyla doluydum. Çalışmalarının kesinlikle benim varlığımla bir ilgisi vardı. Tam olarak ne bir sır olarak kalıyor.

Bu bölümü, bu öteki dünya varlıkları tarafından bir gönüllü üzerinde gerçekleştirilen en çarpıcı müdahalelerden biriyle kapatalım. Ben'in deneyimine göre, onu sadece test etmek ve araştırmakla kalmadılar, aynı zamanda vücuduna bir şey yerleştirdiler.

Ben yirmi dokuz yaşındaydı ve kısa süre önce Seattle'dan taşınmıştı. Sadece on yılda otuz işte çalışmış olan bir serseriydi. O, Chris'in eski bir arkadaşıydı ve az önce varlık-temas karşılaşmasını okuduk.

En uzun çalışma sürelerinden birinde Ben, iki yıl boyunca askeri polis olarak görev yapmıştı.

Ben yoğun bir adamdı - kısa kesilmiş, neredeyse traşlı kafa, kaslı yapılı ve çok doğrudan bir tavır. Aktif olarak yenilik ve değişim aradı, bu yüzden neden New Mexico araştırmasına katılmak istediğine dair yazılı açıklamasında şu yanıtı vermesi şaşırtıcı değil: "Ben bir kaşifim ve bunun ilginç bir deneyim olmasını bekliyorum."

Dmitri'de olduğu gibi, Ben'in kör olmayan, düşük dozlu DMT seansı nispeten güçlüydü. DMT'ye olan yüksek hassasiyeti, ertesi günün muhtemelen hayatının en büyük psychedelic deneyimlerinden biri olacağı konusunda bizi uyardı. Ona hazır olmasını söyledim.

Ertesi gün biraz gergin olsa da, Ben kör olmayan yüksek dozunun başlaması için sabırsızlanıyordu. Onu hazırlamak için normalden biraz daha fazla zaman harcadım ve DMT içeri girerken büyük derin nefesler almasını tavsiye ettim.

"Bir nefes alabilir ve hatırlayacağın son şeyin bu olmasını sağlayabilirsin; Nefes nefese kalmayı bile fark etmeyebilirsiniz. Bu, orada olduğunuz anlamına gelir."

Ben ilaç içeri girerken derin nefes almaya çalıştı. Sonra ilacın etkisi altına girdiği için nefesi sakinleşti. Kalbi göğsünde gözle görülür bir şekilde atıyordu. Yaklaşık 3 dakika sonra, boynunda bazı kurdeşenler vardı, bu da bize daha sonra anlatacak gerçekten şaşırtıcı hikayeleri olan diğer birkaç gönüllünün de başına gelen bir şeydi.

8. dakikada, birkaç toplam vücut spazmı meydana geldi ve boğazını temizledi.

Onu topraklamaya çalışmanın zamanı gelmişti. "Sana bir battaniye örteceğiz. Mümkünse o gerilimi içine çekmeye çalışın."

Nefesini yavaşlattı ve sakinleşmeye başladı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. 36 dakika boyunca sessiz kaldı, gönüllü katılımcılarımızın çoğundan daha uzun bir süre, ben onu uyandırma dürtüsünü hissetmeden önce.

Her şey bir sesle başladı. Sıkıca gergin bir tel gibi tizdi.

Dört ya da beş kişiydiler. Hızlı bir şekilde üzerime geldiler. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, çok Perulu renkli saguaro kaktüsü gibi görünüyorlardı. Esnek, akışkan, geometrik kaktüslerdi. Katı değil. Yardımsever değillerdi ama

Hayırsever değillerdi. Araştırdılar, gerçekten araştırdılar. Zamanın sınırlı olduğunu biliyor gibiydiler. Benim, ortaya çıkan bu varlığın ne yaptığını bilmek istediler. Cevap vermedim. Biliyorlardı. İyi olduğuma karar verdikten sonra işlerine devam ettiler.

Gözleri açıktı, sırlıydı, tavana bakıyordu. Az önce ne yaşadığını kavrayamıyor gibiydi.

"Biliyorum. Sana inanılmaz geliyor. Bizim için de öyle, ama oluyor." Sanki bize söylemek istediğinden gerçekten emin değilmiş gibi duraksayarak: Sol ön koluma bir şey sokulmuş gibi hissettim, tam burada, bileğimdeki bu zincir bağlantı dövmesinin yaklaşık üç inç altında. Uzundu. Soruşturma ile ilgili herhangi bir güvence yoktu. Sadece iş.

Laura, "Hiç korku var mıydı?" diye sordu. Belki başlangıçta, sadece egomun bir kenara atıldığı için. Üzerimdeyken, korkudan biraz daha fazla kafa karışıklığı vardı. Bir nevi,

"Merhaba! Bu da ne?!" Ve sonra oradaydılar. "Siz kimsiniz? Hadi biraz kimlik görelim!"

Gönüllülerin maddi olmayan varlıklarla yeniden temas kurmaları arasında şaşırtıcı ve dikkate değer tutarlılıklar var. Ses ve titreşim, sahne neredeyse patlayıcı bir şekilde "yabancı" bir aleme geçene kadar artar. Gönüllüler kendilerini bir yatakta veya bir iniş bölmesinde, araştırma ortamında veya yüksek teknolojili bir odada bulurlar. Bu "öteki" dünyanın son derece zeki varlıkları, konuyla ilgileniyorlar, görünüşte onun gelişine hazırlar ve "işe koyulmak" için hiç zaman kaybetmiyorlar. Açıkça sorumlu olan ve diğerlerini yönlendiren belirli bir varlık olabilir. Gönüllüler sıklıkla ilişkilerin duygusal kalitesi hakkında yorum yaparlar: sevgi dolu, sevecen veya profesyonel olarak bağımsız.

"İşleri", gönüllünün zihnini ve bedenini test etmek, incelemek, araştırmak ve hatta değiştirmek gibi görünüyordu. Bazen testler önce geldi ve sonuçlar tatmin edici olduktan sonra daha fazla etkileşim gerçekleşti. Ayrıca gönüllülerle iletişim kurdular, jestler, telepati veya görsel imgelerle bilgi aktarmaya çalıştılar. Temasın amacı belirsizdi, ancak bazı denekler, varlıkların bizi bireysel olarak veya bir ırk olarak geliştirmek için iyiliksever bir girişimde bulunduğunu hissetti.

Bu raporların hacmi ve tuhaf doğası karşısında şaşkına döndüm ve şaşırdım. Bu bölümdeki gönüllülerin hikayelerine verdiğim kaba ve minimal yanıtlar, ikilemimi açıkça yansıtıyor. İlk başta, hem kendi yararıma ne de deneklerin yararına herhangi bir açıklayıcı model geliştirmenin önündeki tuzaklardan kaçınmaya çalıştım. Ancak bir süre sonra hepimizin bu tür seansları anlamlandırması gerekiyordu.

Bir klinik araştırma psikiyatristi olarak, bu raporların düzenliliği ve tutarlılığının ve arkasındaki gerçeklik duygusunun gücünün biyolojik bir açıklamayı desteklediği fikrini eğlendirdim. Beyinde, zihinde vizyon ve duyguların görüntülenmesini sağlayan belirli kablolu bölgeleri harekete geçiriyorduk. Başka nasıl bu kadar çok insan benzer deneyimler bildirebilir: böcek benzeri, sürüngen yaratıklar?

Bu deneyimlerin halüsinasyonlar olduğuna inanıyordum, daha ziyade karmaşık olanlar olsa da - sadece uyanık bir rüya gibi "halüsinojenik" bir ilacın getirdiği beyin kimyasının ürünleri. Birkaç gönüllünün gözbebekleri, yüksek doz DMT seansları sırasında yuvalarında döndü ve rüya gördüğünde bana hızlı göz hareketi uykusunu hatırlattı. Belki de DMT uyanık bir rüya durumuna neden oluyordu.

Bununla birlikte, araştırma denekleri biyolojik açıklamalara inatla direndiler çünkü bu tür açıklamalar karşılaşmalarının büyüklüğünü, tutarlılığını ve inkar edilemezliğini azalttı. Aktive edildiğinde varlıklar, deneyler ve yeniden programlama ile karşılaşmalar ortaya çıkaran beyin dokusu parçaları olduğuna kim inanabilir? Bunun uyanık bir rüya olduğunu öne sürmek de gönüllülerin mantıklı ve deneyimlerine uyan bir modele olan ihtiyacını karşılamadı. Hatta birçoğu raporlarına "Bu bir rüya değildi" ya da "İsteseydim uyduramazdım" diyerek başladı.

Biraz daha soyut bir düzeyde, psikolojik bir açıklama denedim. Yani, bu deneyimler başka bir şeyin simgesiydi: dilekler, korkular,ya da çözülmemiş çatışmalar. Ancak, bu "sembolik" açıklamalar daha başarılı değildi. Nazikçe ısrarcı yorumlar bile başarısız oldu. Bu deneyimler, saldırgan veya bağımlı istekler gibi bilinçdışı psikolojik sorunları nasıl yansıtabilir?

Bazı gönüllülerde en tuhaf seansları anlamlandırma ihtiyacı neredeyse akademikti: "Sadece ilaçtı."

Ancak diğerleri için bu ihtiyaç acil bir aciliyet kazandı. Az önce yaşadıkları deneyimi nasıl yaşamış olabilirler? Onların hayal gücü müydü? Hayal güçleri, uyanık bilinçten daha gerçek hissettiren bir senaryoyu nasıl üretebilir? Eğer "gerçek" olsaydı, şu anda var olanın zeki yaşam formlarının yaşadığı birden fazla görünmez alem olduğunu bilen bir kişi şimdi hayatını nasıl yaşar? Kim bu varlıklar? "Temas" kurduklarına göre gönüllülerle olan ilişkilerinin doğası nedir?

Belli bir noktada, indirgemeci, materyalist, "Bunun ne olduğunu biliyorum" yaklaşımımı askıya almaya karar verdim. Bunu yapmak, duyduklarımla daha fazla rahat hissetmeme yardımcı olmadı. Ama en azından artık insanların deneyimlerini başka bir şeymiş gibi açıklayarak işleri daha da kötüleştirme riskini almam. Raporlarını yorumlamak, açıklamak veya başka bir şekilde azaltmak genellikle gönüllülerin kapanmasına neden oluyordu ve onları konuşmaya teşvik edemezsem tüm hikayenin değerli ve önemli parçalarını kaçıracağımı biliyordum.

Bu yüzden, bir düşünce deneyi olarak, gönüllülerin ziyaret ettiği dünyalar ve etkileşimde bulundukları sakinler gerçekmiş gibi davranmaya karar verdim, 531 numaralı oda, hastane yatağı, araştırma hemşiresi ve kendim kadar gerçek. Artık daha empatik bir şekilde yanıt verme ve nereye vardığını görme özgürlüğü vardı. Ayrıca, araştırma deneklerinin ürkütücü derecede tutarlı raporlarını anlamanın diğer yollarını düşünmeye başlamayı da mümkün kıldı.

Bununla birlikte, temas raporlarına yanıt verirken bu yaklaşımı benimsemede rahatsız edici bir rahatsızlık vardı. Bir tür toplumsal psikoza girmeye başlayıp başlamadığımı merak etmeye başladım.

Gönüllüler de öyle. Çalışma sonrası sosyal medyamızdaki yoldaşları tarafından benzer karşılaşmaları duyduktan sonra, birkaç denek her ay veya iki ayda bir bir bir araya gelen aDMT destek grubu oluşturmaya karar verdi. Sebepleri? "Bu şeyler hakkında kimseyle konuşamam." "Kimse anlamazdı. Bu çok garip." "Aklımı kaybetmediğimi kendime hatırlatmak istiyorum."

14

Perdenin İçinden İletişim: 2

1 bu bölüm, New Mexico araştırmamızda gördüğümüz en karmaşık temas durumlarından ikisini anlatacak. Bir önceki bölümde okuduğumuz raporlara niteliksel olarak benzeseler de, ayrıntıları ve gönüllüler Rex ve Sara için son derece kişisel anlamları nedeniyle öne çıkıyorlar. Onların hikayeleri, ruh molekülü olan DMT'nin bizi hayal etmeye başlayamayacağımız dünyalara ve manzaralara ne kadar uzağa götürebileceğini örnekliyor. Bu katılımcılar, bu kesinlikle beklenmedik ve profesyonel deneyimler dizisinin tam çiçeklenmesidir.

Ayrıca ruh molekülünün bizi nereye götürdüğü konusunda kafam karışmış ve endişeli hissetmeme neden oldular. İşte bu noktada, bu araştırmayla kafamı aşıp aşmadığımı merak etmeye başladım. Deneyimler öyleydi ki, zihin, beyin ve gerçeklik modellerim, Rex ve Sara gibi gönüllülerin yaşadıklarının doğasını özümsemek ve tutmak için çok sınırlı görünmeye başladı. Ayrıca, gönüllülerimizi ne kadar eşit bir şekilde destekleyebildiğimizi, anlayabildiğimizi ve onlara yardım edebildiğimizi merak etmeme neden oldular

Bu uhrevi deneyimleri bütünleştirin. Pandora'nın kutusunu mu açıyorduk? Gönüllüler, böylesine açıklanamaz ama kesin bir gerçekliği deneyimledikten sonra, o noktadan sonra hayatlarını nasıl yaşayacaklardı? Onlara kafa karışıklıklarını hafifletecek ne söyleyebilirdik?

Sara DMT-34 ve Rex DMT-42 idi. DMT projesinin başlamasından iki buçuk yıldan fazla bir süre sonra, çalışmalar için gönüllü olduklarında, zeki yaşam formlarıyla karşılaşma hikayelerine huzursuz da olsa bir aşinalık kazanmıştık. Oturumları araştırmanın daha erken bir döneminde gerçekleşmiş olsaydı, anlatımlarını bu kadar desteklemeyebilirdik ya da yaptığımız ayrıntı düzeyini öğrenmeyebilirdik.

Rex ve Sara'nın seansları belki de bu kadar olağanüstü olmuş olabilir ki, ruh mol-ecule görünmeyen dünyaların kapılarını açıp onları bu yerlerin sakinleriyle tanıştırdığında inançsızlıklarını ve şoklarını çabucak askıya aldılar. Her ikisi de hayatlarında çok şey yaşamışlardı ve stresli ve korkutucu koşullarda onlar hakkındaki fikirlerini dikkate değer bir şekilde koruyabiliyorlardı. Bu tür durumlara onlardan öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeye çalışarak, hiçbir şeyi göz ardı ederek, ellerinden geldiğince kabul ederek girdiler.

Rex, çalışmalarımız için gönüllü olduğunda kırk yaşındaydı. Silahlı kuvvetlerdeyken, esrarın aktif maddesi olan THC olduğunu düşünerek bir miktar PCP veya melek tozu almıştı. Ortaya çıkan psikoz onu bir hafta boyunca bir psikiyatri hastanesine yatırdı. Birkaç yıl üniversiteye gitmişti, ancak maddi sıkıntı ve evsizlik çalışmalarını sona erdirdi. Yirmili yaşlarında boşandıktan sonra bir depresyon dönemi geçirdi. Bu aksiliklere rağmen, şu anki duygusal sağlığı iyiydi ve çalışmalarımızı yönetme yeteneği hakkında çok az endişemiz vardı.

Rex sert görünüşlü bir adamdı, ama göründüğünden çok daha yumuşak huyluydu. Kara gözleri, saçları ve bıyığı solgun teniyle vurgulanıyordu. Bana "Rick" yerine "Dr. Strassman" diye hitap eden tek gönüllü oydu. Mesleği marangozluk kalfalığı iken, yaratıcı yazarlığı için bazı yerel ödüller de kazanmıştı. Doğaya dayalı bir uygulama ve topluluk olan Wicca dini ile gevşek bir şekilde müttefikti.

Rex'in gönüllü olma nedenleri şunlardı: "Zihnin potansiyelini, gerçek ve algılanan gerçekliğin doğasını ve gerçeklikle ve Tanrı ile olan ilişkimizi keşfetmek istiyorum. En azından daha fazla kendimi tanımayı umuyorum."

Rex'in ilk DMT dozuna, kör olmayan düşük doza tepkisi şaşırtıcı derecede güçlüydü ve ertesi gün bazı güçlü deneyimler yaşayacağını biliyordum. Düşük doz enjeksiyondan 5 dakika sonra şunları söyledi:

Bir uğultu sesi vardı. Klima olup olmadığını anlayamadım. Sonra birdenbire kendimi bir uzaylının ya da uzaylıların, belli belirsiz insansıların huzurunda hissettim. Onları çevreleyen yılan gibi renkler vardı ve şekillerinin bir taslağını oluşturuyordu. Okuduklarıma dayanarak, lepre-

Chauns, böyle bir şey değil.

Yatak dönüyordu, sallanıyordu, rahatsız ediciydi, endişe vericiydi. Göğsümde biraz daralma oldu. Bu duygu daha sonra yabancı varlığına dönüştü. Temas kurmaya ve rahatlamaya çalıştım. Çok daha fazla görünüyordu

kontrol benden daha fazla. Korkumla ve benimle ilgileniyordu.

Çocukluğumdan beri bu duyguyu hatırlıyorum. Korktuğumda rahatlardım ve korktuğumda kendi kendime "Olabilecek en kötü şey Tanrı'ya gideceğim" derdim.

Ertesi gün, az önce karşılaştığı varlıklarla potansiyel olarak felaket bir karşılaşma yaşayacağını biliyordum. Onu uyarmak, başkalarının deneyimlerine dayanarak elimden geldiğince onu hazırlamak adil görünüyordu. Yine de, kendimin şöyle dediğini duymak garip geldi:

"Seninle, insanlarla, özellikle de duygularıyla ilgileniyor gibi görünüyorlar." Rahat görünmeye çalıştı, Harika." Yarın parçalanmaya hazır olun. Bunun acımasız bir eleştiri olduğunu biliyorum, ama oldukça zorlu bir yolculuğa çıkabilirsiniz gibi görünüyor."

Ertesi sabah gergin bir şekilde uyandım. Rex nasıl yapardı? İkimiz de bugün alacağının sekizde biri kadar bir doza verdiği tepkiyle gerçekten silahlandık.

Hemen işe koyulduk. Bana, "Sanırım en çok baş dönmesinden, hastalanmaktan korkuyorum" dedi.

Yorumu bana daha önce birçok yaz öğrendiğim bir Tibet meditasyon pratiğini hatırlattı. Yöntem basitçe kendinize tekrar tekrar sormaktı, "Ben bu muyum?" "Benim bedenim", "benim işim", "benim ilişkilerim" gibi hangi cevabı verirseniz verin, tekrar sormak önemliydi, "Ben bu muyum?" Bedenim, zihnim, kimliğim, fikirlerim, duygularım, hepsi kaybolmaya başladı. Bu meditasyon beni o kadar üzdü ki dışarı koştum ve kustum.

Benzer bir şeyin Rex'te de olup olmadığını merak ettim: "Bazen mide bulantısı ve baş dönmesi, kabul etmek istemediğiniz bir şeyle, derin ama bariz bir şeyle ilgili olabilir. Bugünlerde düşünmemeye çalıştığın önemli bir şey var mı?"

"Kız arkadaşımdan yaklaşık altı hafta önce ayrıldım ve bu sabah onu aradım. Ondan ayrılmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

Kadınlar. Ilişki. Güven." Evliliğiniz nasıl? Bu nasıl bir şeydi?"" Paranoid şizofren teşhisi kondu. Korkunçtu. Bana çok kötü şeyler yaptı."

Bir sıçrama zamanı. Şöyle dedim: "Yani, bir bakıma bağlılık korkusu var. Bağlılık, tamamen deli olan biri tarafından sömürülmek anlamına gelir."

"Evet." Ve şu bağlantıyı kurdu: "Ayrıca, ilaca karşı verilecek fiziksel tepkiden korkuyordum, hastalanacağımdan ve ona karşı hissettiğim alerjik histen öleceğimden korkuyordum. Göğsümde ve kafamda o baskı varken buna alerjim olup olmadığını merak ettim."

Vücudunun onlarla sembolik olarak başa çıkmasına değil, duygularına geri dönerek, Rex'e baskı yaptım ve "Bağlılık meselesi önemlidir. Kendine bir bağlılık ve sonra bir kez kendine sahip olmama taahhüdübu olur. Sanırım nihayetinde göz ardı edileceğinize ve ihtiyaç duyduğunuzda istismar edilmeyeceğiniz bir inanca bağlılık."

Bir süre bu şekilde devam ettik. Yarım saat içinde Rex çok daha sakin görünüyordu, ancak midem bulanıyor ve başım dönüyordu. Bu, korkusunu dışarı attığının bir işareti gibiydi ve içime inmişti. Muhtemelen şimdi başlayabiliriz. Koridorda birkaç kez hızlı bir şekilde yukarı ve aşağı yürüdüm, banyoda yüzüme soğuk su sıçrattım ve nispeten normal hissettim.

Rex, enjeksiyondan sonraki ilk birkaç dakika çok sessizce yattı. Notlarımda, ne kadar hareketsiz olduğunu belirttikten sonra şu yorumu görüyorum: "Allah'a şükür."

7. dakikada boynunda kurdeşen oluşmaya başladı. Laura, kurdeşenin çok şiddetli hale gelmesi veya alerjik reaksiyonun akciğerlerine yayılması durumunda elimizdeki antihistaminik şişeyi işaret etti ve hırıltılı bir şekilde nefes almaya başladı. Aşırı aktif bir alerjik sistemi vardı. Sanki endişemizi sezmiş gibi sol elini uzattı ve Laura onu aldı.

10 dakika sonra Rex göz siperlerini çıkardı. "İlk battığımda etrafımda bu böcek yaratıklar vardı" diye başladı. Açıkça kırmaya çalışıyorlardı. Kim olduğumu ya da olduğumu bırakarak savaşıyordum. Ne kadar çok savaşırsam, o kadar şeytani hale geldiler, ruhumu ve varlığımı araştırdılar. Sonunda kendimden bazı parçalarımı bırakmaya başladım, çünkü artık kendimi bu kadar çok bir arada tutamıyordum. Yaptığım gibi, hala her şeyin Tanrı olduğu ve Tanrı'nın sevgi olduğu fikrine tutundum ve kendimi Tanrı'ya ve Tanrı'nın sevgisine teslim ediyordum çünkü ölmekte olduğumdan emindim. Ölümümü kabul ettiğimde ve Tanrı'nın sevgisine karıştığımda, böcekoidler kalbimi beslemeye, sevgi ve teslimiyet duygularını yutmaya başladı.

LSD gibi değil. LSD ile hissettiğim ferahlığa kıyasla etrafımdaki şeyler gerçekten kapandı. Boşluk hissi yoktu. Her şey yakındı. Hiç böyle bir şey görmedim. Duygularla ilgileniyorlardı. Son düşünceme, Tanrı'nın sevgiye eşit olduğuna tutunurken, "Burada bile mi? Burada bile mi?" "Evet, elbette" dedim. Hala oradaydılar ama ben aynı anda onlarla sevişiyordum. Benimle seviştikleri gibi ziyafet çektiler. Erkek miydiler, kadın mıydılar yoksa başka bir şey miydiler bilmiyorum, ama son derece yabancıydı, ama mutlaka tatsız değildi. DNA'mı manipüle ettikleri, yapısını değiştirdikleri düşüncesi kesin olarak aklıma geldi.

Ve sonra solmaya başladı. Gitmemi istemediler.
Daha önceki birçok hikayeyi hatırlayarak, "Evet, bizimle ve duygularımızla ilgileniyorlar. Ve hayır, gitmemizi istemiyorlar."

Saf yoğunluk neredeyse dayanılmazdı. Formlar, Ifought ne kadar çok olursa, o kadar uğursuz hale geldi. Bundan sonra terapiye ihtiyacım olacak - böceklerle seks!

Hala bu garip deneyimler için psikolojik bir açıklama bulmaya çalışırken, şunu denedim: "İşte onlar. Korkularınız, sınırlarınız."

Rex ısırmazdı:Mmmm. Belki, bilmiyorum. Sözsüz iletişimdi. "Burada bile mi? Burada bile?" sözleriyle konuşulmadı. Empatik bir iletişimdi, telepatik bir iletişimdi.

Yaklaşık 28. dakikada, henüz tam olarak "geri dönmüş" görünmüyordu. Şimdi nasıl hissediyorsun?" Hemen şimdi? Vücudum tamamen kendime ait hissetmiyor. Hala onun içinden akan diğer boyuta ait bir şeyler var. Başka bir şey tarafından nüfuz edilmiş hissediyorum.

> "Peki ya duygusal olarak?" Duygusal olarak, duygusal olarak. . . Biraz öforik içindeyim." Hayatta olduğuma sevindin mi?" Bana daha odaklanmış bir şekilde bakarak güldü:

Evet! Hayatta olduğum için mutluyum!" Onlar seni beslerken bayılmış olabilirsin. Şaşırmazdım. Bu muhtemelen çoğu insanı bayıltır."

Doğru. Bu doğru. Kişiye bağlı olarak, onları kenara atabilir. Kendinden mi? Öteki mi? Sadece bilmiyorum. Bu şeylerin nereden geldiğini bilmiyorum.

Çoğu zaman olduğu gibi, derecelendirme ölçeğini yanıtlamak, Rex'in açıklamasındaki bazı boşlukları doldurmasına yardımcı oldu. Birçok gönüllünün bu öteki dünya varlıklarıyla karşılaşmalarının gerçekliği hakkında düşündüklerinde söylediklerini yineledi:

"Yüksek olmak" ile ilgili bu soru—/ bilmiyorum. Kapasitelerim vardı. Oldukça net bir şekilde gözlemleyebildim. Kendimi taşlanmış ya da sarhoş hissetmedim; sadece oluyordu.

Rex, pindolol projesi için birkaç pilot çalışma günü için geldi. İlk önce bir doz DMT alacaktı. Tüm etkiler geçtikten sonra, ona oral dozda pindolol verirdik ve 90 dakika sonra aynı dozda DMT uygulardık. Bu noktada, pindolol serotonin reseptörleri üzerinde maksimum etkisini gösterecektir.

0.05 ve 0.1 mg / kg DMT dozları pindolol olmadan ve daha sonra nispeten sorunsuzdu. Zamanı, ziyafet çeken uzaylı böceklerle yüksek dozda karşılaşmasını işlemek için kullandık.

Artık günlük hayatımda erişemediğim daha fazla şey olduğu hissine sahibim. Sanırım bu, uzaylılarla temas kurmuş olma hissi. Sanırım günlük hayatta böyle bir temas beklentim var. Umarım bunu sağlarım. Orada olduğunu biliyorum.

Sormak zorunda kaldım, "Uzaylı cinsiyetinin doğası nedir? Bunun cinsel ilişki gibi mi olduğunu söylersiniz, yoksa daha çok duygu mu, yoksa ne?

Pozitif ve sıcak. Belki de cinsel ilişki sonrası bir etki gibi, canlı ve uyanık hissetmek.

Rex daha sonra biri pindolol olan ve diğeri olmayan iki 0.2 mg / kg doz için geldi. İlk 0.2 dozdan orta derecede etkilenmiş görünüyordu:

/ Yoğun titreşimli-uğultulu sesin ve titreşimin DMT varlıkları tarafından benimle iletişim kurmaya teşvik edildiğini fark edin. Varlıklar oradaydı ve bana bir şeyler yapıyorlardı, benim üzerimde deneyler yapıyorlardı. Uğursuz bir yüz gördüm, ama sonra onlardan biri bir şekilde beni rahatlatmaya başladı. Sonra

Etrafımda bir alan açıldı. Yaratıklar ve makineler vardı. Sanki siyah bir uzaydaymış gibi görünüyordu. Yaratıkları ve makineleri özetleyen parlak psychedelic renkler vardı. Alan sonsuza kadar devam etti. Bunu benimle paylaşıyorlardı, tüm bunları görmeme izin veriyorlardı. Bir kadın vardı. Ölüyormuş gibi hissettim, sonra ortaya çıktı ve bana güvence verdi. Makinelerin ve yaratıkların görüntülenmesi sırasında bana eşlik etti. Onunla birlikteyken derin bir rahatlama ve huzur hissi yaşadım.

Sonunda gezilerinde biraz destek bulduğu için mutluydum: "Sonunda bir arkadaş!" Evet. Uzun bir kafası vardı. Sanırım gardiyanlar onu görmemi engelliyordu.

Yaşadıklarını psikolojik olarak tekrar yorumlamaya çalışarak, "Koruyucular senin kendi eşyaların. Onlar sadece orada ne olduğunu görmenizi engelleyen şeyler."

Ve yine, tıpkı geçen seferki gibi, Rex beni nazikçe azarladı:/ biliyorum, ama başka bir şeye benziyorlar. Muhafızlar, kapı bekçileri gibi görünüyorlar.

Devam etti, İçime iletişim döküyorlardı ama çok yoğundu. Dayanamadım. Güven verici varlığın yüzünden psychedelic sarı ışık huzmeleri çıkıyordu. Benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Benim için çok endişeli görünüyordu ve iletişim kurma girişimleri nedeniyle yaşadığım etkiler.

Tam önümde ve burada üstümde yeşil renkle çizilmiş bir şey vardı. Dönüyor ve bir şeyler yapıyordu. Bana bu şeyi nasıl kullanacağımı gösteriyordu. Bir bilgisayar terminaline benziyordu. Sanırım o cihaz aracılığıyla onunla iletişim kurmaya çalışmamı istedi. Ama bir türlü çözemedim.

Yaklaşık 90 dakika içinde geri döndük, bu seansın, pindolol ile 0.2 mg / kgDMT'nin, Rex'in yaşayacağı en yoğun DMT deneyimi olabileceğini biliyorduk. Onu uyardım, "İlk 0.2 seansınızın ne kadar yoğun olduğunu düşünürsek, bu oldukça çılgınca olabilir. Hazır mısın?"

"Sanırım!" Rex'in kan basıncı 2 dakikalık noktada, 180/130'da oldukça yüksekti ve Laura'ya 3 dakikada tekrar kontrol etmesi için işaret ettim. Yüksek kaldı ve kalp atış hızı yavaşlıyordu, beyni ve diğer organları çok yüksek bir basınçtan korumak için normal bir fizyolojik savunma mekanizmasıydı. Ancak, iyi görünüyordu.

5 dakika sonra diyastolik kan basıncı (en alttaki sayı) 105'in üzerine çıktı. Kendi kendime, "Bu çok yüksek bir tansiyon tepkisi" diye düşündüm. 12. dakikada gözlerini çıkardı ve şok olmuş görünüyordu:

Gerçekten garip bir his var. Sıcak bir banyoda yatmak gibi bir şey.

"Sıcak mısın?" Mmm, biraz. Çoğunlukla uykuluyum. Odayla ilgili şeyler komik görünüyor. Gerçekten güçlü bir şekilde geldi. Süreceğini ve süreceğini ve asla geçmeyeceğini düşündüm. Aynı yerdi, neon ışıklar her şeyi tanımlıyordu. Kocaman bir sonsuz kovandaydım. Her yerde böcek benzeri zekalar vardı. Hiper-teknolojik bir alandaydılar.

Kollarını başının üzerine kaldırdı, sağ eline baktı ve güldü.

Bir noktada vücudumun her yerine ıslak bir şeyin çarptığını hissettim. Üzerime bir şeyler damlıyorlardı. Oradaki her şey arkadaş canlısıydı. Bilincimi kaybettiğimi sanmıyorum ama hepsini geri getiremem.

Şaşkın bir şekilde tavana baktı. Üzgünüm doktor.
Hatırlayamıyorum." Sorun değil. Geri döndün.
Önemli olan tek şey bu." Mücadele:

Yanımda olan biri vardı. Aynı titreşimli titreşim vardı. Onlara katılmamı, onlarla kalmamı istediler. Baştan çıkarıldım.

"Belki de gittiğin yer orasıdır, hatırlayamıyorsundur." Sonsuza dek uzanan bir koridora bakıyordum. Belki de onu orada kaybettim. Uğultu ve sürekli değişen kayma yoğundu ve uzun süre devam etti. Sonra bıraktı ve ben o kovanın içindeydim. Bu sabah erken saatlerde gördüğümden farklı olarak bana yardım eden bir tane daha vardı.

Çok zekiydi. Hiç de insansı değildi. Arı değildi ama arı gibi görünüyordu. Bana kovanın etrafını gösteriyordu. Son derece arkadaş canlısıydı ve kovan boyunca yayılan sıcak bir şehvetli enerji hissettim. Karar verdimböyle sevgi dolu ve şehvetli bir ortamda yaşamak harika bir şey olmalı. Bana geleceğimizin burada yattığını söyledi. Neden böyle dediğini ya da ne anlama geldiğini ya da bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Aşağı inerken kendime şöyle dediğimi hatırlıyorum: "Hatırlamak istiyorum. Hatırlamak istiyorum" deyin ama yapamıyorum.

Rex nereye gitmişti? Ona bu kadar yoğun bir ilgi duyan ve onunla karmaşık ilişkiler kuran, yiyip bitiren ama aynı zamanda seven ve besleyen böcek benzeri varlıklar kimlerdi? Kişiselpsikolojik bir anlam önerme girişimlerim sağır kulaklara düştü, deneyimlerini bu şekilde yorumlamalarına yardımcı olmaya çalıştığımda gönüllülerimizde rutin olarak meydana gelen bir şey.

Rex deneyimleriyle barışıktı ve bunları, gelişmeye başlayan giderek karmaşıklaşan ve sembol açısından zengin rüyalar hakkındaki anlayışına dahil etti. Ayrıca psy-chedelic bitkiler ve şamanizm hakkında daha ciddi bir şekilde okumaya başladı.

Son pindolol günlerinden birinden önce, bacağındaki iltihaplı bir köstebeğe bakmamı istedi. Onu derhal bir dermatoloğa danışmaya çağırdım,malign melanom teşhisi kondu. Rex, kanseri tedavi edilip tedavi edilene kadar daha fazla çalışmaya katılamazdı. Neyse ki, melanom yayılmamıştı ve tümörün basit bir şekilde çıkarılmasıyla başarılı bir şekilde tedavi edildi. Ancak o zamana kadar New Mexico'dan ayrılmıştım.

Sara, kırk iki yaşındayken DMT projesine girdi. İkinci kocası Kevin, küçük çocukları ve ilk evliliğinden iki büyük çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Sara serbest yazar olarak çalıştı ve yüksek lisans okuluna gidiyordu. Kızıl saçlı ve parıldayan mavi gözlü, sağlam yapılı bir kadındı. Tavrı doğrudandı ve yaramaz sırıtışı, herhangi bir konu hakkındaki konuşmalar sırasında sık sık ortaya çıkıyordu.

Sara muhtemelen, yirmili yaşlarının ortalarında reçeteli sakinleştiricilere aşırı dozda maruz kalmış olan gönüllülerimizin herhangi birinin en ciddi depresyonundan muzdaripti. İntihar girişiminden sonra iki hafta boyunca istemsiz olarak hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı ve ardından birkaç yıl boyunca antidepresanlar aldı. Bununla birlikte, on yıldan fazla bir süredir herhangi bir ilaç kullanmadan ruh hali mükemmeldi ve en memnun ve anlayışlı yeniden araştırma konularımızdan biriydi.

Sara bize, çocukken yüksek ateşi olduğunda bir kez bir "meleğin" onu ziyaret ettiğini ve şimdi tavsiye ve destek için iletişim kurduğu "ruh rehberleri" olduğunu söyledi. Kendisini "şifa ve psişik enerjilere çoğu insandan daha duyarlı" olarak görüyordu. Sara, Rex'in yaptığı gibi Wicca dinini uyguladı ve birbirlerini daha büyük Wiccan topluluğu aracılığıyla tanıyorlardı.

Sara, "kişisel anlayış ve bilincin dışa aktarılması" için bu çalışmaya gönüllü oldu. Umarım kendimi, evrenle ve görünmeyen dünyalarla olan ilişkimi daha iyi anlarım." "Bir uçurumda kaybolmaktan ve bu zorlukla yüzleşecek kadar cesur olmamaktan" korkuyordu.

Sara'nın düşük doz deneyimi, diğer gönüllülerinkine özgüydü - hoş, rahatlatıcı ve daha fazlasının geleceği hissi. Yüksek doz seansı

Ancak ertesi gün derin ve derindi. O sabahki olaylardan bir hafta sonra bana gönderdiği notlara dönelim:

"Rick dedi ki, 'Tamam; Şimdi yaklaşık 15 saniye içinde başlayacağız." Eli benimkine karşı soğukkanlıydı, gerçeklikle rahatlatıcı bir son bağlantıydı. Kalp atışlarını saymaya çalıştım, tutunacak entelektüel bir şey. Üç vuruşa ulaştım."

Bir uğultu gibi bir uğultu gibi bir ses geldi ve sonra bedenimden öyle bir hızla, öyle bir güçle fırladım ki, sanki ışık hızıymış gibi. Renkler agresif, ürkütücüydü; Sanki beni tüketeceklermiş gibi hissettim, sanki doğrudan kozmik psychedelic testereye doğru giden çözgü hızında bir konveyör bandındaymışım gibi. Çok korkmuştum. Kendimi terk edilmiş hissettim. Tamamen ve tamamen kayboldum. Hiç bu kadar yalnız olmamıştım. Evrendeki tek varlık olmanın nasıl bir his olduğunu nasıl tarif edebilirsiniz?

Sesler var: tiz şarkı söyleme, melek sesleri gibi. Ama rahatsız edici değiller. Çok kişiliksizler ve beni umursamıyorlar. Onlar, tek evrenin boşluğunda patlatmanın arka plan gürültüsünün bir parçasıdır. Fiziksel bir bedendeki yaşamdan, bedeni olmayan basit bir enerji formu olarak yaşama geri dönmek gibi hissettim. Kim olduğumun özü boşlukta yalnızdı, ruhların enkarne olmayı beklediği yaşam için sahneleme alanına geri döndüm. Fiziksel yaşam formlarının olmadığı, sadece renklerin ve seslerin olduğu bir yerdeydim. bu

Şarkı söyleyen melekler sadece beni gözlemlemek için oradaydılar, beni teselli etmek için değil. Ama beni rahatlatmasalar da, inanılmaz bir Aşk duygusunu geri getirdim.

Bir erkek varlığı benimle iletişim kurmaya çalışıyor ama anlamıyorum. "Ne?" diye sormak için aklımı kullanıyorum. Cevap bozuk. Bana bir şey göreceğim demeye çalışıyor. Ama ne? "Gördüğümde bilecek miyim?" diye sormaya çalışıyorum. Varlık bana bir şey göreceğimi söylüyor. Uçsuz bucaksız karanlıkta gördüğüm ufuk ışığında mı? Harika bir kükreme sesi var. Sese müdahale ediyor çünkü onun "dışarıda" bir jet olduğunu biliyorum. Geri dönüyorum. Ses gitti.

Yüzümün sertleşmiş gibi görünmesi, belirsiz olmaktan ziyade sertleşmesiyle başlar. Tansiyon manşetinin şiştiğini hissediyorum. Vücudumun geri kalanı bir araya geliyor ve tamamen geri döndüğümü biliyorum. Göz farlarını kaldırıyorum. İlk gördüğüm Laura ve Rick'e karşı derin ve dokunaklı bir sevgi hissediyorum. Kevin'ı görmek için başımı çeviriyorum. Ne güzel bir rahatlama.

Sara da tolerans çalışması için geri geldi. Yine notlarına başvuralımo olağanüstü günden. Yatak başında aldıklarımdan neredeyse hiç ilaveye ihtiyaç duymuyorlar.

Doz #1: İlk yolculuk çok sayıda dönen renkti. Korkuyordum ama kendime "Rahatla, teslim ol, kucakla" demeye devam ettim. Sonra sadece Las Vegas kumarhanesi türü bir manzara olarak tanımlayabileceğim bir şey gördüm, hepsi yanıp sönüyor ve dönen ışıklar. Oldukça hayal kırıklığına uğradım. İşte bu derin manevi deneyimi bekliyorum ve Las Vegas'ı alıyorum! Ama sonra, hayal kırıklığına uğramak için fazla zamanım olmadan, "uçtum" ve palyaçoların performans sergilediğini gördüm. Oyuncak ya da hareketli palyaçolar gibiydiler. Gülmek için karşı konulmaz bir dürtü vardı. İlk başta bu konuda biraz bilinçliydim, ama kendimi tutamadım ve yüksek sesle güldüm.

o palyaçoları tanımak.

Rick bana palyaçoların yaygın bir deneyim olduğunu söyledi. Hatta "Ah, palyaçoları gördün mü?" dedi sanki eski arkadaşlar falanmış gibi. Sonra, "Evet, çok komikler" dedi. Kendime daha çok güvendim ve eskisi kadar korkmadım.

Doz #2: Bu sefer agresif eğirme renkleri neredeyse tanıdıktı. Birdenbire, desenlerde titreşen bir "varlık" ortaya çıktı. Onu "Tinkerbell benzeri" olarak tanımlamak kulağa garip geliyor. Onunla gitmem için beni ikna etmeye çalışıyordu. İlk başta isteksizdim, çünkü geri dönüş yolumu bulmayı bilmiyordum. Tarafından

Onunla gitmek istediğime karar verdiğim zaman, ilacın yıpranmaya başladığını ve onu takip edecek kadar "yüksek" olmadığımı söyleyebilirdim. Itold it, "/ şimdi seninle gelemem. Bak, beni geri istiyorlar." Gücenmiş gibi görünmüyordu ve aslında, sınırına ulaştığını hissedene kadar beni "takip etti". Hoşçakal der gibi hissettim. Yeniden giriş yavaştı ve göz siperlerini çıkarmak konusunda isteksizdim.

Siperlerimi çıkardığımda herkesin gözleri o kadar parlıyordu ki!

Sara'nın bir atılımın eşiğinde olduğunu biliyordum, ama renkli halüsinasyonlara verdiği güçlü tepki onu bir şekilde engelliyordu.

"Renklerle teması kestirmeyi bırakabilir misiniz? Onları görmekten kendini alamazsın ama kendini onlara cevap vermekten alıkoyabilirsin."

"Bir şey ummak ve niyet etmek en iyisi mi, o küçük, titreşen, parlayan yaratığı tekrar görmek gibi?"

"En iyisi, niyet etmemektir. Bir şeye niyet ederseniz ve o olmazsa, ona çarparsınız. Buna karşı tepki göstereceksiniz. Sadece yatakta yatarken vücudunu hisset ve zihnini boşaltmaya çalış."

Başını salladı ve hepimiz pencereden dışarı bakmak için durduk ve bahar gökyüzünde inşa edilen gök gürültüsünün güzelliğine dikkat çektik.

Sara bitkin görünüyordu. Doz #3:/ Rick'in söylediğinin doğru olduğunu, her yolculuğun en yoğun kısmının bu renklere karışarak geçtiğini fark etti. Bu sefer, hızla "diğer tarafa" geçtim. / karanlık bir boşluktaydım. Birdenbire varlıklar ortaya çıktı.

Siluetler gibi gizlenmişlerdi. Beni gördüklerine sevindiler. Benimle daha önce bir birey olarak temas kurduklarını belirttiler. Bu teknolojiyi keşfettiğimiz için memnun görünüyorlardı. Rotadan çok uzaklaşmış ve ruh dünyasıyla karşılaşmak yerine hedefimi aşmış ve başka bir gezegende sona ermiş bir spiral arayıcı gibi hissettim.

Fiziksel bedenlerimiz hakkında daha fazla şey öğrenmek istediler. Bana insanların birçok düzeyde var olduğunu söylediler. Kan basıncı kontrolü ve kan örneklemesi için vücudumla zamanında yeniden bağlantı kurmam gerekiyordu. Sanki onlar, daha doğrusu

Laura'dan daha fazla bilgi topluyorlardı ve bunu onlar için yapmamı takdir ettiler. Her nasılsa ortak bir noktamız vardı. Bana dediler ki

"Barışı kucakla."

/ Uyuşturucu etkisini yitirdikçe onlardan uzaklaşmaya başladığımı hissedebiliyordum. Aşağı inmeye başladığımda, onların dünyasından gerçekten tarif edemeyeceğim bu şeyleri gördüm. Güney Pasifik yerlilerinin sadece nasıl görebildiklerini düşündüm

Kaptan Cook'un küçük tekneleri, büyük gemileri değil, ta ki gemiye tırmanıp onlara dokunana kadar.

Yeniden giriş çok zordu. Kendimi kaybolmuş gibi hissettim ama Kevin'in aşkının bir traktör ışınını hissettim ve onu takip ettim.

Notlarım, Sara'nın tuvaleti kullanmak için kalktığını belirtiyor. Döndükten sonra, "Yorgunum ama dördüncü doz için hazırım" dedi.

"Bu son doz. Gerçekten bunun için gidebilirsin." Kevin, "Geri döndüğünden emin ol" diye ekledi. 5 dakikada, kan basıncı ve kalp atış hızı, insanların tepkilerinin genellikle en yüksek olduğu 2 dakikalık okumasıyla karşılaştırıldığında, tüm sabahtan daha yüksek oldu. Belli ki kendini zorluyordu, ama ne zaman, ancak daha sonra öğrenecektik. 10 dakika sonra, kayıtlarım mırıldandığını gösteriyor,

Size de sunabileceğimiz şeyler var. Maneviyat.... Tamam, acele et. Tam orada, tam orada. Senin için yaptım. Orada dışarı çıkabilirsin.

Sara'nın #4 dozundan notları:

Doğrudan uzayın derinliklerine gittim. Geri döneceğimi biliyorlardı ve benim için hazırdılar. Bana, daha uzun süreli iletişim kurmayı öğrendiğimizde bizimle paylaşabilecekleri birçok şey olduğunu söylediler. Yine benden bir şey istediler, sadece fiziksel bilgi değil. Duygular ve hislerle iç içeydiler. Onlara, "Size verebileceğimiz bir şey var: maneviyat" dedim. Sanırım gerçekten demek istediğim Aşktı. Bunu nasıl yapacağımı anlamaya çalıştım. Muazzam bir enerji, parlak pembe bir ışık hissettim

beyaz kenarlı, sol tarafımda inşa ediliyor. Bunun ruhsal enerji ve Sevgi olduğunu biliyordum. Onlar benim sağımdaydı, bu yüzden ellerimi evrene uzattım ve bir köprü olmaya hazırlandım. Bu enerjinin içimden onlara geçmesine izin verdim. Şöyle bir şey dedim, "Bak, işte senin için yaptım. Sende var." Minnettar oldular. DMT'den aşağı iniyordum, irtifa kaybediyordum. Geri dönmek zorunda kalacaktım.

İstediğim şey ruhsal aydınlanma olduğunda deneyimin "vermek" için harcandığı konusunda biraz hayal kırıklığına uğradım. Önce geri almak için bir şey istemeli miydim? Sanırım dünyevi ruhani elçi rolümde kendimi rahat hissetmiyorum. Ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Evrende bir tane olduğumuzu her zaman biliyordum. Onlarla karşılaşmanın tek yolunun uzayda parlak ışıklar ve uçan daireler olduğunu düşündüm. Onlarla kendi iç alanımızda gerçekten karşılaşmak hiç aklıma gelmedi. Karşılaşabileceğimiz tek şeyin kendi kişisel arketipler ve mitoloji alanımızdaki şeyler olduğunu düşündüm. Ruh rehberleri ve melekler bekliyordum, uzaylı yaşam formlarını değil.

Kendi notlarım, oturumunun sonuna doğru şu küçük alışverişi ekliyor: Bazı ekipmanlar ya da başka bir şey gördüm, içlerinden gözyaşı damlaları çıkan çubuklar. Makineye benziyordu.

"Makine olabilirdi."

Sara'nın notları, bu seanslardan sonraki ruh halini şöyle anlatıyor: "Bütün bunları sıralamak zor. Gerçek miydi? Kesinlikle gerçek görünüyordu, ama gerçekleştiğinde rüyalar da öyle. Ama bunda bir rüyadan farklı olan bir şey vardı, hatta bazen gördüğüm berrak rüyalar bile.

"Orada gerçekten başka yaşam formları var mıydı? Onlara gerçekten Sevginin ve maneviyatın gücünü gönderdim mi? Daha da rahatsız edici olanı, beni bir şekilde işaretlediler mi? Beni bir şekilde izliyorlar mı? Bu beni biraz çılgın ve çok karışık hissettiriyor. Daha da kötüsü, deneyimlerimde kendimi çok yalnız hissediyorum. Orada bulunmuş biri dışında herhangi biri nasıl anlayabilir? Belki de bu şeyler beni deli etti. Hayatımı kesinlikle değiştirdiğini biliyorum. Şimdi, bununla ne yapacağım? Bu kadar büyük bir şeyi nasıl içimde tutabilirim?"

DMT çalışmasına başlamadan önce uzaylılar tarafından kaçırılma literatürüne hiç aşina değildim. Gönüllülerimizin çoğu da değildi. Bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve daha fazlasını öğrenmek için çok az arzum vardı. Psychedelic ilaçların incelenmesinden bile çok daha "saçak" görünüyordu! Bununla birlikte, bu kadar çok varlık karşılaşması hikayesi duymaya başladığımızda, daha büyük fenomen hakkında daha fazla cehaletimi savunamayacağımı biliyordum. Daha iyi karar vermeme rağmen, şimdi "uzaylı yaşam formları" ile temas deneyimi hakkındaki fikrime ağırlık vermek zorunda hissediyorum.

Popüler olarak bildirilen "uzaylılar tarafından kaçırılma" deneyimini gözden geçirelim. Doğal olarak meydana gelen bu etkileşimler ile DMT çalışmamızda bildirilenler arasındaki çarpıcı benzerliği göreceğiz. Bu dikkate değer örtüşme, uzaylılar tarafından kaçırılma deneyiminin DMT'nin aşırı beyin seviyeleri tarafından mümkün kılındığı yönündeki önermemi kabul etmemizi kolaylaştırabilir. Bu, epifiz DMT oluşumunu aktive eden daha önce tarif edilen koşullardan herhangi biri yoluyla kendiliğinden ortaya çıkabilir. Çalışmalarımızda olduğu gibi, DMT seviyeleri ilacın dışarıdan alınmasından yükseldiğinde de ortaya çıkabilir.

Mevcut kültürümüz, uzaylılar tarafından kaçırılma deneyiminden etkileniyor. Psikiyatrist John Mack, Abduction (Kaçırma) ve Passport to the Cosmos (Kozmosa Pasaport) adlı kitaplarında, şimdi "deneyimciler" olarak adlandırdığı "kaçırılanlar" hakkında birçok rapor yayınladı.

Olay başladığında, Mack şöyle diyor: "Bilinç, sağduyulu ışık, uğultu sesleri, garip bedensel titreşimler veya felç tarafından rahatsız edilir. . . . ya da çevrelerinde bir veya daha fazla insansı ya da hatta insan görünümlü garip varlıkların ortaya çıkması." Mack, kaçırılan birçok kişinin bildirdiği yüksek frekanslı titreşimlerin hissini vurguluyor ve bu da onların moleküler düzeyde parçalanıyormuş gibi hissetmelerine neden olabilir.

Bazıları kendilerini "salıncaklı bir park" gibi tanıdık ortamlarda bulur ve figürler arka plandan "çıkar". Kaçırılanlar da sıklıkla kendilerini bir tür muayene veya tedavi masasında bulurlar. Deneyimciler kesinlikle uzaylıların kontrolü altındadır. Yaşadıkları şeyin beklenmedik ve tuhaf doğasına rağmen, akıllarında bunun gerçekten olduğuna dair hiçbir şüphe yok. Bu nedenle, deneyimlerini "gerçekten daha gerçek" olarak tanımlarlar.

Bu ön aşamada değişen derecelerde kaygı ortaya çıkar, özellikle, kişinin bilinci bedenden ayrılıyormuş gibi hissediyorsa. Birçokları için, korku deneyimi kendi başına bir şekilde dönüştürücüdür. Teröre "bırakmak", deneyimin doğasını olumsuzdan olumluya değiştiriyor gibi görünüyor. Birey, "bilgisayar benzeri ve diğer teknolojik ekipman içeriyor gibi görünen kavisli bir muhafazaya" "yüzebilir" veya başka bir şekilde yolunu bulabilir. Kişi geldiğinde, "[sjtrange varlıkların, deneyimleyicilerin gerçekten anlamadığı görevleri yerine getirmekle meşgul bir şekilde hareket ettiği görülüyor." Kaçırılanlar genellikle bu ortamlarda enerji dolu tüneller ve ışık silindirleri gördüklerini bildiriyorlar.

"Tipik" uzaylı, me-dia'da yaygın olarak tasvir edilenlere benziyor: büyük kafa, sıska vücut, iri gözler, küçük veya ağzız, gri ten. Bununla birlikte, Mack ayrıca sürüngenlerin, peygamberdevelerinin ve örümceklerin sık sık tanımlandığını da bildirmektedir.

Bazı kaçırılanlar, bir tür nöropsikolojik yeniden programlama ya da varlıklar ve deneyimleyen arasında son derece hızlı bir bilgi aktarımı olduğunu düşünüyor. Uzaylılar, sesler veya kelimeler yerine evrensel görsel sembollerden oluşan bir dil kullanarak iletişim kurabilirler.

Kaçırılan birçok kişi, uzaylıların üreme makinelerini "insan-uzaylı melezleri" yetiştirmek için kullanmaları etrafında dönen karmaşık bir senaryo bildiriyor. Ancak Mack, hibrit projenin "hiçbir şekilde olan her şey olmadığını" bildiriyor. . . . Onlara yakından bakılabilir. . . ve başka bir şekilde incelendi, araştırıldı ve izlendi. Bazen deneyimleyiciler, özellikle ano-rektal ve kolon muayeneleri yoluyla sağlıklarının takip edildiğini hissederler ve hatta iyileşmeleri rapor ederler. . . . Diğer durumlarda, deneyimciler burun, kulaklar ve gözler yoluyla beyinlerine sondalar yerleştirildiğini bildirirler ve ruhlarının dönüştüğünü hissedebilirler. . . . Im-bitkiler deri altına yerleştirilir . . . Ve bunların bir tür izleme veya izleme cihazını temsil ettiğinden emin olabilirler."

Kaçırılanlar, "varlıkların fiziksellığimiz ve duygusallığımızla büyük ölçüde ilgileniyor gibi göründüğünü, melekler için söylendiği gibi, bedenlenmemizi kıskanıyor gibi göründüğünü bildiriyorlar. . . . sadece insan sevgisinin sağlayabileceği bir şeye ihtiyaçları var." Bu, uzaylı-insan cinsel karşılaşmaları şeklini bile alabilir. Bu deneyimler "soğuk ve bedensizden, dünyevi sevgide bildiklerinin ötesinde, kendinden geçmiş olmaya kadar değişebilir."

Mack'in tanımladığı gibi, "bir veya daha fazla yabancı varlık ile ilişki kurdukları kaçırılanlar arasındaki bağlantı deneyimi, deneyimin güçlü ve tutarlı bir yönüdür. . . . Genellikle ilk anılar. . . uzaylıların (özellikle gri sürüngen veya peygamberdevesi benzeri varlıkların) kişiyi tamamen çaresiz kıldığı soğuk, kayıtsız temaslardır." Kaçırılanların, özellikle özel bir ilişkileri olan bir uzaylı varmış gibi hissetmeleri yaygındır. Sanki bu uzaylı "sorumlu" gibi.

İlişki daha sonra kaçırılan kişi ile uzaylı arasında daha büyük bir aşinalık duygusuna, anlamlı bir bağlantıya ve hatta sevgiye dönüşebilir. Mack'in deneklerinden bazıları, gerçekliklerine çıktıklarında uzaylılar tarafından "karşılandıklarını" bildiriyor; uzaylılar telepatik olarak "Hoş geldiniz geri dön!" diyorlar. Bazıları, çocukluktan başlayarak yaşam boyu sürecek bir dizi karşılaşma bildiriyor.

Deneyimciler genellikle uzaylıların kendilerine acilen Dünya'nın tehlikede olduğunu bildirdiğini bildirir. Onların kaçırılmaları bununla ilgilidir, çünkü onlar

Ya hibrit proje için üreme materyali sağlayın ya da çevresel bozulma mesajını daha geniş bir kitleye yaymaya karar verin.

Mack'in denekleriyle yaptığı çalışmalar ilerledikçe, kaçırılma deneyiminin başka bir yaygın, hatta belki de temel unsuruna dikkat çekiyor. Bu, karşılaşmanın dönüşümsel ve ruhsal doğasıdır: "Uzay/zaman algısının çarpışması, gerçekliğin veya evrenlerin diğer boyutlarına girme duygusu. . . tüm yaratılışla bir bağlantı hissi." Kaçırılanların o aleme ait olma duygusu o kadar şiddetli olabilir ki, ona karşı bir özlem yaratır – "geri dönmeme" arzusu. Kaçırılan birçok kişi artık ölümden korkmuyordu, çünkü bilinçlerinin bedenin ölümünden sonra hayatta kalacağını biliyordu. Hatta biri, kaçırılmaları sırasında karşılaştığı mutlu duruma geri dönebilmek için kendini öldürme fikrini bile düşündü.

Mack'in "deneyimcilerin" uzaylılar tarafından kaçırılmasına ilişkin anlatımının, kendi gönüllülerimiz tarafından anlatılan bağlantılara benzerliği tartışılmaz. Bu son iki bölümdeki anlatımlarımızı okuduktan sonra, DMT'nin "tipik" uzaylı karşılaşmalarını ortaya çıkardığından nasıl şüphe edilebilir? Araştırma deneklerimizden birkaçının hesaplarının bir kaydı ile sunulursa, DMT'ye yapılan tüm referanslar kaldırılmışsa, raporlarımızı bir grup kaçırılan kişinin raporlarından ayırt edebilir mi?

Şok edici ve rahatsız edici olsalar da, başka bir boyuttan gelen yaşam formlarıyla temas, gönüllülerin araştırmamıza katılma nedenleri listesinde hiçbir zaman yer almadı. Beklediğim bir şey de değildi. Aksine, arzuladıkları kişilerarası, mistik ve manevi durumlardı. Şimdi dikkatimizi bunlara kaydıracağız.

15

Ölüm ve Ölmek

Raymond Moody'nin 1975'te Life After Life (Yaşamdan Sonra) ve 1980'de KennethRing Life at Death (Ölümde Yaşam) adlı kitaplarını yayımladığı bu kitapta, "ölüme yakın deneyim" ifadesi sözcük dağcılığımızın bir parçası olmuştur.1 Bu son derece olağandışı değişmiş bilinç durumları, bir kaya tırmanıcısının bir uçurumdan serbestçe düşmesi gibi, bedenin yaşamı tehdit eden durumlarla karşı karşıya kaldığında ortaya çıkar. Ayrıca, büyük bir kalp krizinden sonra veya boğulma gibi vücut gerçekten ölmeye başladığında da ortaya çıkabilirler.

Ölüme yakın bir deneyimin (NDE) geniş taslağı, bazen sesler, şarkılar veya müzik eşliğinde bir tünelden hızlı seyahat duygusunu içerir. "Diğerlerinin" varlığı vardır - yaşayan veya ölü akrabalar, arkadaşlar ve aile üyeleri. Bu varlıklar aynı zamanda ruhlar, melekler veya diğer "yardımcılar" şeklini de alabilir. Birinin gerçekten öldüğünün farkına varılabilir.

Birçoğu büyük bir huzur ve sakinlik duygusu yaşarken, diğerleri korkunç görüntüler ve duygular bildiriyor. Bazıları bir "yaşam incelemesi", kişisel anıların düzenli ve hızlı bir şekilde hatırlanması ile biten bir deneyim yaşar

şimdiki an. Bazıları hayata dönmeleri için "emredilmiş" hissediyorlar çünkü henüz ölme zamanı gelmedi.

NDE, ilahi, kutsal ve kutsal olandan yayılan tarif edilemez derecede sevgi dolu ve güçlü bir beyaz ışıkla birleşme ile doruğa ulaşabilir. Bu, zaman ve mekanın tüm anlamını yitirdiği mistik veya manevi bir deneyime yol açar. ÖYD'den geçenler, kendilerinden çok daha büyük bir şey tarafından ya da daha önce hayal edebilecekleri herhangi bir şey tarafından kucaklandıklarını hissederler: "tüm varoluşun kaynağı". Bilincin ölümden sonra var olduğuna dair bir kesinlik vardır. ÖYD'nin mistik seviyesine ulaşanlar, yaşam için daha büyük bir takdir, daha az ölüm korkusu ve önceliklerini daha az maddi ve daha fazla manevi arayışlara geri döndürerek ortaya çıkarlar.

Ölüme yakın deneyimleyicilerin gördükleri ve hissettikleri şeyin gerçeklik duygusu inkar edilemez derecede kesindir ve "gerçek olmaktan çok gerçekti" gibi ifadeler duymak yaygındır. Bir ÖYD'den "geri dönenler" için bunu tarif etmek zordur; Sık sık bunun "dilin ötesinde" olduğunu söylerler.

DMT araştırmamı motive eden teorilerden biri, öldüğümüzde ya da neredeyse öldüğümüzde ruh molekülünün epifiz bezi tarafından salındığı inancı olduğundan, bu tür deneyimleri dikkatlice dinledim. Dışarıdan uygulanan DMT, NDE'nin özelliklerini tekrarlarsa, endojen DMT'nin doğal olarak oluşan NDE'lere aracılık ettiği hipotezimi güçlendirecektir.

Bununla birlikte, sadece iki araştırma konusunda, Willow ve Carlos, ölüm ve ölmek temaları oturumlara açıkça hakim oldular. Bu nedenle, araştırmamız sırasında gerçekte gördüklerimize dayanarak, şimdi bu orijinal deneyimin naif olduğunu düşünüyorum.

Gönüllülerimizde sık sık ÖYD'leri öngörmeyle ilgili sorun, set ve ortamı kontrol eder. Açıkçası, araştırma deneklerimizin çoğu, bilincin bedenlerinden radikal ve tamamen ayrılmasını deneyimliyor. Çoğumuz için bu, sanki ölmüş gibi hissetmemize neden olur. Bununla birlikte, acemilerimizin çoğu, önceki psychedelic deneyimlerinde bu tür bir ayrışma geçirmişti. Araştırma Merkezi'nde ne zaman olduğunu biliyorlardı. Ölmediklerini ya da ölüme yakın olmadıklarını fark ettiler ve bu nedenle etkilerin ortaya çıkışını çok daha büyük bir denge ve duruşla izleyebildiler. Panik yapmadılar, bunun yerine tetikte kaldılar ve odaklandılar

neler olup bittiğini gözlemlemek ve hatırlamak üzerine. Birkaç dakika içinde DMT yıpranmaya başladı ve vücutlarına yeniden girdiler.

Kuşkusuz, eğer beden dışı durumları birkaç dakikadan çok daha uzun sürseydi ve onları diriltmek için gerçekten çaba sarf ediyorsak, daha "klasik" bir NDE gelişebilirdi. Bununla birlikte, gönüllülerimiz muhtemelen sadece deneyimsiz ve hazırlıksız bireylerin ölüm veya ölüme yakın olarak yorumlayacağı deneyimler yaşıyorlardı.

Öncelikle, ölüm temalarına geçiş yapan birkaç gönüllünün oturumuna geçelim. Onlarda, neredeyse rasgele yüksek doz DMT deneyiminin "ölüm benzeri" doğasına atıfta bulundular. Ardından, Willow ve Carlos'un ölüm ve ölüme yakın temaların ön plana çıktığı oturumlarına daha dikkatli bakacağız.

Elena'nın yüksek doz DMT seansları, ruhsal bir aydınlanma deneyiminin birçok unsurunu paylaştı. Bir sonraki bölümde onlar hakkında bir şeyler duyacağız. Ancak şimdilik, DMT çalışmasını bitirdikten bir yıl sonra bana gönderdiği bir mektuba dahil ettiği bir yorumu paylaşacağım:

Bir kereden fazla, DMT seansları bana şu armağanı verdi:gerçekten öznel olarakTibet Ölüler Kitabı'ndaki "Ölülere Giriş" te anlatılan fenomeni bilmek. Daha da büyük olanı, ölmek ve geri dönmek için pratik yaptığımı bilmenin armağanıdır.

Elena'nın yorumları, Tibet Ölüler Kitabı'na atıfta bulunulduğunu duyduğumuz tek zaman değildi. Bu asırlık metinde, Tibetli Budist uygulayıcılar, kişinin ölümden yeniden doğuşa ve bir sonraki yaşam formuna geçmesine giden yol boyunca girdiği çeşitli bardo durumlarının "haritasını çıkarmışlardır". Bardo bazen "ara durum" olarak tanımlanır, yani yaşam, ölüm ve yeniden doğuş arasında. Bardoların pek çok tanımı, ÖYD'si olanlardan gelen raporları hatasız bir şekilde yankılandırıyor.2

Bir sonraki bölümde ruhsal aydınlanma deneyimini de yakından incelediğimiz Sean, tolerans çalışması için dozaj programını geliştirmemize yardımcı olduğu günlerden birinde şu açıklamayı yaptı:

> O kadar uzak, o kadar garip, o kadar kontrolden çıkmış ki, bir şeyler öğrenmeniz gerekiyor.

Sanırım ölmenin, bir şeyin sancıları içinde tamamen çaresiz olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Bu yardımcı oldu.

12. bölümde tanıştığımız Eli, ilk yüksek doz DMT'sinden sonra bize şunları yazdı:

Şaşkın, kendimi tuttuğumu hissettim. Rahatladım ve ortam gözle görülür şekilde değişmeye başladı. Ölümün ilk bardosundan geçtiğimi, daha önce birçok kez burada bulunduğumu biliyordum ve sorun değildi. "Bu tıpkı geçen seferki gibi" / düşündü. Uyanışımla yeterli süreklilik

Bilinç bana şu düşünceyi verdi: "Ama bu benim ilk kez karşıya geçiyorum." Zaman ve mekandan koptuğum ve ya "normal" ölüm kalıbımı deneyimlediğim ya da bir kez daha "o zamanlar, şimdi, içinde bulunduğum zaman" diyeceğim gelecekteki bir zamana bağlı olduğum sonucuna vardım.

Birkaç ay sonra, başka bir çalışmada Eli, artık ölümden korkmuyor dedi. Sanki bir dakika oradasın ve sonra başka bir yerdesin ve işte böyle. Sanırım böyle bir etkisi oldu. Bu deneyler Tibet'in Yaşamak ve Ölmek Kitabı'nı okumamda bana yardımcı oluyor.31 Tamamen özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Otuz dokuz yaşındaki İtalyan-Kızılderili bir işadamı olan Joseph, DMT deneyiminin ne kadar ölümcül olduğuna da dikkat çekti:

/ Yüksek dozun bir ölüm travması gibi olduğunu düşünüyorum. Seni vücudundan bayıltır. DMT altında ölüme ya da bu düzlemden büyük bir fiziksel sıçrama deneyimine tahammül edebilirdim. Bu, bir bakımevi programındaki insanlar veya ölümcül hastalar için biraz ağrı kesici olmak için iyi bir ilaç olacaktır.

ile tantan.

Bu diğer araştırma konularından farklı olarak, ölüm ve ölüme yakın temalar, Willow ve Carlos'un ruh mol-ecule ile yaptıkları yüksek doz yolculuklarında yer aldı. Şimdi onların hikayelerine dönelim.

Willow, DMT projesine katıldığında otuz dokuz yaşındaydı. Evliydi ve ilçenin yarı kırsal bir bölgesinde yaşıyordu. Uyuşturucu bağımlısı profesyonelleri tedavi eden bir tıbbi sosyal hizmet uzmanıydı. Gördü

Çalışmamıza kendi katılımındaki ironi ve gizlilik ve anonimlik konusundaki ağır basan endişemizi takdir etti.

Willow yılda iki ya da üç kez psychedelic ilaçlar kullanıyordu ve bunları toplamda yaklaşık otuz kez almıştı. "Merakı ve kendi işleyişim hakkında içgörü kazanmak için daha derin veya daha yüksek bilinç durumlarını deneyimleme fırsatı" nedeniyle DMT projesine gönüllü oldu.

Willow'un düşük kör olmayan dozu, ortalamadan daha güçlü etkiler üretti. Hiç bu kadar çok görsele sahip olmamıştım. Onu yarınki seans için uyardım ve "Uçurumdan düşmek gibi bir şey" dedim.

/ Kendimi cüretkar olarak düşünmeyi, bir uçurumdan atlamayı sevmeyi seviyorum.

Ertesi sabah hemen işe koyulduk, yetişmek ya da sohbet etmek için çok az zaman harcadık. DMT'yi Willow'a uygulamayı bitirdiğimde saat sabah 8 bile değildi. Vücudu küçük bir sarsıntı yaptı.

Bir jet 3 dakikada tepeden uçmasına rağmen, oda ve koğuş, sık sık yüksek doz DMT seanslarımızı kutsayan derin ve katı sessizliğe bürünmüştü. Willow sonraki 25 dakika boyunca neredeyse mükemmel bir şekilde hareketsiz yattı. Sonra huzursuz olmaya başladım ve nazikçe ona nasıl olduğunu sordum.

İyi. Çok büyüleyici bir yer. Neredeyse bırakmak istemiyorum. Geçişler tamamlamalardır. Ben nasılım. Ben kimim.

Önce sağda bir tünel ya da ışık kanalı gördüm. İçine girmek için dönmek zorunda kaldım. Sonra tüm süreç solda tekrarlandı. Kasıtlı oldubu şekilde. Sanki daha uzakta bir kaynağı vardı. Bir huni gibi daha da büyüdü. Parlak ve titreşimliydi. Müzik gibi, bir skor gibi ama bana yabancı olan, olayların duygusal tonunu destekleyen ve beni içine çeken bir ses vardı. Çok küçüktüm. Çok büyüktü. Tünelde, sağ tarafta, yanımda büyük varlıklar vardı. İçimde müthiş bir hız hissi vardı. Buna göre her şey önemsizdi. Her şey yanıp sönüyordu, sanki farklı bir perspektiften geliyordu. Çok daha fazlasıydı

hayattan daha gerçek.

Sağ ve sol tüneller önümde birleşti. Çoğunlukla gremlinler, küçük, yüzler vardı. Kanatları, kuyrukları ve benzeri şeyleri vardı. Onlara çok az para ödedim

dikkat. Daha büyük varlıklar beni desteklemek ve desteklemek için oradaydılar. Orası onların krallığıydı. Bir tür iyi ve kötü şey: gremlinler uzun boylulara karşı. Uzun boylu varlıklar sevgi dolu, gülümseyen ve sakindi.

İçimden bir şey koştu, içimden. Bir noktada, "İşte ayrılık geliyor" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Vücudumu sadece yutkunduğumda hissettim

ya da nefes alıyordu ve bu gerçekten fiziksel bir duygu değil, deneyim boyunca dalgalanmalar yaratmanın bir yoluydu. Güçlü bir şekilde hissettim, "Bu ölüyor ve bu sorun değil."

Parlak ışık tünelini duymuştum ama bugün olduğu gibi olmasını beklemiyordum. Öncelikle önümde olacağını düşündüm, amabu her iki tarafta da sırayla aldı ve sonra önde birleşti. Düşündüğüm kadar parlak da değildi.

DMT'nin vücutta olmasına şaşırdım. Bunun bir nedeni var. Bugün orada. Tüneldeki varlıklar bana yardım ettikten sonra ölmek, bırakmak ve ayrılmak gibi bir his vardı.

"Geri dönmek, bedenine geri dönmek hakkında ne hissediyorsun?" Şimdilik sorun değil. Sesi hüzünlü geliyordu.

Diğer taraf ise çok ama çok farklı. Bir şeyleri sınırlayacak hiçbir kelime, beden ya da ses yok. İlk önce yıldızlarla beyaz, derin uzayı gördüm. Sonra bu çok boyutlu deneyim başladı. Canlıydı. Duyduğum canlılıktı. Bedenim o yere giderken "Bedeni hatırla" demeye çalışıyordu. Bu umutsuz bir çığlık değildi, ama onu gerçek tutma, deneyimi duyuların bakış açısından gerçek kılma girişimiydi. Beden beni geri istedi.

Aşağıda ışığı görebileceğimi düşündüm, dünyanın ışığını. Sanki küçük bir kanat kalkmış gibiydi, sanki aynı anda alternatif bir gerçeklik gibiydi.

Birkaç ay sonra, Willow adet fazı çalışmasında başka bir yüksek dozda DMT'yi yeniden yaşadı. Kıpırdanırken konuşmaya başladı:

Kozmik bir şaka gibi. Hepimiz bizi neyin beklediğini bilseydik, hepimiz kendimizi öldürürdük. Bu yüzden bu kadar uzun süre bu formda kalıyoruz, bunu anlamak için. Bu yüzden onun yakınlığını hatırlamak bu kadar zor.

Ölüme yakın deneyim hakkında kitaplar okuyorum: Işık Tarafından Kurtarıldı ve Işık Tarafından Kucaklandı. Gerçekten iyi bir iş çıkarıyorlar

DMT durumu. Onları o kadar tanıdık bir şekilde okuyorum ki.4

Herkes bir kez yüksek dozda DMT denemelidir. Bugünkü canlılar "Ölümü bir kere dene" mi diyorlardı, yoksa "Hayatı bir kere dene" mi diyorlardı bilmiyorum. O yer o kadar dolu ve o kadar eksiksiz ki, bu yerin fikri mümkün olduğunca eksiksiz olmaya çalışmaktır. Yine de bedenime geri döndüğümde çok ağırdı ve çok ağırdı

sınırlayıcı. Ayrıca, burada zaman çok garip görünüyor. Sonsuzluk, yerin bir özelliğidir. Öyle olmak zorunda kalacaktı.

Kimsenin DMT'deki deneyimlerini "klasik" olarak adlandırmak asla iyi bir fikir olmasa da, Willow'un ölüme yakın deneyimlerini tanımlamak için bu terimi kullanmanın çok uzak olmadığını düşünüyorum. Bilinci bedeninden ayrıldı, bir tünelden ya da tünellerden hızla geçti, sıcak, sevgi dolu, her şeyi bilen beyaz bir ışığa doğru. Varlıklar ona yolda yardım etti ve hatta bazıları onu aşağı çekmekle tehdit etti. Yolculuğun ilk aşamalarında güzel müzikler ona eşlik etti. Zaman ve mekan tüm anlamını yitirdi. Geri dönmemek için boşa harcadı, ancak aldığı inanılmaz bilgiyi bu dünyayla paylaşması gerektiğini fark etti. Beyaz ışığa katılmasında ve onun tadını çıkarmasında manevi ve mistik imalar vardı.

Willow'un "aşağıda bir ışık, dünyanın ışığı" ile ilgili şafak vakti farkındalığı aynı zamanda bize Tibet Ölüler Kitabı'ndaki son bardoslardan birini hatırlatıyor.Bu, ruhun enkarne olacağı yeni bir beden aramaya başladığı, dünyanın ışıklarını gördüğü ve inişine başladığı aşamadır.

"Öbür dünyanın" ne kadar büyük olduğunu bilselerdi intihar eden herkes hakkındaki yorumu, Willow'un eski deneyimleri ile "doğal olarak meydana gelen" ÖYD'lerin deneyimleri arasındaki başka bir benzerliğe işaret ediyor: Yani, ÖYD'si olanlar intihara koşmazlar. Daha ziyade, "ölümden sonra yaşam" olduğu ve bu geçişin acısını yitirdiği bilgisinde yaşarlar. Böylece, hayatı daha dolu dolu yaşayabilirler, çünkü ölüm korkusubu kadar çok kişinin dikkatini dağıtmaya iten artık çok daha az.

Ölüme yakın deneyimi karalayan popüler kitapları okumayı kendi DMT oturumlarını gözden geçirmek gibi bulduğunu duymak ilgimi çekti. Yüksek DMT seviyelerini NDE ile ilişkilendirmede doğru yolda olduğumuza inanmak için biraz daha doğrulamaya ihtiyacım vardı.

Carlos bir meydan okumaydı. Coşkulu, açık sözlü ve şakacı bir şekilde yüzleşena-

DMT araştırmasına katıldığında kırk dört yaşındaydı. Hispanik ve kuzey Meksikalı-Hintli ailelerden geliyordu, yaklaşık yirmi yıldır evliydi ve iki yetişkin çocuğu vardı. Carlos tam zamanlı bir yazılım programcısıydı ve birkaç yıl boyunca New Mexico Üniversitesi'ne devam etmişti. Aynı zamanda kentsel şamanizmin bir uygulayıcısıydı. Bu kapasitede, ilahiler, görselleştirme ve öğretilerinin öğrencilerine çok çeşitli alternatif bilinç durumları sağladığı bir gruba liderlik etti. Aynı anda birkaç dünyada ayakları vardı.

Carlos, zihni değiştiren birçok madde konusunda çok bilgiliydi. Psychedelics'i "yüzden fazla kez" almış ve etkilerini "tam bir tuhaflık" olarak tanımlamıştı. Son zamanlarda, deliryuma neden olan ve zaman zaman gerçeklikten korkunç kopmalar yaratan son derece zehirli ve tehlikeli bir bitki olan Daturastramonium veya jimsonweed'in tohumlarını da kullanmıştı. Bu tohumların psychedelic ve öldürücü dozları arasında çok fazla fark yoktur.

Carlos "beyaz adamın ilacı"ndan pek bir şey beklemiyordu. Bu içimde tuhaf bir ikilik yarattı. Bir yandan, "ona kimin daha iyi ilaçlara sahip olduğunu göstermek" istedim. En asil tepki değil, ama doğru! Öte yandan, DMT'ye alay etmesinin akıllıca olmadığından ve etkilerinin yoğunluğu karşısında hoş olmayan bir şekilde şaşırabileceğinden endişeliydim. Belki de şövalye tavrı daha derin korkuları saklıyordu.

Kör olmayan düşük dozunun sabahında, Carlos'u kullandığım sallanan sandalyede otururken bulduk. Neredeyse iki saat erken gelmişti. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu ve pek de kurnazca olmayan bir şekilde benim "cesaret koltuğuma" meydan okuyordu.

"Bu, başka bir yere yapılan bir geziden ziyade, yerel markete yapılan bir gezi olacak" diye açtı.

Başlamadan önce, DMT'yi "dört yöne" ve toplumun iyiliği için kutsamak istedi. Bu, zihin değiştiren bir maddenin geleneksel şamanik hazırlığıydı. Onun hayır duaları basit ama derindi. İşe genellikle olduğundan daha derin bir saygı duygusu başarıyla oluşturdular.

O sabahki düşük doz deneyimi nispeten hafif görünüyordu. Yani, enjeksiyondan 15 dakika sonra titremeye başlayana kadar. İlk vardı

sadece ince titremeler, ancak bunlar hızla oldukça belirgin tüm vücut sarsıntılarına ilerledi.

/ bu kısımdan nefret ediyorum. Kendi bedenim, enerjim sarsılmaya başlar. Herhangi bir manevi yolculuktan sonra gibi. Artçı bir sarsıntı gibi. Ne zaman herhangi bir psiko-koaktif ilaç kullansam, bir süre titriyorum. Başkaları bunu yapıyor mu?

Beklenmeyen bir güvenlik açığı. Daha dürüst ve daha derin bir ilişkiye açılan bir kapı görerek dikkatlice cevap verdim. "Bazen, özellikle yüksek dozdan sonra. Genellikle düşük dozdan sonra değil. Acaba korku mu?"

Aslında oldukça rahatsız görünüyordu, titriyordu, biraz korkmuş görünüyordu.

Endişelenme, bu hiçbir şey. Herhangi bir şeyin büyük bir dozu veya küçük bir dozu olması önemli değil. Travma sonrası etkilerden dolayı titriyorum.

Soruyu doldururken titremesi geçmeye başladı. Tamamladıktan sonra kendini iyi hissetti, hafif bir atıştırmalık yedi ve gün için ayrıldı.

Daha sonra Laura ve ben Carlos'un bu küçük DMT dozuna tepkisi hakkında konuştuk. Etkilerini "miniscule" olarak nitelendirirken, vücudunun buna oldukça farklı bir tepkisi vardı. Kuralları biraz esnetmenin ve 0.4'e atlamadan önce ona 0.2 mg / kg vermenin en iyisi olduğunu düşündük.

Ona söylediğimde, Carlos plana karşı çıkmadı: "Siz en iyisini bilirsiniz."

Bu öngörü haklı görünüyordu. Ertesi hafta odaya girdiğimde, Carlos, koğuş hemşiresinin IV hattını başlatmak için üç kez başarısız olmasına tepki olarak kötü bir şekilde titriyordu.

Tanımaya başladığımız hazırlıksız bir tavırla, "Bu, 1970'lerde bir kez kiliseye gittiğimde başladı" dedi.

Onun iyiliği için beyaz adamımızın DMT'sinin "yeterli olmayacağından" daha fazla endişelenmeye başladım.

Onu uyardım, "Bu seni zorlayacak. Bu miktarın iki katı nasıl olabileceği konusunda size bir fikir verecektir. Psychedelic bir dozdur."

"Tamam, bunu dört gözle bekliyorum. Biraz daha psy-chedelic bir etkiye sahip olmak istiyorum."

Enjeksiyon sorunsuz geçti. 12. dakikada yüksek sesle güldü ve haykırdı:

Ah, oğlum! Manevi bir değer yoktur. . . . hiç kimse! Bana bazı sorular sor." Peki, ne oldu?" "Bu nedir?" diye merak ediyordum. Sonra aklıma geldi. Bu ilaç. Yaptığı şey bu. İşlenecek çok şey vardı. Sadece yüksek sesli müzik dinlemeye çalışmak gibi. Ne olduğunu bilmiyordum. Acaba öldüm mü diye düşündüm. Çok fazla psychedelic aldım ve hiç böyle bir şey olmadı. Sinir sistemim ezildi. Ruhum paramparça oldu.

"'Ruh' derken neyi kastediyorsunuz? Bana sanki kendi imajından, kimliğinden bahsediyorsun gibi geliyor."

Şartlar hakkında tartışabiliriz." Ruhu düşündüğümde, doğmamış ve ölümsüz olandır. Önce ve sonra olan ve bedene bağlı olmayan."

Beden olan "ben"e alışkınım ve onu bırakabilirim, bu yüzden bedene bağımlı değil.

Sohbetimiz onun coşkusunu artırıyor gibiydi./ Kim olduğumu temel düzeyde gördü. Biliyor musun, sonik ya da görsel olarak, kişinin ayarlayabileceği belirli bir spektrum var, bu da kişinin bireysel benliği mi? Bu tamamen çıplaktı ve oradaydı.

"Unutma . . . . Bu, büyük dozun sadece yarısı." Bu korkutucu bir düşünce. Sıra bendeydi: "Şimdi anlıyorsun!" Gerçekten bu miktarın iki katı DMT almak istiyor muydu? Hepimizin daha sonra pişman olmasındansa şimdi bırakmayı tercih ederim.

"Bu dozu iki katına çıkarmak hakkında ne düşünüyorsunuz?" Değeri nedir? Bu deneyim bana, insanlığa veya toplumuma nasıl yardımcı olabilir? Eğer harika bir gerçeği geri getirmiş olsaydım, bu harika olurdu.

Güldüm ve dedim ki, "Eh, yirmi dakikadır hiç durmadan 'hiçbir şey' hakkında konuşuyorsun."

Ancak reyting ölçeğini bitirirken, / sanırım bu çalışmayı tamamlayacağım dedi. 0.4'ü alacağım ve sonra pindolol çalışmasını yapacağım. Ama artık yapacağımı sanmıyorum. Sanırım şamanlar

Güney Amerika'da DMT'yi doldurmak ve daha makul hale getirmek için diğer bitkileri kullanın. Saf DMT boş veya içi boş görünüyor.

Carlos'un 0.4 mg / kg dozunun sabahı, odaya girdiğimde terliyor ve titriyordu.

Carlos, "Bu öncelikle bir beden korkusu. Bu stres. Bu, onu inşa etmek için bir şans değil. Sadece çok hızlı bir şekilde orada. Datura ile ölüm korkum var ama sen bunu yavaş yavaş geliştirebilirsin. Geçen haftaki 0.2 dozda, bana yanlış ilacı verdiğini, zehirlendiğimi, öldüğümü düşündüm. Zorlama istenebilir. Vücudumu baskı altına almak için değil, vücudumu terk etmek için maddeler alıyorum."

Biraz teselli sağlamaya çalıştım: "Bu doz daha fazla olacak, ancak niteliksel olarak farklı olmayacak."

Ben ona ilacı vermeye başladığımda o da ilahi söylemeye başladı. İlahileri sifonun yarısında aniden durdu. 2. dakikada büyük bir iç çekti. Bu sefer daha yumuşak bir şekilde, 3V2 dakikalarda tezahürat yapmaya devam etti.

Saat 12'de dedi ki, "Lütfen göz farlarımı çıkarın. Laura da öyle yaptı. Gerçekten çok özeldi. Yaklaşık üç buçuk dakika boyunca insan değildim. Bu doz, annalsofCarlos'un tarihinde eşi benzeri olmayan bir stres seviyesi yaratır.

Boğazını temizledi ve dedi ki: /
Kendimi Yaradan olarak
karşıladım." C r e a t o r o f . . . ? "

Her şeyin yaratıcısı. Bu farkındalığı daha önce yaşadım, ama bu seviyede değil." Bir gönüllümüz, '0.4'e kadar hala ateist olabilirsiniz' demeyi çok seviyor." Bu doğru. Carlos derin bir nefes aldı ve bize olanları anlatmaya başladı. İnanılmaz hikayesini paylaşma hızına ayak uydurmak zordu.

Tüm evrenin sesi vardı, daha çok bir uğultu gibi. Yaygındı, eziciydi. "Kutsal moly, bu işe nasıl girdim?" diye düşündüm.

İşler doğru değildi ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Sonra bir insan olarak algılama yeteneğim göz kırptı. Artık duygu yoktu, çünkü duygular sadece belirli bir noktaya kadar çalışır.

/ Hastane odasında yatan bir adam gördüm. Çıplaktı ve her iki yanında bir kadın ve bir erkek vardı. İlk başta tanıdığım hiç kimseye benzemiyorlardı. Onlar mükemmel genel insanlardı. Bağlam içinde, onların ben, sen ve Laura olduğunu fark ettim. Bilme biçimi bu gerçeklikten tamamen farklıydı. Herhangi bir çalışma odasında olduğumu bilmiyordum.

Onda bir sorun vardı. Daha iyi olmak için oradaydı. Hastane bir şifa merkeziydi. Onda yanlış olan şey ölümdü. Olaya karışan kişi hayatını kaybetti. Kişiyi öldüren şey, DMT'den kaynaklanan stresti. Koruyucularımdan veya koruyucularımdan hiçbiri ortaya çıkmadı. Döngünün dışındaydılar.

İyileşti, daha da iyileşti. Yeniden doğdu. Ölümden kurtuldu, ölümden iyileşti. Ve sonra bütün bir evrenin yaratıcısı oldu.

Yavaş yavaş daha da katılaştım ve günlük varlığıma doğru ilerledim. Evrenin yaratılışını temel zihinsel enerjiden titreşim hızına ve maddi şeylere kadar izledim. Hastaneyi ve odayı yeniden yarattığımı fark ettim. Dünya gittikçe daha fazla jelleşirken, onu görmek istedim ve göz farlarının çıkarılmasını istedim. Yeni doğmuş bir bebek gibi parmaklarımla büyülenmiş oldum.

Evrenin nasıl kendi zihninizin bir yapısı olduğu üzerine dersler verdim. Ve işte oluyordu. Senin olduğunu bildiğimde tavrım farklıydı

benim yarattıklarım. Kendimi sana kendi oğlum ve kızım kadar yakın hissettim.

Deneyimimin klasik bir ölüm/yeniden doğuş deneyimi olduğunu söylemeliyim. Bunu daha önce yapmıştım ama hiçbir zaman DMT ile aynı şekilde yapmamıştım. Görüntü, doku ve atmosfer açısından muhteşemdi ve inanılmaz ışıklandırma ve efektlere sahipti. Kaynatın ve çok, çok klasik.

0.2 üzücüydü - bu çok ötesindeydi. Sınırın ötesinde hayatın var olduğunu biliyordum. Yine de bu kadar erken yaşta orada olacağımı hiç düşünmemiştim. Yaşlı adamların bahsettiği şeylerden biri, "bir kere oraya vardım" gibi. Sadece yanlış yer ve zaman. Arkadaşlarımla birlikte daha törensel bir ortamda bu tür şeyler bekliyorum.

Seansının özelliklerinden etkilenmiş olsam da, bunun diğer nedenleri hakkında da fikir sahibi değildim. Laura'yı, beni ve hastane ortamını "yaratmak" odadaki güç dengesini tersine çevirdi. Artık bizden ya da DMT'den korkmasına gerek yoktu. Yine de, yapmanın bir anlamı yoktu

Böyle bir yorum. Carlos kesinlikle bunda çok az değer görürdü. Bunun yerine, o konuşurken ortaya çıkan duygularla uğraştım.

"Şaşırdın." Gerçek bir sürpriz.

Carlos, günümüzün popüler klinik literatüründe çok sık duyduğumuz türden bir ölüme yakın deneyime sahip değildi. Willow'un davası, ÖYD'nin bu daha çağdaş versiyonuna örnek teşkil ediyor. Bununla birlikte, Carlos'un yüksek doz DMT seansı, şamanizm uygulayıcılarının, uygulamalarının daha ileri alemlerine başlamanın bir parçası olarak bildirdikleri birçok özellikten yararlandı; yani ölüm-yeniden doğuş deneyimi.5

Carlos kendini ölmek yerine ölü olarak deneyimledi. Cansız bedeninin yatakta yattığını gördü, her ne kadar bıraktığı gibi olmasa da, ruh molekülü beynine girmeden önce tüm kıyafetlerini giydiği için. Yeniden doğduğu gibi, evreni de yeniden kuruldu. Burada yine ölüme yakın deneyimin mistik doruk noktasını görüyoruz. Son bölümde Sara'nın ilk yüksek doz deneyimine ve bir sonraki bölümde Elena'nınkine benzer bir şekilde kremayı deneyimledi: titreşimlere yavaşlayan ve sonunda maddeyle sonuçlanan büyük enerji. Kendini yeni doğmuş gibi hisseden Carlos, bir bebeğin yeni keşfettiği bedenine hayran kaldığı gibi parmaklarına hayran kaldı.

DMT'nin ortaya çıkardığı kişisel deneyimlerden kişilerarası deneyimler dizisine doğru bir ilerleme vardır. Ruh molekülünün ışığı ve gücü ile kişinin kendi psikolojik-mantıksal ve psikosomatik problemlerini çözmesi mümkündür. Ölüme yakın karşılaşma, bireysel bedenlerimiz düştüğünde nasıl bir şey olduğunu simüle ederek veya önceden söyleyerek bu endişelerin sonu gibi görünen şeyi heceler.

Ölüme yakın deneyimler, bu gizemli deneyimde bir sonraki adımı atanlar üzerinde en büyük etkiye sahip gibi görünüyor - mistik farkındalık seviyesine sıçrama. DMT'nin içine girebileceği bu alemler, gönüllülerin ve benim, önemli kişisel dönüşümün en büyük vaadini taşıdığına inanıyorduk. Şimdi girdiğimiz yer DMT'nin görüş alanıdır.

16

Mistik Devletler

Psychedelic araştırma kariyeri yapma kararımı körükleyen en zorlayıcı faktörlerden biri, yüksek doz psyche-delic deneyimler ile mistik deneyimler arasındaki benzerlikti. Yıllar sonra, New Mexico DMT gönüllülerimizde görmeyi, incelemeyi ve anlamayı umduğum bu tür oturumlardı.

Psychedelic deneyimlerin ruhsal önemi ile ilgili tartışma, insanlar bu kimyasalları derin psikolojik etkileri için kullandıkları sürece devam etti. Örneğin, TheVarieties ofPsychedelic Experience gibi kitaplar, Will-iam James'in yirminci yüzyılın başlarında yazdığı The Varieties of ReligiousExperience adlı kitabıyla bariz bir bağlantı kurar. Son zamanlarda, Entheogens and the Future of Religion, herhangi bir derin manevi uygulamanın psychedelic sakramentleri içermesini tavsiye etme geleneğini sürdürüyor.1

Çalıştığım Zen Budist topluluğuna yaptığım ilk ziyaretlerde, bu soruyu birçok genç Amerikalı keşişle birlikte gündeme getirdim. Bu eğitim merkezinde sorduğum hemen hemen her kişi, özellikle psychedelic ilaçların,

LSD, ilk olarak onlar için yeni bir gerçekliğin kapılarını açtı. Onları komünal, meditasyon temelli bir münzevi yaşam disiplinine götüren ilk psychedelic parıltılarını stabilize etme, güçlendirme ve genişletme arayışıydı.

Doğal olarak, psychedelic ilaçların, ritüelistik davranış ve günlük dünyadan çekilme gibi kurumsal uygulamaların "yan etkilerinden" arınmış yüce zihin durumlarına ulaşmayı hızlandırıp hızlandıramayacağını merak ettim.

New Mexico araştırmamızdan ortaya çıkan cevap karmaşıktı. Evet, psychedelics mistik deneyimlere benzer durumları tetikleyebilir; Ama hayır, aynı etkiye sahip olmadılar. Bu nispeten basit cevaplardan daha da açıklayıcı olan, Budist topluluğumun bu soruları sormaya ve tartışmaya bile verdiği tepkiydi. Her neyse, kendimin önüne geçiyorum.

Ruhsal deneyim ile ruh molekülü ile mümkün olan arasındaki yakın benzerlikleri ortaya koymak için, önce mistik bir deneyimin özelliklerini kısaca gözden geçireceğim.

Benlik, zaman ve mekanın üç sütununun tümü, mistik bir deneyimde derin bir trans-figürasyona uğrar.

Artık benlik ile ben olmayan arasında herhangi bir ayrım yoktur. Kişisel kimlik ve tüm varoluş bir ve aynı hale gelir. Aslında, "kişisel" bir kimlik yoktur çünkü en temel düzeyde, tüm varoluşun altında yatan birliği ve karşılıklı bağımlılığı anlarız.

Geçmiş, şimdi ve gelecek, zamansız bir anda, sonsuzluğun şimdisinde bir araya geliyor. Zaman durur, çünkü artık "geçmez". Varoluş vardır, ama zamana bağlı değildir. Ara sıra, öncesi ve sonrası, hepsi tam da bu noktada birleşir. Göreceli düzeyde, kısa süreler muazzam miktarda deneyimi kapsar.

Benliğimiz ve zamanımız sınırlarını yitirdikçe, uzay uçsuz bucaksız hale gelir. Aynı şekildezaman, uzay artık burada ya da orada değil, her yerde, sınırsız, kenarsız. Burada ve orada aynı. Hepsi burada.

Sınırlı bir benliğin olmadığı bu sonsuz genişlikteki zaman ve mekanda, tüm çelişkileri ve paradoksları incelemeye ve artık çatışmadıklarını görmeye devam ediyoruz. Aklımızın çağrıştırdığı her şeyi tutabilir, emebilir ve kabul edebiliriz:

iyi ve kötü, acı ve mutluluk, küçük ve büyük. Artık bilincin beden öldükten sonra da devam ettiğinden ve bu belirli fiziksel formdan çok önce var olduğundan eminiz. Tüm evreni bir çimenlik alanda görüyoruz ve ebeveynlerimiz tanışmadan önce yüzümüzün nasıl olduğunu biliyoruz.

Olağanüstü güçlü duygular bilincimizde dalgalanır. Çok mutluyuz ve bu sevincin yoğunluğu o kadar büyük ki vücudumuz onu içeremiyor - geçici olarak bedensiz bir duruma ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor. Mutluluk her yere yayılmış olsa da, bu inanılmaz derecede derin mutluluktan bile etkilenmeyen altta yatan bir huzur ve sükunet de vardır.

Kutsal ve kutsal olanın yakıcı bir duygusu var. Değişmeyen, doğmamış, ölümsüz ve yaratılmamış gerçeklikle iletişim kurarız. Bu, "Big Bang", Tanrı, Kozmik Bilinç, tüm varlığın kaynağı ile kişisel bir karşıtlıktır. Adına ne dersek diyelim, hayal edilemez bir ölçekte sevgi, bilgelik ve güç yayan varoluşun temel kayası ve çeşme başı ile tanıştığımızı biliyoruz.

Biz buna "aydınlanma" diyoruz çünkü yaratılışın ihtişamının beyaz ışığıyla karşılaşıyoruz. Rehberlerle, meleklerle veya diğer bedensiz ruhlarla tanışabiliriz, ancak ışıkla birleşirken hepsini geçeriz. Nihayet şimdi gözlerimiz gerçekten açık ve her şeyi "yeni bir ışıkta" net bir şekilde görüyoruz.

Deneyimin önemi ve önemi, tarihimizde tek başına duruyor. Hayatımızın geri kalanını, elde edilen içgörülerin tamamlanmasına, doldurulmasına ve üzerinde çalışılmasına odaklamaya hizmet edebilir.

Bu tür deneyimlerden bazıları, gönüllülerimizde zihin-beden iyileşmesi, temas veya ölüme yakın deneyimler gibi daha zorlayıcı bir karşılaşma kategorisi bağlamında meydana geldi. Örneğin, Willow'un ölüme yakın deneyimleri derin bir ruhsal doğaya sahipti. Ve Cassandra'nın DMT tolerans seansları, kişisel travma üzerinde çalışmaktan daha fazlasını içeriyordu; Ayrıca derinden sevgi dolu ve iyileştirici varlıkların varlığını da deneyimledi. Bu bölümde, gönüllülerin oturumlarına baskın olan ruhsal deneyimler hakkında bir şeyler duyacağız.

Bu DMT seansları, yeniden araştırmanın en tatmin edici olanlarından bazılarıydı. Elena ve Sean'ın çalışmaları nispeten erken geldiğinden, ruhu incelemenin geçerliliğini ve önemini destekledi

molekülün daha yüce özellikleri. Cleo'nun ruhsal deneyimi gerçekleştiğinde, üniversiteden ayrılma sürecine çoktan başlamıştım. Bu nedenle, seanslarına biraz daha az idealist bir bakış attım. Yine de, herkesin DMT ile karşılaşmaları bu kadar ödüllendirici bir kül olsaydı, ben yaptığımda araştırmayı durdurmak için daha az neden olurdu.

Bu oturumları denetlemek, en azından ilk başta nispeten kolaydı. Bölgeyi eğitim, çalışma ve deneyime dayalı olarak biliyordum. Bu etkilerin yorumlanmasında ve benim bunların önemine dair hissimde ortaya çıkan zorluklar ortaya çıktı. Bunlar "gerçek" aydınlanma deneyimleri miydi? Nereden bilebilirim? Ve onlar hakkında kime danışabilirim?

Cleo'nun ruhsal deneyimi Elena ve Sean'ınkinden daha sonra gerçekleşmiş olsa da, onlarınkinden biraz daha az karmaşıktı. Bu yüzden onunkiyle başlamak istiyorum. Diğer iki öznenin karşılaşmalarının bizi nereye götüreceği konusunda bize iyi bir giriş sağlar.

Cleo, çalışmamıza başladığında kırk yaşındaydı. Genetik bir göz bozukluğu nedeniyle yasal olarak kördü. Yine de, akademik bir derece ve masaj terapisi sertifikası kazanmış olarak sebat etmişti. Şimdi danışmanlık alanında bir yüksek lisans programına kaydoldu. Kızıl saçlı, minyon ve ateşli bir ruha sahip olan Cleo, Yahudi bir ailede doğdu, ancak daha sonra Wiccan inancı içinde doğa odaklı ritüelleri uygulamaya başladı. Bir keresinde, LSD'deyken, Cleo, cadı olduğu için kazıkta yakıldığı bir "geçmiş yaşam deneyimi" gördü.

Babası, çocukken onu cinsel olarak taciz etmişti ve anıları ilk kez yakın tarihli bir psilosibin mantar gezisi sırasında ortaya çıktı. İlginçtir ki, Cleo çocukken kar fobisinden muzdaripti, ne zaman dışarı çıksa hiperventilasyon yapıyor ve kusuyordu. Artık bu irrasyonel korkudan rahatsız olmuyordu, birkaç yıl önce psilosis kutusunda çözmüştü. Genelde "yılmaz" kelimesini kullanmam, ancak Cleo bu tutumu örneklemeye tanıdığım çok az insan kadar yakın.

Gönüllü olma nedenleri onun öncü, fedakar ruhunu yansıtıyordu: "Merak ediyorum. Bir sonraki adıma hazır olduğumu düşünüyorum. Akademik bir bakış açısıyla bu tür araştırmalara inanıyorum ve halüsinojenler için geçerli bir klinik / terapötik kullanım olabileceğine inanıyorum.

Düşük doz taramasının öğleden sonra 531 numaralı odada Cleo ile tanıştığımda, destesinden tarot kartları çekiyordu. Seçtikleri kelebekler ve yolculardı - iyimser temalar.

Enjeksiyondan 15 dakika sonra şu yorumu yaptı:

Bir şeyin peşinden gitmem için beni çağıran en hafif his vardı. Ufukta bir ışık gibiydi, ufukla birleşen iki yol gibiydi. Bana bakan bazı gözler vardı, dostça. Orada kimin olduğunu görmek istediler ve daha sonra onları takip edeceğimi söyler gibiydiler.

Ertesi sabah Cleo, büyük dozuna nasıl hazırlanacağı konusunda bir gün önce ona verdiğim tavsiyeyi sordu: "Renkleri 'gözden geçirmemi' önerdiğinde ne demek istedin?"

Cevap verdim, "Görünüşe göre insanlar renklerden büyülenebilir. Renklerin temsil ediyor gibi göründüğü perdeden geçebilirlerse, çoğu zaman renklerin kendisinden daha fazla bilgi ve duygu vardır."

Yüksek doz DMT enjeksiyonundan 19 dakika sonra dışarıda kar yağmaya başladı. Cleo'nun kar tanelerine olan eski fobisini hatırladım. Laura koltuğundan kalktı ve termostatı açtı.

Rick, neden psikiyatrist olduğunu anlayabiliyorum. Neden?"

Bunu insanlara vermek için. Ona haklı olduğunu söyledim. "Dışarı" çıkacağımı bekliyordum ama ben içeri, vücudumdaki her hücreye girdim. Muhteşemdi. Sadece benim bedenim değildi. . . kendileri... kendileri... Hepsi birbiriyle bağlantılı. Oh, ben de öyle yaptım. Tamam.

Anlaşılmazlığına güldü. 30 dakika sonra daha net konuştu: DMT'nin içeri girdiğini hissettim ve damarımda yandı. Nefes almak zordu. Sonra desenler başladı. Kendi kendime, "Senin içinden geçmeme izin ver" dedim.

O noktada kapı açıldı ve ben çok başka bir yerdeydim. Sanırım o noktada dışarı çıktım, evrene girdim - bir yıldız sistemi olmak, onunla dans etmek.

Kendime sordum, "Bunu neden kendime yapıyorum?" Ve sonra, "Her zaman aradığın şey buydu. Hepinizin her zaman aradığı şey buydu."

Bir renk hareketi vardı. Renkler kelimelerdi. Renklerin bana ne dediğini duydum. Dışarı bakmaya çalışıyordum ama "Git" diyorlardı. / dışarıda Tanrı'yı arıyordu. Onlar, "Allah bedeninizin her hücresindedir" dediler. Ve bunu hissediyordum, ona tamamen açık ve ona daha fazla açılmaya devam ettim ve sadece içime çektim. Renkler bana bir şeyler söyleyip duruyordu, ama bana bir şeyler anlatıyorlardı, bu yüzden sadece gördüğümü duymakla kalmıyor, aynı zamanda hücrelerimde de hissediyordum. "Hissettim" diyorum, ama başka hiçbir "hissedim" gibi değildi, daha çok hücrelerimde olup biten bir bilme gibiydi. Tanrı'nın her şeyin içinde olduğu ve hepimizin birbiriyle bağlantılı olduğu, Tanrı'nın yaşamın her hücresinde dans ettiği ve yaşamın her hücresinin Tanrı'da dans ettiği.

Birkaç gün sonra gönderdiği bir mektupta Cleo şöyle yazdı:/ değiştim. Asla eskisi gibi olmayacağım. Basitçe söylemek gerekirse, bunu neredeyse deneyimi azaltmak için görünüyor. Bunu duyan ya da okuyan hiç kimsenin benim hissettiklerimi gerçekten kavrayabileceğini, gerçekten derinden ve tamamen anlayabileceğini sanmıyorum.

Coşku sonsuzluğa kadar devam eder. Ve ben o sonsuzluğun bir parçasıyım.

Cleo, DMT seansları için hazır ve iyi hazırlanmıştı. Böylece, ruh molekülü 531 numaralı odaya seslendiğinde, cevap vermek için ayağa fırladı. Onun oturumunda, mistik bir deneyimin ayırt edici özelliklerinin çoğunu görüyoruz: zaman ve mekanın normal sınırlarının askıya alınması, coşkunun kendinden geçmiş doğası ve kelimelerin onu tanımlamada ne kadar yetersiz işlev gördüğü. Kendi ilahi doğasının kesinliğini ve tüm sorularının bu kısa ama yoğun bir şekilde hissedilen anlarda saptırıldığını deneyimledi.

Elena ilk gönüllülerimizden biriydi ve başladığında otuz dokuz yaşındaydı. Kısa boylu, sırımsı, esmer ve yoğundu ve tavrı şakacı bir şekilde açık sözlüydü. Karl (DMT-1) ve kızıyla birlikte Taos'un dışındaki küçük bir köyde yaşıyordu.

Elena hayatında yaklaşık yirmi kez psychedelics almıştı. Daha yakın zamanda, profesyonel yaşamının çerçevesini yavaşlatma kararına katkıda bulunduğuna inandığı yaklaşık yüz MDMA deneyimiydi. Danışmanlık işini ve evini sattı ve yoğun bir iç çalışma sürecine başladı. DMT çalışmasına katılımının "ruhsal gerçeklerimin daha net bir şekilde anlaşılmasına yol açabileceğini" umuyordu.

Elena ve Karl eğlenceli bir çiftti. Onları yıllardır sosyal olarak tanıyordum. 6. bölümde anlattığım yorucu zaman boyunca istikrarlı ve tutarlı bir destek sundular. Bu nedenle, DMT-1 ve DMT-2 olmaları şaşırtıcı değil.

Elena'nın kör olmayan düşük doz seansı olaysız geçti. Bununla birlikte, ertesi gün, önceki DMT miktarının sekiz katı olan şırıngayı hazırlarken olağanüstü derecede endişeliydi. Kalp atış hızı 65'ten 114'e ve kan basıncı 96/66'dan 124/70'e yükseldi, sadece ilacı hazırlarken izlerken! Genişçe genişlemiş göz bebekleri, odadaki güçlü ve hoş olmayan bir gerginliği yansıtıyor ve katkıda bulunuyordu. Şırıngaları bırakıp kendimi elimden geldiğince susturarak endişeli atmosferi dağıtmaya çalıştım. Etkisi yok. Enerji kontrolden çıktı. Karl ve Cindy de bunu hissettiler ve huzursuz görünüyorlardı.

"Peki, buna ne dersin?" İnşallah teklif ettim. Elena bir oyun gülümsemesi verdi. "İyi olacağım. Sadece bilinmeyenin getireceklerinden korkuyorum. Başlayalım."

Enjeksiyonu bitirdikten 45 saniye sonra Elena inlemeye, iç çekmeye ve nefeslerini emmeye ve üflemeye başladı. Hareketlerinin gücü, 2 dakikalık kan basıncını ve kalp atış hızını almayı imkansız hale getirdi. Elleri soğuk ve nemliydi ve yüzündeki renk süzülüyordu. 5 dakikalık kaydını aldığımda nabzı daha da yükseldi, 134'e çıktı, ancak kan basıncı sabit kaldı. Başı yavaşça ileri geri sallandı ve ara sıra başını salladı. Dudaklarını yaladı, esnedi, içini çekti ve rahat edemiyor gibiydi. 4 dakika sonranihayet yerleşmeye başladı.

Renk 13 dakika sonra yüzüne geri döndü ve orada titrek bir şekilde yattı. On dakika sonra kahkahalar atmaya başladı ve bu kahkaha korkunç bir seviyeye ulaştı. 30. dakikada heyecanla konuşmaya başladı. Ben not alırken, ertesi gün yazdığı rapor, yaşadıklarını yakalamak için benim stenografımdan daha iyi bir iş çıkarıyor.

Sen "Tamam, işimiz bitti" sözlerini söylemeden önce, içimde hiçbir kelimenin tarif edemeyeceği kadar güçlü bir enerji ortaya çıktı. Kalbimi sürdü. Renk girdabı bana önceki günkü görsel deneyimi hatırlattı, ama

bir milyon kat çarptı. Dikkat dağıtıcı ışık gösterisine düşmemem gerektiğini hatırlayarak sadece dayanabildim. Sonra her şey durdu! Karanlık aydınlığa açıldı ve uzayın diğer tarafında her şey tamamen hareketsizdi. Sonra "sadece mümkün olduğu için" sözleri hiçlikten ortaya çıktı ve içimi doldurdu.

Büyük güç tüm olasılıkları doldurmaya çalıştı. "Ahlak dışıydı", ama aşktı ve sadece öyleydi. İyiliksever bir tanrı yoktu, sadece bu ilkel güç vardı. Tüm fikirlerim ve inançlarım saçma bir şekilde saçma görünüyordu. Bunu hiç unutmak istemedim. Gözlerimi açabileceğimin ve etrafımdakilerle ilişki kurabileceğimin farkındaydım.

Ama önce tüm bunların katılaşmasını beklemem gerekti, deneyimin dolgunluğunun yoğunlaşmasına izin vermek için, böylece onu diğerlerine geri getirebilirdim.

"Neden geri geliyorsun?" diye merak ettim. Gözlerimi açmak konusunda isteksizdim. Bunu yaptığımda, oda çok aydınlık görünüyordu, ama bunun dışında bıraktığım gibiydi.

Birkaç ay sonra, doz-yanıt çalışmasında, Elena'nın bu durumu çift kör yüksek dozla tekrar ziyaret etme şansı oldu. Bu sefer başlamadan önce çok daha az endişeliydi.

20. dakikada başladı: Hızlı ve büyük geldi ve kafamda inanılmaz bir baskı oluştu ve beni geri itti. Beni saf yaşam enerjisinin olduğu aleme fırlattı.

şekillenmeye başlar. Yavaşlamaya başladığında, ayrışma sürecini gördümfarkındalık. Bu yavaşlama form ve bilinç yaratır. Yavaşlamadan önce, orada değil. Bilinçsiz değil, ama bilinçli de değil. Gerçektir, kendi özüdür, parçalanmış değildir. Burada, Dünya'da her şeyin bu kadar yavaş hareket etmesi inanılmaz!

Dışarı çıkmak ve çevreye, onun kenarlarına, içine doğru yavaşlamak. Sonsuz bir yaratım akışı var, zahmetsiz ve sonra bu engin süreç onu geri alıyor. Benim küçük enerji parçam da içeri giriyor ve dışarı çıkıyor, başka hiçbir parçadan daha fazla ya da daha az değil. Ölemezsin. Gidemezsin.

Ne toplama ne de çıkarma yapabilirsiniz. Ölümsüzlük olan sürekli bir çıkış vardır. "Ben-im" kavramı etrafta dolaşıyor. Bunun bilgisine sahibim.

Bir sürü paradoks vardı. Şaşırmış değildim ama oryantasyon yoktu. Nerede ya da kim olduğumu bilmiyordum ama yapacak bir şey yoktu

Kim veya nerede olduğunu bilin. Bundan sonra ne yapacağımı merak etmeme gerek yoktu. Boş alan yok, hepsi dolduruldu.

Elena, karşılaşmasının özünü "ahlak dışı" olarak nitelendirirken, sevinci ve merakı, onu soğuk ya da cansız olmaktan başka bir şey bulduğunu gösteriyor. Aksine, "aşktı" ve orada o kadar mutluydu ki "geri dönmemeyi" düşündü. Doğum ve yeniden doğuş döngüsünü, sonuçta ortaya çıkan ölümsüzlüğün kişisel belirsizliği ile anladı. Son bölümdeki Carlos gibi, o da modern kozmologların evrenin kaynağı olduğunu öne sürdükleri şeyi gördü. Önce hiçbir şey yoktur, sonra yavaşlamış ve soğumuş parçacıkların maddenin elementleri haline geldiği Büyük Patlama. Maddeden kendi ayrı bedenlerimiz ve zihinlerimiz gelir.

Sean'ın hikayesi, özelliklerin birleşimi ile dikkat çekicidir. Oturumları, mistik durumların yanı sıra görünmeyen dünyalar ve varlık temasından da yararlanır. Bununla birlikte, onun aydınlanma deneyimi, diğer etki türlerinin yolunu açtığı doruk noktasıdır.

Birlikte çalışmaya başladığımızda otuz sekiz yaşında olan Sean, diğer tüm gönüllülerden daha fazla DMT'yi yeniden aldı. Her çift kör plasebo kontrollü deneyin yanı sıra, pindolol ve siproheptadin ile kombinasyon halinde kullanılacak en iyi DMT dozlarını belirlediğimiz pilot çalışmalara katıldı. Ayrıca DMT EEG çalışması ve bu bileşikle ilgili ön çalışmamızda birkaç psilosibin seansı için geldi.

Kumlu saçlı, açık tenli, orta boylu ve yapılı, yumuşak huylu ve aşırı derecede alçakgönüllüydü. Ancak onunla biraz zaman geçirdikten sonra Sean'ın sağlam karakterini, keskin ve araştırıcı zekasını ve alaycı mizah anlayışını takdir ettiniz.

Büyük bir Albuquerque firmasında avukattı. Bununla birlikte, diğer aşkının peşinden gitme özgürlüğüne izin vermek için yalnızca yarı zamanlı çalıştı: çok çeşitli yerli ağaçlar yetiştirmek.

Daha önce yaklaşık otuz beş kez LSD ve psilosy-bin mantarları ve meskalin her biri bir veya iki kez almıştı. DMT çalışmalarına katılma nedenleri, hayata genel yaklaşımıyla uyumlu olarak mütevazıydı: "Başka bir halüsinojen yaşamak. Ne olduğunu bilmiyorum

hiç beklememek - ama yeni deneyimlerden, kendimden ya da yapabileceklerimden korkmuyorum.

Sean'ın kör olmayan düşük DMT dozu iyi gitti, ancak ertesi gün yüksek doz bir sapmaydı. IV hattı kendi kendine gevşemişti ve ilacı damarına değil, derisinin altına yanlışlıkla enjekte ettim. Bundan şüphelendik, ancak tam çift kör doz-yanıt çalışmasına girene kadar emin değildik. Bu dozların birçoğunda, ilk "büyük" dozu olduğunu düşündüğümüzden çok daha yüksek oldu.

Bu ilk kör olmayan 0.4 mg / kg dozun etkileri oldukça yavaştı. Enjeksiyonu verdiğimde garip geldi, ama damarını kaçırdığı tam olarak aklıma gelmedi. Tekrarlamayı düşünmedim. Belki de ilaca çok az tepki verebileceğini tahmin ettiğim insanlardan biriydi.

Çift kör çalışma günlerinden birinde, Sean 0.2 mg / kg olduğu ortaya çıkan şeyi aldı. Bu bilinmeyen doza verdiği tepki nedeniyle, gerçekten de ilk yüksek dozda bir sorun olması gerektiğini düşünmeye başladım. O da öyle düşünüyordu.

Bahse girerim bu yüksek doz ve geçen sefer yüksek dozu almadım. Hiç bu kadar yüksek olmamıştım. Kapıdaki tahıl az önce açıldı!

Sean, göz farlarını düzenli olarak kullanmaya başlamadığımız çalışmalara yeterince erken katıldı ve ilk başta gözlerini açık tutmayı sevdi. Bu banaDMT görselleri ve bazen dikkat dağıtıcı doğaları hakkında daha derin düşünmesine yardımcı olma fırsatı verdi.

"Acaba tahılın kendisinden ziyade ahşabın tanecikleri içindeki o boşluğa odaklanabilir misiniz? DMT'de neler olduğuna daha aşina olduğunuzda daha ileri gidebilirsiniz. Orada olan tek şey vizyonlar ve ekran değil."

/ onu kaybetmenin eşiğindeydi. Siz ikinizin ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu, sadece etrafta olduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu. İkinizi de tanıdığıma sevindim; Yabancı olsaydın, kendimin bilincinde olurdum.

Bizimle rahat olma konusundaki yorumları, psychedelic ilaçlar veren ve alanlar arasında var olan ilişkinin çok önemli, ancak nadiren tartışılan değişkenine de değiniyor. Bakıcılarla rahat olmak, bırakmanın gitmesine izin verir; Kaygı veya güvensizlik tam tersini yaratır.

Birkaç hafta sonra plasebo aldı ve bu ona önceki seansı üzerinde düşünmesi için zaman verdi.

/ Son yolculuğun ölüme yakın bir deneyim olduğuna inanıyorum. Artık her şey daha canlı. Sıkılmam gerektiğinde bile sıkılmıyorum! Bu, Tanrı'nın huşu ve korkusuydu. Koğuştan sonraki ilk bir iki gün neredeyse hiçbir şey düşünmedim. Bu konuda herkesle ve herkesle konuşma arzusu üç dört gün sonra kayboldu.

Sean'ın o sırada hiçbirimizin haberi olmadan bu kadar derin bir deneyim yaşaması ilginç. Bana, insanların oturumlarının içeriğini tartışma konusunda rahatlıkları veya yetenekleri açısından ne kadar farklı olduklarına, özellikle de gerçekleştikten hemen sonra tetikte olmam gerektiğini hatırlattı.

Sean, uygun DMT dozunun yanı sıra her enjeksiyon arasında ne kadar zaman geçmesi gerektiğini belirlediğimiz tolerans pilot çalışması için gönüllü oldu. Bir sabah saatlik aralıklarla dört adet 0.2 mg / kg enjeksiyon aldı. Üçüncü dozundan inerken şunları söyledi:

Hepsini izleyemedim, çok yoğundu. Bir şey bana sordu, "Ne istiyorsun? Ne kadar istiyorsun?"

Sean bundan oldukça rahat bir şekilde bahsetti. İlk kez "öteki"ni duyduğundan söz ediyordu.

/ daha az şey görmek istediğimi ama daha fazlasını görmek istediğimi söyledi. Bu, yoğun, çatırdayan, renkli Çin benzeri panellerin yoğunluğunu azalttı. Daha yönetilebilir ve odaklanmış hale geldi. Dışarı çıkma konusunda kendimi daha özgür hissediyorum. Kaybolmadım. Sorular soruyorum ve cevaplar alıyorum.

Sean daha sonra bir saatlik aralıklarla dört adet 0.3 mg / kg doz için geldi. Olağanüstü hareketli bir gün geçirdi. Başucu notlarım seanslarının çoğunu yakalarken, Sean'ın daha sonra bana gönderdiği mektup daha da iyi bir iş çıkarıyor:

İlk seans çok eğlenceliydi. Yataktan üç ya da dört metre kalktığımı hissettim. Vizyonlar hızla neredeyse ışıltılı bir elektriğe dönüştü

mavi-yeşil ışık deseni. "Yine mi buradasın?" diye sordum. Cevap yok, bu yüzden uzak ufukta düz bir düzlemde alçakta yatan bir şehrin çeşitli renkler ve tonlar arasında mutasyona uğradığını ve birçok kötü tanımlanmış "şeyin" içinde yüzdüğünü izledim.

şehrin üzerinde "hava".

Sonra orta yaşlı, sivri burunlu ve açık yeşilimsi tenli bir kadının sağımda oturduğunu ve benimle birlikte bu değişen şehri izlediğini fark ettim. Sağ elini, izlediğimiz panoramayı kontrol ediyormuş gibi görünen bir kadranın üzerindeydi. Hafifçe bana döndü ve "Başka ne istersin?" diye sordu. Telepatik olarak cevap verdim, "Peki, başka neyin var? Sahibim

Ne yapabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sonra ayağa kalktı, sağ alnıma doğru yürüdü, ona dokundu ve ısıttı ve sonra sağ şakağımda bir panel açmak için keskin bir nesne kullandı ve muazzam bir baskı yarattı. Bu, ilk etapta iyi hissettiğimi fark etmeme rağmen, daha önce hissettiğimden çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Sean'ın ikinci dozu zordu çünkü odanın yanından yüksek sesli bir elektrikli süpürge geçti ve bir çöp kamyonu pencerenin dışında korkunç bir şekilde çığlık attı. Geçici olarak kafası karışmış ve endişeli bir şekilde yeniden toparlandı ama seansta başka pek bir şey yapamadı.

Doz 3: Şimdiye kadar ilk kez, DMT enjeksiyonundan önce boş bir duruma girdim. Hiçbir düşüncem, umudum, korkularım, beklentilerim yoktu.

Yolculuk vücudumda bir elektrik karıncalanması ile başladı ve hızlı bir şekilde görsel halüsinasyonlar geldi. Sonra beş ya da altı figürün yanımda hızla yürüdüğünü fark ettim. Kendilerini yardımcılar, yol arkadaşları gibi hissettiler. İnsansı bir erkek figürü bana doğru döndü, sağ kolunu parlak renklerden oluşan yama işine doğru kaldırdı ve "Buna ne dersin?" diye sordu. Kaleydoskopik desenler hemen daha parlak hale geldi ve daha hızlı hareket etti. Bir saniye

Sonra üçüncüsü sordu ve aynı şeyi yaptı. O noktada karar verdimdaha ileri, daha derine.

Hemen önümde parlak sarı-beyaz bir ışık gördüm. Ona açılmayı seçtim. Onun tarafından tüketildim ve onun bir parçası oldum. Ayrımlar yoktu - figürler ya da çizgiler, gölgeler ya da ana hatlar yoktu. İçeride ya da dışarıda kimse ya da hiçbir şey yoktu. Kendimden, düşünceden, zamandan, mekandan, ayrılık duygusundan ya da egodan ya da beyaz ışıktan başka herhangi bir şeyden yoksundum. Benim dilimde bu saf varlık, birlik ve coşku duygusunu tanımlamaya başlayabilecek hiçbir sembol yok. Büyük bir dinginlik ve coşku duygusu vardı.

/ bu saf enerjinin birleştiği yerde ne kadar süre kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok, ya da her neyse / nasıl tarif edersem edeyim. Sonunda kendimi nazikçe yuvarlandığımı ve bu Işıktan geriye doğru kaydığımı, bir rampadan aşağı kaydığımı hissettim. Kendimi bunu yaparken görebiliyordum, sıcak, sarı bir ışıkla parlayan çıplak, ince, ışıldayan çocuksu bir varlık. Başım büyümüştü ve vücudum dört yaşında bir çocuğunki gibiydi. Bedenim ondan çekilirken Işığın dalgaları bana dokundu. Rampadan aşağı kayarken mutluluktan neredeyse başım dönüyordu.

nally sona erdi.

Tabii ki, Sean'ın ne yaşadığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bu üçüncü enjeksiyondan 9 dakika sonraki notlarım, Sean'ın şunları söylediğini gösteriyor:

> / Düştüğümü düşünüyorum. Derecelendirme
> ölçeğini doldurduktan sonra, "İlginç" dedi.
> Parlak bir ışığa girmeyi seçtim.

Genel destek ve cesaret verdim: "Beklemek ve gözlemlemek yerine içine girmeyi seçtiğinize sevindim."

> Çok bilinçli bir seçim değildi." İnanç, iyimser bir şekilde uçurumdan atlıyor olabilir." O kadar da korkutucu değildi. Durdu ve gülümsedi,/ Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bunu yapıyorsun. O günkü dördüncü ve son dozuyla ilgili notlar için mektubuna geri dönelim:

Her yerde bisiklete binen telli insanlar vardı, programlanmış insanlar gibi, video oyunu oynayan insanlar gibi, eğlenen insanlar gibi. Onları izledim. Onlar

mavi-yeşil, etrafımda koşuyor. Bir park kulesinde olmak gibi. Sonunda ne olduğunu unuttum. Bunu uzun süre yaptılar! Başka bir şey olup olmayacağını merak edip durdum. Yavaş yavaş yolculuk sona erdi, ama nasıl olduğunu hatırlayamıyorum.

Sabah neredeyse bitmek üzereydi. Sean'ın yüzü solgundu, göz farlarını çıkarırken solgundu. Dizlerini göğsüne doğru büktü.

> Laura, "Yorgun görünüyorsun" dedi. Hayır,
> yorgun değilim, sadece bulanık hissediyorum.
>
> Odanın etrafına ve bize baktı ve içini çekti, Ne
> gündü!

Açıkçası, doğal olarak meydana gelen spiral deneyimler ile bazı bireylerde DMT tarafından indüklenenler arasında çarpıcı benzerlikler vardır. Cleo'nun, Elena'nın ve Sean'ın yüksek doz seansları kendinden geçmiş, anlayışlı, devrim niteliğinde ve derindi. Her üç gönüllü de dini kavramlar hakkında bilgisi olan sağlam ve sağlam insanlardı. Seanslarını tanımlamak için kullandıkları kelimeler, çağların büyük mistiklerinden okuduklarımıza oldukça benziyor.

DMT, zamansızlık da dahil olmak üzere bir aydınlanma deneyiminin birçok özelliğini yeniden üretir; tarif edilemezlik; karşıtların bir arada yaşaması; temas ve bazen beyaz bir ışık olarak deneyimlenen fevkalade güçlü, bilge ve sevgi dolu bir varlıkla birleşme; bilincin bedenin ölümünden sonra da devam ettiğinin kesinliği; ve yaratılış ve bilincin temel "gerçekleri" hakkında ilk elden bilgi.

Bu oturumlardan memnun ve huşu içindeyken, daha fazlasını duydukça daha büyük sorular ortaya çıkmaya başladı. DMT mistik deneyimler ortaya çıkarabildiğinden, deneyimler mutlaka faydalı mıdır? Ya da başka bir deyişle, onları geçirenlerde manevi bir etkileri var mı? Öyle olsaydı, bu karşılaşmaları gerçekten manevi olarak etiketlemekte haklı hissederdim. Ek olarak, DMT'nin ara sıra ortaya çıkan olumsuz etkileri, başkalarında gerçek dönüşümsel deneyimlerin varlığında kabul etmek daha kolay olabilir.

Bu düşünceler iki ayrı klinik soruna yol açar: ruh mol-ecule ile karşılaşmaların olumsuz etkileri ve bunun yarattığı uzun vadeli faydalar. Genel bilançoya bakmaya başlamak için, DMT'nin karanlık tarafına dönelim.

Acı ve Korku

DMT seansları üzerine bu bölümleri yazmaya hazırlanırken, başucu notlarımın her sayfasını gözden geçirdim. Hepsini gözden geçirmek, insanların raporlarını çeşitli deneyim gruplarına kesip yapıştırmak bir ay sürdü. Bu kategorilerden biri, DMT'ye zor veya zahmetli yanıtlar verdiğim "yan etkiler" idi. Yirmi beş kişinin oturumlarının bir kısmı bu "çöp kutusuna" indi. Bu olumsuz etkiler, ince, küçük ve son derece kısa olmaktan korkunç, tehlikeli ve kalıcı olanlara kadar değişiyordu.

Altmış gönüllüden yirmi beşi çok gibi görünüyordu. O zamanlar, gönüllülerimizin neredeyse yarısının sorun yaşadığını hiç hissetmemiştim. Her koşulda araştırmada ilerlemek için gösterdiğim zorlukların en aza indiriliyor muydum?

Bu sayı daha da şaşırtıcıydı çünkü DMT'ye karşı korkutucu reaksiyonların görülme sıklığını, yalnızca daha önce psychedelic ilaç deneyimi olan normal gönüllüleri inceleyerek azaltmayı umuyordum. Bu, ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri olmayan ya da zaten psikolojik olarak sorunlu olanları kaydetmekten daha güvenli bir yol gibi görünüyordu.

Bu oturumlara daha yakından bakıldığında, bu sorunların büyük çoğunluğunun, özellikle küçük olmasa da, çok kısa olduğu ortaya çıktı. Bu beni bir dereceye kadar rahatlattı. Klinik psychedelic araştırmalara devam etmek için ilaç olarak DMT'yi seçmemin başlıca nedenlerinden biri, etkilerinin çok kısa olmasıydı. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, en azından çok uzun sürmeyeceklerini tahmin ettim.

Araştırma ortamı, ilaca olumsuz tepkilerin geliştirilmesi için olgunlaşmıştı ve bu, gördüğümüz yüksek frekansa katkıda bulunmuş olabilir. Klinik ortam, bazı araştırma deneklerine tıbbi acil durumlara yanıt verme yeteneğimiz konusunda güvence vermesine rağmen oldukça tatsızdı.

Araştırma Merkezi'nin gerçek fiziksel ortamına ek olarak, araştırma tutumu da normalde tipik psychedelic ortamlarda bulunmayan bir gerilim yarattı. Kan alımı, anket uygulaması ve diğer çeşitli deneysel manipülasyonlar gönüllülerle olan ilişkimizi etkiledi. Onlardan sadece kendi psychedelic deneyimlerinden başka bir şey istedik ve bu beklentiyi görmezden gelmek imkansızdı.

DMT etkileri başladığında neredeyse herkesin biraz endişe hissetmesini bekliyordum. Pek çok insanın, özellikle daha yüksek dozlarda, yataklarını korumak için mücadele edeceğini biliyordum. DMT'nin derinden yıkıcı özelliklerine olan saygım, gönüllülerin büyük dozlarda ruh molekülü almadan önce doğal endişelerinde kendilerini rahat hissetmelerini kolaylaştırdı.

Kokular, jestler, konuşma, duygusal durum ve odadaki herkesin davranışları gibi ayrıntılara dikkat etmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ayrıntılara gösterilen bu özen, konularımızı gereksiz yerekaygı uyandıran veya başka bir şekilde rahatsız edici etkilerden korumada uzun bir yol kat etti. Destekleyici, ilgili ve anlayışlı tutum ve tepkilerin ciddi yan etkilere karşı en iyi sigorta olduğunu ve ortaya çıkmaları durumunda en iyi ilk tedavi olduğunu fark ettik.1

Yan etkiler konusu, psychedelics ile çalışırken risk-fayda oranını değerlendirdiğimizde olağanüstü önem kazanmaktadır. Faydalar risklerden daha ağır basıyor mu? Psychedelics'in kullanımının olumsuz sonuçları, olumlu etkileri ışığında kabul edilmeye değer mi? Bu bölümde ele alınan konular

DMT'nin karanlık tarafı, bir sonraki ise gönüllülerin deneyimlerinin uzun vadede ne kadar yardımcı olduğuna bakıyor.

Daha eski araştırma literatürü, DMT ile ne tür olumsuz reaksiyonlar görebileceğimize dair ipucu verdi.

Stephen Szara'nın 1950'lerde DMT EEG çalışması için deneklerinden biri fe-erkek bir doktordu. Kas içi DMT'nin etkileri zirveye ulaştığında, haykırdı,

Korkutucu çünkü [gözlerimi açarak] onu sonlandıramam. .. . Ne kadar tatsız! Oh, ne kadar kötü. Baygın bir şekilde düşmek daha iyi olurdu.

Bir saat daha dayanacak mı? Bana bir şey ver ki çabuk öleyim, ölmek daha iyi olur. Siz bunu nasıl yapabildiniz?2

Szara daha sonra otuz orijinal gönüllüsündeki beş "paranoyak veya sanrılı" tepkiyi şöyle özetledi:

"Bu denekler 1 ila 2 gün sonra, deney sırasında birinin onları öldürmek veya zehirlemek istediğine ikna olduklarını bildirdiler. DMT zehirdi ve deneyi yapan kişi mur-derer'di. Bir denek deney sırasında çok şiddete başvurdu ve zorla zapt edilmesi gerekti." 3

Szara'nın açıklamaları, bir psikiyatrik yeniden araştırmacı için alışılmadık derecede açıklayıcıdır. Araştırma ortamındaki psychedelic ilaç seansları sırasında tam olarak ne olduğuna dair net bir fikir edinmek genellikle oldukça zordur. Bu, özellikle araştırma ekibinin ilacın yararlı etkilerini gösterme konusunda kazanılmış bir çıkarı olduğu çalışmalarda advers reaksiyonlar meydana geldiğinde yaygındır.4

New Mexico gönüllülerimizin DMT'ye olumsuz tepkileri, okuduğumuz diğer oturum türlerindeki gönüllülerinkinden niteliksel olarak farklı değildi. Önceki tüm kategorilerin özelliklerini içeriyorlardı: kişisel psikolojik sorunlar, görünmeyen dünyalar ve maddi olmayan varlıklarla temas ve ölüme yakın ve ruhsal deneyimler. Etkileri olumsuz kılan şey, deneyimin kendisi değil, gönüllülerin buna tepkisiydi. Deneklerin kaygı uyandıran unsurlara verdikleri tepkiler daha sonra korkulu inişe devam edip etmeyeceklerini veya daha olumlu bir çözüme çekilip çekilmeyeceklerini belirledi.

Ida, kör olmayan düşük dozdan sonra araştırmamızdan ayrılan birkaç gönüllüden biriydi.

DMT çalışmaları için gönüllü olduğunda otuz dokuz yaşında olan Ida, eski eşim Albuquerque'deki bir kadının maneviyat atölyesinde tanıştı.Üç çocuğu vardı ve yetişkin yaşamının neredeyse çoğunda mutsuz bir şekilde evliydi. Büyük bir öfke ve kızgınlığı gizliyor gibi görünen kuru bir mizah anlayışı vardı. Onun yanında rahatlamak zordu çünkü seninle mi yoksa sana mı güldüğünü anlamak kolay değildi.

Şamanizme olan hayranlığı nedeniyle DMT araştırmasına ilgi duyuyordu. Hayatında yaklaşık yirmi kez LSD ve psilosibin mantarı almıştı, ancak ailesini büyütmeye başladığından beri bir kez bile almamıştı.yaklaşık yirmi yıl önce.

Ida'nın kör olmayan düşük dozunun öğleden sonra 531 numaralı odaya girdiğimde, onu yatağında oturmuş bir New Yorker maga-zine okurken görünce şaşırdım. Bu, bir gönüllünün ilk DMT seansı için kendilerini bu şekilde hazırladığı ilk ve tek zamandı. Gergin görünüyordu.

Ben ona yönümü verirken sayfaları karıştırmaya devam etti. Odada huzursuz bir gerginlik vardı ve kendimi her zamanki konuşmamda kekeleyerek yolumu bulurken buldum, bu da beni Ida'nın yoğun endişesine karşı bilinçli zihnimden daha erken uyardı.

Enjeksiyondan 4 dakika sonra gözleri kısa bir süre açıldı. Bana baktı, sonra hızla başka tarafa baktı. Bir dakika sonra başladı,

/ beğenmedim. Bu duygu hoşuma gitmedi. Kafam çok ısındı. Bedenimin dışındaydım. Nefes almak zordu.

"Oldukça hızlı, değil mi?" Belki senin için." Başlangıcı kastediyorum. Uzun sürmüş gibi mi görünüyordu?" / hissetmeye başladıktan hemen sonra geçmesini bekliyordum. Floş içeri girerken etkilerini hissettim. Benden isteseydin taşınamazdım. Ayaklarıma baktım ve onları kendim olarak tanıyamadım. Korkunçtu ve kendimi güvende hissetmiyordum.

Yarın Ida'ya bu dozun sekiz katını vermem mümkün değildi." Bazı insanlar sadece ilacı sevmiyor, biliyorsun." / nefret ettim.

"Hadi buna bir gün diyelim ve deneyimlemek için tebeşirle yazalım. Şansımızı zorlamaya gerek yok."

Mutfak ona berbat bir öğle yemeği getirdi. Gizemli etli tacolar. Zor bir seansa uygun bir son.

O gece Ida'yı aradım. Kendini iyi hissetti, ancak bir daha asla DMT almama arzusunu doğruladı.

Bazı gönüllüler için, yüksek doz deneyimleri güçlü bir şekilde çözüldü ve bu oturumlardan sonra birkaç araştırma konusu ayrıldı. Kenwas bunlardan biriydi.

Yirmi üç yaşındaki Ken, araştırma projemize başlamadan sadece birkaç ay önce Albuquerque'deydi. Uzun, permalı saçları ve gösterişli bir motosikleti olan o, en gösterişli gönüllülerimizden biriydi. Alternatif sağlık kolejlerinden birinde eğitim almak için New Mexico'ya taşındı ve "koyun gibi hissettiği" için başka bir üniversiteden ayrıldı.

MDMA'yı oldukça sık kullanmıştı ve kullanımını sınırlayan sorunlar yaşadığını itiraf etmişti. Sağladığı "eğlence, kutlama, sevgi, bağ, derinlik ve maneviyattan" keyif aldı. İlginç bir şekilde, tipik psychedelic ilaçlarla ilgili uyuşturucu kullanımı anketini yanıtlamayı ihmal etti. Çalışmaları bırakana kadar bunu fark etmedim. Sahip olsaydım, bu daha güçlü ilaçlarla ilgili deneyimleriyle ilgili bazı şüphelerim konusunda beni uyarmış olabilirdi.

Ken'de biraz rahatsız edici bir şey vardı. Biraz "fazla havalı" ve "New Age" gibi görünüyordu ve Laura da ben de onun gölge tarafı hakkında çok şaşırdık. Kenarları, öfkesi ve sınırları neredeydi? Onu gerçekten harekete geçiren neydi? Hayatı gerçekten içine almak yerine uçuyor gibiydi. Geriye dönüp bakıldığında, doğal olarak, bu onun sonraki zorluklarının temeli gibi görünüyor, ancak DMT'ye verdiği olumsuz tepkiyi gerçekten tahmin etmemizin çok az yolu vardı.

Ken'in düşük 0.05 mg / kg DMT dozu zorluk çekmedi. MDMA gibi biraz sakinleştirici ve enerji verici. Birkaç renk vardı. Hoş oldu. Yarın büyük dozun nasıl olacağını merak ediyorum.

Ertesi gün nasıl dayanacağından da emin değildim. Aklımda, MDMA

hafif bir ilaçtır. Bunu tipik psychedelics'e tercih eden insanlar, stresli olduklarında, ya yaşamda ya da daha güçlü zihin bükücü ilaçlar alarak iyi yapma eğiliminde değiller. MDMA, pozitifi vurgulayan ve negatifi en aza indiren "sevgi ve ışık" ilacı olarak adlandırmayı sevdiğim şeydir. Keşke hayat bu kadar basit olsaydı.

Ken ertesi gün bol, batik boyalı ince pamuklu pantolon ve wildpsychedelic bir tişört giydi. Resepsiyondaki hemşireler ne kadar sevimli olduğu hakkında yorum yaptı.

Kızarma, IV hattından yüksek dozda DMT'den geriye kalanları temizlerken nefesi boğazına takılıyor gibiydi. Philip'in ve diğer gönüllülerin yüksek dozda DMT'ye verdiği tepkilere dayanarak, bu küçük boğulma sesi neredeyse her zaman güçlü bir etkinin işaretiydi. Ken'in başı ileri geri sallandı ve ayakları, sanki hissettiği aşırı gerginliği boşaltmak istercesine, istemsiz bir şekilde yatağın üzerinde aşağı yukarı sarkıyordu.

Yaklaşık 5 dakikalık noktada yerleşti, ama yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Birkaç dakika sonra siperlerini çıkardı ve dümdüz ileriye baktı. Gözbebekleri büyük kalmıştı, bu yüzden Laura ve ben sessizce oturduk ve onun daha da aşağı inmesini bekledik. 14. dakikada, sarsılmış görünüyorduama biraz soğukkanlılığını koruyarak başladı,

İki timsah vardı. Göğsümün üzerinde. Beni eziyor, anal yoldan tecavüz ediyor. Hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum. İlk başta rüya gördüğümü, bir kabus gördüğümü düşündüm. Sonra bunun gerçekten olduğunu fark ettim.

Rektal sondayı yerinde olmadığı için mutluydum, bu bir tarama günüydü.

Gözlerinde yaşlar oluştu ama orada kaldı." Kulağa korkunç geliyor." Korkunçtu. Hayatımda en çok korktuğum şey. Ellerini tutmanı istemek istedim ama o kadar sıkı bir şekilde sabitlenmiştim ki hareket edemiyordum ve konuşamıyordum. Isa!

Deneyimi sona ermişti, bu yüzden sürüngen saldırganlarını bırakmaya ya da geçmeye çalışmaya dair verebileceğimiz çok az tavsiye vardı. Sıkışıp kalmıştı ve yapabileceğimiz en fazla şey, seansını kabul etmesine ve hatta belki de ondan bir şeyler öğrenmesine yardımcı olmaya çalışmaktı.

"Bundan ne anlıyorsun?"

En ufak bir fikrim yok. Sanki cezalandırılıyordum. Doğrudan bana baktı ve sordu:

Gelecekteki dozlar bu kadar büyük olacak mı? Bir daha bu kadarını yapabileceğimi sanmıyorum. Ken sessizce yatağa uzandı, az önce başına gelenleri özümsedi. Fazla konuşmak istemedi, ancak çok fazla zorluk çekmeden derecelendirme ölçeğine cevap verdi. Kahvaltı yaptıktan sonra daha sakin ve sakindi.

Çizelgesindeki notlarımı tamamladıktan sonra 531 numaralı odaya tekrar girdim. Tazelenmiş görünüyordu ve hastaneden ayrılmadan önce beni bekliyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" / Bunun benim için ilaç olduğunu düşünme. MDMA'nın yumuşaklığını tercih ederim. Bu çok zor ve yoğun.

"Bu iyi. Bu çalışmada sizin için başka büyük deneyimler de var. Şimdi durmak iyi bir fikir."

Korkunç karşılaşmasının içeriğini merak etmeye devam ettim: "Timsahların neden senin için ortaya çıktığı hakkında bir fikrin var mı?"

Pek sayılmaz. Sürüngenleri severim; Eskiden evcil bir iguanam vardı.

Güldü, belki de bu bir tür Mısır geçmiş yaşam deneyimidir. Kısa süre sonra Albuquerque'den ayrılıp Kaliforniya'ya taşınmasına rağmen Ken ile iletişim halinde kaldık. Tepkisi o kadar travmatikti ki, kalıcı bir psikolojik hasarı olabileceğine ikna oldum. Çocukken cinsel tacize uğrayıp uğramadığını merak ettik. Böyle bir bölümü hatırlamadı, bu yüzden bu spekülasyon olmaya devam ediyor.

Bir bakıma, Ken'in seansı onu doğrudan korkuttu. Sürüngen tecavüzü, nadiren düşündüğü ama etkileri dışa doğru dalgalanmaya devam eden kötü bir anı haline gelmişti. MDMA da dahil olmak üzere herhangi bir psikoaktif almayı bıraktı ve esrar kullanımını önemli ölçüde azalttı. Bir bitki dükkanında iş buldu ve kız arkadaşıyla yaşıyordu. Onun için çok daha kötü olabilirdi.

Geriye dönüp bakıldığında, Ken'in yüksek dozda DMT'deki olumsuz varlık-temas deneyimini, kendisinin karanlık, gölgeli yönlerini rahatsız etme alışkanlığıyla ilişkilendirmek kolaydır. Psikolojik savunması, ruh molekülünün güçlü etkisi altında işlev göremeyecek kadar zayıftı.

Dünyayı sarsan yüksek doz DMT seansları karanlık ve tehditkar kalabilirken, bazı gönüllüler onları tersine çevirmek için dikkate değer bir iş çıkardı. Örneğin, ruh molekülü onu ölüme yakın bir deneyime doğru çektiğinde Andrea dehşete kapıldı. Ancak, ilk korkusunu bazı önemli kişisel işler için bir katalizör olarak kullandı.

Andrea otuz üç yaşındaydı ve kocası ve iki çocuğuyla birlikte Santa Fe'nin kuzeyinde yaşıyordu. Onlar yazılım geliştiricileriydi ve zihin değiştiren ilaçlara oldukça aşiniyorlardı. Yüzden fazla kez psychedelics kullanmıştı ve birkaç yıl önce çok fazla kokain ve metamfetamin kullanmıştı.

Andrea çocukken "uyku felci" ve "hipnogojik halüsinasyonlar" dediğimiz şeyi yaşamaya başladı. Uykuya daldıktan sonra hareket edemez ve kısa, korkutucu görsel sahneler görürdü. Sıkı bir Katolik olan annesi, ona işkence etmeye gelenin Şeytan olduğunu ve korunması için İsa'ya dua etmesi gerektiğini söyledi. Bu korkutucu deneyimler nadiren de olsa şimdi bile devam ediyor.

Uyku durumuna rahatça girememe durumu onu endişelendirdiAraştırma Merkezinde DMT almayı düşündüğünde. Belki de efektlerin telaşına tamamen rahatlayamayacaktı. DMT'de ölüme yakın bir deneyim yaşayabileceğini düşündü ve vücudunun farkındalığından vazgeçme yeteneğini merak etti.

Endişelerine rağmen, Andrea düşük dozundan keyif aldı. Duygularını ilk sözleriyle özetledi:

> Eğlenceliydi!

Ertesi gün, "Bu sabah korkunç bir korkuyla uyandım. Sonra dün her şey çok kolay olduğu için bu sabah her şeyin iyi olacağını düşündüm."

Bazı nedenlerden dolayı "acil durum kitini" - panik için Valium ve şiddetli yüksek tansiyon için nitrogliserin hapları - tansiyon makinesine yerleştirdim. Yüksek doz seansından önce bunu ne zaman yaptığımı hatırlayamadım.

> Andrea, DMT enjeksiyonunu yarıya kadar bitirmeden önce öksürdü. Kızarma içeri girerken bir iki kez derin bir iç çekti.

Sonra böğürdü, HAYIR! HAYIR! HAYIR! Bir dakika sonra, "Hayır!" diye bağırdı. Hayır! Hayır! Andrea'nın bacakları tekmeledi ve sallandı. Kocası elini bacağına dayadı, onu nazikçe okşadı ve masaj yaptı. Elimi diğer ayağının üzerine koydum.

2 dakika sonra iç çekiyordu, artık çığlık atmıyordu ve biraz sakinleşiyor gibiydi.

Dedim ki, "İyi gidiyorsun. Sadece nefes al." Yumuşak bir sesle, "Tamam" diye cevap verdi. Yaklaşık 4 dakika sonra gözlerinin altında gözyaşları oluştuğunu fark ettim." Ağlayabilirsin." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, yaklaşık beş dakika devam etti ve sonra biraz gevşemeye başladı.

Çığlık attım mı?" Birkaç kez." / öyle düşündüm. Gitmesine izin vermek zordu." Orada çok fazla duygu var." Sessizce güldü, bunun için gönüllü oldum, değil mi?" Evet, evde bilgilendirilmiş onayınız var." / Bedenimi hiç terk etmedim. Sonuna kadar savaştım. Öleceğimi düşündüm. Ölmek istemedim. Korkmuştum. Bir sebepten dolayı bir bedenim olduğunu ve bu bedende yapacak işlerim olduğunu fark ettim.

Andrea artık korkusunu bir yenilgiden ziyade bir meydan okumaya dönüştürdü. Aşağı inerken, bunu bir daha yapmak isteyip istemediğimden emin değildim, ama şimdi yaptığımı düşünüyorum. Bir dahaki sefere bu kadar korkutucu olacağını sanmıyorum. Ölümdü. Kendimi o boşlukta, boşlukta gördüm. Sadece siyahtı, sadece çok fazlaydı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. LSD ve mantarlarda, bir şeyler biriktirebilirsiniz ve hala vücudunuzdasınız ve onun içine ve dışına çıkabilirsiniz. Bununla başka seçeneğin yok. Tamamen hazırlıksızdım, şaşırdım ve korktum.

Andrea'nın çizelgesi üzerinde çalışmak için ön büroya döndüğümde, birkaç

Koğuştaki hemşireler her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. 531 numaralı odadan gelen çığlıklarla alarma geçtiler.

"Zor bir başlangıç yaptı ama şimdi iyi." Andrea 30. dakikada oldukça iyi görünüyordu ve reyting ölçeğini doldurdu. Bir saat içinde kahvaltı yapıyordu. DMT'nin bizi uçurumdan fırlattığı ve sonra bizi geri getirdiği hız ne kadar şaşırtıcı!

Bir gün sonra telefonla konuştuğumuzda, "Ölmeden önce hayatımda yapmak istediğim şeyler şimdi daha net bir şekilde tanımlandı. Gitmeye hazır değilim. Aslen New Mexico'ya taşınmıştık, böylece üniversiteye gidebilirdim, özellikle de kaporta işinde. Cesaretim kırıldı ve asla takip etmedim. Yine de hayatım sınırlı ve eğer okula gideceksem, bunu yapmanın tam zamanı."

Andrea ertesi ay tolerans projesi için geri döndü. Başlamadan önce onu korkusuna doğru yönlendirdim." Bilinçsiz olmaktan korkuyor musun? Eğer öyleyse, karartmak sorun değil. Sadece bayılabilirsin. Göreyim seni. Aklını kaybedebilirsin, geri alacaksın, her şey yoluna girecek. Dört doz DMT bugün sizi yıpratacak. Umarım, çok fazla acı ve korku olmadan pes edersiniz."

"Sadece nereye gideceğim konusunda endişeliyim. İyi olacak mıyım?" İlk 0.3 mg / kg doz girerken kısa bir boğuk ağlama attı. Ancak, bunu tahmin ederek, kocası Laura ve ben hemen ellerimizi kollarına ve bacaklarına koyarak cevap verdik. Çabucak sakinleşti ve sabah boyunca ilk yüksek dozunda ortaya çıkan temayı geliştirmek için çalıştı: hayatını tam olarak nasıl yaşayacağı korkusuyla ilgili bir ölüm korkusu.

Tolerans çalışması gönüllülerimizin çoğunda olduğu gibi, An-drea dördüncü seansı sırasında kaygı ve kafa karışıklığını kendinden geçmiş bir şekilde çözdü.

Bu seansın on sekiz dakikasında, "Bu gerçek bir armağandı, bu sonuncusu" dedi. İlk dozlar için, özellikle de üçüncü doz için çok fazla endişe ve acı çekiyordum ve "Aman Tanrım, yapacak mıyım?" diye düşündüm.

bu son dozda bunu tekrar yap mı?" ve "Evet, tekrar yap" diye düşündüm. Asla pes etmedim. Ve sonra kolaydı.

Kelimenin tam anlamıyla, "Tamam, genç ve idealist olduğun ve vücut çalışması yapmayı öğrenmek istediğin zamanları hatırlıyor musun?" diyen bir varlık seli vardı.

Bunu şimdi yapamamam için hiçbir sebep yok.

O hafta daha sonra telefonla konuştuğumuzda, "Bu deneyim için gerçekten minnettarım. Gerçekten bir şeyleri patlatmak istedim.5 Bakış açımı değiştirdi. İyileştirme çalışmalarına olan ilgime yeniden odaklanmama yardımcı oldu. Yapmak istediğim o kadar çok şey var ki.

"'Her şey yolunda' hissi yok. Seansım sırasında hiç beyaz ışık yoktu. Hala üzerinde çalışmam gereken çok şey var. Sonundaki sevincimin bir kısmı da başarı hissiydi."

Andrea, acı verici ve korkutucu duygulara karşı savaşmaya devam ederek kötü bir durumu daha da kötüleştirebilirdi. Annesinin uyku ile ilgili semptomlarını şeytani saldırılarla karşılaştırdığını bize anlattıktan sonra bırakmakta zorluk çekebileceğini biliyorduk. Yine de, kocasının ve bizim desteğimizle, korkusuyla devam etti ve arkasında yatan üzüntü ve kafa karışıklığını buldu. Kaygı ve korkularıyla yüzleşerek, direnişten vazgeçerek, kim olduğu, ne arzuladığı ve hedeflerini gerçekleştirmek için planları daha net bir şekilde ortaya çıktı.

En hızlı tüyleri diken diken eden DMT seanslarından bazıları, tehlikeli seviyelere yükselen veya düşen kan basıncıyla ilgili gerçek yaşam ve ölüm sorunlarını içeriyordu. Lucas'ın kan basıncı neredeyse şok edici seviyelere düşerken, Kevin'inki korkutucu derecede yüksek seviyelere yükseldi.

Elli altı yaşında, Lucas yaşlı gönüllülerimizden biriydi. Bir yazar ve girişimci olarak, New Mexico'nun kuzeyindeki uzak bir köyde yaşıyordu ve serasında her türden egzotik zihin değiştiren bitki bulunuyordu. Açık sözlü, zeki ve korkusuzdu.

Luca'nın poliklinik tarama elektrokardiyogram (EKG) takibi yüzde 100 normal değildi. Kalp atış hızı 50'li yaşlarda oldukça yavaştı ve "sinüs aritmisi" olarak bilinen bir durumu vardı. Bu, nefes alıp verirken kalp atış hızının yavaşladığı ve çoğu insanda olduğundan daha fazla hızlandığı anlamına gelir. EKG'sini kontrol eden kardiyoloğu aradım ve bana Lucas'ın kalp hastalığı belirtisi veya semptomu yoksa endişelenecek çok az şey olduğunu söyledi. "Normal bir varyant" idi.

Lucas'ın düşük dozu bize ertesi gün büyük bir seans geçirebileceği konusunda bir fikir verdi. Fütüristik alana girişte bayılan Rex gibi

arı kovanı (bkz. bölüm 14), Lucas ayrıca sallanan, sallanan, hafif baş dönmesi hissi bildirdi:

Yatak hafifçe sallanıyormuş gibi geliyor. İleri geri sallanan bir hamak gibi.

Lucas'ın ertesi gün, kendisine çok sayıda insansı otomatın eşlik ettiği bir uzay istasyonu iniş alanına yaklaştığı kör olmayan yüksek doz seansının bir kısmı 12. bölümde anlatılıyor. Şimdi o sabahın daha korkutucu yönlerini gözden geçirelim.

Enjeksiyonu bitirdikten hemen sonra Lucas solgunlaştı ve huzursuzca iç çekti. Bacaklarını dizlerinin üzerinden birkaç kez aşağı yukarı büktü, sonra Cindy'ye baktı.

Tanrım! Bana ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu!
Bir kez öğürdü. Etrafıma baktım. İçine kusabileceği bir "kusma havzası" yoktu. Cindy arkamda buruşuk bir şekilde yırtılmış bir elbiseyi işaret etti. Elimizdeki tek şey buydu ve ona teklif ettim. Elbiseyi eline verdi ve anlamadan ona baktı.

Hunnh??" Deneyin," diye teklif ettim. Elbisenin içine bir kez öğürdü ama hiçbir şey kusmadı. Tanrım! Elbisenin içine öğürürken, yataktan baş aşağı Cindy'nin ayaklarına doğru kaymaya başladı. Ayağa kalktım, yatağın Cindy'nin yanına yürüdüm ve onu tekrar üzerine çekmeye yardım ettim. Elbiseyi yüzüne doğru tutuyordu.

5 dakikada kan basıncı 108/71'den 81/55'e ve nabzı 92'den 45'e düştü. Solgundu; Aslında, yeşile dönüyordu. Başını tutup titreyen Lucas şoka giriyordu.

İki dakika sonra nabzı 47 ve kan basıncı 87/49 idi. Beynine giden kan akışını artırmak için yatağı ayarlamaya - ayaklarını kaldırmaya ve başını eğmeye - çalıştık. Karışıklık içinde, kontrolleri çalıştırmak imkansızdı. Kardiyak acil durum ekibini aramalı mıyım? Tansiyonunu yükseltmek için bazı ilaçlar hazırlayın mı? DMT, kan basıncında o kadar güçlü artışlara neden oluyor ki, dolaşımı kendi kendine düzelirse ve şokunu tedavi etmek için ona büyük dozda adrenalin verirsek, aşırıya kaçabileceğimizden ve çok yüksek bir tansiyondan felce neden olabileceğimizden endişelendim.

Dedim ki, "İyi gidiyorsun. Biraz derin nefes alın, nefesinize odaklanın."

Şaşkın ve hasta görünüyordu.Hayati belirtileri önümüzdeki 2 dakika içinde kendi kendine iyileşti. 12. dakikada kan basıncı 102/78 ve nabzı 73 idi.

15 dakika sonra uzay istasyonuna yaklaşımını anlatmaya başladı. Dehşetiyle daha alakalı olarak, gözlerini açtığında gördüklerini anlattı:

/ Cindy'ye baktı ve üzerinde inanılmaz bir palyaço makyajı vardı. Komik değildi. Kötü niyetliydi. Yüzüne bakmaya korkuyordum. Pek inanmıyorum

Seni tanıyorum Cindy, ama gerçekten iyi görünüyorsun. İlaçtı. Sana hayranlık duyuyorum, Rick - çıkıntılar ve topuzların imalarıyla paslanmaz çelik bir yüz gibi. Cindy yeterince kötüydü. Sana doğrudan bakamadım. Başucu tavrınızı sonsuza dek mahvederdi.

Rahatlamaya başladı ve heyecanla uzay yolculuğunu anlatmaya devam etti. Hepimizin felakete ne kadar yakın olduğumuzu düşünerek dikkat etmek benim için zordu.

Kamyonu eve giderken bozuldu. Karısı onu aldı ve terapisinde ortaya çıkan çocukluk ensestinin korkunç anılarını anlatarak evlerine geri döndü. Vardıklarında onları iki mesaj bekliyordu: bir arkadaşı intihar ederek kafasını vurmuştu, diğer bir arkadaşı hızla kanserden ölüyordu.

Ertesi gün konuştuğumuzda, "Gerçek olan ne? Ne değil? Gölete bir çakıl taşı değil de bir kaya düşmüş gibi hissettim ve uyanış her yerde hissediliyordu. Kendini öldüren adam bunu tam da DMT'yi aldığım sırada yaptı. Beni şu ya da bu şekilde eşzamanlılığa inandırıyor."

Ona söylemekten başka seçeneğim yoktu, "Daha fazla çalışmayı ertelemenin en güvenli olacağını düşünüyordum. Araştırmada sahip olunması gereken harika bir insan olduğunu düşünsem de, sana fiziksel olarak zarar vermekten nefret ederim."

Lucas zayıf bir şekilde itiraz etti, ama anladı. Yine de, o günkü olaylar onu ciddi şekilde sarsmıştı. Onu ziyarete gelmemi istedi. O haftanın ilerleyen saatlerinde evine gittim ve günü onunla geçirdim, DMT çalışmaları için ilk ve tek ev çağrısı. Oturumunu gözden geçirdik, ne

olmuştu ve bu konuda ne hissettiğini. Öğleden sonranın sonunda bir nebze kendine gelmişti. Birkaç gün içinde kendini oldukça iyi hissetti ve normal rutinine devam etti. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca çalışma sonrası sosyal medyanın neredeyse her birine katıldı ve DMT deneyimine olumlu bir şekilde bakmaya başladı.

Kevin otuz dokuz yaşındaydı ve hikayesini 14. bölümde okuduğumuz Sara ile evliydi. Oldukça ciddi bir bireydi ve amamatematikçi olarak kariyerinde kendisine uygun belirli bir öngörülebilirlik buldu. Neredeyse iki yüz kez psychedelics almıştı ve onları "duygusal ve ruhsal gelişim için faydalı" buldu.

Kevin iri yarı ve iri yarı bir adamdı, vücudu dış dünyayı savuşturmada belirli bir koruyucu rol oynuyor gibi görünen insanlardan biriydi. Kuru bir zekası ve gözünde bir ışıltı vardı, ama uzak tutmak için çok fazla enerji harcadığına dair kesin bir korku var gibiydi. Bu enerjiyi harcamanın yollarından biri de aşırı mantıklı ve son derece konuşkan olmaktı.

Kevin ayrıca çalışmamıza kardiyak tarama kapılarından zar zor geçti. Kan basıncı, kesme noktamızın hemen altındaydı ve EKG'si bazı "spesifik olmayan" anormallikler gösterdi, yani herhangi bir özel kalp hastalığına işaret etmiyorlardı. Tolerans çalışmasına girmek için muazzam bir caydırıcılık göstererek, düzenli olarak egzersiz yapmaya başladı, neredeyse on beş kilo verdi ve kahve içmeyi bıraktı. Bağımsız bir kardiyolog muayenesi ve bir egzersiz koşu bandı testi için para ödedi, her ikisi de ona temiz bir sağlık raporu verdi.

Düşük doz seansı neyse ki olaysız geçti, ama tavrı konusunda endişelendim.

Düşük dozundan 2 dakika sonra, "Peki ne zaman başlıyor, yoksa hepsi bu mu?" dedi. Oh, bazı fiziksel etkiler hissediyorum. Kalbim hızlanıyor ve tansiyon manşeti tuhaf geliyor.

Çok şövalye gibi görünüyordu. Onu sarsmak, yarınki büyük bir yolculuğa hazırlamak istedim. Sara'yla o gece bazı arkadaşlarıyla büyük bir etli ve peynirli pizza ve bira içeceklerini söylediğinde bunu daha da çok hissettim!

Uyardım, "Yarın sanki ölecekmişsin gibi içine girerdim. Bunun için hazırlıklı olun. Ona korkuyla ama inançla yaklaşın. Odaya girdiğimde insanların oturumlarına bu şekilde hazırlanıyorum.

"Ben de daha hafif bir yemek öneriyorum. Bu gece ve yarın gerçekten kendine iyi davranmak istiyorsun."

Ertesi sabah yatağında yatarken gergin görünüyordu. Sara, yardım teklif etmeye hazır bir şekilde yatağın ayak ucuna yakın bir yere oturdu.

"Tansiyonum konusunda endişeliyim" dedi. Biz de öyleyiz, ama her şey yolunda olmalı. Oldukça yüksek tansiyonlarımız oldu ve hızlı bir şekilde çözüldüler."

İnfüzyon yapıldıktan sonra solunumu hızlandı, ancak hala kaldı. En yüksek tansiyon numarası olan sistolik, 2 dakikalık kayıtta 208'e yükseldi. Tansiyon makinesinde varlığından haberdar olmadığım bir alarm delici bir şekilde çalmaya başladı. Laura anahtarı bulamadı, bu yüzden tüm makineyi kapattı. Ona bir not ilettim: "4 dakika sonra tekrar aç."

Kevin'in birkaç gün sonra olanları anlatması için bize gönderdiği notlara dönelim:

Vücudumda bir karıncalanma hissediyorum. Garip bir kaldırma hissi. Karanlıkta bana doğru gelen renkleri görüyorum. Sonra bir ışık görüyorum, mikroskop altında keskin görünen bir hücre matrisi, arkalarında beyaz ışıkla. Birdenbire sağ üst köşede bir figür görüyorum. Bir Afrika Savaş Tanrıçası'na benziyor. O siyah, bir mızrak, bir kalkan taşıyor ve üzerinde bir maske var gibi görünüyor. Onu çok şaşırttım. Savunmacı ve agresif bir duruş sergiliyor.Diyor ki, "SEN CESARET EDİN

BURAYA GELMEK IÇIN MI?!" Zihinsel olarak, "Sanırım öyle" diye cevap veriyorum.

Önümdeki sahne, uzay gemisi ışık hızından daha hızlı bir ivmelenmeye geçtiğinde, yalnızca TV şovu Star Trek'te nasıl göründüğüyle ilişki kurabileceğim bir şekilde patlıyor. Göğsümde muazzam bir telaş hissediyorum. Kalbim çarpıyor. Vücudumda dalgaların aktığını hissediyorum. Bence, "İşte bu. Rickand Laura beni öldürdü." Sonra bilinçaltım ya da biri bana dedi ki,

"Ölüyorsun, ölme." Uzakta alarm gibi bir ses duyuyorum. Sanırım bir şeyler çok yanlış gitti. Sara'yı ve küçük oğlumu düşünüyorum. Ben savaşırım. Ölmeyeceğim. Sanki 10 metrelik bir platformdan dalmışım, suya çarpmışım ve havuzun dibindeyim gibi hissediyorum. Yüzeye doğru yüzüyorum.

Etkiler yıpranıyor. Odadaki insanlara karşı aşırı duyarlıyım. Nefeslerini ve hareketlerini duyabiliyorum. Onların gerginliğini hissediyorum.

Notlarım, yaklaşık 3 dakika sonra Kevin'in 'Hala buradayım' dediğini gösteriyor." İyi." 5 dakikalık sistolik okuması sadece iki puan daha düşüktü, 206 ve alarm tekrar çaldı. Sara endişeli görünüyordu. Laura sorgulayıcı bir şekilde bana döndü. Ne yapalım? Durum kaosa yakın seyretmeye başladı.

> Bu bir alarm mı?" Sorun değil, kan basıncınız biraz düşüyor."

Bu inanılmazdı! Başucu notlarım, Kevin'in konuşmaya başladığında başının arkasını ovuşturduğunu gösteriyor.

Kan basıncı yavaş yavaş düşmeye devam etti. Dedi ki, / boynumun dibinde biraz baş ağrısı var. Baş ağrısı büyük olasılıkla beyninin gerilmesine yol açan arterlerden kaynaklandı, ancak neyse ki yüksek tansiyonunun saldırısı altında yırtılmıyor.

Kevin daha sonra ekledi, "Bir sonraki seanslarda siyah kadın savaşçının tekrar orada olup olmadığını görmek ilginç olurdu. Belki bir dahaki sefere şaşırmazdı.

"Sonraki oturumlar?" diye düşündüm. Kevin'in kan basıncı 30 dakika normaldi. Yorgundu ama kendini iyi hissediyordu. Çok tehlikeli bir şeyle çarpışmadan kurtulduğumu biliyordum.

Günün ilerleyen saatlerinde ofisimden Kevin ile konuştum. Sesi iyimser geliyordu ve araştırmaya devam etmek için baskı yaptı.

"Hayatımda pek çok psychedelic deneyim yaşadım," dedi, "ama hiçbir şey beni bugün olanlarla karşılaştıramaz ya da ona hazırlayamaz. Değişmiş bir insan olarak geri döndüğümü hissediyorum. Fark ettim ki içinde bulunduğumuzdan çok daha fazla alem var. Korkunç olsa da, daha fazla katılmayı dört gözle bekliyorum. Bir dahaki sefere gitmesine izin vermek ve nereye gittiğimi ve ne yaşadığımı görmek istiyorum. Gittiğim mekanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Laura ve ben onu tolerans çalışması için dört adet 0.3 mg / kg doz için getirme konusunda görüştük. Bu, 0.4 mg / kg yüksek dozdan biraz daha az olsa da, kendimize "Ya felç geçirirse?" diye sormaya devam ettik. Cevap elbette "Bu riski alamayız" oldu.

Kevin hayal kırıklığına uğradı, ama yaşadıklarından en iyi şekilde yararlanmaya çalıştık.

Dedim ki, "Üzerinde düşünmeniz gereken çok şey var. Çok az insanın yaptığı bir şey olan yüksek dozda DMT yaşadınız. Muhtemelen anormal kardiyogramınızla ilk etapta kuralları esnetmemeliydim.

O günün sonunda dağların arasından eve dönerken, Kevin ölseydi otoyolda geçtiğim yol işaretlerinin nasıl görüneceğini şaşırdım. Yorgun, kayıtsız bir şekilde akşam yemeği yedim ve doğruca yatağa gittim.

Etkili tarama ve hazırlık, ciddi yan etkileri bizim kadar seyrek tutmanın anahtarıydı. Olumsuz etkilerin oranı daha iyi tarama ile daha da düşük olsa da, yöntemlerimizi nasıl geliştirebileceğimizi görmek zor. Şimdi geriye dönüp baktığımda, yapmam gereken bir şey, bazı gönüllülerin psikolojik uygunluğu veya kardiyovasküler sağlığı hakkındaki sezgilerime daha derinden güvenmekti.

Belki de DMT dozlarımız çok yüksekti. Bu bir jilet kenarıydı. Çok küçük bir doz psychedelic eşiğin altına düşebilirdi, ancak Philip'in durumunda gördüğümüz gibi (önsözde anlatıldığı gibi) çok yüksek bir doz tehlikeliydi. Geçmişe bakıldığında, 0.3 mg / kg en üst dozumuz olarak daha iyi olabilirdi. Kimse bunu "sub-psychedelic" olarak deneyimlemedi. Klinik yargıya ve araştırma hedeflerimize dayanarak 0.4 mg / kg'ı seçtik. Bununla birlikte, bu yüksek dozda DMT, yollarını kaybeden, onu bulmak için mücadele eden ve yolculuklarında travmatize olan gönüllülerin azınlığının güvenliğini ve refahını tehlikeye atmış olabilir.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, gerçek şu ki, ruh molekülü bizi her zaman sevgiye ve ışığa götürmez. Gözlerimizi dehşet verici gerçeklere de açabilir ve bizi bu deneyimlerle en az güzel olanlar kadar uzun süre işaretleyebilir. DMT potansiyel olarak tehlikeli bir ilaçtır. Bu nedenle, onu kendimizde ve birbirimiz üzerinde kullanmak için uzun uzun düşünmeliyiz.

Bölüm V

Alma Duraklat

Eğer öyleyse, ne olmuş yani?

Siz gönüllülersiniz, DMT araştırması sırasında tartışmasız bir şekilde hayatlarının en yoğun, sıradışı ve beklenmedik deneyimlerinden bazılarını yaşadınız. Ruh molekülü, araştırma deneklerini kendi içlerine, bedenlerinden dışarı ve çeşitli gerçeklik düzlemleri boyunca sürükledi, itti, çekti ve itti. Birçoğu insanların kendileriyle ve dış dünyayla olan ilişkilerini daha iyi anlamalarına yardımcı gibi görünen her türlü oturumu okuduk. Ayrıca, bazı deneyimlerin işe alımlarımız üzerinde ne kadar etkili olduğunu da okuduk.

Buna değer miydi? Araştırmamıza katılanlar, katılımları için herhangi bir bahisçi oldu mu? Hayatlarında herhangi bir olumlu değişiklik geçirdiler mi? Kaburgalarına gerçekten iyi bir şey yapıştı mı? Başka bir deyişle, "Eğer öyleyse, ne olmuş yani?"

Bu soruların cevabı, şimdi size söyleyeceğim, "Duruma göre değişir". Bu, "fayda" dediğimiz şeye bağlıdır. Tutum, bakış açısı ve yaratıcılıktaki ince değişiklikler, hakkında okuduğumuz riskleri almak için yeterli nedenler midir? Yoksa gerçekten faydalı bir şeyin olduğuna inanmak için daha görünür gerekçelere mi ihtiyacımız var? Bu kanıt neye benzerdi? Değilse

Gerçekten çok şey oldu, neden olmasın? Hata ilaçta mı, sette mi yoksa ortamda mı yatıyordu?

Çalışmaya başlamadan önce, insanların derin psychedelic karşılaşmalar yaşayacağını umuyordum. Ancak, bu içgörülerin, anlayışların ve gerçekleşmelerin çoğunun ne kadar geçici olabileceğini hepimiz biliyoruz. Umudum, daha güvenli, daha tutarlı ve güvenilir bir klinik ortamla, gönüllülerimizin psychedelic deneyime her zamankinden daha derin ve daha fazla girebilmeleriydi. Belki de bu koşullar altında daha uzun süreli etkiler olabilir.

Ruh molekülünün erişim sağladığı fikirleri, algıları ve duyguları yürürlüğe koyma konusunda daha tam bir bağlılığın kanıtı ne olabilir? Kariyerde bir değişiklik. Psikoterapiye girmek. Düzenli bir manevi disiplinin içinde veya dışında düzenli bir meditasyon pratiğine başlamak. Egzersizi artırmak, diyeti iyileştirmek veya potansiyel olarak zararlı ilaçları veya alkolü bırakmak gibi yaşam tarzını değiştirmek için ortak çabalar. Hayır kurumlarına veya toplum kuruluşlarına zaman veya para bağışlamak. Başka bir deyişle, daha aydınlanmış davranışlar onların aydınlanmış deneyimlerinden mi kaynaklandı?

Gönüllüler herhangi bir deneyde son oturumları için geldiklerinde, katılımları hakkında ne hissettiklerini sordum. "Çalışmaya katılımınızdan ne elde ettiniz?" bu tür konuşmalara nasıl başladım.

Bu, deneyimler genellikle üç ila altı ay sürdüğü için, herhangi bir faydanın nispeten kısa vadeli bir değerlendirmesiydi. Bu bağlamda, çoğu, özellikle ruh molekülüyle yüksek dozda karşılaşmalarına yanıt olarak, bazı yönlerden büyüdüklerini düşünüyordu. Bunlar, oturumları yönetmenin ve veri toplamanın dikkatimizi çekmek için yarıştığı Oda 531'de elde edilen gayri resmi, rastgele izlenimlerdi.

Ayrıca ilk gönüllü grubundan bazı uzun vadeli takip verileri topladık. Laura, mümkün olduğu kadar çok orijinal doz-yanıt yeniden arama deneğiyle temasa geçti ve onlarla daha resmi kişisel veya telefon görüşmeleri ayarladı. New Mexico'dan ayrıldığımda, sadece on bir resmi takip görüşmesini tamamlamıştık. Yaklaşık elli ek gönüllünün daha uzun vadeli takibi elbette büyük önem taşıyor ve gelecekte bunu tamamlama fırsatına sahip olmayı umuyorum.

Tolerans çalışması sırasında Sean'ın mistik deneyimini okuduk. Siproheptadin çalışması sırasında plasebo aldığı bir gün, DMT'ye verdiği ani yanıt dışındaki şeyler hakkında konuşmak için zamanımız oldu.

Ona araştırma katılımının genel etkilerini sorduğumda bir dakika düşündü, sonra şöyle dedi: "Görünüşe göre bir şekilde kendi dünyanı yaratıyorsun. Zihnin yapabilecekleri inanılmaz."

"Tolerans projesi sırasındaki büyük deneyiminizden mi bahsediyorsunuz?"" Evet" dedi. "Ben buna mistik bir deneyim diyorum. Geçen gün annemi kiliseye götürdüm. Paskalya ile ilgili bir törendi: Pavlus Şam yolunda. İsa ile karşılaştıktan sonra üç gün boyunca kör kaldı. Sanırım benim başıma gelen buydu. Ama hayatımı gerçekten nasıl etkilediğini bilmiyorum. Sanırım bunun bir kısmı, her üç seferde de izin istemekti. Belki de bunların çoğu hayatımın değişmesinde rol oynamıştır. Artık hayatımda daha fazlasını yapabilirim. Kendime yeni deneyimlere katılma izni veriyorum ve sonra bunu yapıyorum."

Mike, seansları eğlenceli ama her zaman biraz endişe uyandırıcı olan otuz yaşında bir yüksek lisans öğrencisiydi. İlk 0.4 mg / kg seansının tamamını hatırlayıp hatırlamadığından emin değildi ve yataklarını kaybetmekten hoşlanmıyordu. Doz-yanıt çalışmasının son gününde plasebo aldı ve bizimle geçirdiği zamandan ne elde ettiğini sordum.

"Bazen bunu düşünüyorum. Şimdi okuduğumda, alanımın uç alanlarına giderek daha fazla ilgi duyuyorum. Gençken LSD aldığımda, aklımı başka türlü farkında olmadığım diğer olasılıklara açtı. DMT de bu etkinin bir kısmına sahip olabilir. Çalışmadan önce öğütüyordum. Şimdi başka şeylere bakıyorum. Beni bu yönde dürtecek başka bir şey düşünemiyorum."

Ancak, iki yıl sonra daha az hevesliydi: "Bu, dürtülme, takılma ve beynimin kimyasallarla saldırıya uğraması deneyimiydi - hayatımı değiştiren bir deneyim değil. Yüksek doz düşünceleri her ay veya iki ayda bir aklımdan geçebilir. Yine de sonuç olarak değişmedim. Bana sadece yirmili yaşlarımda, daha kaygısız olduğum ve ellerimde çok zamanım olduğu zamanlarda uyuşturucu kullandığımı hatırlattı."

Willow'un ölüme yakın deneyimlerini 15. bölümde okuyoruz. Bir gün düşük dozda DMT'den sonra, çalışmaya dahil olduğundan beri hayatını düşündü:

"DMT bana geçişi, değişimi ve ölümü öğretiyor. Eşimin babası yakın zamanda öldüğünde, ölümle ilgili görüşlerimle ilgili çok şeyin doğru olduğunu anladım. Ortadan kaybolmaktansa geçiş yaptığını biliyordum.

"DMT ölüm ve ölmekle ilgilidir. Üzerinde ölüme yakın bir deneyim yaşadım. Boş bir ölüm değil, dolu. Gerçekten hoşuma gitti. Artık ölümden korkmuyorum. Korkmamak ve ölmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek için ölmeyi beklemem gerekmiyor. Aksine, yaşamak konusunda daha kabullenici ve sakinim."

Tyrone, kendisini "geleceğin or-ganic dairesinde" bulan doz yanıt gönüllüsüydü. Bir plasebo günü boyunca, katılımına tekrar bakma şansımız oldu.

"Belki daha az sarhoş olurum," diye itiraf etti. "Hala biraz vızıltı almak için geceleri bir ila iki bira içiyorum, ama bir Cumartesi veya Cuma gecesi her seferinde beş bira içiyorum, bunu daha az yapıyorum. Her şey aşağı yukarı her zamanki gibi. Kız arkadaşım evlenmek istiyor. Hiç evlenmedim. Bu büyük bir karar. Daha çok kalıcı olarak yerleşmeyi düşünüyorum. Belki çalışmanın bir işlevidir, belki de şu anda hayatımda bulunduğum yerin bir işlevidir. Biraz yardımcı olmuş olabilir, ama gerçekten değil."

İki yıl sonraki takipte, "O zamanlar bazı anlayışlı düşünceler vardı, ancak onları mutlaka takip etmedim. Yine de düşünmesi zevkliydi. Ancak, ilk üç ya da dört aydan beri pek düşünmedim.

"Genel olarak daha sağlıklı olduğumu düşünüyorum, ancak bunu DMT ile ilgili olarak görmüyorum. Çalışmadan sonra büyük bir taşınma ve kariyer değişikliği geçirdim, ancak bu başından beri işlerin içindeydi. DMT deneyimlerine atfedebileceğim herhangi bir değişiklik olmadı."

11. bölümde terapötik deneyimini okuduğumuz Stan, DMT'ye maruz kalmasının sonraki duyarlılığı üzerindeki bazı olası etkilerini açıkladı

psychedelic mantarlara. Bu konuşmayı, doz-yanıt çalışmasındaki çift kör düşük dozunun sonuna doğru yaptık.

Stan, "Çalışmaya girdiğimden beri iki kez mantar aldım ve daha önce hiç bu kadar psychedelics konusunda yüksek olmamıştım. Beyaz ışığa girme ve asla çıkmama deneyimim oldu. Daha önce, kalmak ya da geri dönmek için seçimin benim olduğunu hiç hissetmedim. Beyaz ışığın var olan her şey olduğunu ve bu dünyanın sadece gölgeler ve ışık oyunları olduğunu gördüm."

"Herhangi bir olumlu duygusal değişikliğe ne dersiniz?"" Psişik kanallar açılmış olabilir," diye yanıtladı, "ancak geziler çoğunlukla içeriksiz veya içgörüsüzdü. Belki biraz daha empatikim, uyumlu, anlayışlıyım. Eğer durum buysa, çok incedir. Ve değilDMT yüzünden. Belki son birkaç aya baktığımda bazı değişiklikler oldu, ancak DMT deneyimlerinin kendileri doğrudan onlara neden olmadı.

Tolerans çalışmasını bitirdikten sonra Stan ile takip ettik. DMT seanslarının etkisi konusunda oldukça suskun kaldı:

"Belki de benlik kavramım etkilenmiştir. Böyle bir gezintiye çıkmak, kendinizi biraz daha iyi hissetmenize neden olabilir. Ancak, her iki yöne de gidebilir. Bununla birlikte, ne manevi ne de psikolojik olarak herhangi bir içgörü yoktu. Yine de temizleyici bir etkisi oldu ve başka şeylerin temelini attı."

Aaron'un deneyimlerinden bazılarını 12. bölüm olan "Görünmeyen Dünyalar" ve 13. bölüm olan "Peçenin Üzerinden Temas: 1" de anlattım. Pindolol çalışması sırasında bir gün pla-cebo aldı ve DMT'nin hayatı üzerindeki etkilerini yansıtma şansı buldu:

"Uzun vadeli etkiler çok ilginç. Beni farklı bir durumda bırakıyor. Kendi başına değişmedi, ancak eşzamanlılığa, sihire ve beklenmedik fırsatlara daha açık."

Uzun vadeli takipte Aaron, "DMT çok paramparça olduğu için bazı şeyleri gevşetti. Şimdi bırakarak, gerçekliğim üzerinde daha fazla kontrole sahip olduğumu buluyorum; Bu bir paradoks. DMT deneyiminin sözel, görsel ve müzikal yetenekleri yoğunlaştırdığını buldum. Genel olarak, DMT bana görmem gereken başka bir seviye veya süreç gösterdi. Düşündüğüm ya da hissettiğim hiçbir şey yapılmadı

seansları kontrol etme açısından herhangi bir fark. Kontrolü kaybetmenin faydalı yönlerini öğrendim."

Tolerans çalışmasında maddi olmayan varlıklarla bu kadar karmaşık bir temas kuran Sara, pindolol çalışmasına da katılmıştır. Bu dört oturumun sonuncusunda, araştırmaya katılımını tekrar gözden geçirme şansımız oldu.

"İşler genişledi. Bu realitenin diğer tarafındaki dünyalar hakkında bir farkındalığa sahibim. O varlıkları hatırlama hissine kapılıyorum. Onlarla ilgili deneyimim o kadar gerçekti ki, diğer şeyler gibi zamanla kaybolmuyor. Geri dönmemizi, bize öğretmemizi ve bizimle oynamamızı istiyorlar. Geri dönüp öğrenmek istiyorum. Keşke kimin DMT alacağını kontrol etmeseydin!"

Rex, 14. bölüm olan "Peçe 2'den Temas" da açıklanan ezici 0.2 artı pindolol seansına girmeden önce, pindolol ile daha düşük dozda DMT aldı. Bu oturum sona erdiğinde, ona katılımı hakkında nasıl hissettiğini sordum.

"Daha yaratıcı dürtülerim oldu," diye yanıtladı, "ve daha çok yazıyorum. Ne kadar kaotik olsalar da, DMT seansları daha merkezli olmama yardımcı oldu. Bunu yaşamış olmak bana kendimde daha fazla güç duygusu veriyor.

"Öteki'nin bazı şiirlerini yazdım. Birçoğu daha önce yazılmıştır, ancak bazıları çalışmaya başladıktan sonra yazılmıştır. DMT, bilinçaltımın ölüm korkum gibi orada olduğunu bilmediğim yönleriyle yüzleşmeme neden oldu."

Ken'in cinsel şiddet uygulayan timsahlarla korkunç karşılaşmasını okuyoruz. Bundan birkaç ay sonra, işlerin nasıl olduğunu görmek için onu aradım. Kulağa şaşırtıcı derecede felsefi geliyordu:

"Ölümle ilgili hislerimi gerçekten değiştirdi. Ölmekten eskisi kadar korkmuyorum. Aynı zamanda hayata bakış açımı da gerçekten değiştirdi - her şeyin temelde göründüğü gibi olmadığı hakkında. Beklentilerin belli bir şekilde düşmesi var.

"Ayrıca kendi deliliğimden de daha az korkuyorum. Uyum sağlamak ve normal olmak için bir Yahudi suçu var ama şimdi böyle olmaya daha az meyilli hissediyorum. Ben o kadar değilim

Benim için çok fazla anlamı olmayan insanlarla veya sosyal yağlama durumlarıyla ilgileniyorum. O kadar da önemli olmayan arkadaşlıklar yok oluyor."

Frederick ile daha önce tanışmadık; DMT ile olan deneyimleri, özellikle "ortalama" 0.4 mg / kg karşılaşmasının üstünde ve ötesinde kayda değer değildi. Ancak bir sabah, düşük dozda ruh molekülü aldıktan sonra, DMT'nin etkilerinin zamanla nasıl yayıldığı hakkında şunları söyledi:

"Bu 0.4 dozdan sonra genel olarak şimdi daha rahatım. Bazı enerji bloklarını temizlemiş gibi görünüyor. İki yıl boyunca işimde gerçekten çok zorlamanın getirdiği ivmeden kurtulmak zor. Büyük dozdan aşağı inerken, enerjinin korkular ve şeylere tutunma tarafından nasıl engellendiğini gördüm. Belirli bir şey yok, ama durumum hakkında daha fazla uyanıklık ve farkındalık. Şimdi işleri halletmek için o kadar acelem yok. Genel olarak daha rahatım. Daha az hedef odaklıyım. İşler şimdi yapılmazsa, er ya da geç yapılacaklar."

Daha önce kreş ve temas deneyimlerini okuduğumuz doktor Gabe, ruh molekülüyle yaptığı görüşmelerden bazı olumlu yansımalar yaşadığını anlatmıştır.fBu konuşma, tolerans çalışmasında dört salin enjeksiyonu aldığı sabah saatlerinde gerçekleşmiştir.

Dedi ki, "Çalışma odasında bulunduğum için bir huzur hissediyorum. Diğer yüksek doz psychedelics'ten tamamen farklı bir alem. Ruhun derinliklerine erişebiliyorum. Tam orada, bir film ekranı gibi. Bu senin yüzünde. LSD ile DMT'deki kadar bir film değil. Tolerans çalışmasından sonraki iki ya da üç hafta boyunca, birlikte çalıştığım insanlar için çok daha fazla oradaydım. Süper-oradaydım."

Philip'in 0.6 mg / kg DMT doz aşımı, çalışmanın ilk aşamalarında, "yüksek" ve "düşük" DMT seansları için doğru dozları bulmak için test yaparken meydana geldi. Önümüzdeki birkaç ay boyunca, kendisini yabancı veya belirsiz koşullarda bulduğunda hafif panik semptomlar geliştirmeye devam etti. Sanki kontrolünü kaybetme belirtisine karşı aşırı duyarlı hale gelmiş gibiydi. Bununla birlikte, bunları kendi başına çalıştı ve doz-yanıt projesi boyunca başarılı bir şekilde müzakere etti.

Laura ile yaptığı takip röportajında şunları söyledi: "Artık ilişkide değişmiş bir benlik duygusuyla çok daha somut bir kozmik ve ilahi bilinç duygusuna sahibim. Etrafımdaki her şeye daha gerçek bir bağlılık duygusu. Ben daha entegreyim. Benim kendi tanrısallığım daha az soyutlamadır. Düşünmek ve hissetmek artık daha çok örtüşüyor."

Bunun müşterileriyle psikoterapiye girme kapasitesini değiştirdiğine inansa da, bunun dışarıdan anlaşılmaz olduğuna inanmıyordu. Philip, DMT çalışmasına katıldığından beri psychedelics kullanımını azaltmıştı. Şimdi onları ayda birkaç kez yerine iki veya üç ayda bir alıyor ve destekleyici bir grup bağlamında daha dikkatli kullanıyordu. Bunun ne kadarının hayatındaki diğer değişikliklerin (taşınmak ve boşanmak) sonucu olduğundan ve ne kadarının DMT deneyimlerinden kaynaklandığından emin değildi.

Don otuz altı yaşında bir garson ve yazardı. Kişilerarası yüksek doz DMT seansları, dünya görüşünü o kadar istikrarsızlaştırdı ki, yıllar sonra ilk kez yazmayı bıraktı. Elena'nın tersine, Don tüm varoluşun kaynağının uçsuz bucaksız ve aşılmaz doğasıyla yüz yüze geldiğinde umutsuzluğa kapıldı. Elena, Doğu mistisizmine batmıştı, Donwas ise Katolik inancıyla büyüdü ve buna inanmaya devam etti. Elena, "kişisel olmayan" boşluğun ardındaki aşkı gördü. Öte yandan Don, her şeyin arkasında kişisel bir Tanrı ya da Kurtarıcı'nın yokluğu nedeniyle şok olmuş, sersemlemiş ve ihanete uğramış hissetti. DMT, manevi ve felsefi temellerini ortadan kaldırmıştı ve kendini onların yerini alacak bir şey bulamamış buldu.

Ek çalışmalara katılımını talep etmek için aradığımda, reddetti, ancak beni bilgilendirdi. Kendini oldukça iyi hissediyordu.

Bana, "Çalışmadan önce olduğumdan daha iyi durumdayım. Benim için bir ölüm deneyimi olduğu için yaşam için daha fazla hevesim var. Yazmaya geri döndüm ve beni yarı zamanlı olarak destekleyecek bir patron buldum. Yazılarımda biraz DMT seanslarım var ama çok fazla değil."

Ray'in yüksek doz DMT EEG seanslarından birinden kısa bir alıntı okuduk15. bölümde, "Ölüm ve Ölmek". Birkaç yıl sonra onunla konuştuğumuzda, yüksek doz seanslarının uzun vadeli etkileri hakkında şunları söyledi:

"Psychedelic deneyimini tanımlamak için zihinsel kelime dağarcığıma birkaç yeni kelime ekledim. İnsanları daha çok organizma olarak görüyorum. Bence DMT deneyimleri, belirli manevi fikirleri, özellikle de bilimsel olanın geçerliliği ve değerinin ötesinde veya ona ek olarak öznel olanın değerine olan inancı doğruladı.

Ayrıca bize göbek adı Strassman olan küçük oğlunun bir fotoğrafını da gönderdi.

Gerçek hayattaki ölüme yakın deneyimi neredeyse dolaşım çöküşüyle sonuçlanan Lucas, yine de seanstan olumlu bir şey çıkardığını hissetti.

"DMT'den beri dünyayı aynı şekilde görmüyorum" dedi. Daha açık fikirli ve rahatım. Bu deneyim, yolumu ve neye dahil olduğumu yeniden doğruladı. İnançlarım ve manevi görüşlerim söz konusu olduğunda, her şey pekiştirildi."

16. bölümde mistik deneyimini okuduğumuz Elena, doz-yanıt çalışmasını bitirdikten bir yıl sonra bana bir mektup gönderdi:

"Deneyimlerimin çoğu zamanla kayboluyor. DMT ile öyle değil. Seanslarımdaki zorluklar ve çileler daha net ve rafine hale geldi. Yaratılışın sonsuz ateşiyle yüzleşebilmeyi ve yanmamayı, tüm evrenin ağırlığını taşımayı ve ezilmemeyi hatırlıyorum. Bu, sıradan hayatıma bir bakış açısı getiriyor ve onu daha kolay rahatlayıp kucaklayabiliyorum. Benim dışımda pek bir şey farklı değil. İçimde, ruhumun ebedi ve bilincimin sonsuz olduğunu bilmenin rahatlığıyla dinleniyorum."

Bu az sayıdaki takip konuşmalarını ve ara görüntülemeleri özetleyelim. Gönüllüler daha güçlü bir benlik duygusu, daha az ölüm korkusu ve yaşamın daha fazla takdir edildiğini bildirdiler. Bazıları daha iyi rahatlayabildiklerini fark ettiler ve kendilerini biraz daha az zorladılar. Birkaç gönüllü daha az alkol içti veya psychedelic ilaçlara daha duyarlı olduklarını belirtti. Diğerleri, gerçekliğin farklı seviyeleri olduğuna daha büyük bir kesinlikle inanıyordu. Ayrıca, önceden sahip olunan inançların güçlü bir şekilde hissedilen onaylanması ve onaylanması hakkında da duyduk. Bu durumlarda, görüşler ve bakış açıları daha geniş ve daha derin hale geldi, ancak özünde farklı değildi.

Neyse ki, Philip, Lucas ve Ken'de de uzun vadeli olumsuz etkiler olmadı. Yüksek tansiyon atağından sonra Kevin ile resmi olarak röportaj yapmamış olsak da, daha sonra birbirimizi birkaç kez sosyal olarak gördük ve hiçbir kötü etki yaşamamış gibi görünüyordu.

Gönüllülerin "dışarıdaki" yaşamlarındaki gözle görülür değişimin birkaç örneği, ruh mol-ecule ile tanışmadan önce şu ya da bu şekilde devam ediyordu. Deneklerimizde birkaç boşanma meydana geldi, ancak hiçbiri doğrudan DMT seanslarının etkilerinden kaynaklanmadı. Belki de Marsha'nın bölüm 11'de anlatılan beyaz porselen atlıkarınca figürleriyle yüksek dozda DMT karşılaşması, onu Doğu Kıyısı'ndaki "[onun] kültürüne" ait olduğuna ikna etti. Kocasından boşandı ve New Mexico'dan ayrıldı. Ancak, daha önce iki kez evlenip boşanmıştı ve şu anki evliliğinin ne kadar zor olduğunu açıkça biliyordu.

Hiç kimse daha içten bir meslek için yerleşik bir kariyerden ayrılmadı. Acemilerimizden biri olan Peter, DMT'deyken Arizonato'da taşınmayı düşündüğü bir topluluğun görüntülerine sahipti. Doz-yanıt çalışmasını tamamladıktan sonra harekete geçti. Ancak zengin bir şekilde emekli oldu, bu yüzden taşınma onun için kolay ve doğaldı.

Sean da kariyeri hakkında iyi kararlar aldı, bir avukat olarak yıpratıcı saatlerini azalttı, böylece "bahçesine bakabilir" ve uzak kırsal arazisine daha fazla ağaç dikebilirdi. Buna ek olarak, o zamanki kız arkadaşının ayrılışını zarafetle atlattı ve DMT katılımı sırasında yeni, daha tatmin edici bir ilişkiye başladı. Sean'ın durumunda, bu olayların çoğu, bizimle çalışmaya başladığında da hareket halindeydi.

"Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırdı ResearchCenter'da, hayatında büyük değişiklikler yapması en muhtemel insanlardan biri gibi görünüyordu. Yüksek doz DMT seansları ona vücudun kıymetini ve sınırlarını gösterdi ve kariyerini yeniden canlandıran bazı gençlik idealizmini hatırlamasına yardımcı oldu. Bununla birlikte, iki yıl sonra New Mexico'dan ayrıldığımda, yerel doğal terapötik okullardan bazı kataloglar almaktan öteye gitmemişti.

Elena'nın durumunda bile, deneyimlerinden pratik bir şekilde gerçekten yararlandığına ikna olmadım. Arkadaş kaldık ve ben onun ve Karl'ın hayatına dahil olmaya devam ettim ve öyle görünmüyordu

günlük etkileşim örüntüsündeki temel değişikliklerin ve dünyasına verdiği tepkilerin kanıtı olun. Onunki, en derin ve inanılmaz derecede ruhsal deneyimlerin bile dönüştürücü gücünü göründüğü gibi kabul etme konusunda biraz isteksizliğe neden olan en eski vakalardan biriydi.

Hiç kimsenin DMT hakkında hissettikleri içgörüler üzerinde daha fazla çalışmak için psikoterapiye veya manevi disipline başlamaması özellikle hayal kırıklığı yarattı. Tedavinin bir sorun olduğu az sayıda kişi, yüksek doz DMT seanslarından sonra bir noktada depresyona nüksetme nedeniyle tedaviye geri döndü veya antidepresanları yeniden başlattı. Yani, seanslarından psikolojik veya ruhsal atılımlardan yararlanmak yerine olası olumsuz etkiler için yardım aradılar.

Gönüllülerimiz için neden daha belirgin bir fayda olmadı? Oturumlarda, sorunları olan insanlara yardım etmeye odaklanmıyorduk. Bunlar tedavi çalışmaları değildi. Gönüllüler nispeten iyi ayarlandı. Araştırma konularımızı tedavi etmek gibi bir niyetimiz de yoktu. Onları belirli bir yöne yönlendirmek veya yönlendirmek yerine yanlarında oturup desteklemeyi planladık ve çoğunlukla da yaptık. Psikoterapötik ilkeleri veya teknikleri uyguladığımızda, bu klinik gereklilik veya sağduyudan kaynaklanıyordu. Gönüllülerimizin büyük çoğunluğu ile psikolojik düzeyde çalışmaktan titizlikle kaçındık. Aslında, en acil sorularımdan biri, nötr bir ortamın güçlü DMT deneyimlerine sahip olanlarda olumlu tepkilere yol açıp açmayacağıydı.

Başka bir cevap ancak çalışma ilerledikçe daha net hale geldi. Bu, DMT'nin doğası gereği terapötik olmadığının derin ve yadsınamaz bir göstergesiydi. Bunun yerine, set ve ayarın hayati önemiyle bir kez daha yüzleşmek zorunda kaldık. Gönüllülerin seanslarına ne getirdikleri ve yaşamlarının daha dolu bağlamı, deneyimleriyle nasıl başa çıktıklarını belirlemede ilacın kendisinden daha fazla olmasa da önemliydi. DMT ile yolculuklarını ilerletmek için uygun bir çerçeve (manevi, psikoterapötik veya başka türlü) olmadan, seansları sadece bir dizi yoğun psychedelic karşılaşma haline geldi.

Yıllar geçtikçe, gönüllülerin ilk yüksek doz DMT seanslarına ilişkin hesaplarını dinleme konusunda tuhaf bir endişe hissetmeye başladım. Sanki onları duymak istemiyordum. Bu psikoterapötik, ölüme yakın ve mistik seanslar bana defalarca gerçek bir değişimi etkilemedeki etkisizliklerini hatırlattı. Şunu söylemek istedim, "Bu çok ilginç, ama şimdi ne olacak? Ne amaçla?" Ek olarak, bu oturumların kalıcı bir etkiye sahip olmaması, bu tür bir araştırma yapma motivasyonumun temel temellerini aşındırmaya başladı. Ek olarak, görünmez dünyalarla ve onların sakinleriyle temas raporları, son derece şaşırtıcı olsa da, gerçeklikleri ve anlamları konusunda kavramsal pipetleri kavramamı sağladı. Yüksek doz seanslarına karşı tutumum, atılım umudundan, zarar görmemiş ve sağlam bir şekilde ortaya çıkan gönüllülerde rahatlamaya dönmeye başladı.

Albuquer-que'deki psychedelic araştırmanın odağını değiştirme ihtiyacı açıktı. Riskler gerçekti ve uzun vadeli faydalar belirsizdi. Fayda-risk oranını iyileştirmenin bir yolunu aramaya başladım. Bu, normal gönüllüler yerine hastalarla çalışmayı içeren bir terapi çalışması geliştirmek için daha uyumlu bir çaba gerektiriyordu. Ayrıca, akut zehirlenme sırasında psikolojik çalışma yapmak için zaman tanıyacak daha uzun etkili bir ilacın kullanılması çağrısında bulundu.

Önümüzdeki iki bölümde, işimin sona ermesinin, daha uzun etkili psilosibin ilacını içeren araştırmalarla nasıl başladığını ve hastaları tedavi etme planlarını anlatacağım. Yeniden arama ortamının hem içinden hem de dışından gelen olaylar, muazzam kişisel ve profesyonel baskı uygulamak için bir araya geldi. Belli bir noktada, psychedelic araştırmayı bırakarak kaybedecek daha az şeyim olduğunu ve kazanacak daha çok şeyim olduğunu hissettim.

Aşağı Sarma

A Psychedelic ilaç çalışmalarımızı etkileyen çok çeşitli zorluklar başladı. Kümülatif etkileri New Mexico'dan ayrılmama ve araştırmayı durdurmama neden oldu. Bu olayları bu bölümde anlatmaya başlayacağım.

Çalışmanın en başından itibaren bazı zorluklar ortaya çıktı ve sorunlara neden olmaya başlamaları sadece bir zaman meselesiydi. Biyomedikal model bu endişelerin en belirgin olanıydı.

Diğerleri bir dizi talihsiz olaydan kaynaklandı. Üniversitenin İnsan Araştırmaları Etik Kurulu'nun psilosibin projesini hastaneden daha hoş bir ortama taşımamıza izin vermemesi durumu buydu.

Tökezleyen blokların çoğu, hayal meyal gördüğüm ama "kendi başlarının çaresine bakabileceklerini" umarak küçültmeyi seçtiğim bloklardı: New Mexico Üniversitesi'ndeki kritik bir işbirlikçi kitlesinin söz verildiği gibi gerçekleşmemesi çok az şaşırtıcı olmalıydı. Şüpheleniyordum, ancak kendim için görmem gerekiyordu, izole edilmiş yüksek doz DMT seanslarından gönüllülerimiz üzerinde çok az kalıcı faydalı etki olacaktı. Devam ettim

Araştırma ekibi özellikle sorunlu ve rahatsız edici bir yüksek lisans öğrencisi. DMT'deki varlıklarla temas hakkında duyduğum raporları göz ardı etmeyi seçtim ve çalışmalarımızdaki sıklıklarıyla başa çıkmak için hazırlıksızdım. Budist topluluğumun, psychedelics'i Budist pratiğiyle alenen ilişkilendirmeye tepkisinin ne olacağını tahmin etmeliydim.

Bazı gelişmeler gerçekten tamamen beklenmedikti, ancak genel olarak bakıldığında, araştırmayı gerçekleştirmenin zorluğu ve çevremdekiler üzerindeki etkileriyle ilgili görünüyorlar. Eski eşimin ani gelişimikanser bu kategoriye giriyor.

Ruh molekülleri ile çalışmanın sonuçları o kadar karmaşık, o kadar yaygın ve geniş kapsamlıdır ki, en başından beri orada olmayan hiç kimse bu araştırmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayamazdı. Her neyse, bu kitabın amacı tüm hikayeyi anlatmaktır. Her hikayenin bir parçası sonudur. Şu anda psyche-delic ilaçlarla çalışan veya çalışmak isteyenler için, bu ayrıntıları "bilgilendirilmiş rıza" ruhu içinde iletmek önemlidir. Kendini neyin içine soktuğunu bilsen iyi olur.

Bu projelerden geçen birkaç konu vardı ve başlangıçta hepsi oldukça düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Çok fazla DMT vermek, ne olduğunu görmek istedimçeşitli dozlar yaptı ve sonra daha fazlasını vermek istedim. İlk iki proje, doz-yanıt ve tolerans çalışmaları, meze ve ana yemek gibi hissettim. Ruh molekülünün tek yüksek dozları inanılmaz derecede psyche-delic'ti ve tekrarlanan dozlama, derin değişmiş durumlara sağladığı erişimle daha etkili bir şekilde asimile olmayı ve çalışmayı mümkün kıldı. Bununla birlikte, başlamama izin veren model, DMT ile alt ardışık araştırma projelerini de olumsuz yönde kısıtladı.

Biyomedikal modelin açık görevi, incelenen biyolojik fenomeni incelemek, daha derine inmek ve tanımlayarak açıklamaktır. Bu model psikiyatrik araştırmalarda etkili olduğu için, onu çok hızlı bir şekilde öğrendim ve DMT çalışmalarını bu terimlerle sundum.

Doz-yanıt ve tolerans çalışmalarında, biyolojik ölçümler DMT'nin psikolojik etkilerinden daha az kişisel olarak zorlayıcı olmuştur. Kan çektik, yaşamsal belirtileri ve sıcaklığı ölçtük ve bu verilerle bunu matematiksel olarak gösterebildik.

Gerçekten bir şeyler oluyordu. Derecelendirme ölçeğindeki veriler aynı zamanda klinik ve objektif gerçekleri güzel bir şekilde bir araya getirdi; Yani, anket sağlandıöznel etkilerin objektif olarak doğrulanması. Bununla birlikte, en büyüleyici ve ödüllendirici veriler, 531 numaralı odadaki gönüllülerimizi dinleyerek ve izleyerek elde edildi.

Bununla birlikte, gerekli eylem mekanizması araştırmasına başladığımızda, biyomedikal model, gerçekleştirmemize izin verilecek çalışma türleri üzerinde daha büyük kısıtlamalar uygulayacaktı. 8. bölümde, "GettingDMT", pindolol, siproheptadin ve naltreksonun etkilerini inceleyen bu takip DMT çalışmalarını anlattım. Bu reseptör bloke edici ilaçları DMT ile birleştirdik ve bu kombinasyona verilen yanıtları tek başına DMT ile karşılaştırdık. Böylece, ruh molekülünün belirli etkilerine aracılık etmede ilgili reseptörün rolünü çıkarabiliriz.

Bu tür çalışmalar artık DMT'nin öznel etkilerini araştırmamızın ön saflarına yerleştirmedi. Mekanizmalar artık deneyimden daha önemliydi. Açık ortam devasa bir şekilde değişmişti. Bu protokoller artık deneklerimize psychedelic bir deneyim yaşayan bireyler olarak daha az ve daha çok ilaç mekanizmalarını daha kesin olarak tanımlayabileceğimiz biyolojik sistemler olarak yaklaşıyordu.

Bu çalışmalar konusunda öncekiler kadar hevesli olmak kolay değildi. Aslında, gönüllüler katılımlarını talep etmek için yaptığım kadar, onları gerçekleştirmem için beni teşvik etmek için de çok şey yaptılar. Bu rahatsızlığa ek olarak, ruh molekülünün işleyişi hakkında derin ve temel bir şey öğrenmiş olduğum hissiydi. Son bölümde, bu sonucu açıklıyorum - yani, bizim ortamımızda yüksek doz DMT seanslarından kalıcı veya önemli bir fayda görmek zordu. Olumsuz etkilerin giderek artmasıyla birleştiğinde, risk-fayda oranının daha az elverişli hale geldiğini gördüm. Modeli, insanların çalışmalara katılmaktan fayda sağlayabileceği bir modelle değiştirmem gerekiyordu.

İnsanların "daha iyiye gittiği" projeleri içerebilecek iki çerçeve psikoterapötik ve maneviyattı. Maneviyat temelli bir proje, klinik bir araştırma ortamında olası değildi. Bu yüzden psikoterapötik bir proje üzerinde çalışmaya başladım, ölümcül hastalarla psilosibin destekli bir psikoterapi çalışması.

Bu noktada, üniversitede daha büyük bir psychedelic araştırma topluluğunun eksikliğini en keskin şekilde hissettim. Araştırma Merkezi ve Psikiyatri Anabilim Dalı çalışmalarımı tutarlı ve tartışmasız bir şekilde desteklerken, psychedelic ilaç araştırmalarına aşina olan yerel psikiyatrik meslektaşlarım yoktu.

Çalışmamıza kesinlikle biyomedikal bir modelle başlamamın büyük bir kısmı, diğer psychedelic araştırma bilim adamlarının, özellikle de psikoterapötik yönelimli olanların, NewMexico araştırması başladığında benimle güçlerini birleştirme vaatleriyle ilgili. Meslektaşlarımın daha sonra daha fazla tedaviye dayalı faaliyetlere geçmeme yardımcı olacağı beklentisiyle biyomedikal modelin doğasında bulunan seti almaya ve riskler belirlemeye istekliydim.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, birçoğu akademik ve özel sektörle yakın bağlantıları olan, psychedelic ilaçlarla ilgilenen yaygın ve geniş bir bilim insanı ve klinisyen ağı var. DMT araştırması başlamadan önce hemen hemen hepsiyle çeşitli toplantılarda tanıştım. Bu psychedelic araştırma ağı, daha büyük biyomedikal araştırma topluluğundan daha fedakar ve işbirlikçi görünüyordu. Belki de psychedelics'in gücüne inanan bilim adamları, rekabet etmek yerine güçlerini birleştirebilirler.

Bu toplantılarda oybirliğiyle "hükümetin bu ilaçları incelememize izin vermeyeceği" şikayeti vardı. Keşke birileri bir yerden başlayabilseydi, o yer psychedelic bir araştırma rönesansının merkezi haline gelirdi. DMT vermek için izin alacağım ve çalışma için bir miktar fon alacağım belli olduğunda, New Mexico Üniversitesi'nin tam da bu psychedelic araştırma merkezi haline geleceği görülüyordu.

Hayvan biyolojisi temelli modelle ilişkili kısa vadeli dezavantajları, çalışmalara başlamanın bedeli olarak kabul etmeye istekliydim. Bununla birlikte, tıbbi gözetim altında psychedelics'in güvenli kullanımını sağladıktan sonra, meslektaşlarımın yardımıyla daha fazla terapötik çalışmanın başlayacağını umuyordum. Doz-yanıt ve tolerans çalışmalarımızdan psychedelic terapi projelerine sorunsuz bir geçiş olacaktır.

Bu iddialı klinik araştırma çerçevesinin zirvesi, benzersiz özelliklere sahip yeni psychedelic ilaçların geliştirilmesiydi. Tüm ürün yelpazesi ile

Mevcut klinik tesislerden, normal gönüllülerde ve belirli hasta popülasyonlarında yeni ilaçların etkilerini değerlendirmek kolay olacaktır.

Kulağa hoş geliyordu. New Mexico Üniversitesi, eyaletteki önde gelen üniversitedir ve düzinelerce lisans ve yüksek lisans bölümüne, meslek okuluna ve yüksek dereceli bir tıp fakültesine sahiptir. Albuquerque'de araştırma başladığında, ülke çapında yarım düzine kadar dikkatli bir şekilde konumlandırılmış meslektaşımın hızla bana katılacağına inanıyordum. Yapacaklarını söylediler.

Gıda ve İlaç İdaresi DMT çalışmasını onayladıktan ve 1990'ların sonlarında çalışmaya başladıktan sonra,1 meslektaşlarımdan gemiye gelmelerini istedi. Hepimizin beklediği fırsat gelmişti.

Şöyle cevap verdiler: "Eşim Albuquerque'nin çok küçük olduğunu düşünüyor. Yeterli alışveriş merkezi yok. Kızım arkadaşlarından ayrılmak istemiyor" dedi.

"Oğlumuzun yedi yıl içinde liseden mezun olmasını beklemek zorundayız."

"New Mexico Üniversitesi ikinci sınıf. Orada asla yeniden arama yapmam."

"Zaten yeterince hareket ettik. Yapacağım son hamle olduğunu bilmeden başka bir hamle yapamam."

"Doktoramı alana kadar beklemem gerekiyor. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum." O kadar çok çalışmak istemiyorum. Bir ruh sağlığı kliniğindeki yarı zamanlı işimi seviyorum. Çok fazla tatil yapıyorum ve meditasyon inzivalarına çıkıyorum."

Geriye dönüp baktığımda, kendi hüsnükuruntuma yenik düşmüştüm. Psychedelic deneyimin dönüştürücü değeri hakkında konuşmak, içeriğinin bir kısmını uygulamaya koymaktan daha kolaydı. Meslektaşlarım ilham verici deneyimler yaşamış olabilir, ancak çalışma ve fedakarlık gerektiren hedeflere bağlı değillerdi.

Elbette, kritik bir psychedelic araştırmacı kitlesi oluşturmak için güçleri birleştirmenin önemi konusunda herkesin aniden fikir değiştirmesinin daha az açık nedenleri vardı. Bunlardan biri kuşkusuz normal ve makul, itiraf etmesi zor olsa da, bu tür bir işi gerçekten yapma endişesiydi. Psychedelics yönetimi hakkında bir şey bilen herkes, sadece bunu düşünürken gerginleşir.

Diğer bir konu ise siyasi saiklerle ilgiliydi. Yani, psychedelic araştırmalara kim öncülük edecekti? Çabalarımızı birleştirmek yerine, bazı meslektaşlarımız Albuquerque'de meydana gelen atılımı kendi araştırma vakıflarını kurmak için bir fırsat olarak gördüler ve kendilerini bu tür kuruluşların başına koydular.

Psychedelic meslektaşlarımın destek eksikliği duygusal bir kayıp olsa da, bununla başa çıkabilirdim. Daha sorunlu olan ise topu tutmada kalmaktı. Şimdi, bu işbirlikçilerin yardımıyla mümkün olan en kısa sürede geçiş yapmayı planladığım bir araştırma kursuna kararlıydım.

Doz-yanıt çalışması tamamlanmaya yaklaştıkça, sonraki hibe başvurularını ve çalışma tasarımlarını nasıl tasarlayacağıma karar vermem gerekiyordu. Tam teşekküllü psikoterapi protokolleri önermeye başlamak pervasız görünüyordu. Bu araştırma alanında hiç eğitim almamıştım ve bu tür tekliflerin fon çekmekte başarısız olacağını biliyordum. Biyomedikal temelli çalışmalara devam etmek için ivme kazandı. Veri ve Araştırma Merkezi desteği aldık ve bu benim uzmanlık alanımdı. Bu eylem mekanizması takip çalışmaları tartışmalı olmayacak ve bunların finansmanı için destek olacaktır.

Psilosibin ve LSD gibi diğer ilaçlarla doz-yanıt ve belki de tolerans çalışmaları yaparak bu süreci geciktirebilirim. Bununla birlikte, beyin bilimi projeleri giderek daha öncelikli hale gelecekti. Herhangi bir psikoterapötik çalışma küçük, gayri resmi ve işimin ana itici gücü için periferik olacaktır. Birkaç eylem mekanizması deneyimi tasarladım ve bunları gerçekleştirmek için onay ve cömert bir hibe aldım. Aynı zamanda, psilosibin ile bir doz-yanıt çalışması yapmak için onay ve fon aldım.

Sihirli mantarlardaki aktif bileşen olan psilosibin kimyasal olarak DMT ile yakından ilişkilidir. Oral olarak aktif ve çok daha uzun süre etkilidir. Aynı zamanda DMT'den önemli ölçüde daha popülerdir, bu nedenle etkileri hakkında bilgi edinmek, uyuşturucu kullanımının halk sağlığı sorunlarıyla daha fazla ilgilidir.

Psilosibin'in altı ila sekiz saatlik süresi birçok yönden çekiciydi. Etkilerini DMT'den daha yavaş bir şekilde inceleyebilirdik. Gönüllüler sarhoşken deneylere katılabilirler.

DMT'nin zayıflatıcı ve kısa tepe etkilerinin kolaylığında imkansız olan şekillerde psilosibin in.

Bununla birlikte, Araştırma Merkezi'nin kurulması, psilosibin protokollerinin imzasının kaldırılması ve düşünülmesinin önünde bir engeldi. DMT gönüllülerimizin çoğu, hastanede değişmiş bir bilinç durumunda bütün bir gün geçirme ihtimali olmasaydı, bir psilo-cybin projesine katılma fırsatına atlardı.

DMT'nin etkilerinin kısa sürmesi genellikle Araştırma Merkezi'nde bir huzur ortamı bulmamızı sağladı. Öyle olsa bile, jet uçaklarının seslerinin, gülen ve tartışan sağlık personelinin, çarpan arabaların, inleyen ve çığlık atan hastaların, havai kanal fanının ve kükreyen sıkıştırıcıların seslerinin insanların DMT seansları üzerinde büyük bir olumsuz etkisi olduğu birçok kez oldu. Yanan yiyecek, ilaç ve güçlü dezenfektan kokuları özellikle korkunçtu. Ve hastane servis personelinin 531 numaralı odaya girmesinin nadir ama düzenli olarak meydana gelmesi, sürekli bir endişe kaynağıydı. Hepsi tam günlük bir psilosibin seansı yapmak için bir araya gelirdi.

Üniversitenin, hastanenin bir şehir bloğunda birkaç küçük evi vardı. İçlerinde klinik, idari ve öğretim personelinin nispeten istikrarlı bir devri vardı. Bazılarının küçük avluları ve bahçeleri vardı ve psilosibin araştırmasını "saha dışına" çıkarmak için mükemmel görünüyorlardı.

1, psilosibin araştırmasının hastane dışına taşınması konusunda Araştırma Merkezi hemşirelik ve idari personeline, Üniversite Hastanesi hukuk müşaviri ve risk yönetimi ofisine ve Psikiyatri Anabilim Dalı'na başvurdu. Hepsi talebimi makul, ihtiyatlı ve olasılıklar dahilinde değerlendirdi

Bununla birlikte, birçoğu araştırmamıza aşina olmayan İnsan Araştırmaları Etik Kurulu, saha dışı çalışmaların ortaya çıkarabileceği güvenlik sorunları konusunda rahat değildi. Tehlikeli bir şekilde hareket edebilecek herhangi bir gönüllüyü yönetmek için güvenlik görevlilerinin elinizin altında olduğundan emin olmak istediler ve çalışmaları daha kapalı bir hastane ortamında tutmamızı istediler. Çoğu zaman olduğu gibi, korkuları tam da kaçınmayı umdukları sonuca yol açtı.

Birkaç cesur DMT gönüllüsü, ilacın "düşük", "orta" ve "yüksek" dozlarının ne olduğunu belirleyeceğimiz bazı psilosibin pi-lot çalışmaları için gelmeyi kabul etti. Düşük doz deneyimlerinden sonra birkaç kişi okulu bıraktı, hastane odasını buldu ve ortamı çok kısıtlayıcı buldu. Bu araştırma konularında, kendilerini sıkışık ve sıkılmış hissetmeleri dışında önemli sorunlar yoktu. Sonra ciddi bir olay yaşadık.

Bu gönüllülerden biri, hastanede danışman psikiyatrist olarak çalışırken tanıştığım bir fizyoterapist olan Francine'di. DMT-pindolol çalışması için gönüllü olduğunda otuz beş yaşındaydı. Üniversitede çok fazla psychedelic almıştı, ancak yüksek lisans okuluna girdikten sonra bunları kullanmayı bıraktı, ardından evlendi ve büyük, başarılı bir aile kurdu.

Psychedelics'in etkisi altındayken uzun mesafeler sürmek, göllerde yüzmek ve odaklanma ve dikkat gerektiren diğer görevleri üstlenmek hakkındaki hikayeleri beni endişelendirdi. Belki de hiperaktivitesi ile ilaçların etkilerini savuşturmaya çalışıyordu. Fiziksel olarak oldukça güçlüydü, ancak sıkıca sarıldığı, toplandığı ve kısıtlandığı hissine katkıda bulunan tek şey fiziği gibi görünmüyordu. Bununla birlikte, benim tarafımdan dikkatli bir sorgulama, etki altındayken ortaya çıkan durumları yönetemediğine dair herhangi bir işaret ortaya çıkarmadı.

Francine, DMT'nin düşük tarama dozunu zorluk çekmeden tolere etti, ancak yatağın başını neredeyse doksan derecelik bir açıyla maksimum düzeyde yüksekte tuttu. Çok rahatsız görünüyordu, ama herhangi bir gariplik hissetmeyi reddetti. İlacı vermeye başladığım andan tüm etkiler geçene kadar tüm seans boyunca konuştu. Ertesi günkü yüksek DMT dozu hakkında ona adil bir uyarıda bulundum.

/ Bu kadar büyük olacağından şüpheliyim. Ne de olsa, geçmişte çok az etkisi olan çok fazla LSD aldım.

Ertesi sabahki yüksek dozla başlamadan önce siperleri takmasını ve uzanmasını istedik. Bize deneyimi hakkında sürekli yorum yapma arzusuyla daha az dikkati dağılmış olsaydı, etkilere daha kolay girebilirdi. İsteksizce kabul ettialnına koymak, böylece onları üzerine çevirebilmek

gözler daha sonra, "eğer ihtiyaç görürsem." Yatağın arkasını yine dik tuttu.

Francine'in yüksek dozu tatsızdı ve ona üniversiteye gittiği günler ile şimdi arasında ne kadar zaman geçtiğini hatırlattı. Çok fazla sorumluluğu olan meşgul ve dolu bir hayatı vardı ve artık büyük dozlarda ilaç almanın içerdiği psişik yüksek riskten emin değildi. Düşük dozda olduğu gibi, gözlerini açık tuttu ve seans boyunca konuştu. Yorumlarından biri, Francine'in ruh molekülüne karşı tutumunu düzgün bir şekilde özetledi:

DMT, "Benimle gel, benimle gel" dedi ve gerçekten gitmeye gücümün yettiğinden emin değildim.

Endişelerine rağmen, Francine pindolol çalışmasını zorluk çekmeden takip etti ve psilosibin pilot çalışması için hevesle gönüllü oldu. Etkilerinin daha yavaş ilerlemesinin, DMT'nin "nükleer topundan" daha çok hoşlanacağına inanıyordu.

Francine, neredeyse psilosibin dozuna yanıt olarak son derece tatmin edici bir zirve deneyimi yaşadı. O günkü ortamın yapısıyla çok daha işbirlikçiydi ve seansın çoğunda güldü, kıkırdadı ve neşeyle haykırdı. Gün sona ererken, bizim için özetledi:

En inanılmaz şeydi. Hayatımda hiç bu kadar yüksekte olmamıştım. 0.4 DMT'nin kıyaslandığında küçük görünmesini sağladı. Nihai yolculuktu. Bir daha asla trip atmak istemeyebilirim. Neden yapayım ki? Amaç ne olurdu? Kuşkusuz daha yüksek dozda psilosibin gerekli olmayacaktır.

Kocası onu almak için işten ayrılamadığı için onu eve bırakmam gerekiyordu. O zaman Francine'in kocasının çalışmalarımıza katılımı konusunda ne kadar endişeli olduğunu öğrendim. Üçümüz de kasabadaki evlerinde kısa bir süre sohbet ettik ve ben kocasının korkuları konusunda kararsız kaldım. Ben ayrıldığımda, Francine solgun ve sarsılmış görünmeye devam etti, ama mutluydu.

Aldığı dozun diğer gönüllüler için psychedelic'ten daha az olduğu ortaya çıktı ve bir sonraki deneme seti için yüzde 50 oranında artırdım. Francine, Laura'yı aradı, sanki gönüllülerin geri kalanına "ayak uydurması" gerektiğini hissetti, "hafif bir tripper" olarak görülmek istemiyordu. Bazı şüphelerle, geri dönmesine izin vermeyi kabul ettim.

Yatağı uzaklara taşıdığı için gün zorlu bir başlangıç yaptı

Laura ve ben gelmeden önce odanın köşesi. Onu ortaya, her zamanki konumuna geri taşımak istemedi. Buna ek olarak, ziyarete gelen bir tıp öğrencisi, biz onları tanıştırmadan önce, isteklerime açıkça karşı çıkarak onu görmeye gitmişti. Francine, bir hastane çalışanı olduğu için anonimlik konularına olağanüstü derecede özen gösteriyordu. Önce onunla birlikte ziyaret eden bir öğrenci fikrini açıklığa kavuştururdum.

Bu düzensizliklerin her ikisi de - yatak yerleşimi ve öğrenci - başlamadan önce içimde yüksek bir endişe yarattı. Neredeyse çalışmayı iptal ediyordum, ama herkes devam etmeye istekli görünüyordu.

Psilosibin kapsülünü yuttuktan sonraki 15 dakika içinde Francine huzursuz, korkmuş ve endişeli hale geldi. Beni aklını "karıştırmakla" suçladı. Kocasıyla yaptığı panikle yaptığı cep telefonu görüşmesi, konuşmanın ortasında kesildiğinde, teknik zorluklar için "zihin dalgalarımı" suçladı. Francine odada sadece Laura'ya tahammül edebiliyordu ve tıp öğrencisiyle benim bir süreliğine dışarı çıkıp çıkmayacağımızı sordu. Biz hemşire istasyonunda nasıl ilerleyeceğimize karar verirken, Francine'in hus-band'ı koridorda hızla ilerledi, 531 numaralı odaya girdi ve onu aldı. Laura'yı iterek geçtiler ve ben yönümü bulmadan önce Araştırma Merkezi'nin çift kapısından uçtular. Kocası yanımdan koşarak geçerken, "Onu daha önce bu şekilde görmüştüm" dedi.

"Şimdi bana söylüyor" diye düşündüm. Güvenlik görevlileri çok geç geldi. Psilosibin'de zirve yaparken, Francine Albuquerque'de gevşekti.

Neyse ki, Francine o gün hus-band'ının gözetimi altında kaldı ve hiçbir zarar görmedi. Yine de, araştırmamızı denetleyen tüm üniversite komitelerine ve kurullarına raporlar yazmam ve göndermem gerekiyordu. Gıda ve İlaç İdaresi ve Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü de olayla ilgili bir anlatı kopyası aldı. Francine'in oturumunu "talihsiz ama beklenmedik bir tepki" olarak nitelendirdim. Psikotik kırılmalar bu ilaçların etkisi altında gerçekleşir ve neredeyse her zaman kısadır. Gönüllü hızlı bir şekilde iyileşti ve seansının hiçbir kötü etkisini göstermiyor."

Açıkçası, bu doğruydu. Francine ertesi sabah kendini "iyi hissetti" ve hiçbir şey olmamış gibi işe geri döndü. Ancak, o

Tavsiyemize karşı ve psilosibinin etkisi altında Araştırma Merkezi'nden ayrılmanın, yapılacak tek şey - aslında, cesurca asil bir şey - olduğuna ikna oldu. Benim "olumsuz etkim" ona çok az seçenek bıraktı. Ne Laura ne de ben, aylar sonra, o sabah yaşamaya başladığı şeyle ilgili korku ve endişesine en ufak bir giriş bile yapamadık.

Protokollerimizde bazı değişiklikler yaptık ve gönüllülerin eşlerini daha dikkatli bir şekilde incelememizi gerektirdik, böylece onların herhangi bir ciddi endişesinin doğası ve temeli hakkında bilgi edinmemizi gerektirdik. Araştırma ekibinin hastaneden ayrılmak için nihai izni vermesi gerekliliğini daha net bir şekilde belirttik. Ayrıca, psilosibin projesiyle ilgilenen herkese yüksek dozda DMT uygulanmasına başlamaya karar verdik. Bunu yaparak, aşırı psyche-delic durumlarla başa çıkma yeteneklerini daha dikkatli bir şekilde değerlendirebiliriz.

Francine'in oturumu, oradaki aramayı hastaneden çıkarma umutlarını da etkili bir şekilde söndürdü.

Derinden sarsıldım. Francine zeki ve deneyimliydi ve daha önce DMT çalışmalarımızdan geçmişti. Bir yandan, önceki zirve deneyiminden sonra asla daha fazla psilosibin istemeyebileceğini söyleyerek bizi uyarmıştı. Öte yandan, daha fazla katılımı reddederek onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. DMT'deki hoş olmayan deneyimleri, tamamen psychedelicstates'e girememesi konusunda bizi uyarabilirdi, ancak o zamanlar bunu söylemek zordu. Buna ek olarak, o sabahki uyarı işaretlerini görmezden gelmeyi seçtim: tuhaf yatak düzeni ve ziyarete gelen tıp öğrencisinin müdahaleciliği.

Kendi kararımdan şüphe etmeye başladım. Ayrıca hastanede tamamen psychedelic dozlarda psilosibin vermekten de korkuyordum. Ama tam, aktif dozlar vermediysek, ne anlamı vardı? Psilosibin'in psychedelic değil, psychedelic özelliklerini incelememiz gerekiyordu. Daha düşük dozlar işe yaramazdı ve ayar daha yüksek dozları tutamazdı.1

Çalışma ilerledikçe araştırma ekibi çatışmaları da ortaya çıkmaya başladı. Özellikle zor olanı, ilk doz-yanıt çalışmasını tamamladıktan sonra bize katılan yarı zamanlı bir yüksek lisans öğrencisini içeriyordu.

Prospektif DMT gönüllülerinin ilk taramasının çoğunu Bob'a devrettim. Çağrılara geri döndü, uygunlukla ilgili ilk soru serisini sordu ve arayanın katılabileceği çalışmaları açıkladı. Daha sonra Laura ve benimle bir araya geldi ve kişiyi tarama sürecindeki bir sonraki adıma geçirip geçirmeyeceğini tartıştı. Ek sorularımız olsaydı, Bob gerektiğinde bunları takip ederdi. Rolü çok önemli olmasa da, onu hızlandırmak birkaç ay sürmüştü ve ikinci dalga gönüllülerin çoğunu iyi tanıdı.

Psychedelic alanına nispeten geç gelen Bob, şekerci dükkanında bir çocuk gibiydi. Projeler hakkında coşku yaydı ve yeni konuların işe alınmasında çok yardımcı oldu. Gönüllüleri büyüleyici buldu ve onlarla zaman geçirmek istedi. Tanınmış psychedelic araştırma bilim adamlarının "eski güzel günler" hakkında anı söylediği toplantılara ve konferanslara katılmayı severdi ve yeni nesil araştırmacılar gelecekteki çalışmaları planladılar.

Ancak ne zaman duracağını bilmekte zorlanıyordu. Gönüllülerimizden biri Bob'u uyuşturucu alması için evine davet etti ve bu fırsatı kaçıramadı. Bu konudaki endişemi paylaştığımda, incinmiş gibi baktı ve "Bunu çok uzun zamandır yapıyorsun, yetişmem gerekiyor" dedi. Ona bu tür davranışlardan daha fazla bahsetmemesini tavsiye ettim, ancak bunu açıkça yasaklamakta yetersiz kaldım.

Ancak kısa süre sonra, ilgisiz bir "denetleyici" olay bana bu kadar rahat olmayı göze alamayacağımı gösterdi. Bu uyandırma çağrısı, üniversite için hastaları gördüğüm psikiyatri kliniğinde gerçekleşti.

Birkaç yıldır, manik-depresif hastalığı olan zeki ve yakışıklı bir genç kadın olan Leanne için ilaç yazıyordum. Daha sonra, yeni bir sosyal hizmet stajyeri olan Tom kadroya katıldı ve benim gözetimim altına girdi. Benden kendisine psikoterapide görmek için istikrarlı ve psikolojik olarak düşünen bir hasta bulmamı istedi ve ben de doğal olarak Leanne'i düşündüm. Birlikte çalışmaya başladılar ve raporlarının her birinden terapi iyi gidiyordu. Görünüşe göre biraz fazla iyi.

Leanne ve Tom terapiye başladıktan birkaç ay sonra seks yapmaya başladılar. Ne Leanne, ilaç ziyaretlerimizde, ne de Tom, haftalık süpervizör seanslarımızda bundan bahsetmedi. Birkaç ay içinde Leanne bunu talep etti.

Tom karısını terk eder ve onunla evlenir. Tom panikledi ve ilişki gemisini kesti. Leanne Tom'a, kliniğe ve üniversiteye dava açtı. Tom daha sonra, üniversite ciddi sonuçlar olmadan ayrılmasına izin vermezse beni "denetim eksikliği" nedeniyle dava etmekle tehdit etti. Uzun, pahalı ve son derece kamuya açık bir davadan kaçınmak isteyen üniversite, davayı mahkeme dışında çözdü ve bir davada ismimin geçmesini engelledim. Bu deneyimden, ne yaptıklarını bilmesem bile, altımda çalışanların davranışlarından ne kadar sorumlu olduğumu öğrenerek, dik başlı bir mezun olan Bob'da hüküm sürme zamanının geldiğine karar verdim.

Ağlayarak ve beni haksızlık yapmakla suçlayan Bob, gönüllülerle uyuşturucu alamayacağının söylenmesini hoş karşılamadı. Bölüm başkanım gitmesine izin vermemi önerdi. Ancak, araştırma ekibimiz küçüktü ve onun yerini alacak birini eğitmek aylar alacaktı. Ona ikinci bir şans verdim ve gönüllülerle sosyalleşmekten kaçınacağına söz verirse yeniden araştırmaya devam edebileceğini söyledim. Üniversite avukatı ve başkanım, ona bu yönde bir sözleşme imzalatmamı önerdi. Bu, eğer tekrar hata yaparsa, projeyle olan ilişkisini temiz bir şekilde bitirmeme izin verecekti.

Bob'un çalışmalara katılımını ifade ettiği coşku göz önüne alındığında, "bunun hakkında düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu" söylediğini duymak şaşırtıcıydı. Bir hafta içinde, uygunsuz araştırma faaliyetlerinden men eden sözleşmeyi imzalamayı gönülsüzce kabul etti. Bununla birlikte, zayıf sınırları ve oradaki araştırmaya dahil olanlarla uyuşturucu kullanma arzusu başka bir alana yayıldı: benimle uyuşturucu almak istemek.

Bob, bir cumartesi günü Albuquerque'deki dağlardaki evime bir saatlik bir araba yolculuğu yaptı ve habersiz kapımda belirdi. Neşeli ve olası olmayan bir şekilde, "Bölgedeydim ve uğrayacağımı düşündüm" ile başlayan konuşma, hızla "belki seninle psilosibin mantarı almak" konusundaki ilgisine döndü. Şaşırdım ve ona neler olduğunu sordum.

"Psychedelics hakkında öğrenecek daha çok şeyim var. Onları şimdi gönüllülerle alamam. Ama öğretecek o kadar çok şeyin var ki. Bu bilgi ve deneyimin bir kısmından yararlanmak istiyorum. Seninle evine gitmekten daha iyi bir yol var mı?"

Rahatsız bir psikiyatri hastasıyla uğraşıyormuşum gibi hissederek, konuşmayı ve fikri mümkün olduğunca çabuk bitirmeye odaklandım.

"Hayır. Bu olmayacak. Tabii ki arkadaşlarınızla gezebilirsiniz ama ne gönüllülerle ne de benimle değil. Yine de en iyi görünen şey, bunun hakkında konuşmak için biraz terapiye girmenizdir. Bu konuda biraz profesyonel mesafe almanız gerekiyor ve bunu yapmak zor görünüyor."

Bob'un yüzü kızardı ve tekrar ağlamaya başladı." Uğramamam gerektiğini biliyorum! Üzgünüm. Başıma ne geldi bilmiyorum! Sanırım yalnızım. Sadece uyum sağlamak istiyorum."

"Sorun değil." Destekleyici görünmeye çalıştım. "Biraz öğle yemeği ye ve kasabaya geri dönebilirsin."

Bu onun sonu değildi. Sonraki birkaç ay boyunca, Laura, Bob ve ben araştırmayı tartışmak için ne zaman bir araya gelsek, Bob uyuşturucu kullanma konusunda ağladı ya da gözyaşlarına boğuldu: ya gönüllülerle ya da benimle. Daha da kötüsü, duyguları prospektif gönüllülerle olan ilişkilerinde taşmaya başladı. İnsanlar, projeyi kendileriyle tartışırken aceleyle bırakılan bazı yorumları benimle paylaştılar:

"Rick araştırma konusunda oldukça gergin, biliyorsun." Ve "Rick'in bu iş için duyguları ve motivasyonları hakkında bu kadar çok şeyi kendine saklaması çok kötü."

Ayrıca gönüllülere imzalamaları için önemli formlar ve okumaları gereken makaleler de ulaşmıyordu.

Bob'un gitmesi gerekiyordu ve bunu ona söylemek kolay değildi. Aslında, artık makul olmayan derecede kısıtlayıcı çalışma koşulları olduğunu düşündüğü koşullar altında çalışmak zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu. Ne yazık ki, artık istediği kişiyle sosyalleşmekte ve uyuşturucu kullanmakta özgürdü. Bu tür faaliyetleri kendine saklama çabalarına rağmen, onları duymaktan asla vazgeçmedim.

Sonunda, ruh molekülünün bize yapabileceğini gösterdiği her şeyi kabul etmekte ve bunlarla başa çıkmakta sorun yaşıyordum. Çalışmalarımız sırasında psikoterapötik, ölüme yakın ve mistik deneyimler bekliyordum. Ancak, onların neden olduğu önemli bir değişiklik eksikliği, geçerlilikleri hakkında merak etmeme neden oldu.

Ayrıca, varlıklarla temasa geçme konusunda ezici bir çoğunlukla sık sık gelen raporlara da hazırlıksızdım. Beyin ve gerçeklik hakkındaki görüşüme meydan okudular. Ayrıca empati kurma ve gönüllü çalışanlarımızı destekleme yeteneğimi de zorladılar ve yıprattılar. Yakın psikiyatrik akran meslektaşlarımın olmaması, bu seanslara nasıl tepki verdiğime dair izolasyon ve endişe duygumu artırdı.

Biyomedikal model, gönüllüleri işe almayı zorlaştırıyordu ya da onları neyin beklediği konusunda cesaretlendirici oluyordu. Uzun vadeli faydalar asgari düzeyde görünürken, yan etkiler daha keskin bir şekilde göze çarpıyordu ve birikiyordu. Temas halinde olmanın olağanüstü yüksek sıklığını rahatça kabul edemedim ve dahil edemedim. Umut edilen meslektaşlarım bana katılmadı ya da değerli fonlar ve işbirlikçiler için rekabet etmeye karar vermedi. Bir psilosibin çalışması için hastane kurulumu pratik değildi ve muhtemelen tehlikeliydi, bu yüzden beni tam dozlarla çalışma konusunda karamsar hale getirdi. Araştırma ekibinin çatışmaları, proje üzerinde sürdürdüğüm kırılgan tutumu tehdit etti.

Masaj terapistim Margot bile endişeliydi, ancak seanslarımız sırasında araştırmam hakkında nadiren konuştum. Yıllardır ayda bir ya da iki kez gördüğüm son derece sezgisel bir vücut işçisiydi. Belirli bir seans sırasında, masanın üzerinde yatarken bana bakarken huzursuz ve sıkıntılı hale geldi.

Dedi ki, "Etrafında kötü ruhların dolaştığını görüyorum. Seni ve ilaçları kullanarak bu uçaktan geçmek istiyorlar. Endişeliyim. Bu bana hiç iyi gelmiyor."

Margot, New Mexico için bile biraz Yeni Çağ'dı. Güldüm ve cevap verdim, "Pekâlâ, Margot, kapıyı çalsalar cevap vermeyeceğim."

Yine de haklıydı. Metaforik, sembolik ya da gerçek olsun, etrafımda biriken muazzam miktarda olumsuzluk vardı. Ne yapalım? Çözüm için daha fazla beklemem gerekmedi ve doğrudan onu seçmedim. Aksine, korkutucu bir şekilde yoluma çıktı.

Eski eşim Marion aniden kansere yakalandı. Neyse kitümör lokalize edildi ve cerrah, hızlı bir şekilde planlanan operasyondan sonra hiçbirinin kalmadığından emindi. Bununla birlikte, "sadece güvende olmak için" fizikçi, Marion'un reddettiği ve alternatif tıbbi tedavileri takip etmeyi tercih ettiği daha radikal bir ameliyat önerdi. Aynı zamanda benim adımım-

Marion'un en küçük çocuğu olan oğlu, babasıyla Kanada'da yaşarken depresyona girmiş ve okulu bırakmıştı.

Marion, sherekupered sırasında ailesinin yanında olmak, oğluna yardım etmek ve bana biraz nefes alma alanı sağlamak için Kanada'ya taşınıp taşınamayacağımızı sordu. Albuquerque'ye ne kadar başarılı bir şekilde gidip gelebileceğimden emin olmadığım için, taşınmayı hemen kabul ettim.

Her iki ayda bir New Mexico'da iki haftalık bir konaklama planladım ve bu ziyaretler sırasında elimizden geldiğince çok çalışma yapmaya çalıştım. Aşınma ve yıpranma muazzamdı ve gittiğimde yerel destek konusunda endişelendim. Kimse çalışmaları ya da gönüllüleri benim kadar iyi bilmiyordu.

Araştırma konularından biri psilosibin ile doz bulma çalışmaları için problemler yaşamaya başladı. Bölüm 12'de deneyimlerini okuduğumuz Vladan, her psilosibin seansında giderek artan bir karamsarlık sarmalına takılıp kalıyordu – "ne anlamı var?" tavrı. Daha yüksek dozlarla geleceğini düşündüğü atılımı asla yapmadı. Bunun yerine, daha münzevi ve meşgul oldu. İleri çalışmalara ara vermesini istediğimiz söylendiğinde, "Armaged-don ihtimaline karşı" yarı otomatik bir silah satın aldı. Bunu bize karşı kullanma niyetini kesinlikle reddetti. Özellikle güvende değildim, bu yüzden tehlikeli olup olmadığını değerlendirmek için NewMexico gezilerimden birinde onu ofisime davet ettim. İki saatlik bir toplantıdan sonra biraz rahatladım, ancak Vladan silahı bırakmak istemedi.

Bir LSD çalışmasına başlamak için izin aldım ama beklemeye karar verdim. Araştırma Merkezi'nde LSD vermek için koşullar umut verici görünmüyordu.

Sonunda, eski Budist manastır topluluğum araştırmamı eleştirmeye ve aynı zamanda kişisel desteklerini geri çekmeye başladı. Bu olaylar, psyche-delic araştırmayı bırakmama neden olan son olaylardı ve bir sonraki bölümün odak noktasıydı.

20

Üzerine basmak Kutsal Ayak Parmakları

1 Burada genellikle, maddi olmayan ve dolayısıyla ölçülemeyen faktörlerle birlikte maneviyatın klinik araştırmanın saflarına dahil edilmesi için çok az destek vardır. Bu bölümde, ne kadar mistik eğilimli, açık fikirli ve psychedelics ile yapılan klinik araştırmaların manevi potansiyelini ciddi olarak düşünecek kadar güvenli olursa olsun, her ikisinin de organize bir inanç olmadığını göreceğiz.

Bu kitapta Budist teori ve pratiğine olan ilgimden bahsettiğim birkaç yer var. Araştırmaya teorik ve pratik katkılara ek olarak, bir Amerikan Zen Budist manastırına onlarca yıllık katılımımdan çok fazla kişisel destek ve rehberlik aldım. Psychedelic araştırma için ilk ilhamdan, derecelendirme ölçeğinin geliştirilmesine ve oturumları denetleme yöntemlerimize kadar, Budizm anlayışım, ruh molekülüyle çalışmanın neredeyse her yönüne yayıldı.

1950'lerde ve 1960'larda Güney Kaliforniya'da bir Yahudi olarak yetiştirilen din eğitimi, İbranice dilini ve Yahudi bayramlarını, tarihini ve kültürünü öğrenmeyi vurguladı. Ayrıca Holokost'u hatırladık ve yeni kurulan Yahudi devleti İsrail'i destekledik. Tanrı ile doğrudan nasıl karşılaşacağımız hakkında çok az şey öğrendik. Bu sadece eski atalar için bir şeydi: İbrahim, İshak, Yakup ve Musa.

Yahudi eğitimimde neşe dolu anlar oldu. Kalabalık gruplar halinde İbrani halk şarkıları söylemek ve dua etmek çok mutluydu, ancak o zamanlar bu kelimeyi kullanmamıştım. Öğrendiğimiz karmaşık, dönen ve dönen İsrail halk dansları da öyleydi. Buna ek olarak, din okulu öğretmenlerimden biri bize meditasyon yapmayı öğretmeye çalıştı. Bunu yaptığında gözlerimizi kapattık ve sonra kimin baktığını görmek için yarı kapalı kapaklardan odanın etrafına baktık. Öğretmenimizin yüzünde güzel bir ifade vardı, masasında oturuyordu, parmakları kucağında iç içeydi. Bu sınıf meditasyonu sırasında bir veya iki kez içimde iyi, sakin ve doğru hissettiren bir şey gördüm, ama aynı zamanda şaşırdım ve onunla iletişim kurmaktan biraz rahatsız oldum.

Daha sonra, Doğu dini öğretilerinin ve uygulamalarının, üniversite yıllarımda ortaya çıkan daha derin gerçeklere yönelik arzuları tatmin etmeye başlamak için en erişilebilir yöntemleri sağladığını buldum. Bu açıdan benim neslimden birçok kişiye benziyorum. Bu "yeni dinler" Zen ve diğer Budizm, Hinduizm ve Sufizm biçimlerini içeriyordu. Her şeyin kaynağı ile mistik birliğe yaptıkları vurgu, nihai gerçeğe duyulan ihtiyaçla derinden rezonansa girdi. Yakın zamanda gelen Japon, Hintli ve Tibetli öğretmenlerde somutlaşan kişisel kesinlik ve nesiller boyu uygulayıcılar tarafından onaylanan sonuçlar vaat eden manevi egzersizler, karşı konulmaz bir paket oluşturmak için bir araya geldi.

Doğu'nun gizemleriyle tanışmam 1970'lerin başında Tran-scendental Meditasyon şeklinde oldu. Bu uygulamanın sessizliği ve huzuru hoşuma gitti, ancak entelektüel temeller bana çekici gelmedi. Kısa bir süre sonra, Budizm'de aradığım hem pratik hem de entelektüel ilhamı keşfettim.

Budizm, 2.500 yıllık meditasyon temelli bir dindir, tarafsız, psikolojik ve nispeten kolay erişilebilir terimler, hayal edilebilecek tüm zihin durumlarını tanımlar ve dikkate alır.

korkunç, güzel, tarafsız, yardımcı veya zararlı. Buna ek olarak, Budizm, meditasyonun içgörülerini günlük yaşama uygulayan pratik, neden-sonuç ahlaki kodlarına sahiptir.

Uygun bir Budist topluluğu bulmak için birkaç deneme yapmak gerekti. Stanford'dan Jim Fadiman bir kez daha bana doğru yönü gösterdi, bu sefer oldukça münzevi, ama şaşırtıcı derecede sağlam, Asyalı bir öğretmen tarafından yönetilen Amerika Birleşik Devletleri'nin ortasındaki Zen manastırına. 1974'te orada iki hafta sonu meditasyon tedavisine katıldım ve sanki eve gelmiş gibi hissettim. Rahipler wereserene ama gerçekçiydi ve birbirimizle olmaktan zevk aldık. En ilginç olanı, çoğunun spiri-tual yolu ilk kez psychedelic ilaçlar kullanırken kazanmış olmalarıydı.

Tabii ki bu bilgiyi gönüllü olarak vermediler. Ancak tapınağın serbest dolaşan ilk günlerinde, bu tür gayri resmi kendini ifşa etme yaygındı. Sormak kadar basitti, "Keşiş olmadan önce psychedelics aldın mı? Kararınızda onlar ne kadar önemliydi?" Aşırı bunaltıcı çoğunluk onları almış ve onların yardımıyla aydınlanmış zihin durumuna ilk bakışlarını yaşamıştı.

Tıp fakültesine ara verdiğimde manastırda beş haftalık bir inziva, taşınabilir ve verimli bir Budist pratiği geliştirmeme yardımcı oldu. Meditasyon basitti: rahatça oturun, sırt dik tutun ve sadece oturun. "Sadece otur", "sadece yürü", "sadece bulaşıkları yıka", "sadece nefes al" gibi. Başka bir deyişle, tüm dikkatinizi elinizdeki göreve odaklayın. Otururken, bu nedenle, sadece oturdunuz. Düşünmek, hayal kurmak, kıpırdanma, duygusal tepkiler, konuşma ya da oturma sürecini karmaşıklaştıran başka bir şey yok. Nefesin düzenli içeri ve dışarı hareketi, mükemmel bir çapa işlevi gördü, dikkat dağıtıcı düşünceler veya duygular belirsiz farkındalığı kesintiye uğrattığında, dolaşan zihnin üzerine topraklayabileceği ve dikkatini odaklayabileceği bir nokta.

Tıp fakültesine döndükten sonra, öğle yemeği için bir oda ayırttımmeditasyon ve her zaman yarım saatlik bir "oturma" için bana katılan bir veya iki kişi vardı. Birkaç keşişle yakın temas halinde kaldım, manastırı düzenli olarak ziyaret ettim ve New York'a seyahat eden rahipler tarafından yönetilen bir inzivaya ev sahipliği yaptım.

Budizm ve meditasyon da zengin bir akademik çalışma alanı gibi görünüyordu. Akıl sağlığı için bir tıp fakültesi yaz seçmeli dersi almayı ayarladım

Kaliforniya, Berkeley'in tepelerinde Tibetli bir Budist lama tarafından kurulan Nyingma Enstitüsü'ndeki profesyoneller. Bu kurs sırasında Budist psikolojinin temel ilkelerini ve uygulamalarını öğrendik. Budist psikoloji sistemi olan Abhidharma'yı ilk kez burada öğrendim.

Abhidharma kabaca "zihinsel durumlar kataloğu" anlamına gelir. Yüzlerce Abhidharma metni var, ancak Nyingma lama bizimle sadece en temel ilkeleri paylaşmakla ilgileniyordu.

Temel bir ilke, kişisel deneyimin normal akışının aslında birkaç bileşen parçasının düzgün bir sentezi olduğuydu. Bu yönlere skandhalar veya "yığınlar" denir, bilinçli durumumuzu oluşturan beş "şey": form, duygu, algı, bilinç ve alışılmış eğilimler. Kendimizi rahat hissettiğimiz ve yabancı Batılı terimleri ifade edebileceğimiz bir fikir birliği tanımı geliştirene kadar bunların her birini tartışmak için günler harcadık.

Bir diğer önemli nokta, bu skandaları bir arada tutan yapıştırıcıyı çözme olasılığı ve yöntemleriydi. Budistler, benlik duygumuzun cephesini yapıbozuma uğratarak, gerçekliğin, şefkatin, sevginin ve bilgeliğin daha derin katmanlarına erişebileceğimize inanırlar. Bu süreçte bir dizi aşama vardı ve bilgili bir öğretmen meditasyon yapan kişinin bu adımları tanımasına ve ilerlemesine yardımcı olabilirdi. Budizm bu teknikleri binlerce yıl boyunca rafine etmişti ve milyonlarca uygulayıcı bu yöntemleri ve sonuçlarını doğrulamış ve onaylamıştı.

Bu meditasyonlar "sadece oturmaktan" daha ayrıntılı ve karmaşık olsa da, büyüleyiciydiler ve vaat edilen cevapları ürettiler. Yaz deneyimim hakkında bilimsel bir makale yazmam gerekiyordu ve bu fırsatı Abhidharma sisteminin bir tanımını ve kendi meditatif deneyimlerimden bazılarını yayınlamak için kullandım. Abhidharma hakkında bilgi edinmek, psychedelic durumları ölçmedeki kullanışlılığı hakkında düşünmemi de sağladı.1

Tıp fakültesinden mezun olduktan sonra psikiyatri eğitimi için Kaliforniya'ya döndüm. Orada, Sacramento'da, haftalık olarak bir araya gelen ve keşişler tarafından yönetilen yeniden muamelelere sponsor olan bir manastıra bağlı meditasyon grubunun kurulmasına ve yönetilmesine yardım ettim. Yıllarca grup benim evimde bir araya geldi ve benim birçok şeyim vardı.

psychedelic ve başka türlü ilgi alanlarımı manastır topluluğunun üyeleriyle tartışma fırsatları. Manastırda, başrahibin öğretilerini takip ettiği Budist mezhebine alaycı bir şekilde atandım ve şimdi rahip hiyerarşisinin kıdemli üyeleri haline gelen orijinal keşiş arkadaşlarımla yakın bağlarımı sürdürdüm.

Kariyer ve eğitim fırsatları, Davis'teki California Üniversitesi'ndeki dört yıllık psikiyatri ihtisasımın ardından beni Sacramento'dan uzaklaştırdı, ancak iki buçuk yıl sonra fakültelerine katılmak için geri döndüm. Kurulmasına yardım ettiğim yerel meditasyon grubu hala bir araya geldi, ancak ebeveyn organizasyonunun yapısı önemli ölçüde değişmişti. Öğretiler giderek daha fazla öğretmene, kendisine ve onun ruhsal deneyimlerine odaklandıkça, birçok keşiş gruptan ayrılmıştı. Aynı zamanda başrahip daha münzevi hale geliyordu, etrafını güvenilir yardımcılarla çevreliyordu. Buna ek olarak, artık meslekten olmayan topluluk içinde bir hiyerarşi vardı. Atmosfer "kimin içeride ve kimin dışarıda" olduğu yönüne dönmüştü. Gayri resmi ve rahat bir al-ver artık yoktu.

Daha sonra New Mexico'ya taşındığımda, kendimi manastırın geniş Budist topluluğuyla gevşek bir şekilde bağlantılı olarak görüyordum. Şu anda yerel bir meditasyon grubu başlatmak için gerekli olan siyasi yapıyla başa çıkmaya meyilli değildim, ancak diğer yerel üyeleri aradım ve onlarla gayri resmi bir ortamda düzenli olarak meditasyon yaptım. Buna ek olarak, baş tapınakta, birçoğu şimdi yirmi yıllık tanıdık olan birkaç keşişle düzenli olarak iletişim halinde kaldım. Manastır topluluğu bir bütün olarak parlaklığının bir kısmını kaybetmiş olsa da, onu manevi evim olarak gördüm ve 1990'da orada evlendim.

Budist eğitimimin ve pratiğimin DMT araştırmasını etkilemesinin birçok yolu var. Bunlardan biri, gönüllülerin DMT ile karşılaşmalarını nasıl denetlediğimizdi.

Psychedelic seansları denetlemek genellikle "oturma" olarak adlandırılır. Birçoğubunun, son derece bağımlı, zaman zaman kafası karışmış ve savunmasız durumda olan insanlara "bebek bakıcılığı" fikrinden geldiğine inanıyor. Daha da önemlisi, meditasyonel anlamda "oturmak". Araştırmacı hemşire, ya Cindy ya da Laura ve ben "sadece oturma" pratiği yapmak için elimizden gelenin en iyisini yaptık

Gönüllülerimizle birlikteyken: nefesi izlemek, tetikte olmak, gözleri dümdüz ileriye bakmak, yanıt vermeye hazır olmak, olumlu ve bilinçli bir tutum sergilemek, araştırma konusunun deneyiminin gereksiz bir müdahale olmadan ortaya çıkmasına izin vermek.2

Meditasyon anlayışım, insanlara DMT deneyiminin aşamalarında rehberlik etmeme de yardımcı oldu. Örneğin, gönüllülere renk saldırısına kapılmamaları ya da gözlerini açık tuttuklarında kapıdaki tahta taneleri arasındaki boşluğu araştırmaları için koçluk yaparken Abhidharmas zihin modelini uyguladım. Gönüllülerin gitmesine izin vermelerini, nefes ve beden duyumlarına odaklanmalarını, yollarına çıkan her şeye açık ama akıcı bir zihin tutmalarını önermek - bunların hepsi, onlarca yıllık meditasyon pratiği ve çalışması sırasında edindiğim araçlardı.

Psychedelics ve Budist meditasyonunun nasıl bir araya geldiğine dair bir başka örnek, derecelendirme ölçeğimizin geliştirilmesindeydi.

Psychedelic ilaç etkilerini ölçen önceki kağıt ve kalem psikolojik anketlerin ciddi eksiklikleri vardı. Psychedelics'in "psikotomimetik" veya "şizotoksik" olduğunu varsaydılar ve bu nedenlehoş olmayan deneyimleri vurguladılar. Bu ölçeklerin çoğu, hangi ilaçların verildiği veya etkilerinin ne olabileceği söylenmeyen, bazen eski narkotik bağımlısı mahkumlar olan gönüllüler kullanılarak geliştirildi.

Psychedelic deneyimini ölçmek için bu araçlara bir alternatif sunmak için, zihinsel durumları karakterize etmek için Abhidharma ve skandha-b&sed yöntemini kullandım. Bu tamamen tanımlayıcı model, psikiyatri hastalarıyla görüşmek için "zihinsel durum" yaklaşımı olarak bilinen şeyle iyi bir şekilde örtüşüyordu: Biriyle konuşuyorsunuz ve ruh hali, düşünme ve algılar gibi temel zihinsel işlevlerinin kalitesini nazikçe araştırıyorsunuz.

Tanıdık Abhidharma terimleri olan "biçim", "duygu", "algı", "bilinçlilik" ve "alışılmış eğilimler", derecelendirme ölçeğinin sorularının ortaya çıktığı çerçeve veya yapı haline geldi ve bu sorulara verilen yanıtları nasıl sınıflandırdığımız. Bununla birlikte, onları skandha olarak adlandırmak yerine, "klinik kümeler" Batılı bir bilimsel izleyici kitlesi için daha uygun ve lezzetli görünüyordu.

Bu yeni anketi, Halüsinojen Sıçan Ölçeği veya HRS'yi, tüm proje için her DMT oturumunun sonunda verdik ve analiz ettik.

The results were remarkable.

It is well-known in clinical psychopharmacology that a good questionnaire is more sensitive than any biological factor in assessing drug effects. In other words, a well-designed rating scale is better than measurements of blood pressure, heart rate, or hormone levels in distinguishing doses of a drug, or different types of drugs, from each other. I hoped that the HRS would follow in that tradition, and this it did without difficulty. We were better able to separate responses to various doses of DMT, or the effects of combining DMT with other drugs, using HRS scores than by measuring changes in any biological variable, including all the cardiovascular and blood hormone data. However, it also validated the wisdom and strength of the Buddhist approach to mental states.

Clifford Qualls, Ph.D., the Research Center biostatistician, and I grouped together HRS questions using the "clinical cluster" or *skandha* method and compared this method of analysis to a large number of alternative purely statistical models. The *Abhidharma's* technique was as good as, if not superior to, ones developed solely upon mathematical considerations. Since the computer-derived classification of results was no better than the clinical cluster one, and since using the *skandhas* made more sense intuitively, the Buddhist classification system won out. Other groups have since used the HRS and confirmed its usefulness in measuring other altered states of consciousness, drug-induced and otherwise.[3]

Buddhism also helped me make sense of people's DMT sessions. Its far-reaching perspective includes all experiences: spiritual, near-death, and even nonmaterial or invisible realms. However, I did come up against two serious limitations in my lack of Buddhist education.

How was I to respond to a volunteer who spoke as if she or he just had undergone a drug-induced spiritual experience? Was it a "real" enlightenment or not? As detailed in chapter 16, "Mystical States," these sessions certainly left me feeling as if something deeply profound had happened. And there was no question on the volunteers' part that they had undergone the deepest and most profound experience of their lives. However, it was beyond my training and expertise to determine the validity or

Bir gönüllünün psikiyatrik yorumlama modelleri dışındaki herhangi bir şeyle anlayışının "sertifikalandırılabilirliği".

Bir başka sorun da Budist yaklaşımları hakkında bildiklerimi maddi olmayan varlıklarla gönüllülerimizin bildirdikleri arasında nasıl ilişki kuracağımdı. Örneğin, Budizm'in Tibet ve Japon versiyonları iblisler, tanrılar ve meleklerden oluşan bir kadroya sahiptir. Bu karşılaşmaların, özerk bedensel olmayan yaşam formlarını değil, kendimizin belirli niteliklerini sembolik olarak temsil ettiğini anladım.

Gönüllüler temasları bildirmeye başladıklarında ilk tepkim, "Ah, bu Budizm'de bahsettikleri bir şey. Onlar sadece kendi zihinlerimizin yönleridir."

Ancak bu karşılaşmalar daha da garipleşti ve varlıklar gönüllülerimizi test etmeye, yoklamaya, içine bir şeyler sokmaya, yemeye ve tecavüz etmeye başladı. ABuddhist çerçeve bu tür deneyimleri açıklamada daha az yetenekli görünüyordu. Genel olarak, Budizm'in doğasında var olan şüpheciliği, bu hikayelerle ilgili herhangi bir şeyi "gerçek" veya "özel" olarak kabul ederken uygulayabilirim. Yani, "sadece varlıklarla tanışmak"tı. Bu görünen yaşam formları, yaşamlarımızda veya zihinlerimizde karşılaşabileceğimiz herhangi bir şeyden daha bilge veya daha güvenilir değildi.

Yine de, işimizin hem ruhsal deneyimi hem de "temas" yönleri için biraz rehberliğe ihtiyacım vardı. Bulgularımızı ve sorularımı güvendiğim keşiş arkadaşlarımla paylaşmaya başladım. En sık başvurduğum kişi, 1974'te manastırdaki ilk kalışım sırasında tanıştığım bir Budist rahip olan Saygıdeğer Margaret'ti.4

Eğitim alarak bir klinik psikolog olan Margaret, "Dünyada olduğum gibi serbest bırakılmak istemedim" dedikten sonra Budist bir keşiş oldu. Başkalarına yardım etmeye çalışmadan önce kendi zihinsel ve ruhsal sağlığını deneyimlemek istedi. Ancak manastır hayatını sevdi ve devam etti. Margaret ve ben aynı dili konuştuk, aynı endişeleri paylaştık ve insanlık durumunu benzer şekilde eğitilmiş klinik gözlerle inceledik.

Gerçek DMT çalışmalarına başlamadan önce, manastırda birkaç gün geçirdim. DMT vermeye başlamak için izin ve fon arayan düzenleyici labirentteki iki yıllık yolculuğum sona eriyordu. Margaret, başrahibin baş asistanlığına yükselmişti ve zamanı çok fazlaydı

Planlanan. Ancak tanışma fırsatı bulduk ve onunla kişisel ve profesyonel hayatım hakkında bilgi verdim. Konuşma, DMT'yi insan araştırma konularına verme konusundaki ilgime yöneldi. Onunla inancımı paylaşarakepifiz bezi hayatımızın mistik anlarında DMT yapabilir, ölüm ve ölüme yakın durumlardaki olası rolü hakkında spekülasyon yaptım.

Sıska ve traşlı kadın keşiş, parmaklarının uçlarını ağzının önünde birbirine değdirdi, onları içeri ve dışarı çadır yaptı. Yoğun mavi gözleri kısıldı ve omzumun üzerinden baktı, bakışlarıyla beyaz duvarla buluştu.

Sessizce, "Önerdiğin şey, bir milyon insandan sadece birinin yapabileceği bir şey" dedi.

Kasıtlı olarak belirsiz olan bu yorumu, konuyla daha derine inmek için teşvik olarak aldım. Psychedelics'in ruhsal gelişimdeki rolünü merak ederek, şu anda kıdemli olan keşişlerin kaçının LSD ve diğer ilaçlardan ruhsal yolu ilk kez gördükleri hakkında yorum yaptım.

Margaret güldü ve "Biliyorsun, LSD gezilerimin manevi pratiğime yardımcı olup olmadığını veya incitip incitmediğini dürüstçe söyleyemem!" dedi.

"Söylemesi zor, değil mi?" Diye cevap verdim." Nitekim." Saatine baktı, çay fincanını aldı ve nezaketle kendini dışladı.

Ertesi yıl, 1990'da manastırda evlendim. Törenden önceki ayrı toplantılarda, şimdi tarikatın en yüksek rütbeli subaylarından bazıları olan diğer iki keşiş arkadaşımla sohbet ettim. Her ikisi de üniversitede, daha sonra New Mexico'da yakın arkadaşım olan bir arkadaşıyla psychedelic ilaçlar almıştı. Bu karşılıklı tanıdık, MDMA'yı psikoterapötik bir ortamda kullanmakla iyi biliniyordu. Her ikisi de arkadaşları ve MDMA araştırması hakkında sorular sordular ve DMT'yi inceleme planlarımdan çok etkilendiler.

1992'teki doz-yanıt çalışmasını tamamladıktan sonra, Margaret'e ölüme yakın, aydınlanma ve temas da dahil olmak üzere gönüllülerin bizimle paylaştığı tüm hikayeleri anlatan uzun bir mektup yazdım. Ayrıca, ortamın çok tarafsız olduğuna ve vol-unteer'larımızın psychedelics'e çok aşina olduğuna dair hislerimi onunla paylaştım, herhangi bir gerçek yararlı etki için

sonuç. Ölümcül hastalarla psilosibin destekli bir psikoterapi projesi doğrultusunda insanlara daha doğrudan yardım etme konusunu gündeme getirdim.

1960'larda psychedelic klinik yeniden araştırmanın ilk dalgası sırasında bu alanda yapılan umut verici çalışmalar nedeniyle ölümcül bir hastalık çalışmasına çekildim. Ek olarak, psychedelics ile mümkün olan manevi ve ölüme yakın deneyimlerin olumlu etkilerine yaptığı vurgu, bu ilaçlara olan daha derin ilgime hitap etti.

Margaret, "En ilginç! Ama ne amaçla? Belki de gelecekteki 'yardım' çalışmaları buna biraz ışık tutacaktır." Ayrıca risk-fayda oranını da merak etti ve böyle bir çalışmayı ancak son derece az risk olduğundan ve eşit derecede yüksek bir başarı olasılığı olduğundan emin olduğumda yapmayı tavsiye etti. Anlayışlı bir şekilde, ağrılı veya rahatsız edici bir psilosibin seansından kaynaklanan herhangi bir zararı geri almak için mevcut zaman eksikliğini de düşünmemi istedi.

Yıllar hızla geçti ve 1994'ün sonunda psychedelic araştırmamın faydası ile ilgili sorularım arttı. Yan etkiler birikti ve uzun vadeli faydanın değerlendirilmesi zordu. Buna ek olarak,psychedelicized gönüllülere sürekli maruz kalmak beni yormaya başlamıştı. Bu gelişmeleri Margaret ile paylaştım.

Her zaman olduğu gibi, kendi ruhsal gelişimim için en yararlı görünen her şeyi destekledi. Araştırmadan vazgeçmeyi içeriyorsa, anladı. Ancak, başladığım işin benim yokluğumda bitmemesi için projeyi aktarabileceğim birini aramam için beni teşvik etti.

Son bölümde anlatılan ek koşullar Kanada'ya taşınmama neden oldu, ancak çalışmalarıma devam etmek için Albuquerque'ye gidip geldim. Taşındıktan sonra, yerel manastıra bağlı meditasyon grubunun üyeleriyle tanıştım ve onlarla oturmaya başladım. Sınırın ötesindeki yakındaki bir ABD eyaletinde tarikatın büyük bir kolu vardı ve rahipleri topluluğumuzda bir geri çekilme planladı. Saygıdeğer Gwendolyn geldi ve hafta sonu atölyesi başladı.

Gwendolyn baş tapınağa doğrudan ailesinin evinden girmişti. Manastırda bir dizi olağanüstü derin ruhsal deneyim yaşamıştı ve yüksek rütbeli bir öğretmendi. Bununla birlikte, dünyanın yollarında özellikle bilge değildi ve bir kentsel meditasyon merkezini işletmek, sosyal becerileri için önemli bir zorluktu.

Gwendolyn ile pastoral bir danışmanlık seansı sırasında, ona New Mexico araştırmasından ve ona karşı artan kararsızlığımdan biraz bahsettim. Hikayemi benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir keşişe yayınlama ve onun yeni bakış açısını dinleme fırsatını takdir ettim.

Bir hafta sonra telefonda Gwendolyn'in sesini duyduğumda çok şaşırdım." Seninle konuştuktan sonra üç gün hastaydım, bu beni çok üzdü. Bildiğiniz gibi ölüme yakın olan başrahibi aradım. Bu, bir yıldan fazla bir süredir kişisel olarak ilgilendiği ilk konu. O ve ben, diğer kıdemli keşişlerle yaptığım gibi konuştuk. Araştırmanızı derhal durdurmanız gerektiğine karar verdik. Bu hafta sana daha resmi bir mektup yazacağım."

"Bir düşüneyim" dedim.

İki hafta sonra, Gwendolyn'den değil, Margaret'ten bir mektup geldi. "Umarım üçüncü elden duyduğum şey doğru değildir. Ama eğer öyleyse, şunu söylememe izin verin." Bu girişle birlikte, araştırmamla ilgili bir iddianameye başladı: geçmiş, şimdiki ve planlanan:

"Psychedelic araştırmanız nihayetinde boşuna, insanlık için gerçek bir faydadan yoksun ve tehlikeli;

"Ölümcül hastalara psychedelics uygulama fikri korkunç derecede tehlikelidir. Akıl sağlığı mesleklerinde gördüğüm herhangi bir şey kadar 'Tanrı'yı oynamaya' çok yaklaşıyor;

"Kimyasal yollarla aydınlanma deneyimlerini teşvik etme girişimi asla, asla başarılı olamaz. Yapacağı şey, insanların kafasını fena halde karıştırmak ve sizin için ciddi sonuçlara yol açmaktır."

Sonra Gwendolyn'in mektubu geldi." [Araştırmanız] Buda'nın öğretilerine göre yanlış geçim kaynağı oluşturuyor;

"DMT'nin aydınlanma deneyimlerini ortaya çıkarması yanıltıcıdır ve Buda'nın öğretilerine aykırıdır;

"Halüsinojenler zihni bozar ve karıştırır, dini eğitimi engeller ve kafa karışıklığı ve ıstırap alemlerinde yeniden doğuşun bir nedeni olabilir;

"Bu, benim, [başrahip], [tarikatın] ve tüm Budizm'in öğretisi ve bakış açısıdır.

"Sizi bu tür tüm deneyleri durdurmaya çağırıyoruz."

Bu keşişlere, psychedelic araştırmalara olan ilgim ve performansımla ilgili olarak onlarla geçirdiğim yıllarca süren diyaloğu hatırlattım. Ayrıca, topluluk üyelerinin çalışmalarıma sürekli ilgi gösterdiğine ve bundan kaçınmak veya durdurmak için önceden herhangi bir tavsiyenin bulunmadığına dikkat çektim. Bir şey olursa, bu etkileşimleri dış dünyayla olan kendi ruhsal ilişkimin derinliklerine inmek için bir cesaret olarak kullanmak için coşku ve cesaret vardı. Psychedelic deneyimlerinin önemini ilk aydınlanma belirtilerine yol açtığı için doğrulayan keşişlerle yaptığım birçok konuşmayı hatırladım.

Ek olarak, bazı endişelerini tartışmaya hevesliydim. Bunlar, belirli bir bilginin yalnızca bir dış ajanla erişilebilir olduğunu düşünmeyle ilgili bariz sorunları içeriyordu; yani bir ilaç. Ayrıca, Gwendolyn'in ortaya attığı, birinin gerçek bir aydınlanma deneyimini psychedelic bir "geri dönüş" ile karıştırabileceğine dair teorik olasılığı da kabul ettim.

Ancak, diyaloğu genişletmeye yönelik bu girişimlerin hiçbiri başarılı olamadı.

Ne oluyordu?

Başrahip ölüyordu ve geride bıraktığı öğretilerin tartışmalardan mümkün olduğunca lekelenmemiş olduğundan emin oluyordu. Buna ek olarak, kıdemli keşişler topluluğun geleceğini belirleyecek seçilmiş görevler için lobi yapıyorlardı. Öğretinin en gayretli savunucusu kimdi? Olumlu psychedelic deneyimleri onları ilk etapta Budizm'e yönlendirmiş olanlar sessiz kalmalı ve bu tür bir geçmişe sahip olmayanların hemen arkasında yer almalıydı. Psychedelics, manastırın varlığının bu önemli anında bölücü bir konu haline gelemezdi.

Ve sonra Üç Tekerlekli Bisiklet'in Güz 1996 sayısı, Budist İnceleme psychedelics'i Budist pratiğine entegre etme konusunda bir tartışma çağrısında bulunan makalemle çıktı.

Bu makalede, Elena'nın 16. bölüm olan "Mistik Durumlar" da okuduğumuz ilk yüksek doz seansını sundum. Deneyimi, DMT ile mümkün olan türden bir ruhsal atılımın eski bir örneği olarak hizmet etti.onlara açık - yani, ciddi bir meditasyon pratiğine, sağlam psikolojik zihniyete ve uyuşturuculara derin bir saygı ve saygıya sahip bir kişide

DMT gibi. Ayrıca, herhangi bir manevi veya terapötik bağlam olmadan meydana gelen izole deneyimlerin, gönüllülerimizde uzun vadeli ciddi bir değişim yaratmada özellikle etkili olmadığı endişesini de dile getirdim. Bu nedenle şu şekilde bitirdim:

"Budizm'in ve psychedelic topluluğunun açık, samimi bir fikir, uygulama ve etik alışverişinden fayda sağlayabileceği yollar olduğuna inanıyorum. Psychedelic topluluk için, binlerce yıllık Budist toplumsal geleneğinin sağladığı etik, disiplinli yaşam, deneyim ve ilişki yapılandırmasının sunabileceği çok şey var. Bu iyi gelişmiş gelenek, yalıtılmış, kopuk ve zayıf bir şekilde entegre edilmiş psychedelic deneyimlere anlam ve tutarlılık katabilir. Psychedelic deneyimin bilgeliği, günlük bir uygulamada geliştirilen eşlik eden ve gerekli sevgi ve şefkat olmadan, başka bir şekilde aşırı narsisizm ve kendine düşkünlük içinde boşa harcanabilir. Bu, Budist meditatif bir gelenek içinde de mümkün olsa da, uygulayıcıların dinamik bir topluluğu içinde yerinde olan kontroller ve dengeler ile daha az olası değildir.

"Öte yandan, meditasyonlarında çok az başarılı olan, ancak ahlaki ve entelektüel gelişimde iyi olan adanmış Budist uygulayıcılar, uygulamalarını hızlandırmak için dikkatlice zamanlanmış, hazırlanmış, denetlenen ve takip edilen bir psychedelic seanstan yararlanabilirler. Psychedelics, eğer bir şey varsa, bir görünüm sağlar. Ve bu kadar eğilimli bir bakış açısı, bu görüşü yaşayan bir gerçeklik haline getirmek için gereken uzun ve sıkı çalışmaya ilham verebilir." 5

Bu makale, manastır topluluğu içindeki kaderimi mühürledi. Düzenle ömür boyu süren ilişkim, onun bu fikirlere katkıda bulunduğunu ima edecekti. Gwendolyn, Üç Tekerlekli Bisiklet makalesinin kopyalarını yeni meditasyon grubumun üyelerine, diğer gruplara ve manastıra gönderdi. İçinde, gizli pastoral danışma oturumumuz olduğuna inandığım şey sırasında yaptığımı hatırladığı yorumları karaladı. Yerel cemaate bir mektup yazdı ve evime girmemelerini, çünkü içinde psychedelic ilaçlar olabileceğini söyledi.

Davranışı bu sorunları kaynama noktasına getirdi. Bu güven ihlaline karşı resmi bir şikayette bulundum. Gwendolyn'in davranışını sorgulamak kadar, ondan kesin bir açıklama istedim.

araştırmamla ilgili tutumlarına ilişkin sıra. Her iki sayıma da uydular.

Manastır incelemesi, onun gerçekten de güvenini kırdığı konusunda hemfikirdi, ancak bu "daha büyük bir iyilik" içindi. Yani, "Budizm adına hata yapılmasını önlemek" için yapıldı. Kişi gerçek bir Budist olamaz ve psychedelics'in bunda herhangi bir rol oynadığını düşünemezdi.

Yapabileceğim çok az şey vardı. Kutsallık hakikate galip gelmişti. Budizm'in bu özel tarzı, hayatta kalması tek tip olarak kabul edilen bir fikir platformuna bağlı olan diğer herhangi bir organizasyondan farklı değildi. Neyin izin verilen sorular olduğunu ve neyin olmadığını yalnızca onlar belirleyebilirdi.

Daha sonra manastır topluluğunun tarikatın Margarethead'ini seçtiğini öğrendim. New Mexico'lu arkadaşımla birlikte yıllarca psychedelics almış olan iki keşiş de seçimlerde başarılı oldu. Biri manastırın seçilmiş başrahibi, diğeri ise baş asistanı. Bu nedenle siyasi hırslar da doğru bir diyalogdan daha büyük önem kazandı. Örgütün, önde gelen üç öğretmeninin eski LSD kullanıcıları olduğunu veya uyuşturucunun neden olduğu ilhamdan sonra bir manastır hayatına girmeye karar verdiklerini kabul etmesi ve açıkça tartışması pek olası değildi.

Manastırın çalışmalarımı reddetmesinin çoğunu motive eden ikiyüzlülüğün ötesini görebilsem de, bunun bedeli çok ağır oldu. Son bölümde anlattığım olaylar ve koşullarla birleştiğinde, araştırmaya devam etme enerjim önemli ölçüde azaldı. Albuquerque'ye iki uzun mesafeli araştırma gezisini tamamladıktan sonra, ruhani topluluğumun uyguladığı ekstra baskı, devam etme arzumun son kalıntısını da yıktı. Durma zamanı gelmişti.

Üniversiteden istifa ettim ve ilaçları ve geçen yılki hibe parasını Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü'ne iade ettim. Tüm projeler hakkında kapanış özetleri yazdım ve kopyalarını son yedi yıldır benimle çalışan kurullara ve komitelere gönderdim. Eczane tüm ilaçlarımızı tarttı, paketledi ve Washington DC yakınlarındaki güvenli bir tesise postaladı. DMT, psilosis kutusu ve LSD malzemeleri bu güne kadar orada kalmıştır.

• Bölüm VI •

Ne olabilir ki ve Olabilir

21

DMT: Ruh Molekülü

DMT kadar basit bir kimyasalın, en az dramatik olandan en hayal edilemez derecede dünyayı sarsan olana kadar bu kadar şaşırtıcı derecede çeşitli deneyimlere erişim sağlayabileceği neredeyse düşünülemez. Psikolojik içgörülerden uzaylılarla karşılaşmalara kadar. Sefil terör ya da neredeyse dayanılmaz bir mutluluk. Ölüme yakın ve yeniden doğuş. Aydınlanma. Bunların hepsi, yaygın ve esansiyel bir beyin nörotransmiteri olan serotoninin doğal olarak oluşan kimyasal kuzeninden.

Doğanın veya Tanrı'nın neden DMT'yi yarattığını düşünmek de bir o kadar büyüleyici. Çeşitli bitkilerin ve bedenlerimizin ruh molekülünü sentezlemesinin biyolojik veya evrimsel avantajı nedir? DMT gerçekten salınırsahayatımızdaki özellikle stresli zamanlarda, bu bir tesadüf mü, yoksa kasıtlı mı? Amaçlanıyorsa, ne amaçlanmaktadır?

Vaka raporlarında, gönüllülerin deneyimlerinin doğal olarak meydana gelen psychedelic bilinç durumlarına ne kadar çarpıcı bir şekilde benzer olduğunu gördük. Araştırma deneklerinin yüksek doz DMT seanslarına ilişkin açıklamalarının, kendiliğinden ölüme yakın, ruhsal ve mistik durumlar geçirmiş insanlardan gelenlerle örtüşmesini görmezden gelmek zordur. Çalışmalarımıza başlamadan önce maddi olmayan varlıklarla temasın özellikle yaygın olmasını beklemiyordum, ancak "sahada" meydana gelenler ile 531 numaralı oda arasında olan benzerlik de yadsınamaz.

Doğal olarak meydana gelen ve DMT'nin neden olduğu phe-nomena arasındaki benzerlikler, kendiliğinden meydana gelen "psychedelic" deneyimlere yüksek endojen DMT seviyelerinin aracılık ettiği önerimi desteklemektedir. Bölüm 4'te, "Psychedelic Pineal", epifizin DMT'yi sentezleyebileceği bir dizi biyolojik senaryo sundum ve bu olasılıkların meta-fiziksel ve ruhsal etkileri hakkında spekülasyon yaptım.

O halde, bu ruh molekülü, ister bu varsayılan biyolojik yolaklar aracılığıyla içeriden üretilmiş olsun, isterse çalışmalarımızda olduğu gibi dışarıdan alınmış olsun, algılarımızı nasıl bu kadar radikal bir şekilde değiştirebilir? Bu bölümde, her türlü olasılığı göz önünde bulundurmak için hayal gücümüzü serbest bırakacağız.

En sert burunlu sinirbilimciler ve materyalist olmayan mistikler de dahil olmak üzere çoğumuz, beynin bir makine, bilincin aracı olduğunu kabul ediyoruz. Hücre ve dokulardan, proteinlerden, yağlardan ve karbonhidratlardan oluşan bir vücut organıdır. Duyu organları tarafından iletilen ham duyusal verileri elektrik ve kimyasallar kullanarak işler.

Beyin fonksiyonu için "gerçekliğin alıcısı" modelini kabul edersek, onu hepimizin aşina olduğu başka bir alıcıyla karşılaştıralım: televizyon. Beynin televizyona benzetilmesi yapılarak, DMT tarafından getirilen psychedelic olanlar da dahil olmak üzere değişmiş bilinç durumlarının, sofistike bir alıcı olarak beyinle nasıl ilişkili olduğunu düşünmek mümkündür.

Ruh molekülünün erişim sağladığı en basit ve en tanıdık değişim seviyeleri kişisel ve psikolojiktir. Bu efektler, televizyon görüntüsünde ince ayar yapmak, kontrastı, parlaklığı ve renk düzenini ayarlamak gibi olabilir. Bu "imgeler" duygulardan, anılardan,

ve hiç de olağandışı veya şüphelenilmeyen duyumlar. Özellikle yeni bir şey yok, ama orada olan şey şimdi çok daha net ve daha ince ayrıntılarla görülüyor.

Düşük dozlarda DMT, hacimlerimizde bu tür yanıtlara neden oldu. Bazen, kişisel ihtiyaçları ve makyajları kendi yaşamlarının ve ilişkilerinin daha derin bir şekilde yeniden işlenmesini gerektirenlerde daha yüksek dozlarda da ortaya çıktılar.

Bu bilinç ayarlamalarını gerçekleştirirken, DMT, psikoterapötik süreçte kullanılan diğer ilaçlardan veya işlemlerden çok farklı değildir. Uyarıcılar, özellikle amfetaminler ve MDMA gibi amfetamin benzeri ilaçlar, zihinsel süreçleri potansiyel olarak yararlı bir şekilde geliştirir. Hatırlamayı ve düşünmeyi kolaylaştırırlar. Bu anılara ve düşüncelere bağlı duyguları büyüterek ve açıklığa kavuşturarak, bu duygularla yüzleşmemizi ve kabul etmemizi ve devam etmemizi mümkün kılarlar.

Aynı mekanizmaların çoğu derin bir psikoterapötik ortam için de geçerlidir. Terapistin acı dolu anıları taramada ve uyandırdıkları güçlü duyguları yönetmede ısrarı ve desteği de benzer şekilde faydalı etkilere sahiptir. DMT çalışmamızda, normal günlük zihin üzerindeki ilaca bağlı etkilerin, yeni ve güçlü bir şekilde hissedilen kişisel içgörüler üretmek için bizim açımızdan destekleyici ve cesaret verici tutumlarla birleştiğini gördük.

Örneğin, Stan boşanmasının endişesini ve stresini ve bunun kızı üzerindeki etkisini daha keskin ve doğrudan hissedebilirdi. Marsha, Anglo güzelliğinin karikatürlerini gördüğü rüya gibi seansları boyunca, kocasının fiziksel ve kültürel olarak gerçekte kim olduğunu kabul etmekte zorlanmasının acısıyla yüzleşti. Ve Cassandra nihayet acımasız tecavüzü ile yıllarca yanında taşıdığı karın ağrısı arasındaki ilişkiyi hissetti ve böylece onu serbest bırakmaya başladı.

Bu tür seanslarda gördüğümüz bazı kişisel temizleme, terapötik ve iyileştirici etkilerin biyolojik bileşenleri de olabilir.

Örneğin, DMT'nin getirdiği coşku, gönüllülerin yaşamlarına ve çatışmalarına daha gözü kara bir şekilde bakmalarına yardımcı oldu. Bu kendinden geçmiş duygular, kısmen, morfin benzeri beyin kimyasal beta-endorfinin DMT'nin neden olduğu güçlü dalgalanma ile ilgili olabilir. DMT ayrıca beyinde büyük bir yükselişi teşvik etti

hormonlar vazopressin ve prolaktin. Bilim adamları, bu bileşiklerin, türün diğer üyeleriyle bağ, bağlanma ve rahatlık duygularında önemli olduğuna inanıyor. Belki de bu beyin kimyasallarındaki yükselmeler, gönüllülerimizin bize güvenmesini, ilaç etkilerine rahatlamasını ve daha önce imkansız olan şekillerde kişisel sorunları güçlü bir şekilde paylaşmasını kolaylaştırdı.

Ruh molekülü bizi fiziksel ve duygusal farkındalık seviyelerinin ötesine çekip ittiğinde ne olur? Görünmez alemlere giriyoruz, normalde hissedemediğimiz ve varlığını neredeyse hayal bile edemeyeceğimiz alemlere. Daha da şaşırtıcı olanı, bu alemlerde yerleşim var gibi görünüyor.

Belli bir noktada, gönüllülerin yeniden limanlarını olduğu gibi kabul etmeye karar verdim. Bu düşünce deneyi, onların deneyimlerini açıklama, yorumlama veya düzensiz beyin halüsinasyonları, rüyalar veya psikolojik sembolizm gibi başka bir şeye indirgeme konusundaki orijinal eğilimimin yerini aldı. Şimdi, birkaç yıl süren ek çalışma ve düşünmeden sonra, bu deneyimlerin gerçekten de tam olarak göründükleri gibi olmalarının mümkün olup olmadığını ciddi olarak düşünmeye değer olduğunu düşünüyorum.1

Gönüllülerimizin maddi olmayan varlıklarla görünürdeki teması için aşağıdaki radikal açıklamaları geliştirmekle kişisel ve profesyonel olarak mücadele ettim. Onları belirttikten sonra bile, değerleri konusunda şüpheci olmaya devam ediyorum. Neden denenmiş ve gerçek biyolojik ya da daha geleneksel psikolojik modellere bağlı kalamadım?

Beyin bilimi düzeyinde, belki de gönüllülerimizin karşılaştığı şey, görme, duygu ve düşünceden sorumlu beyin merkezlerinin DMT aktivasyonundan kaynaklanan canlı bir halüsinasyon deneyimiydi. Ne de olsa, insanlar hayal kurar ve o andaki deneyimin gerçekliğine tamamen kapılırlar. Deneklerimizde bazen meydana gelen hızlı göz hareketleri, "uyanık" bir rüya halinin varlığına işaret etmiş olabilir.

Bununla birlikte, gönüllüler, DMT'nin neden olduğu varlıklarla temas sırasında yaşadıkları ve tipik rüyaları arasında farklılıklar olduğuna ikna oldular. Aynı şeyleri gözleri açık veya kapalı, uyanık, uyanık bir bilinç durumunda gözlemlemek de bunun "sadece bir rüya" olduğunu kabul etmelerini zorlaştırıyordu. Ben de onların karşılaşma hikayelerini dinlerken, normalde bir ilişki kurduğunda hissettiğim gibi hissetmedim.

Psikoterapide bana rüya görmek. Gönüllülerimizin raporları o kadar açık, ikna edici ve "gerçek" idi ki, defalarca şöyle düşündüm: "Bu, terapi hastalarımın rüya hayatında hiç duydu ğum hiçbir şeye benzemiyor. Çok daha tuhaf, iyi hatırlanan ve kendi içinde tutarlı."

Ek olarak, bir uyanma rüyası veya halüsinasyon çizgileri boyunca biyolojik bir açıklama genellikle gönüllüde belirli bir direnç ortaya çıkardı. Aramızda, birlikte çalışmamızda çok değerli olan paylaşımlarının ve ifşaatlarının derinliğini sınırlayan ince bir sürtüşme gelişebilir. Bir araştırma deneği pek çok kelimeyle şöyle diyebilir: "Hayır, bu bir rüya ya da halüsinasyon değildi. Gerçekti. Farkı anlayabiliyorum. Ve eğer düşündüğün buysa, o zaman seansımın en tuhaf yönlerini kendime saklayacağım!"

Bir gönüllünün yorumlarımı yanlış veya uygunsuz olarak reddetmesine neden olmaya daha da yatkın olan, psikolojik açıklayıcı modelleri kullanmaya yönelik herhangi bir girişimdi. Freudyen psikanalitik sistemler, varlıklarla temas deneyimini, agresif, cinsel veya bağımlılık dürtüleri üzerindeki bilinçdışı çatışmaların bir ifadesi olarak anlayacaktır. Bu yaklaşımı belirli rüya gibi oturumlara tepki verirken kullandığım zamanlar oldu. Bununla birlikte, vicdanen bu varlıklar tarafından yapılan deneysel manipülasyonların veya onlarla iletişimin arkasında yeniden bastırılmış herhangi bir bilinçdışı çocuksu dürtü olduğunu öne süremedim.

Jung psikolojisi, bilinçdışının dili üzerine daha geniş bir bakış açısı içerir ve Freudyen okulun genellikle yaptığından daha fazla mitoloji, sanat ve din alanlarını geliştirir ve birleştirir. Bununla birlikte, fiziksel veya biyolojik değil, psikolojik bir modeldir. Örneğin, Jung, "tanımlanamayan uçan ob-jects" imgesini, dairenin temsil ettiği şekliyle bütünlük özlemi olarak adlandırdı. Ne kadar büyük olursa olsun, varlıklara zihinsel yapılar veya projeksiyonlar olarak yanıt vermek

ölçek, deneyimi "başka bir şeye" dönüştürmeye devam ediyor. Deneyime sahip olan kişi tarafından hissedilen ezici ve ikna edici kesinlik duygusunu ele almaz.

Bu entelektüel kaygıların ötesinde, sürekli olarak, gönüllü olanların deneyimleri ile onlara yanıt verme yeteneğim arasında gelişen ilişkinin duygusal zorluğuyla karşı karşıya kaldım. Çalışma çalışmam, geçmişim,

ve deneyim, araştırma deneklerinin "hissetme ve düşünme", ölüme yakın ve yeniden doğuş ve mistik durumlar gibi kişisel ve kişilerarası oturumların tanımlarıyla iyi bir şekilde örtüştü. Bu deneyimleri anladım, gönüllüler onları uygun şekilde takip ettiğimi ve yanıt verdiğimi hissettiler ve çok az çatışma oldu.

Ancak, daha önce bildiğim veya inandığım herhangi bir şeyle temas kurma oturumlarına tepki vermeye çalıştığımda, işe yaramadı. Sıkışıp kalmıştım. Bu yüzden, 13. bölümün sonunda bahsettiğim düşünce deneyine katılmaya karar verdim, Peçenin Üzerinden Temas: 1. Yani, gönüllülerin varlıklarla temas raporlarına sanki doğruymuş gibi yanıt vermeye çalıştım. İlk başta, bu sadece dinlemeyi ve açıklama istemeyi içeriyordu. Daha sonra, daha fazla hikaye biriktikçe, diğer insanların hesaplarına empatik bir şekilde atıfta bulunabilirim, bu da gönüllülerin söyleyeceklerini anladığımı ve kabul ettiğimi hissetmelerini kolaylaştırdı. Bu şekilde en sıradışı ve neredeyse utanç verici bir şekilde beklenmedik karşılaşmalarını benimle paylaşabilirlerdi.

Bu nedenle, gönüllülerimiz DMT'nin erişiminin daha uzak sınırlarına koştuklarında, kendilerini başka bir yerdeymiş gibi hissettiklerinde, gerçekten de farklı gerçeklik düzeylerini algılıyorlardı. Alternatif seviyeler bu kadar gerçektir. Sadece çoğu zaman onları algılayamayız.

Bu öneriyi yaparken, beyin kimyası ve psikolojik modelleri göz ardı etmiyorum. Daha ziyade, gönüllülere yardımcı olacak, araştırmacılar için entelektüel olarak tatmin edici ve hatta belki de henüz icat edilmemiş ancak teorik olarak mümkün olan yöntemler kullanılarak test edilebilir açıklamalar geliştirmeye çalışırken eğlendirdiğimiz seçeneklere eklemek istiyorum.

TV benzetmesine geri dönersek, bu durumlar, yalnızca önceki programın parlaklığını, kontrastını ve rengini ayarlamak yerine, kanalı değiştirdiğimizi gösteriyor. Artık izlediğimiz şov değilgünlük gerçeklik, Kanal Normal.

DMT, "diğer" kanallara düzenli, tekrarlanan ve güvenilir erişim sağlar. Diğer varoluş planları her zaman oradadır. Aslında, buradalar, her zaman iletiyorlar! Ama onları algılayamayız çünkü bunu yapmak için tasarlanmadık; Sabit kablolamamız, aşağıdakilere bağlı kalmamızı sağlar:

Kanal Normal. Kanalı değiştirmek, zihnimizi bu diğer varoluş planlarına açmak sadece bir veya iki saniye sürer – ruh molekülünün beyne ulaşması için gereken birkaç kalp atışı – 2

Bu nasıl olabilir? Par-allel evrenler ve karanlık madde teorilerinin altında yatan fiziği çok az anladığımı iddia ediyorum. Bununla birlikte, bildiğim şey, kişisel olanı aştığımızda, onları DMT'nin bizi yönlendirebileceği olası yerler olarak düşünmeme neden oluyor.

Teorik fizikçiler, girişim olgusuna dayanan paralel evrenlerin varlığını öne sürerler. Girişimin en basit örneklerinden biri, kartondaki dar deliklerden veya yarıklardan geçen bir ışık huzmesine ne olduğudur. Işığın indiği ekranda çeşitli halkalar ve renkli kenarlar belirir, kartonun basit ana hatları değil.birinin bekleyeceği gibi. Bilim adamları, bu ve daha karmaşık deneyimlerden, görebildiğimize müdahale eden ve ışığı beklenmedik şekillerde saptıran "görünmez" ışık parçacıkları olduğu sonucuna varıyorlar.

Paralel evrenler, girişim gerçekleştiğinde birbirleriyle etkileşime girer. Teorik olarak, her biri buna benzeyen ve aynı fizik yasalarına sahip olan, akıl almaz derecede çok sayıda paralel evren veya "çoklu evren" vardır. Bu nedenle, bu farklı alemler hakkında özellikle tuhaf veya egzotik bir şey olması gerekmez. Ancak onları paralel kılan şey, onları oluşturan parçacıkların her evrende farklı konumlarda bulunmalarıdır.

DMT, alıcı beynimizin bu çoklu evrenleri algılamasına izin verebilir. The Fabric of Reality (Gerçekliğin Dokusu) kitabının yazarı İngiliz bilim adamı David Deutsch, bu alanda önde gelen teorisyenlerden biridir.3 Deutsch ve ben, DMT'nin paralel evrenlere erişim veya farkındalık sağlamak için beyin fonksiyonunu değiştirip değiştiremeyeceği konusunda yazıştık. Bunun mümkün olduğundan şüpheliydi, çünkü "kuantum hesaplama" gerektirecekti. Deutsch'a göre kuantum hesaplama, "karmaşık bir görevin bileşenlerini çok sayıda paralel evren arasında dağıtma ve ardından sonuçları paylaşma yeteneğine sahip olacak." Bu nedenle, potansiyel gücü hayal edilemeyecek kadar büyüktür. Kuantum hesaplama için gerekli koşullardan biri, abso'ya yakın bir sıcaklıktır.

Ud sıfır, derin uzay kadar soğuk. Bu nedenle, biyolojik bir sistemde tek ayetler arasında uzun süreli temas olası değildir.

Bununla birlikte, fizikçiler bir zamanlar süper iletkenliğin - elektriğin tellerden veya diğer malzemelerden neredeyse hiç direnç göstermeden geçtiğinde - yalnızca benzer şekilde düşük sıcaklıklarda meydana gelebileceğine inanıyorlardı. Bununla birlikte, son on ila on beş yıl boyunca, kimyagerler daha yüksek ve daha yüksek sıcaklıklarda süper iletkenliğe izin veren yeni malzemeler geliştirdiler. Aslında, süper iletkenliğin bir gün oda sıcaklığında meydana gelebileceği düşünülebilir.

Deutsch'a kuantum hesaplamanın geleceğinin benzer bir yörünge izleyip izlemeyeceğini sordum. Bunu "oldukça iyi" bir benzetme olarak görse de, kuantum hesaplamanın karmaşıklığının süper iletkenlikten çok daha büyük olduğunu savundu: "Oda sıcaklığında bir kuantum bilgisayar, oda sıcaklığında süper iletkenlikten çok daha şaşırtıcı bir şey olurdu." 4

Teorik fizik hakkında çok az şey bildiğim için, bu tür spekülasyonlarla ilgili olarak beni dizginleyen daha az kısıtlama var. Süperiletkenlik ve kuantum hesaplama arasındaki analojinin "makul derecede iyi" olması, DMT ve beyin hakkında teori oluşturmada bir sonraki adımı atmam için beni cesaretlendiriyor.

Böyle bir senaryoda, DMT, beynin fiziksel özelliklerini, kuantum hesaplamanın vücut sıcaklığında gerçekleşebileceği şekilde değiştiren temel bileşendir. Eğer durum buysa, paralel evrenleri "görmek" olası bir sonuçtur.

Bununla birlikte, bu doğrultuda, Deutsch, par-allel evrenlere bir göz atmanın özellikle garip olacağını düşünmüyordu. Dedi ki, "Beyinde kuantum hesaplama olsaydı bile, kesinlikle 'kuantum alemlerini görmek' gibi hissetmezdi [benim ifadem]. O zamanlar hiç özel hissetmezdi. Tıpkı diğer herhangi bir girişim deneyinde olduğu gibi, kişinin düşüncelerinin sonucunun mantığından, istatistiklerinden ve karmaşıklığından geriye doğru çalışması ve bu sonuca ulaşmak için daha erken bir zamanda 'kuantum tarzında düşünmesi' gerektiği sonucuna varması gerekir. 5

Deutsch'un paralel bir evrenin ne kadar normal görünebileceğine dair yorumu, bana 12. bölüm olan "Görünmeyen Dünyalar"da duyduğumuz bazı hikayeleri hatırlattı: Nispeten normal görünen, günlük varoluşlarla karşılaşmalar

Araştırma Merkezi'nde olup bitenlerle hiçbir ilişkisi yoktu.Tüm niyet ve amaçlara göre bu burada ve şimdi varoluşa paralel olarak devam ediyor gibi görünen insanlar, sahneler ve etkileşimler.

Örneğin, Sean'ın Meksika'nın kırsal kesimi gibi görünen bir yerde son derece sıradan bir aile sahnesinin ortasına inişini ve Heather'ın İspanyolca konuşan kadınla buluşmasını ve önüne defalarca beyaz battaniye attığını düşünün. Birçok gönüllü de kendilerini bu dünyaya benzeyen ama aynı zamanda farklı görünen boş odalarda, salonlarda veya apartmanlarda buldu.

Öte yandan, bizimki gibi milyarlarca yıl önce oluşan paralel evrenlerin bize özellikle tanıdık gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Çünkü aynı fizik yasaları ve dolayısıyla biyoloji bizim dünyamızda ve onların dünyasında hüküm sürerken, organizmalar ve geliştirdikleri teknolojiler fevkalade farklı dönüşler almış olabilir. Sürüngen, böceğe benzeyen ve tanınmayan şekillerin zekaya sahip olması beklenmedik olmamalı, ne de birçok gönüllümüzün bildirdiği gibi son derece gelişmiş bir uzay yolculuğu teknolojisi, süper bilgi işlem ve biyoloji ile teknolojinin bir karışımı olmamalıdır.

DMT'nin yol açabileceği en tuhaf alemler, karanlık maddenin gizemli alemlerinde var olanlardır. Orada, gerçekten de burada olabilir, kimse ne bulacağımızı bilmiyor.

Karanlık madde, bu evrenin kütlesinin en az yüzde 95'ini oluşturuyor. Başka bir deyişle, evrendeki maddenin neredeyse tamamı görünmezdir. Onu göremiyoruz, göremiyoruz. Görünür veya başka türlü herhangi bir türde radyasyon üretmez veya yansıtmaz. Orada olduğunu bilmemizin tek yolu, yerçekimi etkileridir. Görünür evrenin kendine özgü şeklini koruduğu gerçeği sayesinde var olmalıdır. Bu kütle olmasaydı, evreni bir arada tutmak için yeterli yerçekimi olmazdı - parçalanıp giderdi.

Bilim adamları, "karanlık maddeyi içeren şeyler" için birkaç aday gösterdiler. Çok az ışık yayan veya hiç ışık yaymayan "normal" maddeler - gezegenler, ölü veya doğmamış yıldızlar ve kara delikler - karanlık maddenin yaklaşık yüzde 20'sini oluşturabilir.

Bununla birlikte, hepsi olmasa da çoğu karanlık maddenin par-

tanıdık protonlarımızdan, elektronlarımızdan ve nötronlarımızdan oldukça farklı gelgitler. Bu "siyah" parçacıklar, paralel evrenlerdekilere benzemeyen, tamamen farklı fizik yasalarına uyabilirler. Kendimizi onlardan oluşan bir dünyada bulduğumuzda, büyük olasılıkla pek bir şey tanımazdık.

Karanlık maddenin yapı taşları olmak için önde gelen adaylar WIMPS veya "zayıf etkileşimli büyük parçacıklar"dır. Sadece göreceli anlamda masif olarak adlandırılırlar, yani bir proton veya hidrojen atomundan daha büyüktürler.

WIMP'ler hakkında son zamanlarda düşündüğümüz, onların garip doğasını akla getiriyor ve bu da hemen birçok gönüllümüzün yeniden bağlantı noktalarına kulak vermemize neden oluyor: "Eğer WIMP'ler gerçekten Büyük Patlama'da yaratıldıysa, evrendeki görünür madde ile yerçekimi etkileşimleri nedeniyle onlar tarafından kuşatılacağız. Gerçekten de, bu makaleyi okurken, her saniye vücudunuzdan geçen ve saatte bir milyon kilometre hızla seyahat eden bir milyar WIMP olabilir. Bununla birlikte, WIMP'ler madde ile yalnızca zayıf bir şekilde etkileşime girdiğinden, çoğu hiçbir engel olmadan doğrudan sizden geçecektir. 6

Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki bilim ajansları, dünyanın derinliklerine gömülü WIMPS sensörlerine milyarlarca dolar harcıyor. Onlar, bir karanlık madde parçacığının normal maddeden biriyle nadir bir çarpışmasını gösteren ara sıra ışık parlamasını arıyorlar. Bu hassas makineler, diğer radyasyon kaynaklarını engellemek için bu tür yeraltı derinliklerine ihtiyaç duyar.

Belki de bu kadar pahalı dedektörlere ihtiyacımız yoktur. DMTo, beynimizin özelliklerini değiştirir, böylece WIMPS'in normal madde ile etkileşime girdiğini algılamak mümkün olabilir.

Karanlık madde dünyasının nasıl görünebileceğini hayal etmek zor, sakinlerinin nasıl görünebileceği bir yana. Belki de birkaç gönüllünün 12. bölümde "bilginin görselleştirilmesi" olarak tanımladığı şeylerden bazıları, bir tür karanlık madde "yaşamı"dır: anlamlara gebe hareket eden hiyeroglifler, sayılar ve yüzen kelimeler, bilgi aktarma.

Bu görünmez varoluş seviyelerinden herhangi biri, paralel evrenler veya karanlık madde, bu gerçeklikle aynı anda mevcuttur. Bu nedenle, her ikisi de, bilincimiz artık bu deneyim düzleminde olmadığında DMT'nin bizi nereye götürdüğü konusunda düşünmemiz gereken seçeneklerdir. Geçişin dolaysızlığı, bu iki alternatif bakış açısını çekici kılıyor.

Gönüllülerimizin tarif ettiği inanılmaz derecede sıra dışı yerler. Bunun nedeni, orada oldukları kadar burada da olmalarıdır. Dolayısıyla, birçok gönüllünün sorduğu gibi, "içeride" ve "dışarıda" hakkındaki soru, artık hiçbir anlam ifade etmiyor.

Gerçekliğin bu farklı düzeylerinin bizimkine nüfuz etmesi ve onu doldurması kavramı, bizi gönüllülerin şaşırtıcı derecede yaygın olan "Beni bekliyorlardı", "Beni geri karşıladılar" raporunun yanına götürüyor. Varlıklar evde bu ortamda çalışıyorlar ve onlar için "her zamanki gibi iş". Öte yandan, biz sadece huşu içinde gevşek çeneli bir şekilde ağzımızı açabiliriz, cevap vermek için zar zor yapabiliriz.

Genellikle bu varlıkların varlığını başka zamanlarda görmediğimiz veya hissetmediğimiz için, varışımızı ne zaman bekleyeceklerini nasıl bildiklerini merak etmeye değer. Belki de onları görmeden önce varlığımız bu varlıklar için de daha az gerçektir. Bizi hissedebilirler, ancak özellikle net bir şekilde veya bizimle etkileşime izin verecek şekilde değil. Sanki bizi görüyorlar, ama sadece görüntülerimizi, tıpkı gibiayna ya da bir pencereden. Böylece hazır olabilirler, ancak biz kapıdan içeri girene veya pencerenin yanlarına geçene kadar bize karşı harekete geçemezler.

Bilgi kaydetmek ve göndermek için aşırı yüksek sıcaklık gerektiren bir cihaz düşünün. Oda sıcaklığında çalışırken, çalışmıyorsa, tozlu gri bir renktir ve arka plana karışırken neredeyse görünmez görünür. Çalışma sıcaklığına ulaştığında, yeni alma ve iletme işlevlerini yerine getirebilmenin yanı sıra, şimdi parlak kırmızı renkte parlıyor ve oldukça net bir şekilde öne çıkıyor. Belki de bilincimizi, alternatif varoluş düzlemlerinin sakinlerini algılayacak şekilde değiştirerek, DMT bilincimizin "görünümünü" de değiştirir. Böylece, varlıklar bizim için gerçek olduklarında, onlar için gerçek oluruz.

Normalde onların varlığına dair bir ipucumuz yoksa, bu varlıklar bizim varlığımızın nasıl belli belirsiz farkında olabilirler? Bir kez daha, bu phe-nomenon için açıklamalar hakkında düşünerek bile olağanüstü derecede ince bir buzun üzerinde ilerliyoruz. Sadece bir anlamaya teşebbüs etme ihtiyacı bile bize düşüncemizin ne kadar ileri gittiğini gösterir. Bununla birlikte, inançsızlığın askıya alınması için küçük bir adım daha atabilir ve bu soruyu ele alabiliriz.

Belki de karanlık maddenin sakinleri için "karanlık" ya da "paralel" değiliz

kuantum hesaplamada ustalaşmış zeki varlıklara. Bu alternatif gerçekliklerin, büyük miktarda deneysel verinin güçlü matematiksel tedavisini kullanarak var olduğu sonucuna varmakla sınırlıyız. Belki de farklı evrenlerde ya da kendi benzersiz fizik yasalarına göre evrimleşenler, aslında bizi doğrudan kendi duyularıyla ya da belirli teknoloji türlerini kullanarak gözlemleyebilirler.

Doğal olarak takip eden bir sonraki soruyu sormalıyız. "Orada" olduğumuzda ve varlıklar ve biz temas kurduğumuzda, hangi bedenle etkileşime girerler? Duyduğumuza göre, her türlü manipülasyon gerçekleşti: reklam gerekçeleri, implantlar, hoş ve korkutucu cinsel veya fiziksel temas. Bu

Karanlık maddede veya paralel evrenlerde bilinçten bilinçliliğe alışverişi kabul etmek için özellikle zor bir sıçrama değil. Daha sorunlu olanı, yeni gerçeklik seviyelerini alma yeteneğimizdeki değişikliklerin "bedenlerimizi" nasıl etkilediğini hayal etmektir. Yine de, bunu sadece ön hazırlık şeklinde de olsa düşünmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Normal Kanal'ı izlerken ya da daha doğrusu içinde var olurken, vücudumuz katıdır, ayrı sınırları vardır ve yerçekimine tepki verir. Kanal Karanlık Madde'yi algılarken veya içinde kurulurken, vücudumuzu görünür ışık ve yerçekimi yerine WIMPS kullanarak deneyimliyor olabiliriz. Beynimiz bu kadar yeni ve farklı gerçeklik seviyeleri alırken, vücudumuz da artık aynı görünmüyor. Tıpkı gördüğümüz, duyduğumuz ve bildiğimizin kesinliği DMT durumunda tartışmasız bir şekilde doğru olduğu gibi, fiziksel benliğimizin doğası da kökten farklı, ancak benzer şekilde gerçek bir doğaya bürünür.

Görme ve ses, normal farkındalığımızda son derece önemli bir rol oynar ve yeni konumumuzu ilk olarak bu duyularla fark ederiz. Bununla birlikte, dokunma, vücut hissi ve madde de tamamen farklı yetenekler üstlenebilir. Yukarıdaki gri ve kırmızı enstrüman benzetmesini kullanarak, gri yerine "önemli" ve kırmızı yerine "aşikar" veya "katı" kelimelerini de kolayca koyabiliriz.

Karanlık madde varlıkları ve biz birbirimizi aynı ortamda, WIMPS kullanarak algıladığımızda, karanlık madde bedenlerimiz üzerinde çalışmaya başlayabilirler: Sean'ın kulağını ayarlamak, Ben'in ön kolunun derisinin altına bir implant yerleştirmek, Jim'in gözüne bir sonda yerleştirmek, Jeremiah'ın beynini yeniden programlamak.

Bu müdahaleler, karanlık maddeden yapılmış (veya paralel evrenlerde var olan) "şeyler" kullanılarak gerçekleşir. Bu nedenle, Kanal Normal'de bu müdahalelerin "fiziksel kanıtı" yoktur. Bu evrenin malzemesini kullanmıyorlar. Bununla birlikte, bu müdahaleler gerçekleşti.7

Görünmeyen dünyalar ve sakinleri hakkındaki bu spekülasyonlar, bizi uzaylılar tarafından kaçırılma deneyimlerine yeniden döndürüyor. Aslında, bu tartışma bu deneyimler ve nasıl gerçekleştikleri hakkında da olabilirdi. Bu çarpıcı benzerlik, uzaylılar tarafından kaçırılma deneyiminin anormal derecede yüksek beyin DMT seviyeleri ile ilişkili olduğu hipotezinin temelini oluşturmaktadır.

4. bölümde, "Psychedelic Pineal", doğum, ölüme yakın, mistik durumlar ve ölüm gibi önemli deneyimler için bir epifiz-DMTlink önerdim. Uzaylı karşılaşmalarına çok az ilgim vardı ya da bu konuda çok az bilgim vardı. DMT çalışmasının sonuçları cehaletime meydan okudu ve şimdi olağanüstü yüksek beyin DMT seviyelerinin aracılık ettiği başka bir fenomen olarak "temas" ı dahil etmemi gerektiriyor.

John Mack, doğal olarak meydana gelen uzaylı karşılaşmaları üzerine yaptığı çalışmasında, bu deneyimlerin kişisel kriz, travma ve kayıp zamanlarında ne sıklıkla meydana geldiğine atıfta bulunur. Belki de bu bireylerde stres ve ağrı, epifizin aşırı DMT salınımını önleme ve bu olağandışı deneyimlere erişimi tetikleme yeteneğinin üstesinden gelir. Buna ek olarak, birçok kaçırılan kişinin çocukluğa kadar uzanan bu karşılaşmaların bir geçmişi vardır. Bu tür bireyler, muhtemelen kronik veya tekrarlanan ezici stres ile birleşen biyolojik bir kablolama yatkınlığı nedeniyle özellikle aktif DMT üretim kapasitelerine sahip olabilir. Aşırı DMT oluşumu için bazı eğilimlerin spesifik enzimler veya enzim inhibitörleri kullanılarak nasıl ortaya çıkabileceğini daha önce tartışmıştık.

Mack ayrıca insanların evlerinden çok sayıda kaçırma olayının sabahın erken saatlerinde gerçekleştiğini de belirtiyor. Epifiz bezi şu anda en aktif olanıdır. Sabahın erken saatlerinde DMT üretimi, bu yatkın bireylerde portalları uzaylı göçmenlere açabilir mi?

Mack'in yakın zamanda "maneviyatla yeniden bağlantı"nın kaçırılma fenomeninin kalbinde yer aldığını öne sürdüğünü belirtmek büyüleyici. Benzer şekilde, DMT'nin neden olduğu bazı temaslarımız, örneğin,

Cassandra, Sean ve Willow'unkiler, zeki varlıkların varlığındaki şaşkınlık ve şoktan daha derin bir ruhsal ve psikolojik dengeye geçiş gösterdi.

Bu mistik deneyimler, ruh molekülünün yol açabileceği son karşılaşmalar kümesidir. Araştırmamıza katılan birçok gönüllünün nihai hedefleriydi. Öyleyse neden bu kadar çok araştırma deneğimiz kendilerini beklenmedik görünmeyen dünyalarda buldu?

DMT'nin ham, dizginlenemez gücü, araştırma deneklerimizin hedeflerini aşmasına veya ıskalamasına neden olmuş olabilir. Bana ilk kez güçlü bir motosikletin selesine bindiğimizi hatırlatıyor. İtme o kadar hayal edilemeyecek kadar güçlü ki, çoğu zaman aracın arkasından uçarız veya doğrudan aditch'e doğru ilerleriz. Sadece gücüyle nasıl başa çıkacağımızı öğrenerek makineyi kullanabilir ve hedefimize doğrudan ilerleyebiliriz.

Benzer bir şekilde, öncelikle temas deneyimleri olan araştırma deneklerinin, yeterli zaman ve pratik verilirse bu seviyenin ötesine geçeceğine ve kişilerarasılığa ulaşacağına inanıyorum. Sean ve Cassandra'nın vakaları bu teoriyi destekliyor: Tolerans çalışmasında varlıklarla temastan mistik ve iyileştirici deneyimlere geçtiler ve yüksek dozlarda DMT'ye tekrar tekrar maruz kaldılar.

Başka bir açıklama daha az iyimser. Yani, yüksek dozda IV DMT, insanları gerçekliğin yerleşik düzlemlerine iter, çünkü yaptığı şey budur. İnsanlara yeterince DMT verin ve olan budur.

Yeremya'nın 13. bölümde, "Peçenin Aracılığıyla Temas: 1"de, uzaylı laboratuvar kreşine süpürüldüğü zamanı hatırlıyorum. Deneyimin katıksız yoğunluğunu "sevgiye açılarak" manevi bir karşılaşmaya yönlendirmeye çalıştı. Ancak, bunu yapmanın imkansız olduğunu hemen fark etti. Belki de perde aracılığıyla temas, mistik farkındalığı başlatmaktan ziyade DMT'nin gerçek nihai işlevidir. Gönüllü raporların çokluğu bu önerinin doğruluğunun bir göstergesiyse, bunu olası olarak düşünmeliyiz.

Ölüme yakın ve mistik durumlar söz konusu olduğunda, DMT'nin sadece kanal değiştirmekten daha fazlasını yaptığını ve bize başka bir kanalın programına bir bakış sağladığını düşünelim. Bunu boş ya da içeriksiz olduğu için öneriyorum.

zirve mistik deneyimin doğası. Ses, dokunma, görüntü, koku veya tat yoktur. Düşünce ya da kelime yok ve zaman yok. Aynı anda tarif edilemez bir bütünlük, güç ve anlayış var.

TV kanalları arasında "kar", beyaz gürültü ve çeşitli istasyonların programlama materyalleri "arasındaki" olanla ilişkilendirilen görüntüler var. Dikkatlice bakar ve dinlersek ne olur? Bu, aktive edilmiş televizyonun kendisinin doğasıdır, içinden akan elektrik, ona enerji verir ve bir şeyi göstermesi için onu harekete geçirir, ancak bu bir şey, kalıp arayan günlük zihne hiçbir şey gibi görünmez.

Bu durumda, en iyi benzetme, DMT'nin beynin alıcı niteliklerini artık "dışarıdan" bilgi almayı bırakacak şekilde yeniden yapılandırması olabilir. Sadece kendi varlığının, kendi içsel doğasının farkındadır. Belirli bir içeriği olmayan kendi bilincini veya rezonans frekanslarını gösterir. Bununla birlikte, tüm programların destek için bağlı olduğu zemindir - kanalların doldurduğu alandır.

Kanallar arasındaki bu boşluk ya da kanalların yokluğu boş değildir; daha ziyade, kendisi doludur. Programların içeriği bu kusursuzluğun yerini yoğun doluluğuyla değiştiriyor. Doğası da zorunlu olarak "po-tential" değildir. Aksine, kendi başına eksiksizdir. Olduğu gibi var olmak için hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Ama şekil almak ya da biçim almak, tezahür ettirmek için bir şeye ihtiyacı vardır.

Bazı gönüllüler için, DMT'nin bilinci bedenden koparması, algılanan gerçekliğin çeşitli seviyeleri arasındaki boşluğu aramak için bir uyarıcıydı. Doğrudan, kendileri ve dış dünya algılarının altında yatan, artık beden tarafından desteklenmeyen o boş bütünlüğe gittiler. Freud'un yıllar önce yorumladığı gibi, "Ego her şeyden önce bir beden-egodur." Beden olmadan, geriye ne kaldı? Carlosand Willow gibi bu araştırma denekleri, bedenlerini geride bırakmaları nedeniyle mistik bilinci deneyimlediler.

Diğer gönüllüler, kendi iradelerini daha doğrudan kullanarak temel doğalarına giden yolu buldular. Sean, bilinmeyene daha fazla ve daha derine inmek için kendine izin verdi. Elena, biçimsiz temellerini gizleyen psychedelic renklerin vahşi görüntüsünden uzaklaştı. Her ikisi de geri çekilmeyi ve boşluğa o cüretkar sıçramayı yapmak için gereken zarif bıçak sırtı dengesiyle ilerlemeyi başardı.

düşünce, algı ve duygu arasında. Ruh molekülü onları uçurumun kenarına götürdü ama son adımı atmak onlara kalmıştı.

Şimdi, doğal olarak meydana gelen veya dışarıdan uygulanan DMT'nin bize bu tür dikkat çekici ve şaşırtıcı deneyimlere erişim sağlayabileceği bazı yolları ele aldığımıza göre, doğal olarak üretilen DMT'nin evrimsel önemini düşünelim. Başka bir deyişle, neden tüm vücudumuzda DMT var? Bu bir tesadüf mü? Yoksa bir amaç için mi?

DMT içeren bitkiler, mantarlar ve hayvanlar açısından bakıldığında, diğer türlerin, özellikle de insanların, onları arayacağını ve koruyacağını önermek mantıklıdır. Sigara içen, içen veya DMT açısından zengin yaşam formları yiyenler, hayal gücünün ötesindeki dünyalara son derece arzu edilen bir ulaşım deneyimi yaşarlar. Bu psychedelic deneyime neden olan türler, temel yenilenebilir kaynaklar listesinde üst sıralarda yer alacak ve hayatta kalmaları komşuları için önemli hale gelecektir.

Ama o zaman insanlar neden DMT üretiyor? Bugüne kadar insan epifiz bezlerini içen, yiyen veya içen hiçbir yaşam formu keşfetmedik, bu yüzden DMT'nin bir şekilde fiziksel olarak hayatta kalmamızı sağladığı hipotezini bir kenara bırakmalıyız.

Belki de DMT'yi üreten eski atalarımız, üretmeyenlere göre uyarlanabilir bir avantaja sahipti. Belki de farklı bilinç durumlarına erişimleri, türümüzün DMT'siz üyelerine kıyasla daha üstün problem çözme yetenekleri sağladı. DMT'yi sentezleme yeteneğine sahip olanlar, sonunda olmayanların yerini aldı.

Bu argümana bir miktar itiraz olsa da, DMT'nin diğer pek çok hazır formda bulunması onu bir dereceye kadar zayıflatır. Yani, eğer birisi örneğin derin meditasyon yaparak kendi DMT'sini yapamıyorsa, DMT ile dolu çok sayıda bitki vardır, kullanımı sade uygulamalardan çok daha kolaydır. Bu kesinlikle Latin Amerika gibi DMT açısından zengin bir ortamda yaşayan insanlar için geçerli olacaktır.

Ölüm ve ölüme yakın koşullarda DMT salınımının sonuçlarından daha verimli bir akıl yürütme çizgisi ortaya çıkar. Bunlar, yaşam gücünün veya ruhun bedenlerimize girdiği, çıktığı ve bedenlerimiz aracılığıyla hareket ettiği zamanlardır. Bu önerinin biyolojik mekanizmalarını 4. bölümde tartıştık.Burada, olası önemlerini araştırmak için bu fikirleri kullanalım.

İlk bakışta, ölürken aydınlatıcı kimyasallar salmanın birey veya tür için çok az evrimsel avantajı var gibi görünüyor. Bununla birlikte, bir İngiliz psikiyatrist olan Karl Jansen, ölüme yakın beyin kimyasallarının belirli bir türünün gerçekten de neredeyse ölülere fayda sağladığını öne sürüyor. Bunun nedeni "nöroprotektif" özellikleridir.

Ketamin varlığında, felç ve diğer akut beyin hasarı formları daha az yıkıcıdır. Hayvan verileri, beyinde ketamin benzeri maddelerin bulunduğunu göstermektedir. Bu nedenle, ölüme yakın deneyimler sırasında beyin, bireyin hayatta kalması durumunda beyin hasarını en aza indirmek için bu maddeleri serbest bırakabilir. Ölüme yakın deneyimin doğası, ketaminin psychedelic "yan etkilerine" bağlıdır.8

Bununla birlikte, ketaminin neden sakinleştirici etkilerden ziyade psychedelic olduğu sorusu devam etmektedir. Ölüme yakın nöroprotektif bileşiklerin salınması kesinlikle yararlı bir yanıt olsa da, psychedelicside etkileri o kadar açık bir şekilde faydalı değildir. Bu nedenle merak etmeliyiz, bu ruhsal özellikler bir tesadüf mü, yoksa bir amaçları var mı?

Beyin tarafından salınan ölüme yakın kimyasalların bu nedenle psychedelic olduğunu öne sürüyorum: Öyle olmalılar. Bilgisayar çiplerinde neden silikon var diye sormaya benzer. Silikon çalışıyor. İşi yapıyor. Ölüme yakın beyin ürünleri psychedelic'tir çünkü bunlar o sırada bilincin gerektirdiği özelliklerdir.

Ölüme yakın salınan psychedelic bileşikler bilinçliliğe aracılık edervücuttan çıkar. Bu onların işlevidir ve yaptıkları şey budur. DMT bir ruh molekülüdür, tıpkı silikonun bir çip molekülü olması gibi. Zihnin bedeni terk ediyormuş gibi hissetmesine neden olmaktan ziyade, DMT salınımı, zihnin yaşam gücünün ondan ayrılışını, bedeni terk ederken bilincin içeriğini algılamasının bir yoludur.

Bu teoriler, yalnızca DMT'nin olağandışı bilinçlilik durumlarındaki rolüne atıfta bulunur. Bununla birlikte, DMT'nin normal günlük farkındalığımız üzerinde bir etkisi olabilir mi? Beynin ruh molekülünü kan-beyin bariyeri boyunca aktif olarak taşıması, durumun böyle olabileceğini düşündürmektedir.

2. bölümde, "DMT Nedir", beynin DMT için "açlık" gibi göründüğüne dikkat çektim; Değerli enerjiyi aktif olarak taşımak için harcar.

kandan iç girintilerine ilaç. Sanki DMT normal beyin fonksiyonu için gerekliymiş gibi.

Belki de sadece doğru miktarda DMT, beynin doğru alıcı özelliklerin temel bakımında yer alır. Yani, beynimizi Kanal Normal'e ayarlı tutar. Zihnin ekranında çok fazla ve her türlü olağandışı ve beklenmedik programlar belirir. Çok az ve dünya görüşümüz kararır ve düzleşir.

Aslında, bu tür uyuşturma, canlılık boşaltma etkilerinormal gönüllülerin antipsikotik ilaçlar aldıklarında tarif ettikleri şeydir. Bu ilaçlar endojen DMT'nin etkilerini bloke edebilir. Belki de bu varoluş seviyesinde ne yaptığımızı sadece doğru miktarda endojen DMT nedeniyle görüyor ve hissediyoruz. Beynimizin günlük gerçeklik hakkındaki farkındalığını koruyan önemli bir bileşendir. Bir bakıma, DMT'yi hayatta kalmamızı sağlamak için bizi dar bir farkındalık bandında tutan bir "gerçeklik termostatı" olarak düşünebiliriz.

Tüm spekülasyonlar, ne kadar heyecan verici, teşvik edici ve geri dönüşlü olursa olsun, bittiğinde elimizde ne kalıyor? Önerdiğim şeyin bir gün doğru olduğu kanıtlansa bile, DMT'den gerçekten ne kazanıyoruz? Bir kez daha, "eğer öyleyse, ne olmuş yani?" sorusuna geri dönüyoruz. Ne amaçla? New Mexico araştırması karmaşık bir şekilde sona ererken, çalışmalara getirdiğim en derin soru üzerinde çalışmaya başladım.

Bu bölümün başında, ruh molekülünün bedenlerimizdeki varlığını ve etkilerini kabul etmenin ne kadar zor olduğu konusunu gündeme getirdim. Benzer şekilde, sonunda ulaştığım sonucu kabul edebilir miyiz? Yani, DMT'nin doğası esasen tarafsız ve değersiz mi?

Ruh molekülü kendi başına ne iyi ne de kötü, ne yararlı ne de zararlıdır. Daha ziyade, set ve ayar, DMT'nin bizi yönlendirdiği deneyimlerin bağlamını ve kalitesini belirler. Kim olduğumuz ve seanslara ve yaşamlarımıza ne getirdiğimiz, nihayetinde uyuşturucu deneyiminin kendisinden daha fazlasını ifade eder.

Bununla birlikte, DMT ve diğer psychedelics, özellikle de günün her dakikasında kendi beynimizde yaptıklarımız asla kaybolmayacak. Yapmalıyız

insan bilincinin herhangi bir hesaplaşmasında tüm karmaşık ve gizemli güçlerini hesaba katın. Dolayısıyla, bu "ne de değil" cevabı, bu ilaçların en iyi kullanımıyla ilgili önemli sorulara pek çok niteliksiz "evet" olmadığı anlamına gelmez. New Mexico'da kullandığımız set ve ortam, ruh molekülünün yardımıyla neyin mümkün olduğu ve neyin mümkün olmadığı hakkında muazzam miktarda bilgi sağladı. Şimdi bu bilgiyle ne yapacağımıza dönme zamanı. Bu bilgiyi iyi bir kullanıma dönüştürmek mümkün mü?

22

Psychedelic Araştırmanın Geleceği

1 kapanış bölümü, DMT ve diğer psychedelic ilaçları kullanmak ve incelemek için olası gelecekleri tartışıyor. Bu senaryolar, WillisHarman'ın yıllar önce Kaliforniya kıyılarındaki yürüyüşümüz sırasında özlemini çektiği gibi, psychedelic ilaçlar hakkındaki tartışmanın kapsamını genişletmeye istekli olduğunu varsayar. İyi bilgilendirilmiş kanaat önderleri ve karar vericiler, bu ilaçların ne kadar erişilebilir ve kabul edilebilir hale geldiğini en iyi şekilde belirleyecektir. En verimli uygulamalar ancak psychedelics ile ilişkili korku, cehalet ve damgalamayı bir kenara bırakabilirsek ortaya çıkacaktır. Ayrıca, kullanımları için bazı savunucuların argümanlarını bozan naif ve hüsnükuruntudan da kaçınmalıyız.

Bu öneriler, New Mexico Üniversitesi'ndeki olaylar üzerine yıllarca süren yoğun düşünme ve tartışmaya dayanmaktadır. Bu bölümün çizeceği genel resim aşırı iyimser görünse de, tam tersine, orijinal araştırma tasarımlarımdan daha gerçekçi. Bunun nedeni, örtük olanın çoğunu öngörmeye ve bunlarla başa çıkmaya dayanmasıdır.

Kaçınılmaz olarak olumsuz sonuçlara ve erken kapanmaya yol açan psychedelics ile çalışma hakkındaki varsayımlar.

Bunlardan en önemlilerinden biri, psychedelic ilaçların doğası gereği faydalı olmasıdır. Olumlu bir sonuç için gerekli olan tek şey onları almaktır.

Bir diğeri, psychedelics'in "sadece" ilaçlar olmasıdır. Yani etkileri, insanların onları aldığı ortamdan ve onları verenlerin sahip olduğu hedefler, beklentiler ve modellerden bağımsızdır.

DMT araştırmasında kendimiz için bu ortak inançların hiçbirinin doğru olmadığını yeniden keşfettik. Bu nedenle, sunacağım model, psy-chedelic ilaçlarla çalışmaya ilişkin bu en temel ve zararlı iki yanılgıdan kaçınır.

Geleceğe bakmadan önce, mevcut yeniden arama durumuna kısaca bir göz atalım. Hızlı bir bakış olacak.

Meskalin, psilo-sibin, ketamin ve MDMA kullanan birkaç insan psychedelic araştırma projesi Amerika Birleşik Devletleri'nde aktiftir ve Europe.No biri DMT üzerinde çalışmaktadır. Tüm bu projeler, psychedelics'in etkilerini şizofreni semptomlarıyla karşılaştıran "psikotomimetik" modeli kullanıyor. Bunlar farmakoloji ve beyin fizyolojisi çalışmalarıdır.

İki psychedelic psikoterapi programı devam etmektedir. Biri, Karayipler'de, madde bağımlılığı için bir ibogain tedavi programıdır; Rusya'nın St. Petersburg kentinde bulunan diğeri, yine uyuşturucu bağımlılığı için ketamin destekli psikoterapi okuyor.

DMT ve diğer psychedelic ilaçlarla gelecekteki çalışmaları hayal ederken yolda birçok çatal görüyorum. Ana dallardan biri "araştırma" ve "kullanım" olarak ikiye ayrılır. Bazıları "psychedelic" ve "research" kelimelerinin birbirine yakın bir yere ait olup olmadığını merak ediyor. Önce bu endişeyi ele alalım.

Araştırma ortamında, deneklerinizden veri alma beklentisi vardır. Bu, uygulayanlar arasındaki ilişkiyi etkiler.ve psychedelics alanlar. Gönüllüler projeye bir şeyler vermeleri gerektiğini biliyorlar ve bilim adamları onlardan bir şey istiyor. Etki altındaki kişi için sadece kendi seyahatine çıkmak yeterli değildir.

Araştırmacı için, o kişinin mümkün olan en iyi sonucu elde etmesine yardımcı olmak da tam olarak yeterli değildir. Bu, kaçınılmaz hayal kırıklığı, kızgınlık ve yanlış iletişim olasılığı ile beklentileri belirler. kişilerarası ortam temelden değişmiştir.

Bu modele birkaç alternatif var ve bunların hepsi çok daha popüleraraştırma modelinden daha popüler. Ancak, popüler olmak mutlaka "en iyi" anlamına gelmez. Ve araştırma modeline karşı argüman genellikle şudur: bu ilaçları deneyimlemenin daha iyi yolları var.

Yerli kültürler, binlerce yıldır yaptıkları gibi psychedelic bitkileri kullanmaya devam ediyor. Gabontake ibogain'deki Afrika kiliselerinin üyeleri, atalarıyla iletişim kurmak için; Latin Amerika'da, DMT içeren bira ayahuasca, ruhun diğer dünyalara erişmesini sağlar; ve Kuzey Amerika'da peyote, şifa ve rehberlik için manevi alemler açar.

Psychedelics'in araştırma dışı ortamlarda modern Batı kullanımı büyümeye devam ediyor. Birçok insan kendi başına veya samimi grup ortamlarında psychedelics alır. Bu "popüler" kullanım durumlarında, psychedelics benlik, ilişkilerimiz veya doğal dünya hakkında farklı bakış açıları kazanmak için kullanılabilir. Bazıları bunları büyük ortak toplantılarda, iç mekanlarda veya dış mekanlarda, müzikli veya müziksiz ve göz kamaştırıcı ışık gösterilerinde kullanır. Az sayıda psychedelic terapist bu ilaçları bireysel veya grup terapisinde uygular. Dini kullanım cepleri de var - örneğin, ayahuasca kullanan kiliseler Kuzey Amerika ve Avrupa'ya yayılıyor. Tüm bu durumlarda, psychedelics'in kullanımının yasa dışılığı, bu ortamlardaki etkileri hakkında açık diyalog kurar.

Bu modellerin hiçbirinde yanlış bir şey yoktur, ancak bunları araştırma formatıyla karıştırmamak veya değiştirmemek önemlidir. Araştırma, bir gün, katılımcılardan veri elde etmeyi ve nispeten katı etkileşim kurallarına bağlı kalmayı gerektirmeyen psychedelics kullanma yollarına yol açabilir. Aynı şekilde, yeni ilaçlar ve terapi teknikleri, araştırmalarda yardımcı oldukları takdirde, günlük profesyonel ve sosyal etkileşimlere girerler.

Bu çatışmanın çoğu, psychedelics kullanmanın altında yatan nedenlerle ilgili karışık düşünceden kaynaklanıyor gibi görünüyor. Bu nedenle, "Psychedelics almanın en iyi yolu nedir?" sorusunun cevabı "Duruma göre değişir".

Eğlenmek istiyorsanız, onları tek başınıza veya arkadaşlarınızla alın ve günü güzel bir ortamda geçirin. Kendiniz ve ilişkileriniz hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsanız, bunları bir terapiste götürün. İnsanlığın bir parçası hissetmek istiyorsanız, onları bir konsere, çılgınlığa veya başka bir büyük toplantıya götürün. İlahi olan ve yarattıkları ile daha derin bir ilişki yaşamak istiyorsanız, onları bir dini öğretmenle, toplulukla veya Doğa'da alın. Araştırma çabasına katkıda bulunmak istiyorsanız, bilimsel bir çalışma için gönüllü olun. Bu kategoriler biraz keyfidir ve bu olası ayarlardan herhangi birinde her türlü etki ortaya çıkabilir; Örneğin, bir araştırma çalışmasında manevi deneyimler ve dini bağlamda psikoterapötik deneyimler ortaya çıkabilir.

Bununla birlikte, farklı modelleri harmanlamaya çalışırken, otorite ve izin verilen davranış konusundaki kafa karışıklığı nedeniyle sorun ve çatışma ortaya çıkar. Bilimin geniş açık, kaba ve taklalı, deneme-yanılma yöntemleri ile Budist topluluğumun inanç, öğrencilik ve doktrin gibi rekabet eden öncelikleri arasındaki sürtüşmeyle uğraşırken bu benim için en bariz olanıydı.1

Bu ilaçları hayatımızda ve toplumda en iyi nasıl kullanacağımız konusunda açık bir diyaloğa ihtiyacımız var. Meşru araştırmanın, bu düzeyde bir tartışma için diğer herhangi bir kullanım türünden daha fazla bir bağlam sağlama olasılığı çok daha yüksek olduğundan, bu tartışmayı bir araştırma bakış açısıyla sınırlayacağım.

Araştırma düzeyinde, projeleri gerçekleşmesi gerekenlerin aksine bir araya gelebilecek olanlara ayırabiliriz. Yani, sorabileceğimiz ve inceleyebileceğimiz çok sayıda olası soru olsa da, bunu yapmak yanıltıcı veya tehlikeli olabilir. Bu tehlikeler bizi doğrudan veya dolaylı olarak etkileyebilir. Ayrıca diğer canlılar için de tehlikeli olabilirler.

Psychedelic ilaçların kullanımıyla ilgili genel endişem, onları akıllı olmaktan ziyade yardımcı olma hizmetinde uygulamakla ilgilidir. Aydınlanmanın nasıl "çalıştığını", ölüme yakın durumların oc-cur'un veya uzaylıların kaçırılmalarının nasıl gerçekleştiğini bilmek, daha nazik, bilge ve şefkatli olmayı öğrenmek kadar yararlı değildir. Yani, biyomedikal model, "onu parçalara ayırmak ve nasıl çalıştığını görmek", psychedelic ilaçların en verimli uygulamalarına aykırı olabilir.

Bu sonuca, birçoğu gibi, belirli bir miktar ironi ile varıyorum.

Önereceğim çalışmalar, araştırmayı gerçekleştirmeden birkaç yıl önce tasarladığım çalışmalardır. Artık psychedelics ile olan ilişkimin bu aşaması sona erdiğine göre, onların bir zamanlar yaptığım kadar önemli olduklarını hissetmiyorum ya da onları kendim yapmak isteyeceğimi düşünmüyorum.

Bu ilaçlarla mümkün olan araştırma çalışmalarını ve bunların potansiyel yararlarını, sınırlamalarını ve sakıncalarını inceleyelim.

Eylem mekanizmaları projeleri, psychedelic etkilerde yer alan nörotransmitter reseptör tiplerinin giderek daha rafine bir şekilde sonlandırılmasını sağlayacaktır. Modern beyin görüntüleme teknolojileri, bu ilaçlardan etkilenen beyin bölgelerini lokalize etmemize de izin verecektir.

Bununla birlikte, beyin fizyolojisindeki belirli değişiklikleri belirli öznel etkilerle ilişkilendirmek mümkün olsa da, birinin diğerine nasıl dönüştüğünü bilmekten çok uzağız. Bu, elbette, klinik nörobilimin kutsal kâsesidir, ancak bir soğanın merkezini bulmaya benzer şekilde ulaşılamaz bir hedef olabilir: daha derin ve daha derin katmanları geri çekebiliriz, ancak merkez bizi kaçar.

Bununla birlikte, teorik ve klinik olarak önemli bilgileri keşfedeceğiz. Daha sofistike bir düşünme, algı ve duygu anlayışı, beyin hasarı veya psikotik hastalığın bilgiyi işleme yeteneklerini sınırladığı hastalar için yeni tedavilere yol açabilir. Acil bir ortamda psychedelicsin akut olumsuz etkilerini tersine çevirebilmek de önemlidir. Son olarak, benzersiz özelliklere sahip yeni psyche-delic bileşikler geliştirebiliriz.

Bu tür araştırmalar büyük ölçüde hayvan çalışmalarına bağlıdır. "Bilme ihtiyacımızı" insan olmayan hayvanlara karşı temel şefkat ilkeleriyle dengelemeliyiz. Bu, terapötik ve manevi amaçlarla psychedelics ile ilgilenenler için daha da önemlidir. Dini coşkumuzu veya yaratıcı sürecimizi geliştirmek için sayısız laboratuvar hayvanını öldürmek "manevi" midir?

Bu ilaçların nasıl çalıştığı hakkında zaten çok şey biliyoruz. Öncelikle, etki mekanizmasına veya yeni ilaç geliştirmeye odaklanmak, psychedelics'i en iyi veya en önemli şekilde çalıştığımıza inanmamıza neden olabilir. Belki de öğrenmek için çok zaman ve enerji harcayabiliriz

Şu anda sahip olduğumuz ilaçları en iyi nasıl kullanacağımızı, etkilerini nasıl uyguladıklarını incelemek veya yeni ajanlar tasarlamak.

Ruh molekülünün bizi yönlendirdiği en sıra dışı ve tartışmalı deneyimleri bile, onları daha küçük parçalara ayırarak araştırabiliriz.bileşenler. Bununla birlikte, ne kadar egzotik olursa olsun, bunlar etki mekanizması çalışmaları olarak kalır. "Eğer öyleyse, öyleyse ne?" mantrasını bu sorgulama hatları içinde bile araştırırken, analiz ederken ve deney yaparken hatırlamalıyız. Öğrendiklerimiz bize nasıl yardımcı oluyor?

Maddi olmayan varlıklarla temas ve ölüme yakın ve mistik deneyimler gibi doğal olarak meydana gelen psyche-delic durumların, gönüllülerimizde dışarıdan uygulanan DMT'nin neden olduğu durumlara benzer olduğunu ikna edici bir şekilde tartışmayı umuyorum. Aşağıdaki çalışma serilerinin çoğu bu benzerlikler üzerine inşa edilmiştir.

İlk adım, tartışılan doğal olarak oluşan psychedelic durumlara aracılık etmede endojen DMT'nin rolünü incelemektir. Epifiz bezinin endog-enous DMT üretmedeki rolünü araştırarak başlayabiliriz.

Modern beyin görüntüleme tekniklerini kullanarak yaşayan kişide epifiz fizyolojisini incelemenin birçok invaziv olmayan yolu vardır. Ruh bezi rüyalar, derin meditasyon veya uzaylılar tarafından kaçırılma deneyimleri sırasında daha aktifse, bu, onların meydana gelmesindeki rolünün kanıtı olacaktır. Ek olarak, psychedelic ilaçların epifiz bezini doğrudan etkileyip etkilemediğini belirlemek için bu teknolojileri kullanabiliriz.

Ölümden sonra çeşitli zaman noktalarında ölen hayvanlardan epifiz bezlerini çıkarabiliriz. İçlerinde ölçülebilir miktarda DMT olsaydı, insanlarda da benzer bir şeyin olmasını desteklerdi. DMT'nin ölüme yakın, ölüm anında veya sonrasında insan epifizli yeniden kiralanması, ruh molekülünün bilincin bedenden ayrılışına eşlik ettiği hipotezini güçlendirecektir.

Rüyalar ve doğum sırasında vücut sıvılarındaki yüksek DMT seviyeleri, endojen DMT ile bilinçteki bu bulunan değişimler arasında bir ilişki olduğunu düşündürür. Daha da zorlayıcı olanı, ölüme yakın, mistik veya ab-düksiyon deneyiminin ortasında insanlarda yüksek DMT seviyeleri bulmak olacaktır.

Sezaryen doğumlu bebeklerin doğumda ilkel bir "yüksek doz DMT seansına" maruz kalmadığı hipotezini daha fazla araştırabiliriz. 4. Bölümde, DMT'nin doğumlarında bulunmamasının, Sezaryen doğumlu yetişkinlerin daha sonraki yaşamlarında karşılaştıkları bazı psikolojik ve ruhsal zorluklardan sorumlu olduğunu öneriyorum. Sezaryen doğumlu yetişkinlerde vajinal olarak doğanlara kıyasla DMT'ye farklı tepkiler bu fikri destekleyecektir. Sezaryen doğumlu yetişkinlerde DMT'ye kontrollü maruz kalma, normal bir vajinal doğumun öznel deneyimine katılmalarına izin verebilir ve bu nedenle iyileştirici olabilir.

Başka bir deney serisi, spontan psychedelic deneyimler geçirenlere DMT verecek ve daha sonra onlardan iki deneyimi karşılaştırmalarını isteyecektir. Önemli benzerlik, orijinal, doğal olarak meydana gelen olayda endojen DMT için bir rolü destekleyecektir. Dışarıdan uygulanan DMT daha sonra daha etkili bir şekilde çalışmamız ve kullanmamız için bu durumlara daha kontrollü erişim sağlayabilir.

Bu projelerden en basiti, DMT ile hızlı göz hareketi veya rüya, uyku arasındaki ilişkiyi araştırmak olacaktır. Uyku sırasında DMT vermek tipik rüyaların hemen başlamasına neden olduysa, bu, bu yaygın değişmiş durumda doğal olarak üretilen DMT için bir rol destekleyecektir.

DMT'yi uygulamak, belirli bir kişinin önceki spontan ölüme yakın, aydınlanma veya kaçırılma deneyiminin bir kısmını veya tamamını yeniden ürettiyse, bu deneyimlerde doğal DMT için bir rol öneren daha sağlam bir zeminde olurduk.

Doğal ve uyuşturucuya bağlı aydınlanma konusuna, gönüllülerimizden biri olan kırk iki yaşında bir eski çocuk olan Sophie ile yaklaşmaya başladık. Rahibe manastırında bir inziva sırasında mistik bir deneyim yaşamıştıbaşrahibenin gerçek olduğunu onayladığı. Yüksek dozda DMT'ye minimal bir yanıt verdi, bu da hipotezimin heyecan verici bir ilk teyidiydi. Yani, eğer DMT onun mistik deneyimine dahil olsaydı, belki de beyni, ruh molekülüne olan duyarlılığını azaltarak doğal olarak meydana gelen yüksek seviyelerle başa çıkmayı öğrenmişti. Bu hoşgörü gibi bir şey olurdu.

Bununla birlikte, 0.4 mg / kg DMT'ye daha az yanıt veren bir sonraki gönüllü, bu teoriye ciddi şekilde meydan okudu. Otuz dört yaşında bir barmen olan Charles, hayatında bir gün bile meditasyon yapmamıştı. İçinde

onun durumunda, hafif DMT yanıtına sert kablolu, genetik bir yatkınlık önerdik. O bu şekilde doğdu.

Bu nedenle, Sophie'nin minimal tepkisini önceki mistik deneyimine atfederken daha mütevazı olmam gerekiyordu. Elbette, her bir hipotezin belirli bir birey için doğru olması mümkündür, ancak verileri bu kadar kendi kendine hizmet eden bir şekilde kullanmanın belirli bir entelektüel sahtekârlığı olacaktır.2

Yukarıdaki projeler, son derece sıra dışı zihin durumlarının incelenmesini meşrulaştırmak için uzun bir yol kat edecek olsa da, artık bir zamanlar sahip oldukları çekiciliği korumuyorlar. Artık "nasıl" sorusundan ziyade "eğer öyleyse, ne olmuş yani?" ile ilgileniyorum. Öğrendiklerimizin nihayetinde yararlı olup olmadığı, bu bilgileri nasıl kullandığımıza bağlıdır.

Psychedelics'in en iyi araştırma kullanımının, benzersiz insan bozukluklarını tedavi etmek ve belirgin insan özelliklerini geliştirmek olduğuna inanıyorum. O zaman bu zorlukları kabul eden psychedelic ilaçları uygulamak ve almak için en uygun ortamı vi-sualize edelim.

Böyle bir merkez güzel bir doğal ortamda var olacak, ancak acil durum yedeklemesi için gerekli tüm tıbbi olanaklara sahip olacaktır. Araştırma protokollerine katılanlar için ilham kaynağı olabilecek enfes sanat ve mimari örnekleri olacaktır. Araştırmacıbilim adamları ve personeli psikoterapötik, psychedelic vemanevi eğitime sahip olacak ve tıbbi yönlendirme altında çalışacaktı. Psikoterapi, yaratıcılık, maneviyat ve ölüm süreci alanlarında protokoller ortaya çıkacaktı. Varlık-temas fenomeni ve bunun paralel evrenler ve karanlık madde ile ilişkisi üzerine de çalışmalar yapılacaktı.

Araştırma Merkezi ortamının DMT oturumlarımızı nasıl olumsuz etkilediğini defalarca gördük. Klinik ortam, daha uzun psilosibin seansları için daha da sorunluydu. Daha hoş bir ortam gerekli olsa da, harika güzellikteki bir ortam, araştırma konularına son derece telkin edilebilir ve savunmasız deneyimleri sırasında rehberlik etmek ve desteklemek için daha da uygundur. Bununla birlikte, psychedelics'in potansiyel olarak tehlikeli olumsuz fiziksel, özellikle kardiyovasküler etkileri vardır ve bunlara yanıt verecek ekipman ve personel bulunmalıdır.

Tıp doktorlarının eğitimi ve deneyimi, onlara tüm insan organizmasının ilaçlara verdiği tepkiyi takdir etme, anlama ve yanıt verme konusunda benzersiz yetenekler sağlar. Bu nedenle yasa, ilaç kullanma ayrıcalığını ve yeniden sorumluluğunu hekimlerin eline vermektedir. Tıp alanında, psikiyatristler insan davranışı ve onun fiziksel bedenle ilişkisi ile başa çıkma konusunda en kapsamlı eğitimi alırlar. Bununla birlikte, geleneksel psikiyatrik tıp eğitimi, psychedelic ilaçları başka bir insana uygulayabilmek için yalnızca ön gereklilik olmalıdır. En önemli ek niteliklerden biri, psychedelics'i kendi başına almış olmak olmalıdır.

1950'lerde ve 1960'larda kendi kendine deney, psikofarmakolojide genel olarak tanınan bir araçtı. Benzer şekilde ve çağdaş Amerikan protokolünün aksine, Avrupalı psychedelic araştırmacılar çalışmalarında "önce gitmeli". Bu yaklaşım, araştırmacı tarafından sağlanan bilgilendirilmiş onamın kalitesini artırır, hipotezlerin ve tekniklerin daha da iyileştirilmesi için pilot veriler sağlar ve araştırmacıların gönüllülerin deneyimleriyle empatisini geliştirir. Gelecekteki Kuzey Amerika çalışmaları, bu olağanüstü önemli konuda Avrupalı meslektaşlarımızı takip etmek için düzenleyici kurullardan izin talep etmelidir.3

"Kendisi de orada bulunmuş olmaya" ek olarak, başkalarına psychedelics uygulamayı planlayan bir araştırmacı, bunu yapmak için motivasyonlarını açıkça incelemelidir. Kendi kendine muayenede resmi denetimli eğitimİnsanlara psychedelic ilaçlar verme konusunda güçlü konumda olan herkes için gereklidir. Bu tür birçok sistem olsa da, psikanalitik modelin en kapsamlı ve kapsamlı olduğuna inanıyorum. Bir terapistle yakın bir ilişki geliştirme ve çalışma bağlamında önemli çocukluk deneyimlerini araştırır. Aynı zamanda davranışlarımızı ve duygularımızı etkileyen bilinçdışı moti-vasyonları ve dürtüleri de inceler. Bu iç psikolojik çalışma, bir psychedelic'in büyüsü altındayken kişilerarası ihtiyaçları ve korkuları güçlü bir şekilde büyütülen araştırma konularımızla ilişki kurmamıza yardımcı olmak için çok önemlidir.

Dini hassasiyetleri mümkün olduğunca derin bir şekilde anlamak, psychedelic seansları denetlerken tam olarak destekleyici ve anlayışlı olmak için de gereklidir. Bu sadece manevi ya da

Dini deneyimler, psychedelic olsun ya da olmasın. Daha ziyade, dini hassasiyetler konusunda eğitim ve arka planı içermelidir. Eğitim, teoloji, etik ve ritüel ayrıca tam psychedelic deneyimin önemli yönleriyle empati kurmaya ve anlamaya yardımcı olacaktır.

DMT araştırmasını yapmadan önce, uzaylılar tarafından kaçırılma olaylarına aşinalığın, oturumlar için mümkün olan en iyi denetimi sağlamada önemli olacağını asla önermezdim. Ancak, şimdi yapıyorum. Ayrıca, karanlık madde ve paralel evrenler gibi "görünmez alemler" ile ilgili mevcut teoriler hakkında bir şeyler bilmenin yararlı olduğuna inanıyorum.

Bu tür eğitim ve deneyimlerle donatılmış olan araştırma bilimcileri ve personeli, derin psychedelic seanslar sırasında ortaya çıkabilecek hemen hemen her şeyi anlamaya, kabul etmeye ve tepki vermeye hazır olacaktır.

Bu ideal araştırma sahasında devam eden çalışmalar, eski ve yeni psychedelic ilaçlar için kapsamlı bir doz-yanıt veri tabanı oluşturabilir. Ayarı standartlaştırarak ve optimize ederek, bireysel ilaçların belirli dozlarında gerçekten neyin mümkün olduğunu öğreneceğiz.

Ek olarak, küçük dozlarda psychedelics den öğrenilecek çok şey var. Bu "küçük geziler" çok az ilgi görür, ancak son derece arzu edilmeyen etkilere sahip olabilirler. Örneğin, erken psychedelic psikoterapi araştırmacılarının çoğu, "psikolitik" veya "zihin gevşetici" psikoterapide düşük dozda hastaları tedavi etmeyi tercih etti, çünkü kullanımı daha kolaydı ve hastalar terapötik etkileri daha iyi korudu.

LSD'yi keşfeden AlbertHofmann, bir yaz günü İsviçre'deki evinde bir fincan çay içerken, bu ilacın düşük dozlarına olan düşkünlüğünü benimle paylaştı. O ve diğerleri, zihinsel işlev üzerinde ince ama derin etkilere katkıda bulunan düşüncenin hızlanmasını, algının parlamasını ve ruh halindeki yükselmeyi tanımladılar. Yan etkiler yok denecek kadar azdır.

Psychedelics, en rahatsız edici psikiyatrik ve psikolojik sorunlarımızı tedavi etmeye yardımcı olabilir. Önerdiğimiz psychedelic araştırma merkezi, çalışmalarının çoğunu bu alana odaklayacaktır. Bununla birlikte, bu tür araştırmaların tasarımında ve etkileşiminde ortaya çıkacak olan potansiyel olarak çatışan iyileşme görüşlerine hazır olmalıyız.

Örneğin, psikiyatri literatüründe, psilosibin içeren mantarları aldıktan sonra obsesif-kompulsif bozukluk veya OKB'si olan hastalarda semptomların hafiflediğini açıklayan birkaç rapor vardır. OKB sendromu, işe yaramaz davranışları tekrarlamak için karşı konulmaz dürtülerden ve üzücü miktarda zaman ve enerji tüketen düşüncelerden oluşur. Prozac gibi serotonin aktif ilaçların OKB'si olan hastalara yardımcı olması, dikkatleri bu nörotransmitere odaklamıştır. Araştırmacılar şimdi, altta yatan model olarak serotonin reseptör fizyolojisini kullanarak, OKB'li hastaları tedavi etme girişiminde psilosibin vermeyi planlıyorlar. Psikolojik süreçlere başvurmak gerçekten gerekli değildir, ancak yararlı etkilerinin daha iyi anlaşılması için çok önemli olabilir.

Ayrıca, travma sonrası stres bozukluğu, uyuşturucu ve alkol bağımlılığı ve ölümcül hastalıkla ilişkili ıstırap ve ıstırap gibi psikolojik, sadece nörotransmiter, sağlık açısından eksiklikleri olan durumları da tedavi edebiliriz.

Travma sonrası stres bozukluğu, geçmişte sıkışıp kalmış hissine, bir zaman makinesinde korkunç olaylara doğru durmadan geriye doğru koşturmaya neden olur. Çocuklukta fiziksel ve cinsel istismar ve doğal ve insan yapımı felaketlere maruz kalma, toplumumuzda giderek artan endişelerdir. Psychedelic psikoterapi araştırmacıları tarafından yapılan ilk çalışmalar, bu ilaçların travma sonrası durumlarda kullanımını araştırdı. Yakın zamanda ölümüne kadar, Hollandalı psikiyatrist Jan Bastiaans, toplama kampından kurtulan sendromunun birçok zor vakasını başarılı bir şekilde tedavi etmek için psychedelic ilaçlar kullandı.4

Birçok insan, benzer şekilde acı verici anıları ve duyguları çözmek için uyuşturucu ve alkolü kötüye kullanır. Ancak kısa süre sonra, madde bağımlılığının komplikasyonları, başlangıçtaki sorunlardan daha rahatsız edici hale gelir. Peyote kullanan Kızılderili Kilisesi'ne üyeliğin alkolizm insidansını azalttığı gösterilmiştir. Alkol ve kokain bağımlılığı üzerindeki benzer etkilerin Brezilya'daki ayahuasca kullanan kiliselerin üyelerinde de ortaya çıktığı görülmektedir.5

Son olarak, ölümcül hastalığın acısına ve kötüleşmesine verilen olumsuz tepkiler, çok çeşitli çözülmemiş duyguları tetikler. Yaşlanma ve ölmekte olan "bebek patlamaları" nın yanı sıra AIDS ve diğer salgın hastalıklar, rahat ve "iyi" bir ölüm arzusuna büyük bir dokunaklılık kazandırıyor.

Birkaç erken çalışma, yüksek doz psychedelic terapi seansları kullanarak umut verici sonuçlar göstermiştir.

DMT ile yaptığımız araştırmanın sonuçları, ölme ile çalışmayı belki de daha da çekici hale getirebilir. DMT ölüm anında serbest bırakılırsa, o zaman onu yaşayanlara uygulamak, oradaki şey için "kuru bir çalışma" sağlayacaktır. Bırakma, bedene bağlı olarak var olan bilinç deneyimi, bu durumda sevgi dolu ve güçlü bir varlıkla karşılaşma - bunların hepsi, beden düşerken neler olduğuna dair güçlü bir ima sağlıyor gibiydi.

Ancak, ölmekte olanlarla çalışmayı düşünürken hassas sularda yürüyoruz. Bir hasta kendi ruhsal veya maddi olmayan alemleriyle korkutucu karşılaşmalar yaşıyorsa, işleri düzeltmek için çok az zaman olabilir. Ayrıca, ölme deneyimi ile yüksek dozda DMT arasında benzer bir şey yoksa ne olur? Şok, yönelim bozukluğu ve korku, ölüm sürecini başka türlü olacağından daha zor hale getirebilir.

Klinik bozuklukların tedavisine ek olarak, psychedelics, normal varoluş durumumuzun inanç, problem çözme yetenekleri, maneviyat vb. gibi özelliklerini geliştirmek için kullanılabilir. Öngördüğüm araştırma enstitüsü, bu tür çalışmalarda dikkatli ve sorumlu bir şekilde öncülük edecektir. Bu çalışma sonuçta daha fazla insana hizmet edebilir ve kesinlikle patolojiye dayalı tedavi projelerinden daha büyük bir etkiye sahip olabilir.

Nispeten yan etkisiz antidepresanlar, cinsel performans arttırıcılar, uyarıcılar ve duygudurum dengeleyicilerin giderek artan bir kullanılabilirliğini görüyoruz. Bu yeni, alınması kolay kimyasal ajanlar, bizi ortalamadan daha iyi hale getirmenin içerdiği riskleri ve faydaları yeniden değerlendirmeye zorluyor. Neden hastaları tedavi etmekten başka endikasyonlar için de psychedelics kullanmıyorsunuz?

DMT, gönüllülerimizin asla hayal edemeyeceklerini söylediği fikirleri, duyguları, düşünceleri ve görüntüleri ortaya çıkardı. Psychedelics, hayal gücünü harekete geçirir ve bu nedenle yaratıcılığı geliştirmek için mantıklı araçlardır. Toplumumuzun ve gezegenimizin karşı karşıya olduğu sorunlar, yeni fikirlerin kullanılması kadar yeni fikirlerin kullanılmasını da gerektirmektedir.yeni ve daha güçlü teknolojiler. Acil olanı abartmak imkansız

Hayal gücümüzü geliştirmemiz gerekiyor. Psychedelics bunu yapmak için güçlü bir araç sağlayabilir.

Daha önce Harman ve Fadiman'ın 1960'larda psychedelics'in problem çözme üzerindeki olumlu etkilerini inceleyen çalışmalarından bahsetmiştim. Hepsi kendi alanlarındaki profesyoneller olan araştırma konuları, bu psychedelically geliştirilmiş çözümlerin çoğunun oldukça etkili olduğunu buldu. Şu anda yaratıcılığı ölçmenin sanatsal, bilimsel, psikolojik, manevi ve duygusal olmak üzere birçok iyi karakterize edilmiş yolu vardır. Psychedelics'in bu önemli insan kalitesi üzerindeki etkilerine ilişkin araştırmaları yenilemek nispeten daha kolay olacaktır.

Hayal gücünün birçok tanımı, bu övgünün ilahi doğasına atıfta bulunur. Yeni bir şey tasavvur etmek ve üretmek, Tanrı'nın yaratıcı gücünün bir kısmını paylaşmamızı sağlar. Hayal gücümüz bizi düşünerek daha önce hiçbir şeyin var olmadığı yerlere genişletir. Bu nedenle, maneviyatta psychedelics'in rolüne geri dönüyoruz.

20. bölümde önerdiğim gibi, "Kutsal Ayak Parmaklarına Basmak", psychedelics'i manevi bir disiplin içinde eritmek için rasyonel bir hareket tarzı var. Dini bir aday, kutsal kitap, ritüel ve öğrencilik yoluyla damlayan yüce durumlar hakkında ilk elden bilgiden yoksunsa, özenle yönlendirilmiş, denetlenmiş ve takip edilmiş psychedelic seanslar, onu seçilen inanç içinde teşvik edebilir. Bu tür bir çalışma aynı zamanda maneviyata daha geniş fikirli ve evrensel bir yaklaşım geliştirmeye yardımcı olabilir.

Neyin biyolojik, psikolojik veya ruhsal olduğu hakkında tartışabiliriz. İç çatışmaları yeniden çözmek, insanlarla veya alt durumlarla zarar verici ilişkileri sona erdirmek ve hayal gücünü harekete geçirmek, bu üç model kullanılarak tutulabilir ve desteklenebilir. Bununla birlikte, görünüşte temas ve etkileşim hikayeleri anlatarak geri dönen psychedelic alt başlıklarla uğraşırken, klinisyen-araştırmacılar olarak ortak alanımızın çok ötesine itiliyoruz.

özerk maddi olmayan varlıklar. Öyleyse, DMT'nin bu "boyutlararası" özelliklerini nasıl inceleriz?

Bu tür deneyimlerin "muhtemelen" olduğunu varsayarak başlamalıyız. Başka bir deyişle, alternatif gerçekliklerde "nasıl bir şey olduğunu" gösterebilirler. Bu temasları sistematik olarak soruşturmaya yönelik en erken girişimler

varlıkların tutarlılığını ve istikrarını belirleyin. Onların varlığının şaşkınlığını azaltarak, onlarla olan ilişkilerimizi uzatmak, genişletmek ve derinleştirmek mümkün müdür? Benzer görünümlere, davranışlara ve "yerele" sahip varlıklarla karşılaşan insanlar aynı zamanda karşılaştırılabilir mesaj ve bilgi alışverişini de rapor ediyorlar mı?

Böyle bir kurumda sadece araştırma yapılmayacaktı. Deneysel çalışmalar ilk olarak, belirli endikasyonlar için psychedelics'in en iyi kullanımını belirleyecektir: terapötik, yaratıcı veya manevi. Yenilikçi tedavilerin gerçekleştiği diğer tüm uyumlu ortamlarda olduğu gibi, daha fazla sayıda insan bu özel hizmetleri alacaktır. Kaldıkları süre boyunca, daha az veri toplanacak ve takip amacıyla sonuç ölçümlerine daha fazla vurgu yapılacaktır.

Bu enstitüde mevcut olan uzmanlığın doğal bir sonucu, eğitim ve öğretimin de önemli bir faaliyet olacağıdır. Psychedelic deneyim tarafından bilgilendirilebilecek ve geliştirilebilecek tüm alanlardaki uzmanlardan öğrenmek için devam eden fırsatlar olacaktır. Son olarak, araştırma merkezi kapsamlı bir kütüphane ve arşiv hizmetine ev sahipliği yapacak ve her türlü eğitim materyali için bir takas odası olarak hizmet edebilecektir.

Epilogue

Profesyonel ve kişisel olarak yorucu olan New Mexico Üniversitesi psychedelic ilaç araştırması, şüphesiz hayatımdaki en ilham verici ve dikkat çekici zamandı. Bu çalışmanın Amerika Birleşik Devletleri'nde yeniden başlaması benim hayatım boyunca hayalimdi ve bunu yapmak için doğru zamanda doğru yerde olduğum için mutluyum.

Kapsamlı psikoterapötik ve manevi eğitim ve deneyime sahip bir klinik araştırma bilimcisi olarak, insan psychedelic araştırmalarının bu Amerikan yenilenmesini başlatmak için nitelikli olduğuma inanıyordum. Bazı yönlerden öyleydim, bazılarında ise değildim, ruh molekülünün bizi nereye götüreceği konusunda hazırdım. Bir nesil boyunca sıkıca kilitli kalmış bir kapıyı açmayı başardık. Bununla birlikte, Pandora'nınki gibi kutu bir kez açıldığında, kendi gündemi ve dili olan bir güç yaydı. İyileştiren, acıtan, ürküten ve vahşi ve öngörülemeyen şekillerde kayıtsız olan bir güçtü. Her fırsatta, hassas, zorlayıcı, ilgi çekici ve korkutucu bir sesle seslendiğini duydum. Ama soru hiç değişmedi.

Bu, henüz tanışmadığımız bir gönüllü olan Saul'un ilk yüksek doz DMT seansında karşılaştığı sorunun aynısı. Onunla kapatalımhikayesi.

Otuz dört yaşında evli bir psikolog olan Saul, alaycı bir mizah anlayışı ve yoğun bir bakışla sırım gibi ve enerjikti. Yaklaşık kırk kez psychedelics almıştı ve yaklaşık yirmi yıldır meditasyon yapıyordu. (Meditasyon geçmişi olan araştırma deneklerini işe almak için elimden gelenin en iyisini yaptım. DMT acelesinin ilk kaygısıyla daha iyi başa çıkabiliyor gibiydiler ve ayrıca meditasyon ve ilaca bağlı zihin durumlarını karşılaştırmama yardımcı oldular.) Saul, doz-yanıt çalışması için gönüllü oldu çünkü "DMT'yi duydum ve her zaman denemek istedim. Ayrıca, tıbbi gözetim altında hastanede deneyebilme fikrini de seviyorum."

Saul'un düşük dozu hafifti ve ertesi gün onun için geri döndü. 0.4 mg / kg seans. Saul yazmayı severdi ve notlarım oldukça eksiksiz olsa da, daha sonra bana gönderdiği bir mektup, o günkü deneyimini daha da iyi anlatıyor: Odadaki boş alan pırıl pırıl olmaya başladı. Büyük kristal prizmalar ortaya çıktı, her yöne fırlayan vahşi bir ışık gösterisi. Daha karmaşık ve güzel geometrik desenler görsel alanımı kapladı. Vücudum serin ve hafif hissetti. Bayılmak üzere miydim? Gözlerimi kapattım, iç çektim ve "Tanrım!" diye düşündüm. Kesinlikle hiçbir şey duymadım, ama zihnim tamamen büyük bir zil sesinin etkileri gibi bir tür sesle doluydu. Nefes alıp almadığımı bilmiyordum. Her şeyin yoluna gireceğine güvendim ve panik başlamadan önce bu düşünceyi bıraktım. Coşku o kadar büyüktü ki vücudum onu tutamadı. Neredeyse zorunluluktan dolayı, farkındalığımın dışarı fırladığını ve fiziksel alıcısını geride bıraktığını hissettim. Görüş alanıma genişleyen renk yayan azgın devasa şelaleden, kükreyen sessizlikten ve tarif edilemez bir sevinçten adım attılar, daha doğrusu ortaya çıktılar. Misafirperver, meraklı, neredeyse şarkı söylediler, "Şimdi görüyor musun?" Sorularının farkındalığımın her köşesine döküldüğünü ve doldurduğunu hissettim: "Şimdi görüyor musun? Şimdi görüyor musun?" Tılıl gıcır, şarkı söyleyen sesler, zihnimde muazzam bir baskı oluşturuyor. Cevap vermeye gerek yoktu. Sanki biri bana, New Mexico çölünde yanan bulutsuz bir yaz ortası öğleden sonrasında, "Öyle mi?" diye sormuş gibiydi.

aydınlık? Parlak mı?" Soru ve cevap aynıdır. "Evet!" diye daha derin bir "Tabii ki!" eklendi. Ve son olarak, son derece dokunaklı bir

"Sonunda!"

İç gözlerimle "baktım" ve birbirimizi değerlendirdik. Artık solmaya başlayan renk sağanağının içinde kaybolduklarında, odadaki bazı sesleri duyabiliyordum. Aşağı ineceğimi biliyordum. Nefesimi, yüzümü, parmaklarımı hissettim ve tecavüz eden bir karanlığın belli belirsiz farkındaydım.

Alevler, duman, toz, savaşan birlikler, muazzam acılar mıydı? Gözlerimi açtım.

Notlar

Özveri

1. Jean Toomer ve Rudolph P. Byrd, Essentials (Atina: Georgia Üniversitesi Yayınları, 1991), 27.

Teşekkür

1. Ulusal Sağlık Enstitüleri, melatonin projesini (RR00997-10), DMT ve psilosibin çalışmalarını (R03 DA06524 ve R01 DA08096) ve Klinik Araştırma Merkezi'nin (M01 RR00997) genel operasyonlarını finanse etti.

Önsöz

1. DMT'yi beyne sokmanın en doğrudan yolu, elbette, onu doğrudan bu hassas organa enjekte etmektir. Araştırmacıların insanlara bu şekilde psychedelic ilaçlar verdiği hiçbir çalışma bilmiyorum. Bununla birlikte, LSD'nin bir omurilik musluğu kullanılarak beyin omurilik sıvısına doğrudan uygulanmasını açıklayan bir rapor vardır. Beyin omurilik sıvısı beyni yıkadığından, ona doğrudan erişime izin verir. Bu durumda, LSD etkileri "neredeyse anında" başladı. Bkz. Paul Hoch, "Uygulama Yolları ve İlaçlara Karşı Koyma Çalışmaları", Louis Cholden tarafından düzenlenen Lyser-gic AcidDiethylamide and Mescaline in Experimental Psychiatry (New York: Grune & Stratton, 1956), 8-12.

2. IV DMT'yi araştırma dışı veya eğlence amaçlı ortamlarda kullanan insanlar vardı. Derecelendirme ölçeğini geliştirme sürecinde görüştüğüm adamlardan biri, 1960'larda bu şekilde ele aldı. Onun görüşü, sigara içmekten "sadece biraz daha hızlı" olduğuydu.

3. William J. Turner Jr. ve Sidney Merlis, "Bazı İndolealkilaminlerin İnsan Üzerindeki Etkisi", Nöroloji ve Psikiyatri Arşivleri 81 (1959): 121-29.

Bölüm 1

1. Doğal olarak oluşan psychedelics'in önemine ilişkin tarihsel verilerin gözden geçirilmesi için, bakınızMarlene Dobkin de Rios, Halüsinojenler: Kültürlerarası Perspektifler (Albuquerque, NM: University of New Mexico Press, 1984); ve Peter Furst, Tanrıların Eti: Halüsinojenlerin Ritüel Kullanımı (New York: Waveland, 1990). Bu konularla ilgili daha spekülatif düşünceler için bakınız: Ronald Siegel, Intoxication: Life in Pursuit ofArtificial Paradise (New York: EP Dutton, 1989); Terence McKenna, Tanrıların Yemeği (New York: Bantam, 1993); ve Paul Devereux, Uzun Yolculuk: Psychedelia'nın Bir Öncesi (New York: Penguin, 1997). Wasson'un çalışması, psychedelic doğal maddelerin erken ruhsal işlevleriyle ilgili en kapsamlı olanıdır - bakınız R. Gordon Wasson, Carl AP Ruck ve Stella Krammrisch, Persephone's Quest: Entheogens and the Origins of Religion (New Haven, CT: Yale Univer-sity Press, 1988). Belirli bitkiler ve bunların Aborijin toplumlarındaki rolleri hakkında derinlemesine tartışmalar için, bakınızRichard E. Schultes ve Albert Hofmann, Plants of the Gods (New York: McGraw Hill, 1979). Bu bitkilerin kimyası için bakınız: Richard E. Schultes ve Albert Hofmann, The Botany and Chemistry of Hallucinogens, 2. baskı (Springfield, IL: Charles C. Thomas, 1980); ve Jonathan Ott, Farmakotheon (Kennewick, WA: Doğal Ürünler A.Ş., 1993). Albert Hofmann'ın LSD'yi keşfetme hikayesi asla zevk vermez - LSD: Benim Sorunlu Çocuğum (New York: McGraw Hill, 1980).

2. Nörotransmiterler beyindeki sinir hücreleri arasında kimyasal iletişime izin verir. Bir trans-mitting hücresi, daha sonra alıcı hücre üzerindeki özel reseptör bölgelerine bağlanan bir nörotransmitter salgılar. Vericinin reseptöre bu şekilde kenetlenmesi, alıcı hücrenin kendi nörotransmiterinin salınmasında bir dizi olay gönderme başlatır ve süreç hat boyunca devam eder. Diğer iyi bilinen nörotransmiterler arasında norepinefrin (norad-renalin), asetilkolin ve dopamin bulunur.

3. Bu yıllar boyunca biriken büyük miktarda bilgi hakkında bir fikir edinmek için, AbramHoffer ve Humphrey Osmond, The Hallucinogens (New York: Academic Press, 1967) kitabına bakınız. Dikkat çekici bir şekilde, yayınlanmasından neredeyse kırk yıl sonra, bu, bu ilaçlarla ilgili mevcut en iyi ders kitabı olmaya devam ediyor.

4. Psychedelic destekli psikoterapinin bilimsel temelinin mükemmel bir incelemesi için bakınızWalter N. Pahnke, Albert A. Kurland, Sanford Unger, Charles Savage ve Stanislav Grof, "Psychedelic (LSD) Psikoterapinin Deneysel Kullanımı", Amerikan Tabipler Birliği Dergisi 212 (1970): 1856-63.

5. Aldous Huxley, Algı Kapıları ve Cennet ve Cehennem (New York: HarperCollins, 1990).

6. Tarihçiler genellikle Leary'nin psychedelics kullanımına yönelik serbest dolaşan her şeyi alan yaklaşımını, Huxley'nin kullanımlarının küçük bir lider ve sanatçı seçkinleriyle sınırlı olması gerektiği görüşüyle karşılaştırırlar. Ancak gerçek şu ki, Leary'nin (bakınız Timothy Leary, Flashbacks [New York: JP Tarcher, 1997]) ve Ken Kesey'in (bakınızPaul Perry, On the Bus [St. Paul, MN: Thunder's Mouth Press, 1997]) nispeten kanunsuz yaklaşımı olmasaydı, çoğumuzun bu ilaçlarla karşılaşma fırsatına sahip olması pek olası değildir.

7. Rick J. Strassman, "Psychedelic İlaçlara Olumsuz Reaksiyonlar. Edebiyatın Gözden Geçirilmesi," Sinir ve Akıl Hastalıkları Dergisi 172 (1984): 577-95.

8. CIA'in masum vatandaşlara ve Ordu acemilerine LSD ve diğer psychedelics doz verilmesine katılımının daha sonra ortaya çıkması, zaten acı verici olan bu duygu çeşitliliğine utanç ve utanç kattı. Bkz. Martin A. Lee ve Bruce Shlain, Acid Dreams: The CompleteSocial History of LSD, the CIA, the Sixties, and Beyond (New York: Grove Press, 1986); ve Jay Stevens, Storming Heaven: LSD and theAmerican Dream (New York: Grove Press, 1998), Amerikan iç ulusal güvenlik operasyonlarındaki bu dikkate değer bölümün kapsamlı incelemeleri için.

9. Stanley Schachter ve Jerome E. Singer, "Duygusal Durumun Bilişsel, Sosyal ve Fizyolojik Belirleyicileri", Psikolojik İnceleme 69 (1962): 379-99.

10. Bu kadar çok isim üretmenin yanı sıra, psychedelics oldukça fazla takipçiye ilham verdi. Belki de esrar dışında başka hiçbir uyuşturucu bilmiyorum, bu kadar çok kuruluş onlar hakkında eğitim vermeye ve kullanımlarını teşvik etmeye adanmıştır. Binlerce aidat ödeyen üyesi olan onlarca psychedelic organizasyon var. Dergiler, haber bültenleri, dergiler ve Web siteleri yayınlarlar. Konferanslar düzenler ve sponsorluk yaparlar ve kitaplar yayınlar ve dağıtırlar. Erken bir LSD araştırmacısı ve çalışmamın arkasındaki itici güç olan UCLA'dan merhum Dr. Freedman, kültojen terimini icat etti ve kullanımlarının savunucularının ve düşmanlarının etkilerinin basit, tek taraflı açıklamalarıyla acele ettikleri bu gayrete atıfta bulundu. Afyon, kokain veya çözücü kullanıcıları bu kadar etkili bir şekilde organize olmazlar. Psychedelics hakkında bu kadar benzersiz olan ve bu tür evanjelik tepkileri kışkırtan nedir?

11. Diğer kimyasal ailelerden gelen ilaçlar da psychedelic olabilir, ancak yalnızca dar bir doz aralığında. Örneğin, jimson otu gibi patlıcangiller ailesindeki bileşikler, halüsinasyonlara ve değişen düşünme süreçlerine neden olur. Bununla birlikte, bunu, tehlikeli kardiyak fonksiyon bozuklukları ve sıcaklık kontrolü ile karışık, çılgın bir durum bağlamında yaparlar. Çoğu zaman kişi çok az hatırlar ve ölüm de dahil olmak üzere ciddi toksisite "biraz fazla" almaktan kaynaklanabilir. Öte yandan, psychedelic ilaçların doğrudan ölümcül olduğu bir vaka yoktur. Ketamin ("K" veya "özel K") ve fensiklidin (PCP veya "melek tozu") gibi ilaçlar da psychedelic etkiler üretir. Bununla birlikte, ilk olarak genel anestezik ajanlar olarak kullanım gördüler ve daha yüksek dozlarda bilinç kaybına neden oldular. LSD veya meskalin gibi "klasik" psychedelic ilaçlar genel anesteziye neden olmaz. Ek olarak, ketamin, PCP ve patlıcangiller psikoaktif etkilerini LSD, psilosibin ve DMT'den farklı farmakolojik mekanizmalar yoluyla uygularlar. Amaçlarımız için, "psychedelics" tartışmamı benzer yapılara ve farmakolojik özelliklere sahip olanlarla sınırlayacağım. Psychedelic özelliklere sahip tüm maddelerin gözden geçirilmesi için, Peter Stafford, Psychedelics Encyclopedia (Berkeley, CA: RoninPress, 1992) bakınız.

12. Bir karbon ve üç hidrojenden oluşan metil gruplarının kendileri, bir organik moleküle mümkün olan en basit ilavedir.

13. 5-MeO-DMT, Sonorandesert kurbağası Bufo alvarius'un zehir bezlerinden salgılanan aktif bileşendir. İlaç, bu kurbağaları yalayarak elde edilmez, çünkü yanlış medya raporları bunu yapardı. Aksine, cesur kullanıcılar bir kurbağa yakalar ve acısız bir şekilde "sağılır"zehir bir cam slayt üzerine. Kurbağayı serbest bırakırlar, salgıları kuruturlar ve bir pipo içinde içirler. Bkz. Wade Davis ve Andrew T. Weil, "Yeni Bir Dünya Psikoaktif Kurbağasının Kimliği", AncientMesoamerican (1988): 51-59.

Bölüm 2

1. AlexanderShulgin ve Ann Shulgin, T1HKAL (Berkeley, CA: Transform Press, 1997), 247-84.

2. R. H. F. Manske, "Metil-Triptaminlerin ve Bazı Türevlerinin Bir Sentezi", Cana-dian Journal ofResearch 5 (1931): 592-600.

3. 0. Goncalves de Lima, "Observaçoes Sobre o Vihno da Jurema Utilazado Pelos IndiosPancaru de Tacaratu (Pernambuco)," Arquiv. Inst. Pesquisas AgronA (1946): 45-80; ve M. S. Fish, N. M. Johnson ve E. C. Horning, "Piptadenia Alkaloidleri. P.peregrina (L.) Benth'in İndol Bazları. ve İlgili Türler," Amerikan Kimya Derneği Dergisi 77(1955): 5892-95.

4. Stephen Szara, "Keşfin Sosyal Kimyası: DMT Hikayesi", Sosyal Farmakololoji 3 (1989): 237-48.

5. Stephen Szara, "Kendi Kendine Deneylerde Triptamin Türevlerinin Psikotik Etkilerinin Meskalin ve LSD-25'in Etkileriyle Karşılaştırılması", Psikotrop İlaçlar, W. Garattini ve V. Ghetti tarafından düzenlendi. (New York: Elsevier, 1957), 460-67.

6. A. Sai-Halasz, G. Brunecker ve S. Szara, "Dimetiltriptamin: Ein Neues Psychoticum", Psikiyatri. Neurol., Basel 135 (1958): 285-301.

7. A. Sai-Halasz, "Antiserotoninin Dimetiltriptamin Tarafından İndüklenen Deneysel Psikoz Üzerindeki Etkisi", Experientia 18 (1962): 137-38.

8. DE Rosenberg, Harris Isbell ve EJ Miner, "İnsanda Plasebo, N-Dimetil-triptamin ve 6-Hidroksi-N-Dimetiltriptamin Karşılaştırması", Psikofarmakoloji4 (1963): 3 9 ^ 2 .

9. Jonathan Kaplan, Lewis R. Mandel, Richard Stillman, Robert W. Walker, W. J. A. Vandenheuvel, J. Christian Gillin ve Richard Jed Wyatt, "İnsan Deneklere Psikoaktif Dozların Uygulanmasını Takiben N, N-Dimetiltriptamin Kan ve İdrar Seviyeleri," Psikofarmakoloji 38 (1974): 239-45.

10. Timothy Leary, "DMT ile Deneyimler Sırasında Programlanmış İletişim", Psyche-delic İnceleme 8 (1966): 83-95.

11. DMT etkileri hakkındaki bu belirsizlik, TerenceMcKenna 1980'lerin ortalarında onu alenen ve cömertçe övmeye başlayana kadar ilacın nispeten belirsiz kalmasına yardımcı oldu. McKenna, dersler, kitaplar, röportajlar ve kayıtlar aracılığıyla DMT hakkında farkındalığı herkesten daha fazla artırdı ve bugünkü benzeri görülmemiş seviyesine ulaştı.

12. Endojen DMT verilerini özetleyen mükemmel bir inceleme için, bakınız Steven A. Barker, John A. Monti ve Samuel T. Christian, "N, N-Dimetiltriptamin: Endojen Bir Hal-lusinojen," International Review of Neurobiology 22 (1981): 83-110.

13. J. Christian Gillin, Jonathan Kaplan, Richard Stillman ve Richard Jed Wyatt, "Şizofreninin Psychedelic Modeli: N, N-Dimetiltriptamin Örneği", Amerikan Psikiyatri Dergisi 133 (1976): 203-8.

14. DMT şizofreni teorisiyle ilgili çekincelere rağmen, bilim adamlarının onu terk etmesinden bu yana geçen yirmi beş yılda, bu rol için neredeyse nitelikli başka bir aday olmadığını belirtmekte fayda var.

15. Bu bağlamda, kamuoyu ve siyasi görüş rüzgarlarının araştırma camiasının bilimsel gündemini nasıl şekillendirdiğine dair büyüleyici bir çalışmadır. Şimdi bunun için bir finansman telaşı var,

ve şizofreninin "ketamin modeli" ile ilgili yayınlar. Daha önce tartışıldığı gibi, ketamin, düşük dozları psychedelic etkiler üreten anestezik bir ilaçtır. "Klasik" psychedelic ilaçlara benzer şekilde, ketamin etkileri ile şizofrenik semptomlar arasında örtüşme vardır. Bununla birlikte, muhtemelen şizofreni ve ketamin arasında, şizofreni ve tipik psychedelics arasında olduğu kadar çok fark ve benzerlik vardır.

Ketamin alanındaki mevcut, nispeten engelsiz ilerlemenin en az iki nedeni vardır. Artık uyuşturucuya bağlı şizofrenik durumlarla istatistiksel olarak karşılaştırabilen daha birçok derecelendirme ölçeği var. Bunlar şizofreni ve ketamin zehirlenmesi arasındaki benzerlikler için daha objektif, matematiksel destek sağlar. Bu yaklaşım, her nasılsa, iki durum arasındaki gerçek klinik farklılıkları örtbas etme eğiliminde olabilir. Daha önceki araştırmacıların, tipik psychedelic ilaç etkilerini şizofreni semptomlarıyla karşılaştırmanın faydasını reddetmelerine neden olan bu gerçek yaşam farklılıklarıydı.

Bir başka ve muhtemelen daha önemli olan fark, ketaminin "yasal" bir ilaç olmasıdır. İnsan araştırmalarında kullanımını sınırlayan birkaç kısıtlama vardır. Bununla birlikte, eğlence amaçlı ketamin kullanımının popülaritesindeki son artış, izlemeyi sıkılaştırıyor ve bunun üzerindeki kontrolleri artırıyor. Ek olarak, ketamin ile şizofrenik semptomların kötüleşmesi ve bu çalışmalar için bilgilendirilmiş onamın doğası ile ilgili endişeler, eski psychedelic çalışmalara benzer şekilde psyche-delic ketamin araştırmaları hakkında endişe uyandırmaktadır.

16. DMT'yi laboratuvarda "sıfırdan" yapmak karmaşık değildir. Oldukça yetenekli bir kimyager, birkaç gün içinde mütevazı bir çabayla üretebilir. Bunu yapmanın zorluğu, bunu yapmanın mekaniğinde değil, gerekli malzemeleri veya öncülleri elde etmektir. Federal ilaç yetkilileri, bu öncüllerin tedarikini çok sıkı bir şekilde izler ve bilinen bir psychedelic ilaca dönüştürülebilecek herhangi birini satın almak için izne ihtiyacınız vardır.

17. Toshihiro Takahashi, Kazuhiro Takahashi, Tatsuo Ido, Kazuhiko Yanai, Ren Iwata, KiichiIshiwata ve Shigeo Nozoe, "İndolealkilamin Alkaloidlerinin uC-Etiketlenmesi ve Doku Dağılımlarının Karşılaştırmalı Çalışması", Uluslararası Uygulamalı Radyasyon ve İzotoplar Dergisi 36 (1985): 965-69; ve Kazuhiko Yanai, Tatsuo Ido, Kiichi Ishiwata, JunHatazawa, Toshihiro Takahashi, Ren Iwata ve Taiju Matsuzawa, "Karbon-11 Etiketli Halüsinojen, N, N- [nC] Dimetiltriptaminin İn Vivo Kinetik ve Deplasman Çalışması", Avrupa Nükleer Tıp Dergisi 12 (1986): 141-46.

18. Güney Amerika yerlileri, hayal bile edilemeyecek bir "okuryazarlık öncesi kimya" başarısıyla, DMT içeren bitkileri, MAO önleyici bileşiklere veya MAO inhibitörlerine sahip diğerleriyle birleştirmeyi öğrendiler. MAO inhibitörleri eşliğinde, yutulan DMT, kan dolaşımına girecek kadar uzun süre enzim parçalanmasına dayanabilir ve MAO onu atmak için yeterince iyileşmeden önce psikolojik etkilerini gösterebilir. Ayahuasca'nın DMT'yi oral olarak aktif hale getirmeyi başarmasının sırrı budur. Mide ve bağırsaklardan daha yavaş emilim, ayahuasca'daki DMT etkilerinin, enjekte edilen DMT'de olduğu gibi sadece birkaç dakika yerine 4 ila 5 saat sürdüğü anlamına gelir.

Bölüm 3

1. Willis W. Harman, Robert H. McKim, Robert E. Mogar, James Fadiman ve Myron J.Stolaroff, "Yaratıcı Problem Çözmede Psychedelic Ajanlar: Bir Pilot Çalışma", Psikolojik Raporlar 19 (1966): 211-27.

2. Yirmi yıldan fazla bir süre sonra, 1995'te1 Dorothy Fadiman ile Brezilya Amazon'daki Manaus'ta bir toplantıda tanıştı. Kaliforniya'daki evine döndüğünde, bana 1970'lerde ışıkla ilgili videosu Radiance'ı gönderdi. Çember nihayet tamamlandı.

3. Taç veya Bin Yapraklı Lotus çakrası "üçüncü göz" ile aynı değildir. Alnın ortasında, gözlerin hemen üstünde ve arasında bulunan ikincisi, anatomik olarak hipofiz bezine en yakın olanıdır.

4. Beyin omurilik sıvısının bilinçle ilişkisi son zamanlarda beyin bilimi araştırmalarından bir destek aldı. Ventrikülleri kaplayan hücrelerde çok yüksek seviyelerde belirli serotonin reseptörleri vardır. Beyin omurilik sıvısını yapan bu astar hücreleridir. LSD bu reseptörlere olağanüstü bir güçle bağlanır. Belki de psychedelics, bu eşsiz beyin sıvısının üretimini kontrol ederek bilincimizi bu kadar güçlü bir şekilde değiştirir. Descartes ve takipçileri bu "modern" keşiflerden kesinlikle içten bir kahkaha atacaklardı!

5. Rene Descartes, "Ruh ve Bedenin Karşılıklı İlişkisi", Felsefe Yolu, P. Wheelright tarafından düzenlendi (New York: Odyssey, 1954), 357.

6. Kafatasındaki açıklığın, bebeğin epifizinin hemen üzerinde bulunan bıngıldak, bezi etkilemek için yeterli ışığın içeri girmesine izin verip vermediğini bilmiyoruz.

7. Aaron B. Lerner, James D. Case, Yoshiyata Takahashi, Teh H. Lee ve Wataru Mori, "Melanositleri hafifleten epifiz bezi faktörü olan melatoninin izolasyonu", Amerikan Kimya Derneği Dergisi 30 (1958): 2587.

8. F. Karsch, E. Bittman, D. Foster, R. Goodman, S. Legan ve J. Robinson, "Mevsimsel Üremenin Nöroendo-krin Temeli", Hormon Araştırmalarında Son İlerleme 40 (1984): 185-232.

9. Epifiz bezi yaşlandıkça kalsiyumla dolar. Kalsifiye bez, kafatası X-ışınları ve CAT taramalarında beynin orta hattı için mükemmel bir belirteçtir. Bununla birlikte, bunun çok azıkalsiyum melatonin üreten hücrelerde toplanır. Melatonin seviyeleri yaşça düşerken, bu epifiz kalsifikasyonu seviyesinden bağımsızdır.

10. Rick J. Strassman, Clifford R. Quails, E. Jonathan Lisansky ve Glenn T. Peake, "Tüm Gece Parlak Işık Tarafından Üretilen El-evated Rektal Sıcaklık, Erkeklerde Melatonin İnfüzyonu ile Tersine Çevrilir," Journal ofApplied Physiology 71 (1991): 2178-82.Sabahın erken saatleri de rüya uykusunda olma olasılığımızın en yüksek olduğu zamandır ve bazı çalışmalar, yüksek dozda melatoninin rüya görmeyi artırdığını öne sürdü. Deneylerimizde bunu inceleyemedik çünkü deneklerin melatonini bastırmak için ışık için gözleri açık uyanık kalmaları gerekiyordu. Melatonin rüya uykusunu uyardıysa, melatonin üretimi inhibe edilen gönüllülerde daha az canlı rüyalar beklerdik. İlginç bir şekilde, gece melatonin oluşumunu baskılayan ilaçlar rüyaları azaltmak yerine artırır.

Bölüm 4

1. DMT hem ruhsal hem de psikotik deneyimlerde yer alabilse de, aralarında ayrım yapmak önemlidir. Ruhsal deneyimler ve psikoz arasında bazı örtüşmeler vardır; Örneğin, heyecan verici yakınlık hissi, artan görsel ve işitsel algılar ve zamanın geçişinde bir değişiklik. Bununla birlikte, genellikle, mistik deneyimler, onları elde etmek için olgun ve bilinçli bir çabadan kaynaklanır. Uygulayıcı onları arar, entelektüel ve ahlaki bir bağlam vardıronları destekler ve teşvik eder ve ifadeleri sosyal olarak onaylanmış ve kabul edilebilirdir. Öte yandan, şizofreni belirtileri en sık beklenmedik, hoş karşılanmayan ve daha önce davranışsal ve duygusal sorunları olan kişilerde ortaya çıkar. Deneyimler için çok az sosyal destek var ve hem birey hem de ortakları gitmelerini diliyor.

Tıpkı gönüllülerimizde olduğu gibi, set ve ortamın ilacın kendisi kadar DMT deneyimiyle de ilgisi vardır. Kişinin yaşamında doğal olarak oluşan DMT'nin varlığına nasıl adapte olduğu, daha da geniş bir set ve ortam bağlamına bağlıdır: kişinin kim olduğu, deneyimleri ve beklentileri, DMT'nin etkileri ile nasıl etkileşime girdiği ve bunları nasıl yorumladığı ve meydana geldikleri sosyal ortam.

2. Rick J. Strassman, Otto Appenzeller, Alfred J. Lewy, Clifford R. Bıldırcın ve Glenn T.Peake, "28.5 Mil Dağ Yarışından Sonra Plazma Melatonin, Beta-Endorfin ve Kortizolde Artış: Naltreksonun Performans ve Etki Eksikliği ile İlişkisi," Klinik Endokrinoloji ve Metabolizma Dergisi 69 (1989): 540-45.Koşucunun "yüksek" olması sadece endorfin salınımı ile ilgili bir öfori hissi değildir. Duyusal değişiklikler de vardır: görsel alanın parıldaması ve parlaması; bir his vücut hafifliği, neredeyse yerden süzülüyor gibi; zamanın dramatik bir şekilde yavaşladığı hissi. Tüm bu etkiler, düşük dozda DMT kullanan gönüllüler tarafından da bildirilmektedir. Belki koşucular ve düşük doz DMT gönüllülerimiz aynı biyolojik olayın etkilerini tarif ediyorlar: DMT'nin aşırı ama tamamen psychedelic olmayan beyin seviyeleri. Koşucuların vakalarında, büyük adrenalin ve noradrenalin dalgalanması, epifiz DMT üretimini uyarabilir ve doğal olarak meydana gelen düşük doz DMT deneyimine neden olabilir. Ne yazık ki, bu noktada DMT'yi ölçemedik ve bu hipotezi test edemedik.

3. Robin M. Murray, Michael C. H. Oon, Richard Rodnight, James L. T. Birley ve AlanSmith, "Dimetiltriptamin Atılımının Artması ve Psikozun Bazı Özellikleri. APossible Derneği," Genel Psikiyatri Arşivleri 36 (1979): 644-49.

4. L. Bigelow, "Sulu Epifiz Ekstraktının Kronik Şizofreni Üzerindeki Etkileri", BiologicalPsychiatry 8 (1974): 5-15.

5. Richard Jed Wyatt, J. Christian Gillin, Jonathan Kaplan, Richard Stillman, Lewis R.Mandel, H. S. Ahn, W. J. A. Vandenheuvel ve R. W. Walker, "N, N-Dimetiltriptamin - Şizofreni ile Olası Bir İlişki?" Biyokimyasal Psikofarmakolojideki Gelişmeler 11 (1974): 299-313.

6. Jace Callaway, "Rüya uykusu vizyonları için önerilen bir mekanizma", Medical Hypotheses 26 (1988): 119-24.

7. Manyetik alanlar aynı zamanda bilinci de etkileyebilir, çünkü farkındalık değişimlerinde fark edilir.belirli jeolojik alanlar veya oluşumlar, sözde "güç noktaları". Son çalışmalar, epifiz fonksiyonunu etkileyen, özellikle melatonin oluşumunu baskılayan manyetik alanları tanımlamaktadır. Bu etkiler, bunun yerine DMT yapmak için epifiz enerjisini ve hammaddeleri yeniden yönlendirebilir. Başka bir bölümde DMT ile uzaylılar tarafından kaçırılma arasında bir ilişki öneriyorum. Bununla birlikte, bu deneyimlerin bazen güçlü manyetik alanlar üreten yüksek yoğunluklu elektrik hatlarının yakınında gerçekleştiğini not etmek için iyi bir zamandır. Ek olarak, uzaylı karşılaşmaları genellikle belirli kara konumlarında meydana gelir ve bu da manyetik alan etkilerini düşündürür.

8. Jane Butterfield İngilizce, Farklı Kapı: Sezaryen Doğumlu Bir Maceralar (Mt. Shasta, CA: Earth Heart, 1985). Grof, uzun süreli hiperventilasyon kullanarak ilaç dışı bir "psychedelic" tedavi geliştirmiştir. Otuz ila 60 dakikalık kontrollü aşırı nefes alma, birçoğunun yüksek doz psychedelic ilaç deneyimiyle karşılaştırdığı oldukça değişmiş bir bilinç durumuna neden olur. Bu teknikten birkaç derin metabolik etki ortaya çıkar: kan kimyası daha alkali veya bazik hale gelir; kalsiyum seviyeleri düşer; kan-beyin bariyeri daha az etkili hale gelir; Stres hormonu seviyeleri önemli ölçüde yükselir. Bunların tümü, epifizde nadiren kullanılan DMT-sentetik yolları aktive etmek için birleşebilir. Bkz. Stanislav Grof, Holotropik Zihin (NewYork: HarperSanFrancisco, 1993).

Bölüm 5

1. Daniel X. Freedman, "LSD'nin Kullanımı ve Kötüye Kullanımı Üzerine", Genel Psikiyatri Arşivleri 18(1968): 330^17.

2. Bu idrar uyuşturucu testlerini gönüllüleri taramak için bir araç olarak toplamadık. Daha ziyade, pozitif test eden herhangi birinin, eğlence amaçlı uyuşturucu kullanmayan gönüllülerinkinden farklı psychedelic deneyimleri olup olmadığını görmekle ilgilendik. İlk çalışmamızda sadece bir avuç pozitif idrar vardı ve bu gönüllülerin verileri, negatif idrarı olan gönüllülerinkinden farklı değildi. Bu nedenle, sonraki çalışmalarda, bu eski dalgın testleri bıraktık.

3. Gönüllülerden her çift kör günde hangi dozu aldıklarını tahmin etmelerini istedik. Hangisinin yüksek doz olduğunu söylemek kolaydı. Ancak, 0.1 ve 0.2 mg / kg olan ara dozlar arasındaki farkı söylemenin ne kadar zor olduğunu bulmak ilgi çekiciydi. Daha da şaşırtıcı bir şekilde, birçok araştırma konusu düşük doz ve tuzlu su plasebosunu karıştırdı. Derecelendirme ölçeğimiz, herhangi bir günde alınan dozun yüksekten düşüğe sıralamasında gönüllülerden daha doğru olduğu ortaya çıktı. Diğer bir deyişle, anket, 0.2 mg / kg'ın, gönüllülerin doz hakkındaki önsezileri yanlış olsa bile, 0.1'den daha büyük bir psikolojik tepkiye ve tuzlu sudan 0.05 daha fazla psikolojik tepkiye neden olduğunu güvenilir bir şekilde gösterdi.

Bölüm 6

1. Rick J. Strassman, "Amerika Birleşik Devletleri'nde İnsan Halüsinojenik İlaç Araştırması: Günümüz Vaka Geçmişi ve Sürecin Gözden Geçirilmesi", Psikoaktif İlaçlar Dergisi 23 (1991): 29-38.

2. DMT'nin suda çözünmesi için tuz formu gerekliydi. Kokaine benzer - serbest baz suda çözünmez, ancak çeşitli kokain tuzları çözünür.

Bölüm 8

1. Gillin ve ark. (1976); ve B. Kovacic ve Edward F. Domino, 'N, N-Dimetiltriptamin (DMT) ve Liserjik Asit Dietyla-mide-25'in (LSD) Sıçanlarda Gıda Ödüllü Bar Presleme Üzerindeki Etkilerine Tolerans ve Sınırlı Çapraz Tolerans," Farmakoloji ve Deneysel Terapötikler Dergisi 197 (1976): 495-502.

2. Rick J. Strassman, Clifford R. Bıldırcınlar ve Laura M. Berg, "İnsanlarda Yakın Aralıklı Dört N,N-Dimetiltriptamin Dozunun Biyo-Mantıksal ve Öznel Etkilerine Diferansiyel Tolerans", Biyolojik Psikiyatri 39 (1996): 784-95.

Bölüm 9

1. DMT'nin farklı miktarlarının etkilerini karakterize ettiğimiz doz-yanıt çalışmasının sonuçları, 1994 yılında Dr. Freedman'ın dergisi theArchives ofGeneral Psychiatry'de yayınlanmıştır. Bir makale biyolojik verileri, diğer psikolojik tepkileri ve yeni derecelendirme ölçeğini tanımladı. Freedman, makaleleri yönlendirmek için özel bir özen gösterdi ve yeniden yazma üstüne yeniden yazma talep etti. Ne yazık ki, gazeteler nihayet çıktığında öleli bir yıl olmuştu. Uzun süredir devam eden hayalinin yerine getirilmesine dair kamuya açık bir yazılı kayıt görmekten asla zevk alma fırsatı bulamadı: insan ruhu-delic araştırmalarının yeniden başlaması. Bkz. Rick J. Strassman ve Clifford R. Quails, "İnsanlarda N, N-Dimetiltriptamin Doz-Yanıt Çalışması. I: Nöroendokrin, Otonomik ve Kardiyovasküler Etkiler," Genel Psikiyatri Arşivleri 51 (1994): 85-97; ve Rick J. Strassman, Clifford

R. Quails, Eberhard H. Uhlenhuth ve Robert Kellner, "İnsanlarda N, N-Dimetiltriptaminin Doz-Yanıt Çalışması. II: Yeni Bir Derecelendirme Ölçeğinin Subjektif Etkileri ve Ön Sonuçları," Genel Psikiyatri Arşivleri 51 (1994): 98-108.

Bölüm 10

1. Bu sınıflandırmayı, Halüsinojen Derecelendirme Ölçeği kullanılarak elde ettiğimiz verilerden ayırt etmeliyiz. Daha sonra HRS'nin gelişimini ve kullanımını anlatırken de, derecelendirme ölçeğinin neyi ölçtüğünü ve bunun takip etmek üzere olan deneyim gruplarından nasıl farklı olduğunu şimdi belirtmekte fayda var. HRS'nin nesnesi zihindi, bireysel gönüllü değil. HRS, zihnin nasıl çalıştığına dair teorik bir anlayışa dayalı olarak akut DMT zehirlenmesinin çeşitli yönleri için sayısal puanlar sağlamıştır. Bu sistemde, algı, duygu, beden farkındalığı, düşünme ve alışılmış eğilimleri içeren bir avuç işlev, sorunsuz bir şekilde bir araya gelir ve rutin olarak mevcut zihinsel durumumuz olarak deneyimlediğimiz şeyle sonuçlanır. Öte yandan, bu bölümde önerdiğim etki sınıfları, kişinin yalnızca zihnine değil, deneyimine de atıfta bulunur. Akut etkilerin kendileri, elbette, bu deneyimi oluşturur, ancak ona herhangi bir anlam vermezler. Seansların gerçek bir önem kazanması yalnızca bireyin benzersiz bedeni, ruhu ve zihni bağlamındadır.

Bölüm 11

1. Bu fikir, kişisel gelişim için psychedelics kullanan kişilerde yaygın bir fikirdir. Katarsisin arındırıcı ve rahatlatıcı değeri ile ilgisi vardır. Güçlü, dünyayı sarsan bir duygusal deneyim, aynı çatışmanın uzun sözlü analizinden daha yararlı olabilir. Bununla birlikte, klinik uygulamada, engellenmiş duygusal büyüme ile başa çıkmak için her iki yöntem de gereklidir. Herhangi bir içgörü olmadan katarsisin uzun vadeli bir faydası olmayabilir. Ancak, duygusal temas olmadan içgörü genellikle çok az gerçek ilerlemeye yol açar.

Bölüm 12

1. Chaco Kanyonu, Albuquerque'nin yaklaşık üç saat kuzeybatısındaki muhteşem bir kalıntı alanıdır.Çağdaş Pueblo kabilelerinin muhtemel öncüleri olan Anasazi Kızılderilileri, yüzyıllar boyunca burada yaşadı. Anasazilerin nereden geldikleri ve on üçüncü yüzyılın ortalarında bu taş şehri terk ettikten sonra nereye gittikleri, dünyanın en büyük arkeolojik gizemlerinden ikisi olmaya devam ediyor. Astronomik becerileri olağanüstü derecede sofistikeydi ve mücadele etmek zorunda kaldıkları minimum yağış göz önüne alındığında, zihni şaşırtan sulama ve tarım tekniklerini kullanarak kendilerini desteklediler. Chaco Kanyonu, onu ziyaret eden herkes üzerinde zorlayıcı bir büyü yapar ve birçok insan hac yolculuğunu neredeyse mistik bir şevkle yapar.

2. Rünler, I Ching ve Tarot'a benzer eski bir İskandinav kehanet aracıdır. Rünler en az M.Ö. 1000'den kalmadır ve çubuklar veya kartlar yerine üzerlerine semboller oyulmuş taşlar kullanır. Modern rünler yirmi beş farklı sembol kullanır.

3. İspanyolca'da "düzenli", "düzenli", "normal", "günlük" anlamına gelir. Doğru telaffuz son heceyi vurgular.

4. Klasik Yunan ve neo-Platonik felsefede Logos, dünyaya düzen, amaç ve zeka veren kozmik akıldır.

5. Carlos Castaneda, Meksika çölünde antropoloji saha çalışması yaptı ve Hintli bir şaman olan Don Juan Matus ile yıllarını geçirdi. Castaneda'nın anlattığı sahnelerin çoğu, Don Juan ve arkadaşlarıyla, Seande'nin tarif ettiğine benzer ortamlarda basit karşılaşmalar olarak başlar. Bakınız, örneğin, Carlos Castaneda, The Teachings ofDon Juan: A Yaqui WayofKnowledge (Berkeley, CA: Kaliforniya Üniversitesi, 1998).

Bölüm 13

1. Z. Boszormenyi ve Stephen I. Sz£ra, "Psikotiklerle Dimetiltriptamin Deneyleri", Ruh Bilimi Dergisi 104 (1958): 445-53.

2. Turner ve Merlis (1959).

3. Gumby, 1950'lerin sonu ve 1960'ların başında bir Amerikan çocuk televizyon şovundan bir karakterdir. Gumby, metal tel üzerine kalıplanmış kil benzeri bir maddeden oluşuyordu. Bu, onu her türlü şekle sokmayı mümkün kıldı, çocukların kendi on iki inç uzunluğundaki Gumby'leriyle yapmayı sevdikleri bir şey. Gumby'nin güvenilir yardımcısı at Pokey'di. Animatörler, Gumby'nin ve Pokey'in kil bedenlerini eğip hareket ettirdiler, ardından onları hızlandırılmış fotoğrafçılık kullanarak filme aldılar, böylece hareket izlenimi verdiler.

Bölüm 14

1. John E. Mack, Kaçırma (New York: Ballantine, 1994) ve Kozmosa Pasaport (NewYork: Crown, 1999).

Bölüm 15

1. Raymond A. Moody, Yaşamdan Sonra Yaşam (New York: Bantam Books, 1988); ve Kenneth Ring, Ölümde Yaşam: Ölüme Yakın Deneyimin Bilimsel Bir Araştırması (New York: Coward, McCann ve Geoghegan, 1980).

2. W. Y. Evans-Wentz, Tibet Ölüler Kitabı (New York: Oxford University Press, 1974).

3. Rinpoche Sogyal, Tibet Yaşamak ve Ölmek Kitabı (New York: HarperSanFrancisco, 1992). Bu, Tibet Ölüler Kitabı'nın modern bir yorumudur.

4. Dannion Brinkley, Işık Tarafından Kurtarıldı (New York: Harper, 1995); ve Betty J. Eade, Işık Tarafından Desteklenmiş (New York: Bantam, 1994).

5. Mircea Eliade, Şamanizm: Ecstasy'nin Arkaik Teknikleri (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1972); ve Michael Harner, Şamanın Yolu (New York: HarperSanFrancisco, 1990).

Bölüm 16

1. Robert Master ve Jean Houston, Psychedelic Deneyimin Çeşitleri (Rochester, VT: Park Street Press, 2000); William James, Dini Deneyimin Çeşitleri (NewYork: Macmillan, 1997); ve Robert Forte, ed., Entheogens ve Dinin Geleceği (San Francisco: Manevi Uygulamalar Konseyi, 1997).

Bölüm 17

1. İnsan ketamin araştırmalarındaki olumsuz reaksiyonlara ilişkin son raporların altında yatan sadece bu düşüncelerin eksikliği olabilir - bakınız Anna Nidecker, "İddia Edilen Suistimaller Hızlandırıcı Reform", Klinik Psikiyatri Haberleri 26 (1998): 1. Yani, bilim adamları ne yaptıklarını biliyorlar mıydı? Ketamini kendileri mi almışlardı? Deneklerinin ketamin aldığı ortamı ne kadar dikkatli kontrol ettiler? Ketamin kaynaklı duruma karşı tutumları ve tepkileri nelerdi? Tabii ki, 1950'lerde ve 1960'larda insan psychedelic ilaç araştırmalarının ilk dalgasından kaynaklanan olumsuz etkilerin raporlarını okurken düşünülmesi gereken sadece bu değişkenlerdir.

2. F. Kajtor ve Stephen Szará, "Normal Yetişkinlerde Dimetil-triptaminin Neden Olduğu Elektroensefalografik Değişiklikler", Confinia Neurologica 19 (1959): 52-61.

3. Sai-Halasz ve ark. (1958).

4. Daha yakın zamanlarda, Doblin, ünlü Hayırlı Cuma çalışmasında psilosibine karşı oldukça stresli bir olumsuz reaksiyonu gün ışığına çıkardı. Orijinal 1966 makalesi (Walter N. Pahnke ve WilliamA. Richards, "LSD ve Deneysel Tasavvufun Etkileri", Din ve Sağlık Dergisi 5 (1966): 175-208), psilosibinin Harvard İlahiyat Okulu öğrencilerinin getirdiği mistik deneyimleri anlattı. Ancak, araştırma ekibi üyelerinin kampüste kovaladığı, bir kapıya sıkıştırdığı ve antipsikotik ilaç enjeksiyonu ile sakinleştirdiği sarhoş adam hakkında hiçbir şey duymadık! Bkz. Rick Doblin, "The GoodFriday Experiment: A Twenty-Five Year Follow-up and Methodological Critique," Transpersonal Psikoloji Dergisi 23 (1991): 1-28.

5. Bkz. son not #1, bölüm 11.

Bölüm 19

1. İsviçre ve Alman araştırma gruplarının genellikle kullandığı psilosibin dozu, 0.2 mg / kg, bulduğumuz dozun yarısından daha azdır, belirgin bir psychedelic yanıt getirecektir; yani 0.45 mg / kg. Bu gruplar verilerini "psilosibinin psychedelic etkilerini" gösteren olarak yayınlamış olsalar da, üzerinde çalıştıkları şeyin tipik bir sentez olduğunu düşünmüyorum. Bkz. E. Gouzoulis-Mayfrank, B. Thelen, E. Habermeyer, H. J. Kunert, K.-A. Kovar, H. Lindenblatt, L. Hermle, M. Spitzer ve H. Sass, "Sağlıklı Gönüllülerde 3,4-Metilendioksietilamfetamin (MDE), Psilosi-bin ve cJ-Metamfetaminin Psikopatolojik, Nöroendo-krin ve Otonomik Etkileri," Psikofarmakoloji 142 (1999): 41-50; ve F. X. Vollenweider, K. L. Leenders, C. Scharfetter, P. Maguire, 0. Stadelmann ve J. Angst, "Psilosibin Psikoz Modelinde Meta-bolik Hiperfrontalite ve Psikopatoloji Üzerine Pozitron Emisyon Tomografisi ve Florodeoksiglukoz Çalışmaları", Nöropsikofarmakoloji16 (1997): 357-72. Dozu 1.1 mg / kg'a kadar yükseltmeye devam ettik, bu noktada bu miktarı alan iki gönüllü kişi bunun "çok fazla" olduğunu hissetti. Biri kısa bir süreliğine şaşırdı ve diğeri neredeyse ezici bir "zihinsel baskı" duygusu yaşadı. Ek koşullar üniversiteden ayrılmama yol açmadan önce, Avrupa'nın "psychedelic dozunun" dört katından fazla, üst düzey psilosibin dozumuz olarak 0.9 mg / kg kullanacaktık.

Bölüm 20

1. Rick J. Strassman ve Marc Galanter, "Abhidharma: Meditasyonun Kültürler Arası Bir Uygulaması", Uluslararası Sosyal Psikiyatri Dergisi 26 (1980): 283-90.

2. Bu yöntem, Freud'un eğitimli bir psikanalist tarafından gerçekleştirilen "eşit olarak askıya alınmış dikkat" dediği şeye oldukça benzer. Analist, çoğunlukla sessiz ama mevcuthastanın kanepesinin arkasında ve yanında oturarak destek sağlar. Bu tür göze çarpmayan dinleme ve izleme, Zen meditasyonu sırasında içsel olarak meydana gelenlerin çoğunu yansıtır.

3. Örneğin, şu anda HRS'nin İspanyolca, İtalyanca, Rusça, Portekizce, Almanca ve Hollandaca çevirileri bulunmaktadır. Dünyanın dört bir yanındaki çeşitli araştırma grupları, ketamin, ayahuasca, amfetaminler, psilosibin ve MDMA'nın etkilerini ölçmek için kullandı. Bir Alman-man araştırma grubu, HRS ile doğal olarak ortaya çıkan psikozun belirli özelliklerini bile ölçtü.

4. Çoğu manastır dini geleneğinde olduğu gibi, Margaret katıldıktan sonra yeni bir isim aldı.rahip düzeni. Onun ve diğerlerinin isimleri Japonca olduğundan ve Japonca bilmediğim ve yanlışlıkla utanç verici veya utanç verici bir şey anlamına gelen bir isim uydurmaktan nefret edeceğim için, İngilizce takma adlar kullanmayı seçtim.

5. Rick J. Strassman, "DMT ve Dharma", Üç Tekerlekli Bisiklet, Budist İnceleme 6 (1996): 81-88.

Bölüm 21

1. Araştırmanın ilk aşamalarında gönüllüler arasında çok az temas vardı. Evimdeki sosyal ortamlarda ya da çalışmanın sonuna doğru oluşan destek grubunda buluştuklarında bile, gönüllüler garip varlık karşılaşmalarını tartışmak için eşit derecede utangaç ve rahatsızdılar. Terence McKenna'nın dersleri ve yazıları, araştırma konularımızdan bu olağandışı raporları ilk kez duymaya başladığımızda özellikle popüler değildi. Gönüllülere sık sık elfler veya böceksi uzaylılarla DMT aracılı karşılaşmaların popüler hesaplarına aşina olup olmadıklarını sordum. Varsa da çok azı vardı. Bu nedenle, bu raporların bir tür kitlesel histeri ya da kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olduğunu düşünmüyorum. Gerçekten de, bu süreç işliyor olsaydı, bunun yerine mistik ve ölüme yakın deneyimlerden oluşan bir "salgın" beklerdim, çünkü onları bekliyor ve umuyordum.

2. Televizyon mühendisleri "resim içinde resim" seçeneğini geliştirmeden önce, bu gerçeklik seviyelerinin birbirini dışladığını söyleyerek bu benzetmeyi açıklayabilirdim. Yani kanal 3 ve kanal 4'ü aynı anda izleyemedik. Ancak, artık yapabiliriz. Resim içinde resim kavramı aslında TV karşılaştırmasına yardımcı oluyor, ancak hatırlarsak, gönüllülerin farklı gerçeklik seviyelerinin karıştığını ve harmanlandığını görmek için gözlerini kaç kez açtığını hatırlarsak. Çoğu zaman da gönüllüler, bedenlerinin Üniversite Hastanesi'nin 531 numaralı odasında olduğunu hatırlarken, DMT'nin erişim sağladığı yeni dünyaya tam olarak katılırlardı. Aynı anda birkaç dünyada ayakları vardı, gerçekten efsanevi bir çoklu görev çabası!

3. David Deutsch, Gerçekliğin Dokusu (New York: Penguin, 1997).

4. David Deutsch, kişisel iletişim, Ocak 2000.

5. A.g.e., Haziran 1999.

6. Nigel Smith ve Neil Spooner, "Karanlık Madde Arayışı", Fizik Dünyası 13 (2000): 4.

7. Varlıkların veya uzaylı zekaların neden bizimle etkileşime girmek istedikleri elbette çok önemli bir sorudur. Mack'in kaçırılma deneyimlerinin çoğu, ölmekte olan gezegenimizi yeniden doldurma eğiliminde olan insan-uzaylı melez projelerini anlatıyor. Bazı gönüllülerimiz de kendilerini bebeklikten itibaren oyuncaklar, beşikler ve diğer eşyaların bulunduğu odalarda bularak bir "üreme" motifiyle geri döndüler. Ek olarak, bilgi aktarımı ve bilincin "ayarlanması" ve "yeniden programlanması", bize biraz bilgi vermek isteyen ileri bir ırkın benzer bir akışını takip eder.

bildiklerinden. Bu genellikle gezegenimizi ele geçiren acil çevresel bozulma ile ilgilidir. Burada da birkaç gönüllümüzün hikayesiyle benzerlikler var.

Araştırma konularımızın birçoğu aynı zamanda varlıkların maddi olmayan doğasına, özellikle de sevgi ve ilişki duygularının eksikliğine, ilgileri için çok önemli olduğuna atıfta bulunur. Her nasılsa, etkileşimde bulunarak ve bizden öğrenerek, uzun zaman önce unuttukları veya kaybettikleri şeyleri yeniden öğrenebiliyorlar. Bu tür açıklamalar "ruhun ele geçirilmesi" ile sınırlıdır ve rahatsız edici imalar alır. Daha az ayık bir kayda göre, bazı figürlerin oyunculuğunu hatırlayıngönüllülerimiz, kendi folklorik geçmişimizden perileri, perileri ve elfleri akla getirerek tarif etti.

8. Karl L. R. Jansen, "Ölüme Yakın Deneyimin Ketamin Modeli: N-Metil-D-Aspartat Reseptörü İçin Merkezi Bir Rol", Ölüme Yakın Çalışmalar Dergisi 16 (1997): 5-26. (DMT'nin nöroprotektif olup olmadığına dair herhangi bir veri aradım ve bulamadım.)

Bölüm 22

1. Kızılderili peyote ve Güney Amerika ayahuasca kullanan örgütleri de içeren, bazı çağdaş psychedelic kiliselerde meydana gelen araştırmalar gibi, daha iyi terimlerle var gibi görünen dini ve bilimsel modellerin örnekleri vardır. Bununla birlikte, bunlar çıkar ilişkileridir ve bilim ve dinin gerçek melezleri değildir. Bilimsel sonuçlar kiliselerin uygulamalarını ve öğretilerini değiştirmeyecek, dini karşılaşmanın içgörüleri ve deneyimleri de bilimsel araştırma yöntemlerini değiştirmeyecektir.

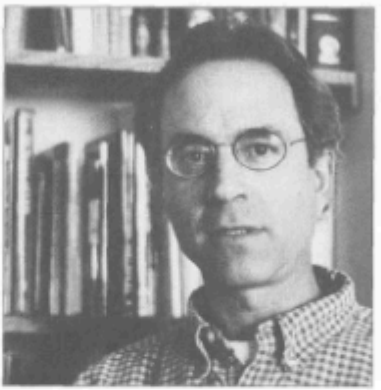
2. Terence McKenna yüzlerce insanı DMT ile tanıştırdı ve birkaç yıl önce Hawaii'deki botanik koruma alanını ziyareti sırasında bunun hakkında konuştuk. DMT verdiği kişilerin belki de yüzde 5'inin neredeyse hiçbir etki göstermediğini tahmin etti. Terence'in yüzde 5'lik tahmini, araştırmamızda tam olarak gördüğümüz şey: altmış gönüllüden üçü.

3. F. X. Vollenweider, kişisel iletişim, Haziran 1993; ve L. Hermle, kişisel iletişim, Haziran 1993.

4. Ka-Tzetnik 135633, Shivitti: Bir Vizyon (Nevada Şehri, CA: Ağ Geçitleri, 1998).

5. Bernard J. Albaugh ve Philip 0. Anderson, "Amerikan Kızılderilileri Arasında Alkolizm Tedavisinde Peyote", Amerikan Psikiyatri Dergisi 131 (1974): 1247-51; ve Charles S. Grob, Dennis J. McKenna, James C. Callaway, Glacus S. Brito, Edison S.Neves, Guilherme Oberlaender, Oswaldo L. Saide, Elizeu Labigalini, Christiane Tacla, Claudio T. Miranda, Rick J. Strassman ve Kyle B. Boone, "Brezilya'da Ritüel Bağlamda Kullanılan Bir Bitki Halüsinojeni olan Hoasca'nın İnsan Psikofarmakolojisi," Journal ofNer-vous and Mental Disease 184 (1996): 86-94.As çelişkili etkinlik modellerine bir örnek, Bağımlılıklar için ibogain tedavisinin birçok savunucusu, faydalarının öncelikle farmakolojik bir temel olduğunu öne sürmektedir. Aslında, katıldığım Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü ibogain araştırma panelinin üyeleri, psychedelic "yan etkilerini" engellemenin ve terapötik etkilerini sürdürmenin bir yolu olup olmadığını merak ettiler.

Yazar Hakkında

Los Angeles doğumlu olan Rick Strassman, Stanford Üniversitesi ve Yeshiva Üniversitesi Albert Einstein Tıp Fakültesi'nden mezun oldu.

Dr. Strassman, stajını ve genel psikiyatri ihtisasını Sacramento'daki Kaliforniya Üniversitesi, Davis Tıp Merkezi'nde aldı ve 1981'de üstün mezun asistan için Sandoz Ödülü'nü aldı. New Mexico Üniversitesi'nde kadrolu profesör olarak on yıl geçirdi ve epifiz hormonu melatoninin işlevini araştıran klinik araştırmalar yaptı. Ayrıca, yirmi yılı aşkın bir süredir psychedelic ilaçlarla ABD hükümeti tarafından onaylanan ve finanse edilen ilk yeni klinik araştırmaya başladı.

Dr. Strassman otuz hakemli bilimsel makale yayınlamıştır ve çeşitli psikiyatrik araştırma dergilerinde hakem olarak görev yapmaktadır. ABD Gıda ve İlaç İdaresi, Ulusal Uyuşturucu Bağımlılığı Enstitüsü, Gaziler İdaresi Hastaneleri, Sosyal Güvenlik İdaresi ve diğer eyalet ve yerel kurumlara danışmanlık yapmıştır. Halen Taos, New Mexico'da psikiyatri pratiği yapmaktadır ve UNM Tıp Fakültesi'nde Psikiyatri Klinik Doçentidir. Dr. Strassman'ın web sitesi <www.rickstrassman.com>.

PSİKOLOJİ/TASAVVUF

16.95

"Rick Strassman'ın öncü araştırması, deneyimin nörokimyasal temeli ve bir üniversite tıp merkezinde zihin değiştiren ilaçlarla insan araştırması yapmanın fizibilitesi hakkında büyüleyici sorular ortaya koyuyor. Gerçekten maceracı-

ous readin..!"

Andrew Weil, Spontane Şifa kitabının yazarı

"Büyüleyici ve kışkırtıcı. Bilimin ve bilincin sınırlarının dikkate değer bir keşfi."

Rupert Sheldrake, Geçmişin Varlığı kitabının yazarı

"Psychedelic ilaç deneylerinde göz kamaştırıcı bir yolculuk ve beynin ve zihnin nasıl çalıştığına dair yeni bir modele kışkırtıcı bir bakış. Strassman'ın araştırması, ruhun ve onun insan vücuduyla etkileşiminin fizyolojik bir temeline işaret ediyor. Verileri, beyin kimyamızın, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda diğer varoluş alemlerine erişmemize izin verdiğini gösteriyor ve hikayesi, bu cesur yeni dünyaya girmenin hem tehlikelerini hem de vaatlerini anlatıyor."

Bruce Greyson, Editör, Ölüme Yakın Çalışmalar Dergisi

1990'dan 1995'e kadar Dr. Rick Strassman, New Mexico Üniversitesi'nde DEA onaylı klinik araştırmalar yürüttü ve burada altmış gönüllüye bilinen en güçlü psychedelics'lerden biri olan DMT'yi enjekte etti. Bu seansların ayrıntılı açıklaması, insan zihninin doğası ve psychedelics'in terapötik potansiyeli hakkında olağanüstü derecede sürükleyici bir araştırmadır. İnsan beyni tarafından da üretilen bitki kaynaklı bir kimyasal olan DMT, sürekli olarak ölüme yakın ve mistik deneyimler üretti. Birçok gönüllü, insan olmayan zeki varlıklarla, özellikle de "uzaylılarla" ikna edici karşılaşmaları bildirdi. Neredeyse hepsi, seansların hayatlarının en derin deneyimlerinden biri olduğunu hissetti.

Strassman'ın araştırması, DMT'yi Hindular tarafından yedinci çakranın yeri ve Rene Descartes tarafından ruhun yeri olarak kabul edilen epifiz bezi ile ilişkilendirir. DMT: TheSpirit Molecule, epifiz bezi tarafından doğal olarak salınan DMT'nin, ruhun bedene girip çıkmasını kolaylaştırdığını ve doğum ve ölüm deneyimlerinin yanı sıra en yüksek meditasyon durumlarının ve hatta cinsel aşkınlığın ayrılmaz bir parçası olduğunu cesur bir şekilde ortaya koyuyor. Strassman ayrıca, uzaylılar tarafından kaçırılma deneyimlerinin DMT'nin kronik olarak serbest bırakılmasından kaynaklandığına inanıyor. Akıllıca kullanılırsa, DMT, insan zihninin ve ruhunun en mistik bölgelerinin bilimsel araştırmalarında dikkate değer bir ilerleme dönemini tetikleyebilir.

RICK STRASSMAN, MD, New Mexico Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde Psikiyatri Klinik Doçentidir.

Kapak illüstrasyonu: Alex Grey
Kapak tasarımı: Peri Champine

Park Caddesi BasınRochester, Vermont

9 780892 819270 90000
ISBN 0-89281-927-8